CUJO

STEPHEN KING

MAECENAS

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Stephen King: Cujo
Futura. Macdonald and Co., London and Sydney
© by Stephen King, 1981

Fordította: BORIS JÁNOS

A címlapon: HELÉNYI TIBOR festménye
Tipográfiai terv: GÁLÓCSI ÁGNES

© Maecenas KFT in association with Maecenas International, 1989
Hungarian translation © Boris János, 1989

ISBN 963 7425 17 9
Maecenas International, Budapest
Felelős kiadó: Szántó György Tibor
Felelős szerkesztő: Osztovits Ágnes
Tipográfia és műszaki szerkesztés: Rucsek Andrea
Terjedelem: 21,7 (A/5) ív

A szenvedés felől sosem tévedtek ők,
a Régi Mesterek: milyen remekül
ismerték emberi rangját; hogy zajlik le, amíg
más épp táplálkozik, vagy ablakot nyit, vagy épp unottan jár egyedül...

W. H. AUDEN: "MUSÉE DES BEAUX ARTS"
(Jékely Zoltán fordítása)

Hű kutyám, de sokat szenvedett,
Szenvedett, aztán vége lett,
Ezüst ásó nyitott néki sírt a földben,
Arany lánc volt, melyen leengedtem
Ahány láncszem, annyiszor kívántam néki jó utat,
Öreg Blue, odaát is jól viseld magad!

NÉPKÖLTÉS

Ugyan! Nincs itt semmi baj!

ZABPEHELYPROFESSZOR

Ezt a könyvet David bátyámnak ajánlom, aki fogta a kezem, amikor átmentünk a West Broad Streeten, s aki megtanított, hogyan lehet ócska ruhafogasokból drótkötélpályát készíteni. Ez úgy megtetszett, hogy azóta sem tudtam abbahagyni.

Köszönöm, David!

Egyszer régen – illetve nem is olyan régen – egy szörny tartotta rettegésben Maine állam Castle Rock nevű kisvárosát. Először 1970-ben egy Alma Frechette nevű pincérnőt gyilkolt meg. 1971-ben Pauline Toothaker asszonnyal és egy gimnazista lánnyal, Cheryl Moodyval végzett, majd 1974-ben a csinos Carol Dunbargerrel. 1975 őszén Etta Ringgold tanítónőt gyilkolta meg, majd végül – ugyanannak az évnek az őszén – a kis Mary Kate Hendrasent, aki még csak általános iskolába járt.

Nem volt ez a szörny sem vérszomjas ragadozó, sem vámpír, sem iszonytató kísértet, sem a varázserdők vagy a havas puszták titokzatos réme. Egyszerű rendőr volt – Frank Doddnak hívták – aki lelki és szexuális gondokkal viaskodott. Kilétét John Smith nevű derék polgár fedte fel már-már mesébe illő szerencsével, de mire elfoghatták volna – talán jobb is így – Frank Dodd végzett magával.

Volt némi riadalom az emberekben, amikor a titokra fény derült, hát persze, hogy volt, de a kisváros inkább örömünnepet ült, örömünnepet, hogy a szörny, amely oly soká riogatta őket álmaikban, nincs többé. Frank Dodd-dal együtt egy város lidérces álmai is a sírba szálltak.

Igen ám, de még felvilágosult korunkban is, amikor a szülők többsége pontosan tudja, milyen lelki megrázkódtatást okozhat a gyermekének, még ebben a korban is akadhatott, s akadt is Castle Rockban egy-egy szülő vagy éppen nagymama, aki Frank Dodd-dal fenyegette a rosszalkodó gyerekeket. S bizony hirtelen csend lett, amint a gyerekek a sötét ablakokra bámultak, és Frank Doddra gondoltak, aki fényes, fekete műanyag esőköpenyt viselt, Frank Doddra, aki torkon ragadta áldozatait, és addig-addig szorította...

Odakinn leselkedik – hallom a nagymama suttogását, ahogy a szél süvít a kéményben, s a tűzhely ócska vasrácsai körül neszez. *Odakinn leselkedik, és ha rosszalkodsz, az ő arcát látod a hálószobaablakban, amikor egyedül te vagy ébren, az ő mosolygó képe mered rád az éjszaka kellős közepén a szekrényből, s látod majd a stoptáblát az egyik kezében, mellyel a kisgyerekeknek segített átkelni az úton, a másikban pedig ott lesz a borotva, amellyel megölte magát... hát csitt, gyerekek... csitt... csitt...*

De ha egyszer vége, hát vége. A legtöbben így vélekedtek. Igaz, némelyeket kísértett még, s voltak álmatlanul rettegő gyerekek is, a Dodd-házat pedig (mert Dodd anyja hamarosan szívrohamot kapott, és ő is meghalt) azonnal kísértetháznak kiáltották ki és nagy ívben elkerülték. De nem volt ebben semmi rendkívüli, az ilyesmi szükségszerű velejárója egy gyilkosságsorozatnak.

Telt-múlt az idő. Eltelt öt év.

A szörny nem volt többé, a szörny meghalt. Frank Dodd a koporsóban porladt.

Csak hát a szörnyek sosem pusztulnak el. Bizony vannak vérszomjas fenevadak, vannak vámpírok, kísértetek, s élnek a puszták titokzatos rémei. A szörnyek halhatatlanok.

És 1980 nyarán a szörny ismét feltűnt Castle Rockban.

Abban az évben egy májusi éjszakán, nem sokkal éjfél után, a négyéves Tad Trenton arra ébredt, hogy ki kell mennie. Felkelt, és félálomban elindult a félig nyitott ajtó fehér fényháromszöge felé. A pizsamanadrágját már előre letolta. Hosszan pisilt, leöblítette a vécét, aztán visszabújt az ágyába. Állig felhúzta a takarót, s ekkor meglátta azt a valamit a szekrényében.

Alacsony volt, de hatalmas vállak duzzadtak félrebillentett feje alatt, a szeme pedig mély gödörben izzó parázs – afféle félig ember, félig farkas. A parázsló szemek követték a kisfiút, ahogy felült, ahogy a heréje a rettegéstől visszahúzódott a testébe, a haja égnek állt, s lélegzete sípolt a torkában, az őrült, nevető szemek parázsfénye követte, a rémséges halált jósló szemeké, s a néma nevetést a meghallhatatlan sikolyok zenéje kísérte. Van valami a szekrényben!

A morgását is hallotta, s érezte édeskés, rothadásszagú leheletét.

Tad Trenton a szemére szorította a kezét, hirtelen mély levegőt vett, és felsikoltott.

Halk kiáltás válaszolt a másik szobából, az apjáé.

Aztán ugyanonnan az anyja: – Mi baj?

Futó léptek zaja. Amint beléptek, Tad kilesett az ujjai között, és most is ott látta a szekrényben a szörnyet. Vicsorgott, ijesztgette. – Lehet, hogy most itt vannak a szüleid – mondta – de úgyis kimennek, és akkor...

Kigyulladt a fény. Vic és Donna Trenton a kisfiú ágyához léptek, falfehér arca és kidülledt szeme láttán aggódó pillantást váltottak, majd az anyja így szólt, nem is szólt, ráförmedt az apjára: – Nem megmondtam, hogy három hot dog sok lesz, Vic?

Aztán apa az ágy szélére ült, karjával ölelte, úgy faggatta, mi a baj.

Tad erőt vett magán, és újra a szekrény nyílásába lesett.

A szörny eltűnt. A helyén két, különböző magasságú takaróhalom állt, a téli ágynemű, melyet Donna még nem vitt fel a padlásra. Azon a széken emelkedtek, amelyre Tad szokott felállni, ha kellett valami a felső polcról. A szőrös, ugrásra kész szörny helyén Tad a mackóját látta. Ott volt a

magasabbik halom tetején. A hátborzongató parázsszemek a maci barátságos üvegszemei voltak.

– Mi baj, Tad? – kérdezte ismét apa.

– Egy szörnyeteg volt itt! – kiabálta Tad. – Itt, a szekrényemben! – Aztán sírva fakadt.

Anyja is melléje ült. Simogatták, nyugtatgatták. Megkezdődött a szokásos szülői szertartás. Anya elmagyarázta, hogy néha az árnyak olyannak tűnnek fel, mint azok a rossz dolgok, melyeket a tévében vagy a képregényekben látni. Apa meg azt mondta, nincsen semmi baj, minden rendben, ebben a házban nem érheti bántódás. Tad bólogatott, ráhagyta, pedig tudta, hogy nem így van.

Az apja megmagyarázta, hogy a két takaróhalmot látta vállaknak, a mackót félrefordított fejnek, az üvegszempárban pedig fürdőszobai fény csillogott olyan elevenen.

– És, most figyelj! – mondta. – De jól figyelj ám!

Tad figyelt.

Apja fogta a két takarótornyot, és a beépített szekrény mélyébe süllyesztette. Tad hallotta, hogy a ruhaakasztók lágyan megpendülnek, és ruhaakasztónyelven mondanak valamit apáról. Ez vicces volt, és egy kicsit elmosolyodott. Anya észrevette a mosolyt, és megkönnyebbülten visszamosolygott.

Apa előjött a szekrényből, fogta a macit, és Tad karjába tette.

– Hölgyeim és uraim – mondta apa mély meghajlással, mint valami bűvész – végül, de nem utolsósorban, íme: a szék!

Becsukta a szekrényajtót, s a széket az ajtóhoz támasztotta. Amikor visszament Tadhez, még mindig mosolygott, de a szeme komoly maradt.

– Rendben, Tad?

– Igen – felelte Tad, de aztán kényszerítette magát, hogy kimondja: – De igazán ott volt, apa. Láttam. Tényleg.

– Csak *oda képzelted*, Tad – bizonygatta apa, és nagy, meleg keze végigsimított a kisfiú haján. – Nem láthattál szörnyet a szekrényben. Szörnyek nincsenek. Csak a mesékben, meg a képzeletedben.

Tad az apjáról az anyjára nézett, aztán vissza. Nézte kedves, szerető arcukat.

– Biztos?

– Biztos – felelte anya. – Most pedig kelj fel, és menj pisilni, nagyfiú!

– Már voltam. Arra ébredtem fel.

– Nem baj – mondta az anyja, mert a szülők nemigen hisznek a gyerekeiknek. – Akkor most menj a kedvemért még egyszer!

Így hát Tad bement a fürdőszobába és anyja figyelő tekintetétől kísérve négycseppnyit ki is préselt magából.

– Látod? – szólt mosolyogva az anyja. – Ugye, hogy mégiscsak ki kellett menned?

Tad megadóan bólintott. Visszafeküdt. Betakargatták. Megpuszilták.

Ahogy az anyja és az apja az ajtó elé sietett, megint elfogta a félelem. Körülölelte, mint valami hideg kabát. Mint egy halálszagú köntös. *Jaj, ne!* – gondolta. De csak ezt. – *Jaj, ne! Ne! Ne!*

Az apja nyilván meg is érezte, mire gondol, mert már a villanykapcsolón volt a keze, amikor visszafordult és még egyszer elismételte: – Szörnyek nincsenek, Tad!

– Nincsenek, apa – mondta Tad mert e pillanatban az apja tekintete sötét és távoli volt, mintha őt magát kellene meggyőzni. – Nincsenek szörnyek. – *Ki véve azt ott, a szekrényemben.*

A fény lekattant.

– Jó éjt, Tad. – Hallotta az anyja távolodó lépteit.

– *Vigyázz, Mami, a néniket megeszik! A filmekben mindig a néniket viszik el, őket eszik meg! Jaj, ne, jaj, ne... ne!* – kiáltotta magában óvón, féltőn.

De már el is tűntek.

Így hát Tad Trenton, a maga négy évével, úgy feküdt az ágyában, mintha drótok és Märklin-merevítők feszítenék a testét. Takaróját az álláig húzta, s karjával a macit szorította magához. A falon ott volt Luke Skywalker meg az egész tarkabarka Szezám utcai banda, csupa jó totem, óvó talizmán. De jaj, süvít a szél odakünn, korcsolyázik a tetőn, fekete ereszcsatornákon! Ma éjjel nem lesz több alvás!

És mégis, a drótok lassan kiengedtek, a Märklin-merevítők ellazultak. Tad elálmosodott...

De ekkor egy újabb sikoly – a kinti, éjszakai szélnél közelebbi – hirtelen magához térítette, s ismét éberen meredt maga elé.

A szekrényajtó pántjai!

Kríííííííííí...

Talán csak kutyák és kisfiúk hallhatták ezt a magas hangot, hatalmas vállai félrebillent feje alatt duzzadtak, s Mint valami araszról araszra, méterről méterre növekvő hatalmas száj, amely a sötétségre nyílik.

S abban a sötétségben ott volt a szörny. Pontosan

ugyanott gubbasztott, ugyanúgy, ahogy az előbb. Vigyorgott, hatalmas vállai félrebillent feje fölött duzzadtak, s a szemében ostoba, gonosz ravaszság parázslott. *Ugye, megmondtam, hogy elmennek, Tad?* – suttogta.

– Mert végül mindig elmennek, igaz? És én visszajöhetek hozzád. Szívesen jövök hozzád. Szeretlek, Tad. Ezentúl minden éjjel itt leszek, és minden éjjel egy kicsit közelebb jövök az ágyadhoz... amíg egy éjjel, mielőtt kiálthatnál értük, hallod majd, hogy szorosan melletted morgok, Tad, ott leszek, melletted, rád vetem magam, és felfallak!

Tad különös, szinte révült rettegéssel bámulta azt a valamit a szekrényben. Volt benne valami... valami ismerős. És ez volt a legrosszabb az egészben. Mert...

Mert őrült vagyok, Tad! Itt vagyok. Mindvégig itt voltam. Valaha Frank Doddnak hívtak, és megöltem a néniket, s fel is faltam őket. Mindvégig itt voltam. Maradok és figyelek. A szörny vagyok, Tad, a régi szörny, s hamarosan veled is elbánok, Tad. Érzed, hogyan közelítek hozzád? Egyre közelebb... közelebb... és közelebb...

Lehet, hogy az a valami a szekrényben a saját sziszegő hangján szólt hozzá, lehet, hogy a hangja a szél zúgása volt. Akár így, akár úgy, mindegy. Tad hallotta a szavakat, és félájultan – de jaj, mennyire éberen! – nézte az árnyékos, vicsorgó pofát, amelyet valahonnan ismert. Tudta, hogy ma éjjel nem alszik már, s talán nem is alszik el soha többé.

És mégis, fél egy és egy óra között, nyilván mert kicsi volt, Tad Trenton elaludt. Az éber álom, amelyben hatalmas, villogó fogú, bundás rémek üldözték, lassan álomtalan álommá szelídült.

A szél hosszasan cseverészett az ereszcsatornákkal. A tavaszi telihold magasra kúszott az égen. Valahol a távolban egy csendes éjszakai legelőn vagy erdőszéli ösvényen egy kutya ugatott vadul, haragosan, aztán elhallgatott.

És Tad Trenton szekrényéből parázsló szemek lesték a kisfiú álmát.

– Te raktad vissza a takarókat? – kérdezte Donna a férjétől másnap reggel. A tűzhely fölé hajolt, szalonnát sütött. Tad a szomszéd szobában az állatkerti műsort nézte a televízión, és bögréjéből Twinkles-zabpelyhet evett. A Twinkles-t a Sharp cég készítette, és Trentonék ingyen kapták a Sharp-termékeket.

Vic mélyen beletemetkezett a sportrovatba.

– Hogyan? – kérdezte. New Yorkból költözött Maine-be, és a lelke mélyén még mindig a New York-i csapatoknak drukkolt.

– A takarókat. Tad szekrényében. Ott voltak a helyükön. A szék is visszakerült, és az ajtó újra nyitva állt. – A szalonna még sistergett, ahogy az asztalra tette. – Te tetted vissza a takarókat a székre?

– Én ugyan nem – felelte Vic. Lapózott. – Olyan szag van ott hátul, mint egy naftalinraktárban.

– Ez különös. Szóval *ő* tette vissza!

Vic félrerakta az újságot, és az asszonyra nézett.

– Miről beszélsz, Donna?

– Emlékszel, rosszat álmodott az éjjel...

– Még hogy emlékszem-e? Azt hittem, szegény szörnyethal az ijedtségtől. Rohama volt, vagy valami efféle.

Donna bólintott.

– Azt hitte, a sok takaró valami... – Vállat vont.

– Mumus – mondta mosolyogva Vic.

– Olyasmi. Mire te odaadtad neki a mackóját, és a takarókat betetted a szekrénybe. De amikor mentem, hogy beágyazzak nála, újra ott voltak a széken. – Elnevette magát. – Benéztem, és egy pillanatig már magam is azt hittem...

– Végre tudom, honnan szedi ezeket a dolgokat! – mondta Vic, miközben újra felvette az újságot. Barátságosan a feleségére kacsintott. – A három hot dogtól, mi? Hát egy frászt!

Később, amikor Vic már elrohant hazulról, Donna megkérdezte Tadtól, miért vette elő a takarókat a szekrényből, ha úgy megrémült tőlük az éjjel.

Tad felnézett rá. Máskor oly élénk, vidám kis arca sápadt volt és riadt – már-már öreges. Kifestőkönyve – a *Csillagok háborúja* – kinyitva hevert előtte. Éppen a csillagközi kocsmát színezte zsírkrétával.

– Nem én voltam – felelte.

– De Tad, ha nem te voltál, nem apa volt, én meg biztosan nem...

– A szörny volt – mondta Tad. – Amelyik a szekrényben lakik.

Újra a kép fölé hajolt.

Donna nyugtalanul, kicsit ijedten nézte a fiát. Értelmes gyerek, talán kissé élénk a fantáziája. Ez nem biztos, hogy jó. Meg kell beszélnie Vickel, még ma este. Alaposan meg kell beszélni.

– Emlékezz, mit mondott az apukád, Tad – mondta az asszony. – Szörnyek nincsenek.

– Legalábbis nappal – válaszolta a kisfiú, és olyan nyíltan, olyan kedvesen mosolygott rá, hogy Donna minden félelme eloszlott. Megborzolta fia haját a feje búbján, és megcsókolta.

Szólni akart Vicnek a dologról, de aztán, amikor Tad már az óvodában volt, befutott Steve Kemp, és Donna megfeledkezett a dologról. Tad azon az éjszakán is sikított, sikított, hogy ott van a szekrényében a szörny, rémületes szörny!

A csukott ajtó megint tárva-nyitva állt, a takarók a széken tornyosultak. Vic ezúttal a harmadik emeletre vitte, és az ottani szekrénybe zárta őket.

– Elzártam őket, Tad – mondta, és megcsókolta a kisfiát. – Most már minden rendben lesz. Aludj nyugodtan, és álmodj szépeket!

Tad azonban sokáig nem aludt el, s amikor végre lehunyta volna a szemét, a zár elengedett és az ajtó ravasz nyikorgással újra feltárult. Halotti száj nyílt a halotti sötétségre, ahol valami, valami szőrös, éles fogú és karmú, végzetes lény várakozott türelmesen, valami, amiből savanykás vérszag áradt.

Szia, Tad!, súgta az undorító hang. A hold úgy lesett be Tad ablakán, mint egy halott fehér, kifordult szeme.

Castle Rock legidősebb lakosa Evelyn Chalmers volt, azaz Evvie néni, ahogy a tisztes korú helybéliek hívták. George Meara viszont csak nagypofájú vén kurvának mondta. George hordta Evvie nénihez a postát reggelente – leginkább prospektusokat, a *Reader's Digest* különböző felhívásait és vallásos brosúrákat – és jutalmul végig kellett hallgatnia az öreglány véget nem érő monológjait. "Az a nagypofájú vén kurva csak arra jó, hogy megmondja, milyen idő lesz" – mondta George nemegyszer, amikor a haverjaival a *Lágyszívű Tigris*ben iszogatott. Ostoba név egy kocsmának, annyi szent, de mivel ez volt Castle Rock egyetlen ivója, máshová nemigen mehettek.

George véleményét mindenki osztotta. Mint a városka legidősebb lakója, két éve Evvie néni birtokolta a Boston Post újság botját, miután az akkor százegy esztendős Arnold Heebert (aki már olyan szenilis volt, hogy egy üres konzervdoboz is szórakoztatóbb beszélgetőtársnak bizonyult), huszonöt perccel azután, hogy életében utoljára a nadrágjába vizelt, lepottyant a *Castle Acres* menhely hátsó verandájáról és a nyakát szegte.

Evvie néni távolról sem volt olyan szenilis, mint Arnie Heebert, sem pedig olyan öreg, de az ő kilencvenhárom éve is szép kor. S noha szeretett a megadóan (és gyakran másnaposan) hallgató George Mearával ordibálni, amikor az elhozta neki a postát, soha sem tévedt el a hazafelé vezető úton, mint egykor Heebert.

Az időjósláshoz viszont tényleg értett. Ezt Castle Rockban mindenki elismerte.

Június elején egy reggel Evvie néni a *Boston Post*-botra támaszkodva (amelyet Vin Marchant kap majd, ha az öreglány beadja a kulcsot, s akkor – hál Istennek, viszlát, Evvie! – gondolta George Meara) lebotorkált a

postaládájához. Harsány ordítással üdvözölte George-ot – saját süketsége feltehetően elhitette vele, hogy merő együttérzésből az egész világ megsüketült – aztán azt kiabálta, hogy harminc éve nem volt olyan forró nyár mint az idei lesz. Meleg lesz nappal, meleg éjjel és meleg minden perc – bömbölte bele az öregasszony az álmos délelőtti csendbe.

– Tényleg? – kérdezte George.

– *Mi?*

– Azt kérdeztem, tényleg? – Ez volt a másik! Ha az ember Evvie nénivel beszélt, maga is ordítani kezdett. Akár az ere is megpattanhatott.

– *Ne legyen Evelyn Chalmers a nevem, ha nem így lesz!* – harsogta Evvie néni. A szájában lógó cigarettáról a hamu George frissen mosott és vasalt egyenruhájára pottyant – a férfi megadóan lesöpörte – ahogy az öregasszony behajolt hozzá a kocsiablakon, nyilván, hogy minél közelebbről üvölthessen a fülébe. Savanyú uborka szagú volt a lehelete.

– *A mezei egerek mind előbújtak a gyökérjáratokból! Tommy Neadeau szarvasokat látott odakint a Moosuntic-tónál. A szarvukat dörzsölték össze, alighogy megszólalt a vörösbegy! És fű volt a hó alatt, amikor elolvadt! Zöld fű, Meara!*

– Tényleg, Evvie? – kérdezte George, mert úgy látszott, valamit muszáj mondania. Kezdett fájni a feje.

– *Micsoda?*

– TÉNYLEG, EVVIE NÉNI? – bömbölte George Meara. A szélvédőre fröcskölt a nyála.

– *Úgy ám!* – ordított vissza elégedetten Evvie néni. – *Én meg gömbvillámot láttam a múlt éjszaka! Rossz jel, Meara! Rossz jel ez a korai hőség! Lesz, aki bele is hal! Pokoli hőség lesz!*

– *Mennem kell, Evvie néni!* – kiabálta George. – *Expresszlevelem van!*

George elporzott – ezúttal gyorsan szabadult – s az öregasszony még egy percig állt a postaláda mellett, és utánabámult. Magánlevelet nem kapott, alig élt már valaki, aki írhatott volna neki. Evvie néni tudta, hogy már nincs sok hátra. A közeledő nyár rossz érzéssel, félelemmel töltötte el. S ha beszélt is arról, hogy a mezei egerek előbújtak, vagy hogy gömbvillám hasította át a tavaszi eget, arról nem szólhatott, hogy azt a különös meleget is érzi, azt, amelyik a horizont felett gubbaszt, mint valami lesoványodott, de veszedelmes, borzas szőrű, parázsszemű vadállat. És nem szólhatott az álmairól, az oktalan könnyekről, amelyek csípték a szemét, mint az augusztusi izzadság. Vad őrület volt a levegőben, a szélben, amely még fel sem támadt.

– Seggfej vagy te, George Meara – mondta Evvie néni, a maga jellegzetes maine-i tájszólásában. A szavak még egy darabig a levegőben függtek.

Az öregasszony elindult, vissza a házba. Testének súlya a *Boston Post* díszbotjára nehezedett, amelyet ünnepség keretében adtak át neki a városházán, pusztán csak azért, mert sikerült megöregednie. Nem csoda, gondolta, hogy az újság tönkrement!

Megállt a lépcsőn, és felnézett a tavasziasan tiszta pasztellkék égre. Érezte, hogy közeleg a végzetes forróság.

Egy évvel korábban, amikor Vic Trenton öreg Jaguárjának bal hátsó kereke – Isten a megmondhatója, miért – ijesztően csörögni kezdett, George Meara volt az, aki javasolta, hogy vigye ki a járgányt Joe Camber műhelyébe, Castle Rock határába. – Furán vezeti az üzletet, nem úgy, mint a többiek – mondta akkor George. Vic csak állt a postaládája mellett. – Megmondja, mi lesz a munkadíj, aztán elvégzi, és amikor kész, egy pennyvel sem kér többet, mint amennyit előre mondott. Bolond üzletember az ilyen, nem? – Aztán elhajtott, Vic meg törhette a fejét, hogy a postás komolyan beszélt-e, vagy valami számára felfoghatatlan viccről van szó.

Azért csak felhívta Cambert, s egy júliusi napon (egy sokkalta hűvösebb júliusban, mint amilyen a következő évben jött el) Donnával és Taddel elindultak Camber műhelyébe. Tényleg jó messze volt. Vicnek kétszer is meg kellett állnia, hogy megkérdezze, merre menjen. Ekkor nevezte el Vic ezt a környéket Keleti Kalucsniszegletnek.

A kerék még a szokottnál is jobban csörgött, amikor behajtottak Camberék udvarába. Tad, aki még csak hároméves volt akkor, Donna ölében kacagott – szörnyen élvezte, ha apa "nyitottjában" utaznak – és Donnának is igazán jó kedve volt.

Egy nyolc-kilenc éves forma fiú állt az udvarban, s egy öreg baseball-labdát ütögetett egy ósdi ütővel. A labda nekipattant a fészer oldalának (ami alighanem maga a műhely volt), aztán visszagurult.

– Jó napot! – mondta a fiú. – Maga Mr. Trenton?

– Én – felelte Vic.

– Mindjárt hívom a papámat – mondta a fiú és bement a fészerbe.

Trentonék kiszálltak. Vic leguggolt a Jaguar hibás kereke mellé. Komoly kétségek gyötörték. Talán mégiscsak el kellett volna döcögnie Portlandbe. A helyzet nem volt megnyugtató; Cambernek még csak cégtáblája sincs.

Az elmélkedésből Donna hangja riasztotta fel, amint a nevén szólongatta. Aztán ezt hallotta: Te jóságos Úristen, Vic...

A férfi gyorsan felállt. Egy hatalmas kutya tűnt elő a fészerből. Egy pillanatig még az a képtelen gondolat is

megfordult a fejében, hogy tán nem is kutya, hanem valami csúf pónilószerű lény közeledik. Ahogy a kutya előügetett a fészer bejáratának árnyékából, s rájuk vetette szomorú szemét, rögtön látta, hogy egy óriás bernáthegyivel van dolguk.

Donna ösztönösen felkapta Tadet, és a Jaguar motorháza felé hátrált, de Tad türelmetlenül feszengett a karjában. Le akart szállni.

– Hadd nézzem meg a kutyust, Mami, hadd nézzem meg!

Donna nyugtalan tekintetet vetett Vicre, aki bizonytalanul vállat vont. Közben a fiú visszajött a fészerből, és megsimogatta a Tad felé tartó kutya fejét. A kutya megcsóválta elképesztően hatalmas farkát, Tad pedig újult erővel követelte, hogy leszállhasson.

– Nyugodtan leengedheti, néni – mondta udvariasan a fiú. – Cujo szereti a kisgyerekeket. – Aztán Vichez fordult. – A papám rögtön jön, csak megmossa a kezét.

– No, jó – mondta Vic. – jókora ez a kutya, fiam! Biztos, hogy nem bánt?

– Biztos – felelte a fiú, Vic mégis azon kapta magát, hogy a felesége mellé húzódik, ahogy a kisfia – aki most hihetetlenül aprócskának látszott – a kutya felé totyog. Cujo a fejét kissé félrebillentette, s hatalmas farkát kimérten csóválta.

– Vic... – kezdte volna Donna.

– Nem lesz semmi baj – mondta Vic, s csak gondolatban tette hozzá: remélem! A kutya akkora volt, mintha akár egészben is le tudná nyelni Tadet.

A kisfiú, mint akit elfogott a kétely, egy pillanatra megállt. Összenéztek, a kutya meg ő.

– Hogy hívják? – kérdezte Tad.

– Cujo – felelte a Camber fiú. Tadhez lépett. – Cujonak hívják.

– Cujo – mondta utána Tad, mire a kutya odament hozzá, és nagy, barátságos, nedves nyelvcsapásokkal nyalogatni kezdte az arcát, amitől Tad kacagni kezdett, és megpróbálta távol tartani magától. Visszafordult, a szüleire nézett, és éppen úgy nevetett, mint amikor valamelyikük csiklandozta. Egy lépést tett feléjük, és a lábai összeakadtak. Elbotlott, a kutya pedig hirtelen hozzáugrott, majd fölötte volt; és Vic, aki Donna

derekát karolta, érezte is, hallotta is, amint az asszony rémülten kap levegő után. Vic előrelépett... majd megállt.

Cujo foga összekattant Tad trikóján. Felemelte a kisfiút – egy pillanatra Tad olyan volt, mint egy kismacska az anyja szájában – majd talpra állította.

Tad odaszaladt az anyjához és az apjához. – Aranyos kutyus! – mondta. – Mami, apu! Aranyos kutyus!

A Camber gyerek mosolyogva figyelte őket, a keze a farmerja zsebében.

– Tényleg, remek egy kutya! – mondta Vic. Tetszett neki a dolog, de a szíve még mindig kalapált. Az előbb egy pillanatig tényleg azt hitte, hogy a kutya úgy leharapja Tad fejét, mint valami nyalókát. – Bernáthegyi kutya, tudod? – mondta Tadnek.

– Bennárthegyi! – kiabálta Tad, és visszaszaladt Cujohoz. A kutya most úgy ült a fészer bejáratánál, mint egy jókora halom. – Cujo! *Cuuuujo!*

Donna teste megint idegesen összerándult.

– Jaj, Vic, ugye, nem...

De Tad máris Cujo mellett termett. Előbb ölelgette, majd egészen közelről a pofájába nézett. Amikor Cujo ült (a farka a kavicsos földet verdeste, nyelve rózsaszínűn lógott kifelé), Tad lábujjhegyre állva majdnem a szemébe tudott nézni.

– Azt hiszem, remekül megvannak – jegyezte meg Vic.

Tad most egyik apró kezét Cujo szájába dugta, és úgy bámult bele a kutya eltátott szájába, mint a világ legkisebb fogorvosa. Ettől Vic egy pillanatra ismét nyugtalan lett, de Tad már rohant is vissza hozzájuk. – A kutyusnak foga van! Sok foga! – magyarázta Vicnek.

– Úgy ám, rengeteg foga – hagyta rá Vic.

A fiúhoz fordult, hogy megkérdezze, honnan szedték ezt a nevet, de Joe Camber már jött is kifelé a fészerből. Egy rongydarabba törülgette a kezét, nehogy összekenje Vicet, amikor kezet fognak.

Vicnek abban a kellemes meglepetésben volt része, hogy láthatta, Camber nagyon is jól érti a dolgát. Figyelmesen hallgatta a csörgő hangot, ahogy Vickel együtt levitték a kocsit a domb alján álló házig, majd vissza.

– A csapágy döglődik – szólt Camber. – Kész csoda, hogy eddig kibírta.

– Meg tudja csinálni? – kérdezte Vic.

– Már hogyne tudnám? Mindjárt neki is állnék, ha itt tudnak maradni egy-két órát.

– Hát éppen maradhatunk – mondta Vic. Tad meg a kutya felé nézett. Camber fiának baseball-labdája Tadnél volt. Elhajította, amilyen messzire csak tudta (vagyis nem éppen messze). Camberék bernáthegyije

engedelmesen utánaszaladt, és már hozta is vissza. Így játszottak. A labda ugyancsak nyálasnak látszott. – A kutyája jól eljátszik a fiammal!

– Cujo szereti a gyerekeket – mondta egyetértően Camber. – Beállna a kocsival a fészerbe, Mr. Trenton?

A doktor úr várja önt!, mulatott magában Vic, és bevitte a Jaguárt. A javítás végül is alig tartott másfél óránál tovább, és Camber elképesztően keveset számított fel érte.

Tad pedig ide-oda szaladgált a hűvös, felhős délutánon, s egyre csak a kutyát szólongatta. – *Cujo... Cuujo... ide gyere... Cujo...* – Már indultak volna, amikor a Camber fiú, akit Brettnek hívtak, Cujo hátára ültette Tadet, és fogta a derekát, míg Cujo engedelmesen kétszer is körülügette vele az udvart. Ahogy elhaladt Vic mellett, a kutya egy pillanatra a férfira nézett... és Vic esküdni mert volna, hogy nevet.

Pontosan három nappal az Evvie Chalmers néni és George Meara közti harsány társalgás után egy Tad Trentonnal éppen egykorú kislány hirtelen felkelt a reggelije mellől. Az asztal, amelyen a reggeli volt, egy csinos ház étkezőfülkéjében állt az Iowa államban Iowa Cityben.

– Jaj, Mama, rosszul érzem magam! Azt hiszem, beteg leszek – mondta a Marcy nevű kislány.

Édesanyja nem volt túlságosan meglepve, amint hátrafordult. Alig két nappal korábban a kislány bátyját influenzás gyomorfertőzéssel küldték haza az iskolából. Brock azóta rendbe jött, de huszonnégy óráig ugyancsak pocsék állapotban volt, míg a gyomra teljesen ki nem ürült.

– Biztos, kicsikém? – kérdezte Marcy anyja.

– Jaj, már... – nyögte Marcy hangosan, és már rohant is lefelé. A kezét a szájára szorította. Az anyja, aki a nyomában volt, látta, hogy Marcy egyenesen a fürdőszobába szalad, s azt gondolta magában: *Istenem, istenem, kezdődik elölről az egész! Még utóbb én is megkapom.*

Hallotta az öklendezést, s ahogy befordult a fürdőszobába, az agya már a részleteken járt. Jeges tea, ágy, éjjeliedény, egy-két könyv; Brock felvihetné a hordozható tévét a kislány szobájába, amikor hazajön, és...

Felnézett, s mintha ökölcsapás verte volna ki a fejéből mindezeket a gondolatokat.

A vécécsésze, amelybe négyéves kislánya belehányt, vérrel volt tele; vér fröcskölte be a csésze fehér porcelánszegélyét, vércseppek gurultak a csempén.

– Jaj, Mama, nagyon rosszul vagyok...

A kislánya megfordult, és csupa vér volt a szája, lefolyt az állára, beszennyezte kék matrózruháját, vér, jóságos Úristen, Uram, drága Jézusom, vér, *mennyi vér...*

– Mami...

S a kislány újra kezdte, véres váladék tört elő a szájából, és mindent befröcskölt, mint valami baljós, szörnyű eső, aztán az anyja ölbe kapta Marcyt és rohant vele, rohant a telefonhoz, hogy hívja a mentőket.

Cujo tudta, kiöregedett már abból, hogy nyulakat kergessen.

Nem volt *öreg* – még kutyának sem. De ötévesen már régen túljutott a kölyökkoron, amikor egy pillangó is elég ahhoz, hogy lelkes üldözésbe kezdjen a ház és a fészer mögötti erdőn át egészen a mezőkig. Ötéves volt, s ha ember lett volna, most lépne az érett férfikorba.

Június tizenhatodika volt, s még hajnali harmat csillogott a füvön. A hőség, amit Evvie néni jósolt George Megrának, el is jött – ez volt évek óta a legmelegebb június – és délután két óra tájt Cujo már a poros udvaron heverészett (vagy a fészerben, ha a FÉRFI beengedte, ami néha megesett, különösen, ha ivott, tehát manapság egyre gyakrabban), s lihegve nyúlt el a forró nap alatt. De ez csak később következett.

A nyúlnak viszont – nagy volt, kövér és barna – fogalma sem volt, hogy Cujo ott leselkedik a mező szélénél, úgy egymérföldnyire a háztól. Szegény nyuszi rossz irányból kapta a szelet.

Cujo lassan közelített a nyúlhoz. Inkább szórakozást keresett, mint ennivalót. A nyúl vígan rágcsálta a friss lóherét, amely egy hónappal később már száraz és barna lesz a kíméletlenül tűző nap sugaraitól. Cujo futni hagyta volna, ha csak a köztük lévő távolság feléig jut el, mire a nyúl észreveszi. Már csak öt méterre volt tőle, amikor a nyúl hirtelen felkapta a fejét, és a füle az égnek meredt. Egy pillanatig meg sem moccant, olyan volt, mint egy szobor, nevetségesen kidülledt fekete, bandzsa szemekkel. Aztán futásnak eredt.

Cujo dühös csaholással a nyomába indult. A nyúl nagyon kicsi volt, Cujo meg nagyon nagy, de a puszta lehetőség felfokozta a kutya energiáját. Olyan közel került hozzá, hogy a mancsával utánakapott. A nyúl irányt változtatott. Cujo lassabban fordult a nyomába, mancsa alatt röpködött a fekete mezei föld. Hirtelen megnőtt a kettőjük közti távolság, de Cujo gyorsan behozta. Súlyos, öblös ugatása felverte a madarakat, ha egy kutya egyáltalán tud mosolyogni, akkor Cujo, most mosolygott. A nyúl újból

kitért, aztán nyílegyenesen átvágott a mezőn. Cujo utánairamodott, de már gyanította, hogy ezt a versenyfutást nem nyerheti meg.

Ennek ellenére igyekezett, és már ismét csökkenni kezdett köztük a távolság, amikor a nyúl belepottyant a lankás emelkedőn egy üregbe. Az üreget benőtték a hosszú fűszálak, és Cujo nem habozott. Belevetette nagy, erős testét, és hagyta, hogy a lendület előrevigye... ám a következő pillanatban már nem tudott mozdulni. Megrekedt, mint a dugó az üveg nyakában.

Az út végén fekvő Hét tölgy farm már tizenhat éve Joe Camber birtokában volt, de Camber nem tudott erről az üregről. Ha gazdálkodással foglalkozik, nyilván réges-rég észrevette volna, de hát nem azzal foglalkozott. Az egykori pajta ma fészer, garázs és műhely. A fia, Brett sokat csavargott a ház mögötti erdőn-mezőn, de ő sem fedezte fel az üreget, noha nemegyszer kis híján belecsúszott a lába, s akár a bokáját is törhette volna. Derűs napokon az üreg árnyéknak is feltűnhetett, ha meg borús volt az ég, nem is látszott, úgy benőtte a fű.

John Mousam, a farm előző tulajdonosa tudott az üregről, de eszébe sem jutott, hogy megemlítse Joe Cambernek, amikor 1963-ban eladta neki a telkét. Lehet, hogy 1970-ben, amikor a fiuk született, említést tett volna róla Joe-nak és feleségének, Charitynek, de addigra elvitte a rák.

Tulajdonképpen szerencse volt, hogy Brett sohasem akadt rá. Lehet-e egy kisfiú számára izgalmasabb dolog, mint egy föld alatti üreg? A nyílás egy mészkőbarlangba vezetett, amely hat-hat és fél méter mély lehetett. Bizony, ha egy sovány kisfiú bemászik, lecsúszik az aljára, aligha tud kijönni. A barlang mészkőfelületén könnyen le lehetett csúszni, de annál nehezebb visszamászni. A mélye tele volt csontokkal: ott végezte számos mormota, borz, néhány mókus, jó pár veréb és egy macska a házból. A macskát Mr. Cleannek hívták. Camberéktől két éve tűnt el. Azt hitték, hogy vagy autó ütötte el, vagy egyszerűen megszökött. A valóságban azonban itt pusztult el annak a jókora mezei egérnek a társaságában, amelyet idáig üldözött.

Cujo nyula egészen a fenékig gurult-csúszott, és most ott reszketett. A füle felcsapva, az orra meg úgy rezgett, mint egy hangvilla. Cujo dühödt ugatása mindent betöltött, és úgy visszhangzott, mintha egy egész kutyafalka volna odafönn.

A kis barlang időről időre odavonzotta a denevéreket is, sohasem túl sokat, mivel ahhoz kicsi volt, de egyenetlen mennyezete kiválóan alkalmas volt arra, hogy fejjel lefelé befészkeljék magukat, és ott szunyókálják végig a napot. A denevérek: ők voltak a másik oka Brett Camber szerencséjének,

különösen az idén. Ebben az évben ugyanis a barlangban lakó barna, rovarevő denevérek telis-tele voltak a veszettségvírus egy különösen fertőző válfajával.

Cujo a mellső lábánál szorult be. Hátsó lábával vadul, de eredménytelenül kaparta a földet. Ha hátrálni kezd, könnyen kiszabadulhatott volna, de egyelőre még mindig a nyúl után áhítozott. Érezte, hogy innen nem menekülhet előle. Cujo látása nem volt különösebben éles, hatalmas teste különben is majdnem teljesen elzárta a fényt, így aztán nem érzékelte az elülső mancsán túli mélységet. Nedvességet szimatolt, meg a régi és friss denevérürülék szagát... és ami a lényeg: nyúlét. Étvágygerjesztő illat. Tálalva a lakoma!

Az ugatása felverte a denevéreket. Azok megrémültek. Valami behatolt az otthonukba! Egyetlen tömegben, vinnyogva szálltak a bejárat felé. Csakhogy ultrahangos tájékozódószervük érthetetlen és kétségbeejtő tényt jelzett: a bejárat eltűnt. Maga a támadó volt a helyén.

Bukfenceztek és le-lecsaptak a sötétben. Hártyás szárnyuk olyasféle hangot adott, mint a száradni kiakasztott kisebb fehérneműk – például a pelenkák – ha erősen fúj a szél. Alattuk a nyúl rettegve összehúzta magát, s már nem is remélte, hogy még minden jóra fordul.

Cujo érezte, hogy több denevér is meglegyinti testének azt a harmadát, amelyet sikerült az üregbe gyömöszölnie, és megrettent. Sehogy sem tetszett a szaguk, sem a hangjuk, és taszította az a különös forróság, ami mintha csak úgy sugárzott volna belőlük. Hangosabban ugatott, és a feje körül kerengő, nyüszítő állatok után kapkodott. Összezáruló állkapcsai rácsapódtak egy barnásfekete szárnyra. A csecsemőujjnál is vékonyabb csontok halk reccsenéssel összezúzódtak. A denevér Cujo felé csapott és harapott, hosszú, kérdőjel alakban görbülő sebet ejtett a kutya érzékeny orrán. A következő pillanatban már csúszva-bukfencezve gurult lefelé a barlang lejtős oldalán, s az élet utolsó szikrái is távoztak belőle. De a baj megtörtént. A veszett állat harapása akkor a legveszedelmesebb, ha a fej környékét éri, hiszen a veszettség a központi idegrendszert támadja meg. A kutyák, mivel gazdáiknál is fogékonyabbak erre a betegségre, még attól a veszettség elleni vakcinától sem remélhetnek teljes védettséget, amelyet bármely állatorvos bead nekik. Cujo ráadásul soha életében nem kapott veszettség elleni oltást.

Cujo mindezt nem tudhatta, de azt igen, hogy annak, amibe beleharapott, undorító és szörnyű volt az íze. Úgy döntött, az esetleges siker nem éri meg a további erőfeszítést. Nagyot rántott a vállán, és kihúzta magát az üregből. A mozdulat kisebb földlavinát zúdított alá. A kutya

megrázta magát. Csak úgy röpködött a bundájáról a föld és a kellemetlen szagú mészkőmorzsalék. A pofájáról csöpögött a vér. Leült, az ég felé emelte fejét, és egyetlen mély, elnyújtott vonítást hallatott.

A denevérek kis, barna felhőként törtek elő az üregből. Néhány másodpercig zavartan kerengtek a ragyogó júniusi napfényben, majd visszatértek, hogy újra befészkeljék magukat. Oktalan lények lévén néhány perc alatt elfelejtették hívatlan, ugató vendégüket, s már aludtak is újra. Szárnyuk úgy tekeredett keskeny, patkányszerű testük köré, mint az öreg nénikék nagykendője.

Cujo elügetett a helyszínről. Ismét megrázkódott. Tehetetlenül kapkodott a mancsával sérült pofája felé. A vér már megalvadt, megszáradt, de a seb fájt. A kutyák önérzete intelligenciájukhoz képest aránytalanul nagy, és Cujo szégyellte magát. Nem akart hazamenni. Ha hazamenne, imádott szentháromságának valamelyik tagja – a FÉRFI, a NŐ vagy a FIÚ – észrevenné, mi történt vele. Lehet, hogy egyikőjük azt mondaná: ROSSZ KUTYA! S e pillanatban Cujo határozottan ROSSZ KUTYÁ-nak érezte magát.

Így hát Cujo nem hazafelé indult, hanem a patakhoz ment, amely Camberék földjét közvetlen szomszédjuk, Gary Pervier telkétől elválasztotta. Az árral szemben lépdelt; nagyot ivott, meghempergett a vízben, hogy megszabaduljon a szájában érzett undorító íztől és a mészkő nyirkos bűzétől, hogy megszabaduljon a ROSSZKUTYA-érzéstől.

Lassan magához tért. Kijött a vízből, és megrázta magát. A szerteszét spriccelő vízcsöppek egy pillanatra csodálatosan tiszta szivárványgyűrűt formáltak a levegőben.

A ROSSZKUTYA-érzés egyre halványult, s a fájdalom is csillapult az orrában. Elindult fel a házhoz, hátha a FIÚ otthon van. Már megszokta a sárga iskolabuszt, amely minden reggel a Fiúért jött, és kora délután visszahozta, de valamilyen okból az utóbbi héten az iskolabusz nem mutatkozott. Nem látta a villogó lámpaszemeket és a zajongó gyerekrakományt. A FIÚ egész héten otthon volt. Általában a FÉRFIval együtt tett-vett a fészerben. De lehet, hogy az iskolabusz ma újra eljön érte. Vagy nem. Majd meglátja. Az üregről és az undorító denevérszárnyról már meg is feledkezett. Már az orra is csak tompán sajgott.

Cujo könnyedén csörtetett a mező magas füvén át. Néha fel-felriasztott egy madarat, de nem vette űzőbe. Aznapi vadászata már megvolt, s a teste emlékezett rá, ha az agya nem is. Élete virágjában lévő, ötéves bernáthegyi volt, közel kilencven kiló, és 1980. június 16-án délelőtt már ott lappangott benne a veszettség.

Hét nappal később, harminc mérföldnyire a Castle Rock-i Hét Tölgy farmtól, két férfi találkozott a Portland központjában lévő Sárga Tengeralattjáró nevű vendéglőben. A Sárga Tengeralattjáró étlapján megszámlálhatatlan féle és fajta meleg szendvics, pizza, hamburger, palacsinta és sütemény sorakozott. Az étterem hátuljában egy flipper állt. A bárpult fölött tábla hirdette, hogy aki képes két óriás Sárga Tengeralattjárót megenni, az ingyen eszik; alatta zárójelben viszont a következő záradék állt: HA HÁNYSZ, FIZETSZ!

Rendes körülmények között Vic Trenton mit sem élvezett volna jobban, mint a húsgombócos Tengeralattjárót, de az volt az érzése, ma legfeljebb gyomorégést kaphat tőle.

– Szóval úgy fest, hogy ugrott a dolog, igaz? – kérdezte Vic a másik férfitól, aki minden lelkesedés nélkül nézett farkasszemet egy adag dán sonkával. A férfit Roger Breakstone-nak hívták, és ha Roger Breakstone lelkesedés nélkül nézett az ételre, tudni lehetett, rendkívüli katasztrófa közeleg. Roger több mint százhúsz kiló volt, s ha ült, nem látszott az öle. Donna, amikor egyszer úgy kacarásztak együtt az ágyban, mint a rosszalkodó gyerekek, elmondta Vicnek, hogy korábban azt hitte, Roger Vietnamban vesztette el a férfiasságát.

– Szarul állunk – ismerte be Roger. – Olyan szarul, öregem, hogy el sem hinnéd!

– Tényleg azt hiszed, hogy ez az utazás megoldhat valamit?

– A fene se tudja – mondta Roger – de az biztos, hogy ha nem megyünk, a Sharp-féle üzletnek befellegzett. Így talán még megmenthetünk valamit. Apránként visszaküzdhetjük magunkat. – Beleharapott a szendvicsbe.

– Ha tíz napra bezárunk, komoly kárunk lesz.

– Azt hiszed, így nincs kárunk?

– Dehogy nincs. De ott a Book Folks könyvreklám, amit odalent Kennebunk Beachben kell forgatni...

– Azzal Lisa is elboldogul.

– Attól tartok, Lisa a saját szerelmi életével sem boldogul, nemhogy a könyvreklámmal – jegyezte meg Vic. – De tegyük fel, hogy elboldogul. Akkor még mindig ott a Your Choice gyümölcsjoghurt... a Casco Bank meg a többi...

– Ez nem számít, és ezt te épp olyan jól tudod, mint én! Egyik sem fizeti tíz százalékát sem annak, amit a Sharp hoz. Mi mást mondhatnék? Tudod,

hogy Sharp meg a srác mindkettőnkkel beszélni akar. Szóval megvehetem a repülőjegyedet?

Vicet kiverte a hideg verejték a gondolattól, hogy öt napot Bostonban, ötöt meg New Yorkban kell töltenie. Hat évet nyomtak le Rogerrel az Ellison ügynökségnél New Yorkban. Vicnek most háza volt Castle Rockban, Roger és Althea Breakstone pedig a szomszédos Bridgtonban laktak, úgy tizenöt mérföldre tőlük.

Vic elhatározta: többé nem néz hátra. Úgy érezte, nem élt igazi életet, azt sem tudta, mi végre van a világon mindaddig, amíg Donnával le nem költöztek Maine-be. Most elfogta a rettegés, mintha New York az elmúlt három évben csakis rá fenekedett volna, arra várva, hogy ismét a karmai közé kerítse. Biztosra vette, hogy a repülőgép kicsúszik a leszállópályáról, és bömbölve lángba borul. Vagy hogy a Triborough-hídon tömegkarambol lesz, s a taxijukból csak egy sárga harmonika marad, amiből ömlik majd a vér. Egy útonálló nem csak fenyegeti, de le is lövi. Gázrobbanás lesz az utcán, s egy harminckilós nyílászáró repülő diszkoszként lesuhintja a fejét. Vagy akármi. Valami lesz. Ha visszatér New Yorkba, a város végez vele.

– Roger – mondta, miközben egyetlen kis harapás után letette a húsgombócos szendvicset – ha netán elveszítjük a Sharp-üzletet, attól még nem biztos, hogy vége a világnak. Nem gondolod?

– Dehogynem – mondta Roger, és sört töltött a poharába. – Az élet megy tovább. A világnak nincs vége. Csak nekünk! Ami engem illet, hátravan még tizenhét év a húszéves kölcsönömből, és van két lányom, akik a bridgtoni akadémiáról álmodnak. Neked is megvan a magad jelzálogkölcsöne, a gyereked meg az az özönvíz előtti Jaguar, ami egyszer még holtra ráz...

– Igen, de a helyi gazdasági élet...

– A helyi gazdasági élet szart sem ér! – kiáltotta Roger és lecsapta a söröspoharát.

A szomszédos asztalnál ülő négytagú társaság, amelynek az egyik tagján "DARTH VADER BUZI" feliratú trikó volt, hangosan megtapsolta.

Roger türelmetlenül intett nekik, és közelebb hajolt Vichez.

– Rajtunk már nem segítenek sem a gyümölcsjoghurtosok, sem az ingatlanosok, sem a többiek. Ezt te is tudod. Ha a Sharp-bolt befuccsol, végleg eltűnünk a süllyesztőben. Ha viszont a következő két évben talpon maradunk, akkor részesedhetünk az Idegenforgalmi Hivatal költségvetéséből, vagy akár az állami lottóból is. Ezek az igazi bulik, Vic! Akkor aztán búcsút inthetünk az öreg Sharpnak meg a pocsék

zabpelyheknek. Minden jó, ha jó a vége. A gonosz farkas másutt keres vacsorát, a három kismalac meg vígan él, míg meg nem hal.

– Ez persze attól függ, álljuk-e a sarat – mondta Vic.

– Ennek pedig körülbelül annyi a valószínűsége, mint hogy az ez évi futballbajnokságot a Clevelandi Indiánok nyerik.

– Legalább meg kell próbálnunk, öregem!

Vic némán ült, a szendvicsét bámulta. A dolog képtelensége bántotta a legjobban. Mint derült égből a villámcsapás. Ő, Roger, meg a közös hirdetési vállalatuk mindenképpen az áldozatok közt lesznek. Roger arca utoljára akkor volt ilyen sápadt és komor, amikor kisfia, Timothy, kilencnapos korában meghalt. Három héttel az eset után Roger összeomlott, és olyan reménytelen kétségbeeséssel zokogott, hogy Vicnek is majdnem megszakadt a szíve. Keserves volt. De ijesztő volt az a pánik is, amit most Roger szemében látott.

A reklámszakmában nem ritka a derült égből lesújtó villám. Egy olyan nagy cég, mint az Ellison-ügynökség, amely milliókat keres évente, túléli. A kicsik, mint az ő vállalatuk, a Reklámművek, belepusztul. Nekik két kosaruk volt. Az egyikben sok kis tojás, a másikban meg egy nagy – a Sharp-szerződés – és most fog eldőlni, elvész-e a nagy tojás, vagy legalább egy rántottára való megmarad belőle. Ők ugyan a világon semmiről nem tehettek, de a legjobb bűnbak mindig a reklámügynökség.

Vic és Roger az első közös feladatuktól kezdve – még az Ellisonnál – remekül kijöttek egymással mind a munkában, mind a magánéletben. Talán éppen mert egymás ellentétei voltak. A magas, sovány, hallgatag Vic és a kövér, harsány, víg kedélyű Roger Breakstone nagyszerűen kiegészítették egymást. Az a bizonyos első feladat a mozgássérültek segélyegyesületének hirdetési kampánya volt.

A kép, egy baseballsapkás és -ütős, kegyetlen járógépbe szorított lábú kisfiú élesen kontrasztos, fekete-fehér fotója, s a szöveg igazi telitalálat volt. Az adományok összege megugrott, ami bizonyára jól jött a betegeknek, de jól jött Vicnek és Rogernek is. Kezdetét vette a Trenton-Breakstone csapat fényes pályafutása. Vagy fél tucat sikeres kampány következett. Általában Vic agyában születtek az ötletek, Roger a kivitelezést vállalta magára.

A Sony cég számára a következő megoldást választották: egy tizenhat sávos autópálya záróvonala fölött egy öltönyös-nyakkendős férfi ült keresztbe tett lábbal, az ölében egy nagy Sony rádió, az arcán üdvözült mosoly. A felirat: VÁLASSZON! POLICE BAND, ROLLING STONES,

MIKE WALLACE, KINGSTON TRIÓ, PATTI SMTTH, JERRY FALWELL. És alatta: HELLÓ, LOS ANGELES!

A könnyűbúvár-felszereléseket gyártó Volt céget egy olyan férfi képviselte, aki szöges ellentéte volt a miami strand aranyifjainak. Jó ötvenes, tetovált, sörhasú, petyhüdt izmú férfi állt csípőre tett kézzel valami trópusi paradicsom kellős közepén, a combján jókora sebhely, s a vállán egy pár Volt-féle búváruszony. A szöveg: NÉZZE, URAM! ÉN A BÚVÁRKODÁSBÓL *ÉLEK:* ÉN NEM CSAK SZÓRAKOZOM!

És akkor jött a Sharp.

A clevelandi Sharp Company akkortájt a tizenkettedik helyen állt a különböző gabonafélékből készült reggeli ételek, müzlik és sütemények gyártóinak versenyében. Az idősebb Sharp nem valami nagy lelkesedéssel pártolt át a New York-i Ellison ügynökséghez attól az otthoni reklámcégtől, amellyel húsz évig dolgozott együtt. Az öreg gyakran emlegette, hogy a második világháború előtt az ő cége uralta a piacot. A fia viszont ugyanolyan gyakran közölte vele, hogy a második világháború harminc éve véget ért.

Az ügyet – először hat hónapi próbaidőre – Vic Trentonra és Roger Breakstone-ra bízták. A próbaidő végéig a Sharp cég a tizenkettedik helyről a kilencedikre ugrott előre a piacon. Egy évvel később, amikor Vic és Roger szedte a sátorfáját, és önálló vállalkozásba kezdett Maine-ben, a Sharp már a hetedik helyen állt.

A kampány lendületes volt, mint a forgószél. A Sharp-féle aprósütemények a Sütiseriff hirdette, akinek golyók helyett csokis, sós és egyéb sütemények röpködtek a coltjából, mígnem térdig állt a süteményekben, ekkor megszólalt: "A banditák eliszkoltak, de nekem megmaradtak a sütemények. A legjobbak az egész Nyugaton. Vagy akárhol másutt, azt hiszem." A Sütiseriff beleharap az egyik süteménybe, és az arcán olyan kifejezés jelenik meg, amit tán leginkább az ember első orgazmusának gasztronómiai változataként lehet leírni. Kép ki.

A Sharp-féle torták – tizenhat fajta volt belőlük – reklámfilmje: egy házaspár faképnél hagyja az előkelő estélyt a mindenféle csemegétől roskadozó asztallal együtt, hogy otthon a konyhaasztalnál azonnal belakmározzanak egy Sharp-tortából, amit ütött-kopott hűtőszekrényükből kaptak elő, Clio-díjat nyert.

Azt nyert a Zabpehelyprofesszor is, amelyet – illetve akit – Vic és Roger életművük koronájaként tartottak számon... és aki most minden baj okozójaként üldözte őket.

Ez a visszafogott, már-már merészen felnőttes tv-reklám élesen kirítt a különböző rágógumik, építőkockák, babák, automata játékok, no meg a piaci versenytársak csillogó-villogó-csilingelő rajzfilmjeinek tömkelegéből. A Zabpehelyprofesszort egy középkorú jellemszínész alakította. Egy üres osztályteremben ült (amelyre a szombat reggeli műsorok, a Tapsi Hapsi, a Gyalogkakukk meg a többiek minden nézője ráismerhetett), öltönyt, sportos pulóvert és nyitott nyakú inget viselt. Megjelenése és modora egyszerre volt kedélyes és tekintélyt parancsoló. Vic és Roger vagy negyven tanár és egy tucatnyi gyermekpszichológus véleménye alapján hozta létre ezt a legtöbb gyerek számára kedves és megnyugtató figurát, aki olyan volt, mint az az apuka, aki a legtöbbjük otthonából hiányzott.

A Zabpehelyprofesszor a tanári asztal tetején ült, hogy egy kicsit lazább legyen a dolog, és úgy beszélt, mint egy igazi felnőtt. Lassan és komolyan. Nem nógatott. Nem parancsolt. Nem gügyögött. Nem is dicsérte fel a portékáját. Úgy fordult a sok millió, trikós, müzli- és zabpehelyféléket reggeliző gyerekhez, mint *igazi* emberi lényekhez.

"Jó reggelt, gyerekek!" – kezdte csendesen a professzor. – "Amit most láttok, az egy müzli- és zabpehelyreklám. Kérlek benneteket, jól figyeljetek rám! Nálam jobban senki sem ért a müzlihez meg a zabpehelyhez, mert én vagyok Zabpehelyprofesszor. A Sharp-féle müzlinél és zabpehelynél – legyen az Kiscsillag, Kakaósmaci vagy Tiszta Búza Müzli – nincs jobb Amerikában. Csuda finomak! És egészségesek." – Itt egy lélegzetvételnyi szünet következett, aztán a professzor elvigyorodott, de úgy, ahogy csak egy *igazi* haver tud rávigyorogni az emberre. "Elhihetitek nekem. Én aztán tudom. És az anyukátok is tudja. Gondoltam, jó, ha ti is tudjátok."

Ezen a ponton bejött egy fiatalember, és egy csészényi Csillagocskát, Kakaósmacit – vagy amit éppen reklámozni kellett – nyújtott át a Zabpehelyprofesszornak, mire a professzor megkavarta, majd felnézett – a tekintete Amerika minden egyes nappaliját átjárta – és így szólt: "– Ugyan! Nincs itt semmi baj!"

Az öreg Sharpnak eleinte nem tetszett ez a befejezés, hogy baj *lehetne* akármelyik termékével, de Vic és Roger végül, ha nem is észérvekkel, de meggyőzték. A reklámkészítés nem mindig racionális. Az ember gyakran azt teszi, amit helyesnek *érez*, de nehéz lenne megmagyarázni, *miért* érzi helyesnek. Mind Vic, mind Roger biztosan tudta, hogy a professzor szövegének zárómondata egyszerűségében hatalmas erőt rejt magában. A végső, a tökéletes biztonság érzését adja a gyerekeknek, különösen, ha

olyasvalaki mondja, mint a professzor. Egy olyan világban, ahol a szülők folyton elválnak, s a nagyobb gyerekek néha hülyére verik a kisebbet, ahol az ellenfél tönkrezúzza a csapatodat, ahol nem mindig a jók győznek, mint a tévében, egyszóval egy olyan világban, ahol annyi, de annyi minden rosszra fordul, van valami, ami mindig jó, mindig ízlik, és sohasem árt: a Sharp-féle müzli és zabpehely. "Ugyan! Nincs itt semmi baj!"

És a Sharp-féle müzli és zabpehely hódított. A professzor a szombat délelőtti tévéadások állandó szereplője lett országszerte, és szinte minden gyermekműsorban feltűnt. Végül valóságos nemzeti intézménnyé vált, és a hirdetés poénja – "Ugyan! Nincs itt semmi baj!" – szállóige lett egész Amerikában.

Amikor elhatározták, hogy önállósítják magukat, Vic és Roger szigorúan tartották magukat az írott és íratlan szabályokhoz, és mindaddig nem keresték meg egyetlen korábbi ügyfelüket sem, amíg hivatalosan – és barátsággal – meg nem váltak az Ellison-cégtől. Az első hat hónap Portlandben merő feszültségben és félelemben telt. Vic és Donna kisfia, Tad, alig egyéves volt. Donnának borzasztóan hiányzott New York, sértődött volt, rosszkedvű, ideges, egész egyszerűen félt. Rogernek volt egy régi gyomorfekélye – a New York-i reklámháborúkban szerzett harci sérülés – és amikor ő és Althea elvesztették a kisbabát, a fekély kiújult. Roger úgy falta a gyógyszert, mintha kábítószert szedne. Úgy tűnt, Althea jobban viseli a csapást – legalábbis Vic azt hitte. Donna hívta fel rá a figyelmét, hogy a nyugodt, békés természetű Althea, aki korábban egy pohár gyenge italt ivott ebéd előtt, most kettőt iszik ebéd előtt és hármat utána. A két házaspár már korábban is vakációzott Maine-ben, együtt is, külön is, de egyikük sem gondolta volna, hogy ilyen mértékben zárva maradnak az ajtók – ahogy Maine-ben mondták – a "jöttmentek" előtt.

Bele is buktak volna, pontosan úgy, ahogy Roger jósolta, ha a Sharp nem tart ki mellettük. A cég clevelandi központjában most pontosan az ellenkező volt a helyzet, mint annak előtte: ezúttal az öreg ragaszkodott Vichez és Rogerhez, míg a srác (ekkor már negyvenéves volt) ott akarta hagyni őket. Azzal érvelt – némi logika volt is benne – hogy őrültség volna az ügyeiket egy vacak kis cégre bízni, amely hatszáz mérföldre van New York szívverésétől. Az, hogy a Reklámügynökség állandó kapcsolatot tart egy New York-i piackutató intézettel, a világon semmit sem jelentett a srácnak, mint ahogy a többi cégnek sem, amelyek számára a megelőző években reklámkampányokat dolgoztak ki.

– Ha a hűség vécépapír volna – fakadt ki keserűen Roger akkortájt – nem tudnánk mivel kitörölni a seggünket, öregem.

De Sharp kitartott mellettük, s ezzel visszaadta önbizalmukat, amelyre olyan nagy szükségük volt.

– Több mint húsz évig jó volt nekünk is egy kisvárosi cég – mondta az öreg Sharp – és ha az a két fickó ott akarja hagyni azt az istentelen nagyvárost, az csak a javukra írható.

Ennyi volt. Az öreg kimondta a végső szót, a fiú neve "hallgass" lett. Így aztán a következő két és fél évben a Sütiseriff tovább lövöldözött, az estélyi ruhás házaspár falta a tortát, a Zabpehelyprofesszor pedig mindennap biztosította a gyerekeket arról, hogy nincs itt semmi baj. Minden ment tovább a maga útján, és mindenki tette a dolgát. Vic vagy Roger – mikor melyikük – évente háromszor-négyszer ellátogatott Clevelandbe, hogy megbeszélje a dolgokat Carroll Sharppal vagy a sráccal (aki ekkor már rendesen őszült), minden más a posta segítségével zajlott. Ez volt az egyetlen szokatlan dolog. Egyébként az együttműködés zökkenőmentesen folyt.

Ekkor jött a Málnásmüzli.

Természetesen Vic és Roger korábban is hallott az új termékről, bár azt csak két és fél hónapja, 1980 áprilisában dobták a piacra. A Sharp-termékeket eddig nem édesítették, ám a Málnásmüzlit az édesszájú gyerekeknek szánták. Volt már a piacon jó néhány ilyen nyalánkság.

A Málnásmüzlit 1979-ben több helyütt árusították próbaképpen a cég piackutatói, többek közt Roger maine-i otthonában, Bridgtonban is. Roger azt mondta, ő ugyan a közelébe sem engedi az ikreket (bár titkon örült, hogy Althea beszámolója szerint könyörögtek érte, amikor meglátták a szupermarketben). – Több benne a cukor, mint a gabonaféle, a színe meg olyan, mint a skarlát – mondta.

Vic bólintott, és ártatlanul megjegyezte (nem tudhatta, hogy a próféta beszél belőle): – Amikor először belenéztem egy ilyen dobozba, esküszöm, azt hittem, vérrel van teli.

– Nos, mit tegyünk? – kérdezte ismét Roger. Félig megette a szendvicsét, miközben Vic felidézte magában az eseményeket. Egyre biztosabb volt abban, hogy ha Clevelandbe utaznak, a rossz hírt hozó hírnökök szerepét játsszák, akiknek lecsapják a fejét.

– Próbáljuk meg!

Roger a vállára csapott. – Ez az, öreg fiú! – mondta. – És most edd meg a szendvicsedet.

De Vic nem volt éhes.

A "rendkívüli tanácskozásra" szóló meghívón ott állt, hogy a tanácskozás egyik napirendi pontja maga a Reklámügynökség, illetve "az egész eddigi együttműködés értékelése". Ez Vic feltételezése szerint csakis azt jelenthette, hogy a srác a Málnás okozta katasztrófa ürügyén akar végre megszabadulni tőlük.

Két héttel azután, hogy a termék az országos piacon megjelent, s a Zabpehelyprofesszor lelkesen – bár komolyan – propagálni kezdte ("Ugyan! Nincs itt semmi baj!"), az első anya hisztérikus zokogással vitte a gyermekét a kórházba, abban a biztos tudatban, hogy a kicsinek súlyos belső vérzése van. A kislány, akinek a valóságban csak jelentéktelen vírusfertőzése volt, hányt, méghozzá sokat és vöröset, amit az édesanyja vérnek nézett.

"Ugyan! Nincs itt semmi baj!"

Ez az Iowa államban Iowa Cityben történt. Másnap hét hasonló eset fordult elő. Két nap múlva huszonnégy. A hányásos vagy hasmenéses megbetegedésben szenvedő gyerekeket minden esetben súlyos belső vérzés gyanújával szállították kórházba. Ezután az esetek száma meredeken emelkedett – először néhány százról, később már néhány ezerről volt szó. A hányást, illetve a hasmenést egyetlen esetben sem a müzli idézte elő, ezt azonban az általános felzúdulás közepette elfelejtették megemlíteni.

"Ugyan! Nincs itt semmi baj!"

Nyugatról a keleti partra is átterjedt a járvány. A problémát a festék okozta, amitől a Málnásmüzli olyan szép piros lett. Az egészségre teljesen ártalmatlan volt, de ezzel sem nagyon törődött senki. Valamit rosszul számítottak ki, így a vörös festék ahelyett, hogy felszívódott volna, úgy ahogy volt, távozott az emberi testből. Az elrontott festékanyag egyébként csak a legyártott müzli egy részébe került bele, de ez a rész jókora mennyiség volt. Vic egy orvostól hallotta, hogy ha egy gyerek egy jó nagy csésze Málnás elfogyasztása után valamilyen okból meghalna, a boncoláskor olyan piros lenne az egész emésztőrendszere, mint egy stoplámpa. A hatás egyébként csak átmeneti volt, de ezt sem említette senki.

Roger szerint, ha már el kell pusztulniuk, harc közben pusztuljanak el, minden ágyúból tüzelve. Maratoni konferenciát tervezett azzal a bostoni céggel, amely magukat a hirdetéseket forgatta. Aztán beszélni akart a professzort alakító színésszel, aki úgy átélte a szerepét, hogy most mélységes lelki válságba került. Aztán tovább New Yorkba, a piackutatókhoz. De a lényeg az volt, hogy majd két hetet töltsenek kettesben Vickel a bostoni Ritz-Carltonban és a New York-i UN laza

szállóban, s ez főleg azzal teljék, hogy Roger kifejezésével "egymás zsebében kotorásznak", vagyis miközben feldolgozzák mindazt, amit hallottak, ötletparádét rendezzenek, mint régen. Roger azt remélte, olyan világmegváltó tervvel tudnak előállni, amitől mind az öreg Sharp, mind a srác elájul. Vagyis nem leszegett fejjel mennek a clevelandi vérpadra, hanem ott lesz a zsebükben a kész elképzelés, miképpen lehet helyrehozni a Málnás okozta bajt. Ez volt az elmélet. Ami a gyakorlatot illeti, mindketten tudták, hogy körülbelül annyi az esélyük, mint vaknak a céllövöldében.

Vicnek akadt más gondja is. Az elmúlt nyolc hónapban úgy érezte, hogy a felesége és ő, lassan, de biztosan elidegenednek egymástól. Most is szerette Donnát, Tadet pedig egyenesen imádta, de a korábbi bizonytalansága már rossz érzéssé fokozódott, és úgy sejtette, a legrosszabb még hátra van. Talán nincs is olyan messze. Lehet, hogy nem valami szerencsés ötlet egy ilyen nagy utazás éppen most, amikor leginkább együtt kellene lenniük. Ha mostanában a felesége arcát nézte, úgy érezte, mintha az ismerős vonások mögött egy idegen bujkálna.

És hát a nagy kérdés. Ez újra és újra megfordult az agyában, különösen a mostanában sűrű álmatlan éjszakákon. Van-e szeretője? Az biztos, hogy nem valami gyakran voltak együtt az utóbbi időben. De vajon eljutott-e már odáig? Vic őszintén remélte, hogy nem, de vajon nem áltatja-e magát, hogy aztán annál súlyosabbak legyenek a majdani következmények? Tán jobb volna mindennel szembenézni.

De nem volt biztos a dologban, és nem is akart biztos lenni benne. Félt, hogy ha megbizonyosodik, befellegzett a házasságuknak. Még mindig szerelemmel szerette a feleségét, s még csak meg sem fordult a fejében, hogy akár egy kis kaland erejéig megcsalja, és azt is tudta, hogy mindent megbocsátana neki. De azt már nem, hogy felszarvazza. Egyszer csak szarvak nőnek az ember homlokán, és a gyerekek kinevetik az utcán. Ő meg...

– Hogyan? – kérdezte Vic, mint aki álomból ébred.

– Nem figyeltem, Rog...

– Mindössze annyit mondtam: "az az istenverte vörös müzli". Idézőjel bezárva. Idézet tőlem.

– Helyes – mondta Vic. – Erre iszom.

Roger felemelte a söröspoharat. – Igyál!

Vic úgy tett.

Gary Pervier, Camberék szomszédja, gyomos előkertjében üldögélt a Hét tölgy-domb lábánál, vagy egy héttel Vic és Roger rosszkedvű, közös ebédje után, és kedvenc koktélját iszogatta, amely egy negyedrész narancsdzsúszból és háromnegyed rész vodkából állt. Egy beteg, lassan haldokló szilfa árnyékában ült, napszítta vászonszéke utolsó, még használható vászoncsíkjain. Popov-vodkát ivott, mert az olcsó volt. Nagy mennyiségben vásárolta New Hampshire-ben, mert ott bagóért adták a piát. New Hampshire egyébként is jobb hely, mint Maine. A kerti szék mély nyomokat vágott az elhanyagolt fűbe. A fű mögött a ház is elhanyagolt volt, sőt romos. Szürke, hámló vakolat, lógó redőnyök, omladozó mennyezet, düledező falak, a kémény meg olyan csálé, mintha részeg lenne. A haldokló szilfa körül még mindig ott hevertek a tetőcserepek, melyeket a tavalyi szélvihar szaggatott le. Na és?, kérdezte Gary néha. Ki mondta, hogy ez itt a Tadzs Mahal? Szarok rá!

Ezen a forró, későjúliusi délutánon Gary Pervier részeg volt, mint a csap, s ebben nem volt semmi rendkívüli. Hogy ismerte-e Roger Breakstone-t? Egy frászt! Vagy Vic Trentont? Egy frászt! És Donna Trentont? Egy frászt. De ha ismerte volna is őket, szart volna rá, hogy mi lesz velük. Camberéket és a kutyájukat, Cujót viszont ismerte. A család odafönn lakott a dombtetőn az út végében. Ő meg Joe Camber gyakran ittak együtt, és Gary gyanította, hogy Joe nagy léptekkel halad előre az alkoholizmus felé vezető úton, azon az úton, melyet ő már régen maga mögött tudott.

– Semmirekellő, részeges alak vagyok. Na és? Szarok rá! – mondta Gary a madaraknak, meg a beteg szilfa körül a cserepeknek. A szájához emelte a poharát. Szellentett. Agyoncsapott egy bogarat. Nap- és árnyékfoltok pettyezték az arcát. A ház mögötti gaztengerben több kibelezett autó lapult. A ház nyugati falát felverte a gyom és a csalán. Mindent benőtt, csak egy ablak kukucskált ki, mely napos időben úgy csillogott, mint valami gyémánt. Két évvel ezelőtt részeg dühében – Gary már rég elfelejtette az okát – kidobta a csukott ablakon a kredencet. Az ablakot később újra beüvegezte, mert a tél rohadt huzatos errefelé, de a kredenc most is pontosan ott volt, ahová akkor zuhant. Egyik fiókja kiöltött nyelvként meredt a világba.

Gary Pervier húszévesen, 1944-ben egymaga tett ártalmatlanná egy német géppuskaállást Franciaországban, majd hőstettét azzal tetézte, hogy további tíz mérföldön át vezette szakasza megmaradt katonáit, amíg össze nem esett a hat golyótól, amelyek a géppuskaállás elleni támadáskor fúródtak a testébe. Hősiességéért hazája a legmagasabb katonai

kitüntetésben részesítette. 1968-ban lehívta Buddy Torgesont Castle Fallsből, hogy csináljon hamutartót az érdeméremből. Buddy döbbenten nézett rá, mire Gary közölte vele, hogy legszívesebben vécécsészét csináltatna belőle, de ahhoz kicsi. Buddy mindenkinek elmesélte a dolgot, és lehet, hogy Gary voltaképpen csak ezt akarta, bár nem biztos.

Mindenesetre a környékbeli hippik azt sem tudták, hogyan bálványozzák. 1968 nyarán ezek a hippik a tóvidéken nyaraltak gazdag szüleikkel, hogy szeptemberben visszatérjenek az egyetemekre.

Az eset valahogy belekerült a Castle Rock-i újságba, ahol egy barom újságíró háborúellenes cselekedetként tüntette fel. Ekkor özönleni kezdtek a hippik Gary házához. Többnyire csak annyit akartak mondani, hogy Gary nagyon jó fej.

Gary válaszul minden esetben előkapta a puskáját, és felszólította őket, hogy azonnal távozzanak a birtokáról. Szart ő az efféle hosszú hajú, koszos, tetves kurvapecérekre. Ha erőszakoskodnak, legfeljebb szétlövi a rohadt fejüket. Ezzel le is zárult a kitüntetésügy.

Egy német golyó annak idején levitte Gary Pervier jobb heréjét. A másik szerencsésen túlélte a dolgot, és még ma is egész rendesen működött. Hálás hazája kitüntette Garyt. A hálás párizsi kórházból 1945 februárjában 80 százalékos rokkantsági járadékkal és egy csomó juttatással szerelték le. Hálás szülővárosa 1945. július 4-én parádéval tisztelgett előtte (ekkor Gary már nem húsz- hanem huszonegy éves volt, a halántéka teljesen ősz, és vagy hétszáz évesnek érezte magát, köszönöm szíves érdeklődésüket. A hálás városi elöljáróság mindörökre eltörölte a Pervier-tanya ingatlanadóját, ami jól jött, mert különben már húsz éve elvesztette volna az otthonát. Mivel morfiumhoz nem juthatott hozzá, alkohollal kábította magát, és hozzálátott életműve megvalósításához. Eltökélte, hogy a lehető legkellemesebben issza halálra magát.

Most, 1980-ban galambősz volt, és úgy utált mindenkit, mint a szart, kösz szépen. Három lény képezett csak valamiféle kivételt: Joe Camber, a fia, Brett, és hatalmas bernáthegyi kutyájuk, Cujo.

Hátradőlt a szakadozott széken – majdnem hátra is esett – és kortyolt az italából. A poharat a McDonald's büféből szerezte. Gyakran evett a Castle Rock-i McDonald's-nál, ahol még lehetett olcsó, de ehető hamburgert kapni. A többi étel szart se ért.

Nagydarab, barna alak imbolygott a magas fűben, és egy pillanat múlva Cujo jelent meg Gary ápolatlan előkertjében. Meglátta Garyt, és udvariasan vakkantott. Aztán a farkát csóválva odament hozzá.

– Nicsak, Cujo, te vén kurafi! – mondta Gary. Letette az italát, és kutyacsemege után kezdett kutatni a zsebeiben. Mindig tartott magánál, hogy megvendégelje Cujót, ezt a derék, régimódi, rendes állatot.

Az ingzsebében talált is egypárat, és felemelte.

– Leülni, Cujo! Ül!

Bármilyen szarul érezte is magát, és akárhogy utált is mindenkit, a szelíd kilencvenkilós kutya látványa mindig felvidította.

Cujo leült, és Gary észrevette, hogy egy gyógyulófélben lévő, rövid, de elég csúnya karmolás van az orra táján. Odahajította a csontformájú csemegéket, amelyeket a kutya könnyedén elkapott a levegőben. Az egyiket mellső lába elé ejtette, a másikat rágcsálni kezdte.

– Jól van, kutyuskám! – mondta Gary, és kinyúlt, hogy megveregesse Cujo fejét. – Jól...

Cujo felmordult. A hang mélyen a torkából jött. Berregő, szinte reflexszerű hang volt. Felnézett Garyra; tekintete hideg s mintha gondterhelt lett volna. Gary hátán végigfutott a hideg. Gyorsan visszakapta a kezét. Egy ekkora kutya nem játékszer! Hacsak nem akarja fakézzel törölni a seggét élete hátralevő napjaiban.

– Mi bajod van, öreg? – kérdezte. Még soha nem hallotta Cujót így morogni. Őszintén szólva nem is hitte volna, hogy képes rá.

Cujo megcsóválta a farkát, és Garyhoz ment simogatásért, mintha csak szégyellné, hogy egy pillanatra kiesett a szerepéből.

– Na, így mindjárt más – szólt Gary, és megborzolta

a kutya szőrét. Rohadt meleg hét volt, és még melegebb

lesz, így mondta George Meara, aki meg Evvie nénitől hallotta. A kutyák is megérezhetik az időt, egyszer-egyszer ők is lehetnek a szokásosnál idegesebbek. De azért mégiscsak fura, hogy Cujo így morgott. Ha Joe Camber mondja, el sem hiszi.

– Na, kapd be már azt a másikat is! – nógatta Gary, és a földre mutatott.

Cujo megfordult, odament, felvette a csemegét, a szájába vette – nyál csüngött a szája szélén – majd kiejtette. Bocsánatkérően nézett Garyre.

– Nem kéred? – kérdezte hitetlenkedve Gary. – *Te?*

Cujo újra fölkapta a kutyaeledelt és megette.

– Így már jobb – nyugtázta Gary. – Egy kis hőségbe nem pusztulsz bele. Én se. Szarok rá, tudod? – Lecsapott egy szúnyogot.

Cujo leheveredett Gary széke mellé, amint Gary újra a szájához emelte a poharat. Hamarosan "fel kell frissítenie" az italát, ahogy az előkelő seggfejek mondják.

– "Felfrissíteni?" Egy frászt! – jelentette ki Gary.

A háztetőre mutatott, amitől a ragacsos narancs-vodkakeverék végigfolyt sovány, napégette karján. – Nézd meg azt a kéményt, Cujo, öreg pajtás! Mindjárt összedől. És tudod, mit mondok én neked? Azt, hogy szarok rá! Tőlem az egész rohadt ház összedőlhet, akkor se érdekel, tudod?

Cujo a földhöz veregette a farkát. Nem tudta, mit beszél ez a FÉRFI, de a ritmus ismerős volt, a hang megnyugtató. Ezt az egyoldalú polémiát hetente tucatszor is végighallgatta... mióta is? Ami Cujót illette, az örökkévalóság óta. Cujo szerette ezt a FÉRFIt, akitől mindig kapott ennivalót. Igaz, mostanában nemigen kívánta az ételt, de ha a FÉRFI azt akarta, hogy egyen, hát evett. Aztán elnyúlhatott, mint most, és hallgathatta a megnyugtató beszédet. Igaz, ami igaz, Cujo nem érezte valami jól magát. Nem azért morgott a FÉRFIra mert melege volt, hanem, mert rosszul érezte magát. Akkor egy pillanatig – de csak egyetlen pillanatig – kedve lett volna megharapni a FÉRFIt.

– Úgy látom, tüske sebezte fel az orrod – jegyezte meg Gary. – Mit kergettél? Borzot? Nyulat?

Cujo a földhöz veregette a farkát. Tücskök ciripeltek a burjánzó füvön. Mézillatú vadvirágok nőttek a ház mögött, illatuk szólongatta a nyári délután álmatag vadméheit. Cujo életének a lehető legnagyobb rendben kellett volna lennie, de valahogy mégsem volt. Rosszul érezte magát.

Gary bizonytalanul felállt, a szék felborult, és összecsuklott. Aki úgy véli, hogy Gary szarik erre is, helyesen gondolja. – Bocs, öreg fiú! – Gary bement és újabb italt kevert magának. A legyektől zümmögő, piszkos konyhát elborították a széthasadt, zöld szemeteszacskók, az üres konzervdobozok és az üres vodkásüvegek.

Mire Gary újabb koktéljával visszatért, Cujo már elment.

Június utolsó napján Donna Trenton éppen hazaért a Castle Rock-i főutcáról, ahol beadta Tadet a délutáni táborba, és vett egy-két dolgot a szupermarketben. Melege volt, fáradt volt, s amikor a ház előtt meglátta Steve Kemp ütött-kopott, ámde vidám színekben pompázó Ford teherkocsiját, majdnem dührohamot kapott.

Egész nap fortyogott benne a harag. Vic a reggelinél elmondta, hogy el kell utaznia, és amikor ő tiltakozott az ellen, hogy kettesben hagyja őket Taddel tíz napra, két hétre, vagy csak a jóisten tudja, meddig, a férje felvilágosította, mi is forog kockán. Donna ma reggelig viccnek tekintette a Málnásmüzli-esetet – egész jó viccnek, ami alaposan betett Vicnek és

Rogernek. Álmában sem gondolta, hogy egy ilyen nevetséges dolognak ennyire komoly következményei lehetnek.

Aztán Tad kezdett el vonakodni a tábortól. Panaszkodott, hogy egy Stanley Dobson nevű nagyobb fiú múlt pénteken fellökte, és félt, hogy megint fellöki. Félt és az anyjába kapaszkodott, amikor Donna a táborhoz vitte. Egyenként kellett az ujjacskáit lefeszítenie a blúzáról, és ettől inkább náci parancsnoknőnek érezte magát, mint tisztességes anyának. *"Elmész a táborba, megértetted? Ja meine Mamma!"* Tad néha olyan picinek látszott a korához képest, és oly védtelennek! Miért mondják, hogy az egyedüli gyerekek fejlettebbek és életrevalóbbak? A kis ujjak csokoládésak voltak, és nyomokat hagytak Donna blúzán. Azokra a véres ujjnyomokra emlékeztették, amiket olcsó bűnügyi magazinokban lát az ember.

Hogy még nagyobb legyen az öröme, hazafelé az autója is rakoncátlankodott. A Pinto úgy rángatózott és ugrált, mintha csuklási roham fogta volna el. Egy idő után aztán lenyugodott, de ami egyszer előfordul, máskor is előjöhet, és...

...és mindennek a tetejébe most még Steve Kemp is itt van!

– Ó, hogy az a jóságos Úristen! – morogta Donna. Felkapta a bevásárlószatyrát és kiszállt. Huszonkilenc éves volt. Csinos, magas, sötét hajú, szürke szemű fiatalasszony. Csokoládéfoltos blúzában és testéhez tapadó, átizzadt szürke sortjában is viszonylag üdén festett a könyörtelen hőségben.

Gyorsan felszaladt a lépcsőn, s a verandaajtón át belépett a házba. Steve Vic székében ült a nappaliban. Vic sörét itta és cigarettázott (legalább a cigaretta a sajátja volt). Szólt a tévé, a képernyőn a *Klinika* betegei szenvedtek gyönyörű színekben.

– A hercegnő megérkezett – üdvözölte Steve azzal a kicsit féloldalas, csibészes mosollyal, amit Donna azelőtt olyan elbűvölőnek és izgalmasan veszedelmesnek látott. – Azt hittem, már soha...

– Tűnj el, de azonnal, te csirkefogó! – mondta az asszony színtelen hangon, és besietett a konyhába. Letette a szatyrot a pultra, és pakolni kezdett. Már az idejét sem tudta, mikor volt benne utoljára ennyi düh, ennyi elkeseredettség. Tán az anyjával folytatott, véget nem érő veszekedések idején. A nagyjeleneteknél, az iskola miatt. Amikor Steve a háta mögé került, és napbarnította karjával átölelte a derekát, gondolkodás nélkül hátravágta a könyökét, bele a férfi mellkasába. Dühét nem hűtötte le, hogy Steve nyilvánvalóan számított erre, s még csak össze se rezzent. Steve rengeteget teniszezett, és Donna úgy érezte, mintha gumiréteggel borított kőfalba ütötte volna a könyökét.

Hátrafordult, és a férfi vigyorgó, szakállas arcába nézett. Steve jóval magasabb volt nála.

– Süket vagy? Azt mondtam, ki innen!

– Ugyan, miért? – kérdezte a férfi. – A kicsi a táborban gyártja a homokpogácsát, a férjecske meg a dollárokat az irodában... tán nem ez a legalkalmasabb idő arra, hogy Castle Rock legszebb háziasszonya és a városka egyetlen költője és amatőr teniszbajnoka közt a leggyönyörűbb harmóniában csengjenek a testi szerelem vidám harangocskái?

– Látom, a kocsifelhajtóban parkolsz – mondta Donna. – Nem volna kedved mindjárt egy táblát is kiakasztani? Mondjuk ezzel a felirattal: DUGUNK DONNA TRENTONNAL, vagy valami hasonló szellemességgel?

– Jogosan parkolok a ház előtt – mondta Steve, még mindig vigyorogva. – Hátul a kocsiban van a komódotok. Kiglancolva. Mindent leszedtem róla, és örülnék, ha már rajtad sem volna semmi, édes!

– Hozd be a verandára! Amíg kirakod, megírom a csekket.

A férfi mosolya egy kissé elhalványult. Azóta, hogy Donna belépett, ez volt az első pillanat, hogy a tetszetős külső mögül előtűnt maga az ember. Az az ember, akit Donna egy cseppet sem kedvelt, aki kétségbeeséssel töltötte el. Miatta hazudott Vicnek. Becsapta, hogy lefekhessen Steve Kemppel. Azt kívánta, bárcsak arról lenne most szó, hogy a hév elmúltával újra felfedezte önmagát. Vagy hogy visszatalált Vichez. De hiába áltatja magát, pontosan tudja, hogy Steve Kemp, a költő, vándor bútortisztító, a széknádazó, az amatőr teniszbajnok és kiváló délutáni szerető – egy nagy rakás szar!

– Ugyan, ne viccelj már! – szólt Steve.

– Hát persze! – csattant fel az asszony. – Ugyan ki utasítaná vissza a jóképű, érzékeny lelkű Steve Kempet? Ez csak valami vicc lehet, igaz? Csakhogy nem az! Vagyis most fogod magad, kedves, vonzó és érzékeny lelkű Steve Kemp, kirakod a komódot a verandára, aztán eltűnsz a fenébe!

– Ne beszélj így velem, Donna! – A férfi már nem mosolygott. A keze az asszony mellére tévedt és megszorította. Fájt. Donna a harag mellett egy kis félelmet is érzett. (De vajon nem félt-e mindvégig? Nem volt-e a félelem is része ennek az egész pocsék, visszataszító élvezetnek?)

Rácsapott a férfi kezére.

– Ne idegesíts fel, Donna! Túlságosan meleg van!

– Hogy *én* idegesítelek *téged?* Itt ültél, amikor beléptem. – Attól, hogy az előbb megijedt, még dühösebb lett. Steve sűrű fekete szakálla magasra

nőtt az arccsontján, és Donna hírtelen ráébredt, hogy noha a férfi péniszét közelről látta – sőt a szájába is vette – az arcát sohasem nézte meg igazán.

– Szóval úgy értsem, hogy volt egy kis viszketegséged, és most, hogy megvakartam, elmehetek a büdös francba? Igen? Az mindegy, hogy én mit érzek?

– Ne lihegj a nyakamba! – szólt rá Donna, és arrébb lökte, hogy betehesse a tejet a hűtőszekrénybe.

Erre a taszításra Steve nem számított. Elvesztette az egyensúlyát, és egylépésnyit hátratántorodott. A homloka hirtelen ráncokba húzódott, s az arccsontjai környékét mély pír öntötte el. Donna a teniszpályán látta ilyennek egyszer-kétszer, amikor egy könnyűnek ígérkező poént elrontott. Többször látta őt játszani – többek közt két szettet a férjével is, aki izzadt és levegő után kapkodott, miközben Steve könnyedén végzett vele – és az a néhány eset, amikor veszteni látta, pontosabban ahogy a vereséget viselte, mélyen elgondolkoztatta az asszonyt kapcsolatuk felől.

Steve-nek vagy két tucat kisebb lapban jelentek meg költeményei, és egy önálló kötete is napvilágot látott *A naplemente nyomában* címmel egy kis Baton Rouge-i kiadónál. A Drew egyetemen végzett New Jersey-ben, határozott véleménye volt a modern művészetről, a küszöbönálló maine-i népszavazásról, a nukleáris erőművekről, Andy Warhol filmjeiről, ám ha netán kettős hibát vétett, olyan képet vágott, mint amikor Tad azt hallotta, ideje lefeküdni.

Most Donna után ugrott, megragadta a vállát, és megpördítette, hogy szembenézzen vele. A tejesdoboz kiesett az asszony kezéből, és a padlón elrepedt.

– Tessék, most nézd meg, mit csináltál! Szép munka volt, bajnok úr!

– Hát ide figyelj! Azt hiszed, azt teszel velem, amit akarsz? Azt...

– *Menj innen!* – sikította az arcába Donna. Nyál fröccsent a férfi arcára és homlokára. – *Mit csináljak még, hogy végre felfogd? Rajzoljam le neked? Nincs itt semmi keresnivalód! Nem kellesz! Menj, és boldogíts valami más nőt, de ne engem!*

– Te ócska, szemét kis kurva! – sziszegte a férfi, és továbbra is szorította Donna karját. A hangja sértett volt, az arca gonosz.

– És vidd a fenébe azt a komódot is! Hajítsd a szemétre!

Kirántotta magát a férfi szorításából, és felkapta a felmosórongyot. A keze remegett, a gyomra háborgott, és megfájdult a feje. Attól tartott, hogy tüstént hányni fog.

Négykézlábra állt, hogy felitassa a kiömlött tejet.

– Mégis, mit képzelsz magadról? – kérdezte a férfi. – Mióta van aranyból a lábad köze? Tán neked nem volt jó? Úgy élvezted, hogy abba se akartad hagyni. Egyre azt sikítottad: "még, még"!

– Az egyetlen, ami ebből igaz, az a múlt idő, kispajtás – mondta Donna, és fel sem nézett. A haja az arcába lógott, de ezt most egy cseppet sem bánta. Nem akarta, hogy a férfi lássa, milyen sápadt, nyomorult az arca. Mintha lidérces álommal viaskodna. Úgy érezte, ha most a tükörbe pillantana, egy szörnyű, visszataszító boszorkány nézne vissza rá. – Menj innen, Steve! Nem mondom többet.

– És ha nem megyek? Tán hívod Bannerman seriffet? Persze! Majd azt mondod neki: "Helló, George, itt az Üzletemberné. A pasas, akivel eddig félrekeféltem, nem akar elmenni. Megtenné, hogy idejön, és elzavarja?" Ezt fogod mondani?

Donna félelme hirtelen felerősödött. Mielőtt hozzáment volna Vichez, egy iskolai könyvtárban dolgozott, és az volt a visszatérő rémálma, hogy harmadszor is – a leghangosabb beszédhangján – rá kell szólnia a gyerekekre: csend legyen, *de azonnal*! Eddig, ha ezt tette, mindig elcsendesedtek, legalábbis annyira, hogy be lehetett fejezni a munkát. De mi lesz, ha egyszer nem hallgatnak el? Ez volt, amitől rettegett. Mi van, ha semmilyen módon nem lehet elhallgattatni őket? Akkor mi marad? A kérdés megrémítette. Szörnyű volt, hogy egy ilyen kérdést egyáltalán fel lehet tenni, még ha csak önmagának is, az éjszaka sötétjében. Mert ez az a pont, ahol a civilizáció hirtelen, csikorogva megtorpan. Itt változott az aszfaltút hirtelen erdei ösvénnyé. Ha nem hallgatnak rád, amikor a lehető leghangosabban szólsz, már csak a sikoltás marad.

Most hasonló félelem fogta el. A férfi kérdésére természetesen egyetlen válasz volt csupán, az, hogy sikítani fog, ha a közelébe merészkedik. De valóban megtenné?

– Menj! – mondta halkabban. – Kérlek! Vége.

– És ha én azt mondom, hogy nincs vége? És ha fogom magam, és megerőszakollak, itt helyben, a tejtócsa kellős közepén?

Az asszony felnézett rá a hajsátor alól. Az arca még sápadt volt, a szemei nagyok, körülöttük fehér karika.

– Akkor verekedned kell. És ha a legkisebb esélyem lesz rá, hogy leszakítsam a golyóidat, vagy kiszúrjam a szemedet, nem fogok habozni!

Mielőtt a férfi arca megmerevült volna, Donna egy másodpercnyi bizonytalanságot látott átfutni rajta. Steve tudta, hogy az asszony gyorsan mozog, és a kondíciója nagyon is jó. Meg tudta verni teniszben, de beleizzadt. A golyói meg a szeme alighanem biztonságban vannak, de az

arcára kaphat egy-két maradandó sebhelyet. Az a kérdés, érdemes-e ilyen messzire mennie? Donna nehéz, kellemetlen szagot érzett a konyha levegőjében, az őserdő szagát, és riadtan vette tudomásul, hogy ez a saját félelmének s a férfi dühének keveréke. A pórusaikból árad.

– Jól van, visszaviszem a komódot a műhelybe – szólt a férfi. – Mi lenne, ha a férjecskédet küldenéd érte, Donna? Jól elbeszélgethetnénk. Volna miről.

Elment. Úgy bevágta a veranda ajtaját, hogy kis híján kitört az üveg. Egy pillanat múlva felbőgött a zárt kisteherautó motorja, csikorogtak a kerekek, ahogy elindult.

Donna lassan feltörölte a kiömlött tejet, közben fel-felegyenesedett, s a rozsdamentes acélból készült mosogató fölött kicsavarta a rongyot. Nézte, hogyan csorognak be a vékony tejpatakok a lefolyóba. Egész testében reszketett, részben a kiállt izgalomtól, részben a megkönnyebbüléstől. Steve burkolt fenyegetését, hogy mindent elmond Vicnek, fel sem fogta. Csak az motoszkált a fejében, hogy miféle események vezethettek az iménti visszataszító jelenethez.

Őszintén hitte, hogy szinte öntudatlan keveredett bele a Steve Kemppel folytatott viszonyba. Valahogy olyan volt az egész, mint amikor a mélybe temetett csővezeték szétrobban a dugulástól. Az volt az érzése, hogy valami hasonló, robbanásra kész csővezeték húzódik szinte minden amerikai házasság jól ápolt kertje alatt.

Donna nem akart Maine-be költözni, és kétségbeesett, amikor Vic ezzel az ötlettel állt elő. Itteni nyaralásaik ellenére (sőt lehet, hogy ezek csak megerősítették az előítéleteiben) kietlen erdőségnek képzelte az egész államot, ahol télen hatméteres a hó, és elvágja az embert a külvilágtól. Rettegett attól, hogy ilyen helyre vigye a kisgyermekét. Szörnyű hóvihar képét idézte fel magában – és Vic előtt – ami természetesen olyankor tör ki, amikor a férfi Portlandben, ők meg Castle Rockban ragadnak. És mi lesz, ha Tad éppen akkor kap be valami ártalmas gyógyszert, vagy égeti meg magát a tűzhelynél? Lehet persze, hogy az ellenállása abból is fakadt, hogy nem akarta otthagyni az érdekes, izgalmas New York-i életet.

De legyünk őszinték: nem ez volt a legrosszabb. A legrosszabb az volt, hogy a lelke mélyén mindvégig meg volt győződve arról, hogy a Reklámművek előbb-utóbb tönkremegy, és ők szégyenszemre, mehetnek majd vissza a nagyvárosba. Erre nem került sor, mert Vic és Roger halálra dolgozta magát. Ami viszont annyit jelentett, hogy Donna kettesben maradt a kisgyerekkel, és rengeteg szabad ideje lett.

A jóbarátait akár egy kezén meg tudta volna számolni. Biztos volt benne, hogy aki egyszer a barátja lett, az mindörökre az is marad, jóban-rosszban, de nem könnyen tett szert új barátokra. Eljátszott a gondolattal, hogy dolgozni megy – a munkavállalói engedélyt könnyen megkaphatta volna – de hamar kiszámította, hogy a benzinköltség és a baby-sitter díja nagyrészt felemésztette volna a fizetését.

Mi lett belőlem? – gondolta rosszkedvűen egy napon, amikor ónos eső hullott a városkára. Egy a sok Vérbeli Amerikai Háziasszony közül. Megetetem Tadet, és már csak a televíziós sorozatokból ismerem az életet. Eljárhatott volna Joanie Welsh-hez, akinek volt egy Taddel egykorú gyereke, de Joanie társaságában mindig feszengett. Joanie három évvel idősebb volt és öt kilóval nehezebb. A súlyfelesleg nem zavarta. A férje így szereti őt – mondta. Joanie tökéletesen elégedett volt Castle Rock-i életével.

A cső apránként kezdett eltömődni. Donna apróságok miatt piszkálta Vicet, mert a nagy dolgokat nem tudta megfogalmazni, még kevésbé elmondani. Az olyasmit, mint a veszteség, a magány és az öregedéstől való félelem. Hogy az ember meghall egy régi dalt a rádióban, és minden ok nélkül sírva fakad. Hogy féltékeny Vicre, mert a férfi élete mindennapos küzdelem, hogy létrehozzon valamit, hogy úgy indul a csatába, mint egy lovag, aki a családi címert viseli a pajzsán, miközben az ő élete szürke, csak Taddel kell törődnie, semmi mással, etetni-itatni, felvidítani, ha szomorú, beszélgetni vele. Olyan volt ez, mint a lövészárok-háború. Sokat kellett hallgatni és várakozni.

Hosszú ideig azt hitte, ha Tad nagyobb lesz, a dolgok megenyhülnek. Keserű csalódás érte, amikor kiderült, hogy nem így van. A múlt évben a kisfiú már hetente háromszor óvodába ment, nyáron pedig táborba. De amikor nem volt otthon, a ház döbbenetesen üressé vált.

Az ajtók nyitott szájak voltak, az üres szobák csapdákká lettek.

Így aztán újra meg újra felmosta az amúgy is tiszta parkettát. Ellenőrizte, van-e még szappan. Aztán Steve Kempre gondolt, akivel azóta flörtölgetett, amióta az virginiai rendszámú kisteherautójával megérkezett, és bútorjavító és -fényező műhelyt nyitott. Azon kapta magát, hogy a tévé előtt ül, de nem tudja, mit lát, mert az jár az eszében, mennyire elüt a férfi napbarnított bőre a teniszruha fehérjétől, és milyen lendületesen mozog izmos fara. Végül aztán tett is valamit... És ma...

Érezte, hogy a gyomra görcsbe rándul, és már rohant is a fürdőszobába, kezét a szájára tapasztva, rémülten kimeredt szemmel. Éppen hogy odaért, mielőtt mindent kiadott volna magából.

Amikor a gyomra egy kicsit megnyugodott (a lába viszont újból remegni kezdett), megnézte magát a fürdőszobatükörben. Arca halottsápadt volt, a szeme karikás. A haja csúf sisakként tapadt a fejére. Donna hirtelen meglátta, milyen lesz majd öregkorában, és az volt a legszörnyűbb, hogy ha Steve Kemp most visszajött volna, szeretkezne is vele, csak hogy a karjába vegye és megnyugtassa, hogy nincs mitől félnie, az idő csak legenda, a halál pedig álom, és minden rendben van.

Donna lehajtotta a fejét, és zokogott.

Charity Camber ott ült a franciaágy szélén, amelyben együtt aludtak férjével, Joe-val, és a kezében tartott papírfecnire meredt. Az imént jött haza a boltból – ugyanabból, ahová Donna Trenton is járt. És most olyan hideg és dermedt volt a keze, lába, arca, mint amikor túl sokáig voltak kinn Joe-val a hójárón. Csakhogy holnap már július elseje, a hójáró pillanatnyilag gondosan letakarva áll a fészerben.

Lehetetlen! Csak valami tévedésről lehet szó!

De nem volt szó tévedésről. Legalább fél tucatszor ellenőrizte már, és nem volt tévedés.

De hát végül is valakivel meg kell esnie, nem?

Hát persze. *Valakivel.* De éppen *vele?*

Hallotta, hogy Joe kalapál a garázsban. Magas, fémes hang volt, mint amikor vékony fémlemezt formál a kalapács. Aztán szünet, majd fojtott hangon: – Az Úristenit!

A kalapács még egyszer lecsapott, majd hosszabb szünet következett. Végül felhangzott a férje kiáltása: – *Brett!*

Az asszony mindig összerezzent, amikor a férje ilyen hangon szólította a fiát. Brett nagyon szerette az apját, de hogy Joe hogyan érez a fia iránt, azt Charity nem tudta biztosan. Szörnyű, de ez volt az igazság. Egyszer, vagy két évvel ezelőtt, olyan rémeset álmodott, amelyet, tudta, sohasem fog elfelejteni. Álmában a férje vasvillát döfött Brett mellkasába. A villa fokai áthatoltak a testén, és úgy emelték fel a trikóját, mint a sátorrudak a sátrat. *A szemét kis csibész nem jött, amikor kiabáltam érte,* mondta Charity álombéli férje, ő pedig egy rémült rándulással ébredt igazi férje mellett, aki sörös álmát aludta ki hosszú szárú alsónadrágjában. A hold besütött az ablakon, s a fénye az ágyra esett, ugyanoda, ahol most ült, s akkor Charity megértette, milyen nagyon is lehet félni, és hogy a félelem sárga fogú szörny, amelyet a haragvó Isten azért bocsát a földre, hogy felfalja az óvatlanokat és az alkalmatlanokat. Házasságuk során előfordult,

hogy Joe kezet emelt rá, és ő ebből tanult. Lehet, hogy nem volt zseni, de az anyja nem nevelt *hülyéket*. Most már azt tette, amit Joe mondott, és csak ritkán ellenkezett. Az volt az érzése, Brett is így van ezzel. Időnként mégis nagyon féltette a fiát.

Éppen akkor nézett ki az ablakon, amikor Brett a fészer felé szaladt az udvaron. Cujo ott loholt a nyomában. Látszott, hogy melege van, és kedvetlen.

Aztán tompán: – Tartsd nekem ezt, Brett!

És még halkabban: – Igen, papa.

Megint elkezdődött a kalapálás, az a könyörtelen, jegesen éles hang. Charity maga előtt látta Brettet, amint tart valamit – egy vésőt vagy egy feszítővasat – s a férje, cigarettával a szájában magasra lendíti a nagykalapácsot, aztán le-lecsap. És ha részeg... és ha rosszul céloz...

Szinte már hallotta is Brett fájdalmas ordítását, amint a kalapács vörös péppé zúzza a kezét. Összefonta a karját a mellén, hogy védekezzen a látomás ellen.

Újra megnézte a kezében tartott cetlit, és azon törte a fejét, mit kezdjen vele. A legjobban arra vágyott, hogy meglátogathassa a nővérét, Hollyt, Connecticutban. Hat éve volt már, hogy utoljára látta, 1974 nyarán. Volt oka, hogy jól emlékezzen rá, mert azt az egyetlen hétvégét kivéve pocsék nyár volt. Hetvennégy – akkor kezdődtek Brett éjszakai problémái, a rossz álmok, a nyugtalanság és az alvajárás. Ugyanabban az évben kezdett Joe amúgy istenigazából inni. Brett éjszakai nyugtalansága és az alvajárás végül elmúltak, Joe viszont tovább ivott.

Brett négyéves volt akkor. Most már tíz, és már nem is emlékszik Holly nénjére, aki már hat éve férjhez ment. Van egy kisfia, aki a férje keresztnevét viseli meg egy kislánya. Charity még egyiküket sem látta, csak a színes fényképeket, amelyeket Holly időről időre postán küldött róluk.

Joe-t már nem is merte kérni. A férfi unta, hogy folyton erről beszél, és ha még egyszer szóba hozza a dolgot, talán meg is üti. Pedig már tizenhat hónapja, hogy Charity utoljára megkérdezte, mit szólna egy connecticuti nyaraláshoz? Az öreg Mrs. Camber fia, Joe, nemigen szeretett utazni. Nagyon jól érezte magát Castle Rockban. Évente egyszer elment északra szarvasra vadászni Gary Pervier-rel, azzal a vén szeszkazánnal, meg néhány más haverjával. A múlt novemberben már Brettet is magával akarta vinni. Charity akkor a sarkára állt, és sem Joe dühös morgása, sem Brett sebzett tekintete nem tudta megingatni. Még csak az kéne, hogy a fiú két hétre elmenjen azzal a bandával, és mást se halljon, mint durva beszédet,

meg trágár történeteket! Még hogy azt lássa, hogyan lesznek állatokká a férfiak, ha napokon és heteken át csak vedelnek! És töltött fegyverrel mászkálnak az erdőben. Részeg férfiak, töltött fegyverek... biztos, hogy előbb-utóbb baja esik valakinek. Még ha narancssárga mellényt meg sapkát viselnek is. Az a valaki nem Brett lesz! Nem az ő fia!

A kalapács ütemesen, szabályosan csapott le újra meg újra, aztán a zaj abbamaradt.

Az asszonyban egy pillanatra csökkent a feszültség. Aztán újra kezdődött.

Sejtette, hogy Brett előbb-utóbb elmegy a férfiakkal, s attól kezdve nem az ő fia többé. "Klubtaggá" válik ő is, s Charitynek nem marad más, mint hogy afféle takarítónő módjára rendben tartsa a "klubot". Előre átkozta azt a napot. De legalább egy évet nyert...

No és az idén? Vajon otthon tudja-e tartani Brettet novemberben? Lehet, hogy már nem. Akárhogy is, jobb volna – ez sem biztos megoldás, mégis jobb volna – ha előbb elvihetné Brettet Connecticutba. Elvinné, hogy Brett lássa...

...lássa...

Ugyan, mondd ki már, legalább önmagadnak!

(hogyan él egy rendes család)

Istenem, ha Joe engedné, hogy kettesben menjenek a fiával! De jobb, ha erről nem is álmodik. Joe-nak jogában állt, hogy bárhová elmenjen a barátaival, Charitynek azonban nem, még Brett-tel sem. Ez házasságuk egyik alapszabálya. Mégsem tudta kiverni a fejéből a gondolatot, mennyivel jobb volna ott a férje nélkül, hogy ott ülne Jim és Holly konyhájában söröspohárral a kezében, s olyannyira feltűnően hazakívánkozna, hogy végül már Jim és Holly is alig várná...

Ő meg Brett.

Csak ők ketten.

Busszal is mehetnének.

Múlt novemberben Joe akarta Brettet magával vinni a vadászatra – gondolta Charity.

Vajon nem lehetne valamiféle üzletet kötni?

Charity hátán végigfutott a hideg. Tényleg *belemenne* egy ilyen üzletbe? Hogy elengedi Brettet vadászni az ősszel, ha Joe hozzájárul, hogy busszal Stratfordba utazzanak?

Pénzük van – most már van – de a pénz önmagában nem elég. Joe egyszerűen elvenné, és ő bottal üthetné a nyomát. Ügyesen kell kevernie a kártyát... nagyon ügyesen...

Charity lázasan töprengett. A kalapálás abbamaradt odakinn. Látta, hogy Brett előjön a fészerből, és megkönnyebbült. Valami különös előérzet élt benne, már-már bizonyosság, hogy ha a fiút valami baj érné, az csak abban a sötét, fűrészporos-olajos deszkapadlóval borított helyiségben történhet meg vele.

Van rá mód. *Kell*, hogy legyen rá valami mód!

Ha hajlandó kockáztatni.

Egy lottószelvényt tartott az ujjai között. Azt forgatta, miközben mélyen elgondolkodva kifelé bámult az ablakon.

Mire visszaért a műhelyébe, Steve Kemp szinte mámoros dühbe hajszolta magát. A műhely Castle Rock nyugati peremén, a 11-es országút mentén volt. Steve egy farmertől bérelte.

A helyiségben mindenütt komódok, könyvespolcok, íróasztalok, vitrinek álltak. A levegőben lenolaj és különféle bútortisztítók és -fényezők illata terjengett.

Viharvert válltáskájában egy váltás ruhát tartott. Az eredeti terve ugyanis az volt, hogy a szeretkezés után átöltözik. Most dühében a műhely túlsó végébe hajította a táskát. Az a falnak csapódott, majd egy asztalra pottyant. Steve odament, és lelökte, majd úgy belerúgott, hogy a táska a mennyezetig repült, mielőtt végleg a padlóra ért volna. Aztán csak állt, és lihegett; szívta a súlyos illatokat, és üres tekintettel bámulta a három széket, amelyet a jövő hétre újra kellett volna nádaznia. A hüvelykujját az övébe akasztotta. Az alsó ajka lebiggyedt. Olyan volt a képe, mint egy kisfiúé, aki bosszút forral, mert megbüntették.

– A rohadt, kurva életbe! – sziszegte, és újra elindult a táska felé. Megint bele akart rúgni, de aztán meggondolta magát, és felszedte a földről. A műhelyből átment a hozzá csatlakozó háromszobás házba. Ha lehet, odabent még melegebb volt. Őrült júliusi hőség! Felforr az ember agya! A konyha tele volt mosatlan edénnyel. Egy konzervdobozokkal tömött bevásárlószatyor körül legyek zümmögtek. A nappalit egy hatalmas, ősrégi tévékészülék uralta, amit Steve egy szemétdombon talált. A tetején hatalmas, foltos, herélt macska aludt, mint a hulla. Bernie Carbónak hívták.

Írni a hálószobában szokott. Felgöngyölíthető ágyán az ágynemű szinte kemény volt az ondótól. Függetlenül attól, hogy mennyi szexhez jutott (az elmúlt két hétben ez a nullával volt egyenlő), Steve sokat maszturbált. Úgy vélte, hogy az onánia az életerő jele. Az íróasztal az ágy túloldalán állt, a

tetején jókora, régimódi Underwood írógép. Mindkét oldalán kézirathalmaz. Az egyik sarokban további kéziratok, némelyek dobozokban, mások gumival összekötve. Sokat írt, és folyton vándorolt, költözött. Személyes holmija nagy részét írásai tették ki, zömmel versek, egy szürrealista színmű, amelynek szereplői mindösszesen kilenc szót ismételgetnek, továbbá egy regény, amelyet eddig hatszor dolgozott át sikertelenül. Már öt éve nem töltött egy helyen annyi időt, hogy érdemes legyen teljesen kicsomagolnia.

Tavaly decemberben egyszer borotválkozás közben életében először ősz szálakat fedezett fel a szakállában. A felfedezéstől depresszióba zuhant, és hetekig nem tért magához. Azóta sem nyúlt a borotvához, mintha csak a borotválkozás okozná az őszülést. Harmincnyolc éves volt. Szörnyűnek találta, hogy ilyen öreg, hogy alig hétszáz nap választja el a negyventől. Mindig úgy képzelte, hogy csak mások lehetnek negyvenévesek.

Az a kurva! – gondolta újra meg újra. – *Az a kurva!*

Élete első nője óta több tucat lányt és asszonyt hagyott faképnél, míg őt magát legfeljebb kétszer-háromszor ejtették. Jó érzéke volt ahhoz, hogy előre lássa, mi következnék, és mindig ő rúgta fel a kapcsolatot. Mint aki megelőző hadműveletet hajt végre. Különben veszítene. Átverik a kurvák. Nem szabad hagyni, ugyanúgy, ahogy a korára sem szabad gondolnia! Azt is megérezte, hogy Donna kezd elhidegülni, de olyan nőnek látta, akit könnyen manipulálhat, legalábbis egy ideig, ha ügyesen vegyíti a szexuális és lélektani elemeket. Vagyis ha egész egyszerűen megfélemlíti. Az, hogy most mégis minden másképp sikeredett, úgy elkeserítette és feldühítette, mintha ronggyá verték volna.

Ledobta a ruháját, az ágyra hajította a tárcáját és az aprópénzét, aztán lezuhanyozott. Amikor kijött a fürdőszobából, már egy kicsit jobban érezte magát. Felvette a farmerét és a válltáskában lévő fakó vászoninget, és elgondolkodva nézte a tárcáját az ágyon. Néhány névjegykártya kihullott belőle.

Steve Kemp tárcája mindig tömve volt. Ha névjegykártyákat látott, szinte mindig vett belőlük és eltette őket. Jól jöttek könyvjelzőnek, a hátoldalukra meg le lehetett firkantani egy-egy címet, útbaigazítást vagy telefonszámot. Volt, hogy kettőt-hármat is eltett, ha szerelőműhelybe vitte az útja, ha pedig biztosítási ügynökkel akadt össze, fülig húzódó mosollyal kérte el az illető névjegyét.

Egyszer, amikor még nyakig benne voltak a szerelemben, megpillantotta Donna férjének a névjegyét a tévéjük tetején. Donna tán

éppen zuhanyozott. Steve eltette a kártyát. Nem volt rá különösebb oka, legfeljebb a sajátos gyűjtőszenvedély.

Most kinyitotta a tárcát, és végigforgatta a számtalan névjegykártyát a virginiai biztosítókétól a coloradói telekügynökökig, s mindazt, ami köztük volt. Már-már megijedt, hogy éppen a férjecske névjegyét veszítette el, de aztán néhány bankjegy között megtalálta. Kihúzta és alaposan szemügyre vette. Fehér alapon kék nyomás, ahogy mostanában divat, csupa kisbetűvel. Mr. Sikeres Üzletember. Szerény, de tekintélyt árasztó. Csak semmi olcsó feltűnősködés!

reklámügynökség
roger breakstone victor trenton
1633 congress street
telex: REKÜGY portland, maine 04001
tel (207) 799-8600

Steve papírt vett elő, és helyet csinált az asztalon. Tekintete az írógépre tévedt. Nem. A gépírás éppoly egyedi és azonosítható, mint az ujjlenyomat. Látja a kis "a" felső horgán azt a kopást? Azzal árulta el magát a csirkefogó, felügyelő úr! Az esküdtek csak azért vonultak ki, hogy megteázzanak.

Ebből ugyan sohasem lesz rendőrségi ügy, ha valami biztos, hát ez az, de az óvatosság sohasem árt. A legolcsóbb, mindenütt kapható levélpapír, és semmi írógépelés.

Vékony hegyű rostirónt vett elő az asztal szélén álló teásdobozból, és csupa nagybetűkkel ezt írta:

HELLO VIC!
NEM IS ROSSZ CSAJ A NEJED.
ÖRÖM VOLT ŐT JÓL MEGDUGNI.

Itt megállt, s a fogához ütögette a tollat. Javulni kezdett a kedélye. Újra a csúcson! Persze Donna csinos nő, és fennáll a lehetősége, hogy Trenton nem veszi komolyan, amit eddig leírt. Beszélni könnyű, a posta meg annyiba sem kerül, mint egy csésze kávé. De van valami... mindig van valami! Mi is legyen az?

Hirtelen felderült az arca. Amikor így mosolygott, szinte világított a mosolya, és könnyen érthetővé vált, miért nem volt soha gondja a nőkkel azóta a bizonyos első óta.

Így folytatta:

TÉGED MIRE EMLÉKEZTET
AZ AZ ANYAJEGY OTT A SZEMÉREMAJKA FÖLÖTT?
ENGEM KÉRDŐJELRE.
TE NEM KÉRDEZEL SEMMIT?

Ennyi elég is lesz; ha túlzásba visszük, csak elrontjuk a dolgot. Borítékot kerített, és beletette az üzenetet. Egy kis gondolkodás után a névjegyet is utánacsúsztatta, majd lezárta és megcímezte a borítékot – ugyancsak nagybetűkkel – Vic irodai címére. Aztán, mivel mégis megszánta egy kicsit azt a nyomorult hülyét, a cím alá odaírta: SZEMÉLYES!

Feltámasztotta a levelet az ablakpárkányon, hátradőlt, és úgy nézte. Ismét remekül érezte magát. Tudta, hogy ma este menni fog az írás.

Odakinn egy teherautó fordult a ház elé, a rendszámtáblája nem maine-i. Tulajdonosa hatalmas indianai vitrint fogott ki egy árverésen. Micsoda szerencse!

Steve kisétált. Jól jött volna a pénz és a munka, de valahogy nem hitte, hogy lesz ideje befejezni. Mihelyt postára adja a levelet, el kell tűnnie. De előtte még egy utolsó látogatást tesz a fennhéjázó ifjúasszonynál... persze, amikor biztos, hogy a férjecske nem tartózkodik otthon. Steve teniszezett már vele, s nem volt valami nagy véleménye róla – sovány, szemüveges, a fonákütése mit sem ér – de manapság sosem lehet tudni, hogy egy-egy ilyen férjecske mikor zsong be. Netán még valami társadalomellenes bűntettre ragadtatja magát. Az ilyennek még puskája is akadhat a háznál. Szóval alaposan körülnéz, mielőtt odamegy. Még egy látogatással megjutalmazza magát, aztán tűnés erről a környékről mindörökre. Jöhet példának okáért Ohio vagy Pennsylvania. Vagy akár Taos, Új-Mexicóban. Még egy kicsit szeretett volna a közelben maradni, mint a vicces ember, aki durranóanyagot töm a barátja szivarjába, és kivárja, amíg robban.

Aznap este, amikor a nap vörösen, kereken és forrón ereszkedett lefelé nyugaton, Vic Trenton meztelen felsőtesttel, a derekára kötött ingben a felesége kocsijának a motorházába hajolt. Donna ott állt mellette. Csinos és fiatal volt fehér sortjában és ujjatlan piros mintás blúzában. Mezítláb volt. Tad vadul száguldozott háromkerekű biciklijén a kocsifeljáróban. Csak ő tudta, kit üldöz.

– Idd meg a jeges teádat, mielőtt felmelegszik – mondta Donna Vicnek.

– Öhöm. – A pohár a motorház szélén állt. Vic ivott néhány kortyot, aztán oda sem nézett, úgy tette vissza. A pohár lebillent – egyenesen Donna kezébe.

– Hűha! – mondta a férfi. – Ez aztán a reflex!

Az asszony elmosolyodott.

– Tudom, mikor jár másutt az eszed, ennyi az egész. Nézd! Egy cseppje sem ment kárba.

Egy pillanatra egymásra mosolyogtak. Ez *szép* pillanat volt, gondolta Vic. Lehet, hogy csak képzelődött, de mintha a legutóbbi időben megszaporodott volna az ilyen apró, de szép pillanatok száma. Az éles szavaké meg csökkent. A hallgatásoké is, vagy ami még rosszabb volt, a közönyös pillantásoké. Nem tudta, mi az oka, de hálásan fogadta ezt a változást.

– Szóval mi a baj a kocsimmal, főorvos úr?

Vic előzőleg kiszerelte a levegőszűrőt, ami most ott hevert a kocsifelhajtón. – Ekkora dobókarikát még sosem láttam – mondta Tad, miközben megkerülte a háromkerekűvel. Vic felegyenesedett, és csavarhúzója hegyével tehetetlenül bökdöste a karburátort.

– A karburátor. Azt hiszem, időnként beragad a szelep.

– És az nagy baj?

– Nem olyan nagy. De ha fogja magát és úgy marad, akkor egy tapodtat sem mész tovább. Ez a szelep szabályozza a karburátorba kerülő üzemanyagot, benzin nélkül pedig a kocsi nem megy. Ez olyan, mint valami országos törvény, szívem!

– Apa, mikor hintáztatsz már egy kicsit?

– Mindjárt, csak még egy perc.

– Jó! Addig hátra megyek!

Tad megkerülte a házat, és elindult a hinta és a többi tornaszer felé, amit Vic az előző nyáron szerelt fel, számos gin és tonic elfogyasztásával erősítve magát a feladatra. A munkát nagyrészt hétköznap végezte, vacsora után, és részben a hétvégén, miközben a sportközvetítést hallgatta a táskarádióján. Az akkor hároméves Tad ünnepélyesen ücsörgött a pincefeljáróban. Néha oda-odavitt valamit, de többnyire hallgatagon szemlélődött. A tavalyi nyár. Kellemes nyár volt, nem olyan pokolian forró, mint az idei. Akkor úgy tűnt, hogy Donna végül is beleszokott, és elfogadja, hogy Maine, Castle Rock és a Reklámügynökség – ez az egész – talán nem is olyan rossz a számukra.

Aztán következett az a boldogtalan időszak, melyben folyton azt érezte, hogy a dolgok jóval pocsékabban állnak annál, mint ameddig ő hajlandó végiggondolni őket. Mintha a házban a tárgyak időnként elmozdulnának a helyükről, mintha láthatatlan kezek folyton arrébb tennék őket. Aztán az az őrült gondolata támadt – *tényleg* őrült gondolat volt csupán? – hogy Donna valamiért túl gyakran vált ágyneműt. A lepedő mindig patyolattiszta volt, és egy éjjel – fájón, de feltartóztathatatlanul – előjött a Hófehérkéből oly jól ismert kérdés: *"Ki aludt az ágyacskámban?"*

Most meg mintha feloldódott volna a görcs. Ha nem lenne ez az őrület a Málnásmüzli körül, s nem kellene elutaznia, amit egyetlen porcikája sem kívánt, lehet, hogy ez a nyár is egészen jól alakulna. De még nincs minden elveszve. Végül is az ember győzhet néha. Nem mindig hiábavaló a remény. Ő maga szentül hitt ebben, bár a hitét még sohasem tették próbára.

– Tad! – kiabálta Donna. A kisfiú fékezett. – Rakd már el a biciklidet!

– De mami...

– Kérem szépen, Monsieur!

– Mösszjő – mondta nevetve Tad. – Te sem raktad el a te kocsidat, mama!

– Mert apa dolgozik rajta.

– Igen, de...

– Fogadj szót anyukádnak, Tad – mondta Vic, és felvette a levegőszűrőt. – Mindjárt jövök én is.

Tad felült a biciklire, és bekarikázott a garázsba, miközben úgy nínó-nínózott hozzá, mint egy mentőkocsi.

– Miért teszed vissza? – kérdezte Donna. – Nem javítod meg?

– Szakember kell hozzá – felelte Vic. – És szerszámom sincs. De ha lenne is, csak még jobban elrontanám.

– A fenébe! – mérgelődött Donna. Dühösen megrúgta a kocsi egyik gumiját. – Az ilyesmi mindig akkor történik, amikor éppen lejárt a garancia, nem igaz? – A Pintóban eddig valamivel több mint 20 000 mérföld volt, viszont hat hónapi részlet még hátra volt ahhoz, hogy teljesen a magukénak mondhassák.

– Így törvényszerű – mondta Vic. A helyére tette a légszűrőt, és meghúzta a csavart.

– Talán befurikázhatnék vele South Parisbe, amíg Tad a táborban van. Mit gondolsz, Vic, eljutok vele odáig?

– Persze, hogy eljutsz, de fölösleges. Vidd inkább Joe Camberhez. Az ő műhelye csak hétmérföldnyire van innen, és érti a mesterségét. Emlékszel,

amikor a Jaguar döglődött? Tíz dollárért rendbe hozta. Ha beviszem Portlandbe, esküszöm, az ingem-gatyám rámegy.

– Nem tehetek róla, de valahogy nyugtalanít az az ember – mondta Donna. – Nem is szólva arról, hogy bűzlik.

– És miért nyugtalanít?

– Olyan furcsán néz. Mintha dolgoznék a szeme.

– Hát te aztán adsz is munkát a férfiak szemének, drágám – nevetett Vic.

– Kösz – mondta az asszony. – Nem mintha egy nőnek okvetlenül rosszul esnék, ha *megnézik*. Az nyugtalanít, ha látom, hogy gondolatban levetkőztetnek. – Donna elhallgatott, és különös tekintettel nyugat felé, a zord, vörös fény felé meredt. Aztán újra Vicre nézett. – Tudod, vannak férfiak, akik úgy néznek rád, mintha folyton pornófilm peregne az agyukban... és épp most osztották volna rád a főszerepet.

A férfinak ismét az a különös érzése támadt, hogy Donna több dologról beszél egyszerre – már nem is először. De nem akarta faggatni, éppen ma este, amikor végre úgy érezte, kifelé tartanak az egy hónapos alagútból.

– Szívem, az az ember alighanem teljesen ártalmatlan. Felesége van és gyereke...

– Persze, biztosan az. – De az asszony olyan mozdulattal fonta össze a karját a melle előtt, a könyökét a két tenyerébe támasztva, amiről Vic pontosan tudta, hogy a nyugtalanság jele nála.

– Tudod mit? – kérdezte: – Én magam viszem fel hozzá a Pintót szombaton, és ha kell, otthagyom. Bár valószínűbb, hogy azonnal meg fogja csinálni. Megiszom vele egy-két sört, és megsimogatom a kutyáját. Emlékszel arra a bernáthegyire?

Donna mosolygott.

– Még a nevére is. Majd földöntötte Tadet, úgy összenyalta. Emlékszel?

Vic bólintott. – Tad meg egész délután a nyomában volt, és folyton azt mondta: – *Cuujoooo, ide... Cujooo!*

Összenevettek.

– Olyan tehetetlennek érzem magam néha – szólt Donna. – Ha tudnék bánni a sebváltóval, a Jaguárral is járhatnék, míg oda vagy.

– Jobb, ha meg sem próbálod. A Jaguárnak lelke van.

Érteni kell a nyelvén. – Lecsapta a Pinto motorházának fedelét.

– *Jaj, te OSTOBA!* – nyögött fel Donna. – Benn maradt a teáspoharad!

Vic olyan rémült, meglepett képet vágott, olyan mulatságosat, hogy Donna kacagni kezdett. Egy pillanat múlva Vicre is átragadt. A végén már annyira rázta őket a nevetés, hogy össze kellett kapaszkodniuk, mintha

részegek lennének. Tad is előjött a ház mögül, a szeme elkerekedett. Aztán, amikor látta, hogy semmi bajuk, csak bolondok módjára viselkednek, maga is beszállt. Ez nagyjából ugyanakkor történt, amikor alig két mérföldd el arrébb Steve Kemp feladta a levelét.

Később, amikor leszállt a szürkület, a forróság enyhült egy kicsit, s az első szentjánosbogarak is megvillantak a kertben, Vic a kisfiát hintáztatta.

– Magasabbra, apa, magasabbra!

– Ha magasabbra löklek, fejre állsz, öcsi!

– Akkor menj át alattam, apa, menj át!

Vic hatalmasat lökött a hintán, s az ég felé küldte Tadet, ahol már feltünedeztek az első csillagok, maga pedig átfutott a hinta alatt. Tad boldogan sikított, a fejét hátravetette, a haja lobogott.

– Jaj, de jó volt, apa! Még egyszer!

Vic most elölről lökte fel Tadet a magasba, a mozdulatlan, forró éjszakába. Evvie Chalmers néni a közelben lakott, és Tad rémült-boldog sikolya volt az utolsó hang, amit a halála előtt hallott. Hirtelen és váratlanul mondta fel a szíve a szolgálatot, az egyik papírvékony fala egyszerre csak (szinte fájdalom nélkül) átszakadt, amint a konyhai széken üldögélt, az egyik keze mellett egy csésze kávé, a másik mellett egy nemrég meggyújtott Tareyton cigaretta a hamutartóban. Hátradőlt, elsötétedett előtte a világ, s hallotta, ahogyan egy gyermek kiált valahol. Egy pillanatig örömtelinek vélte a kiáltást, aztán – már indulóban, amikor mintha egy határozott, de nem barátságtalan kéz meglökte volna hátulról – úgy érezte, hogy a gyerek rémületében és fájdalmában sikolt, aztán Evvie néni megszűnt létezni. Abby, az unokahúga talált rá másnap. A kávéja kihűlt, mint ő maga, a cigarettája tökéletes és porlékony hamucsövecskévé vált. Az alsó állkapcsa fogazott perselynyílásként meredt ki csupa ránc arcából.

Mielőtt eljött volna Tad lefekvésének ideje, ő és Vic a hátsó verandán üldögéltek. Vic sörözött, Tad tejet ivott.

– Apa?

– Tessék.

– Bárcsak ne kéne elutaznod a jövő héten!

– Visszajövök.

– Azt tudom, de...

– De mi, nagyfiú?

– Ki mondja majd el azt, ami távol tartja a szörnyeket a szekrénytől? Anya nem ismeri azokat a szavakat! Csak te tudod!

Kicsordultak a könnyek, és lefelé gördültek Tad arcán.

– Hát csak erről van szó? – kérdezte Vic.

A Szörnyűző mondóka (Vic eredetileg Szörnyellenes Proklamációnak nevezte el, de az utóbbi szó kifogott Taden) a tavasz vége felé született, amikor Tadet gyötörni kezdték a rossz álmok és az éjszakai félelmek. Valami van a szekrényében – mondta, éjszakánként néha magától kinyílik az ajtaja, és olyankor látni, hogy ott van, sárga a szeme és meg akarja enni őt. Donna egy könyv vagy mese hatására gyanakodott, Vic pedig azon tűnődött – de csak Rogernek beszélt erről, Donnának nem mondta el – nem juthatott-e Tad fülébe a Castle Rock-i gyilkosságsorozatról valami gyerekesen eltorzított rémmese, amiből Tad azt a következtetést vonta le, hogy a helybéli mumussá lett tömeggyilkos beköltözött az ő szekrényébe. Roger szerint lehetséges. Egy kisgyereknél minden lehetséges.

Néhány hét múlva már Donnán is kiütköztek a babonás félelem jelei. Egy reggel – fura, ideges nevetéssel – azzal állt elő, hogy Tad szekrényében időnként érthetetlen módon megváltoztatják a helyüket egyes tárgyak.

– Hát akkor Tad rakosgatja őket ide-oda – mondta Vic.

– Nem érted az egészet – tiltakozott Donna. – Ő soha sem menne oda többé, a világ minden kincséért sem, Vic... soha. Fél. – Aztán hozzátette, hogy Tad rémálmai és sikító ébredései után néha maga is kifejezetten rossz szagot érez a szekrényben. Mintha egy állat lett volna oda bezárva.

Vic – most már ő is megzavarodott – bemászott a szekrénybe, és körülszimatolt. Az fordult meg a fejében, hogy esetleg Tad alvajáró, és időnként odavizel. De a molyirtó szagán kívül a világon semmit sem érzett. A beépített szekrény – a háta belül meszelt fal, kívül nyers, simára esztergált fa – valamivel tágasabb lehetett két méternél. Szekrénynek mély, egyébként szűk, mint egy pullmankocsi. Nem lakott benne semmiféle mumus vagy kísértet, és nem is volt elvarázsolt kastély. Csupán néhány pókháló akadt Vic hajába, ez volt minden.

Donna először azt javasolta, hogy Tad gondoljon jó dolgokra, amiktől szépet álmodik, így űzze el a félelmet, aztán azt, hogy imádkozzon. Az első javaslatra Tad azzal válaszolt, hogy az a valami a szekrényben ellopja a szép álmokat hívó gondolatait, az imára pedig azt, hogy mivel a jó Isten nem hisz a szörnyekben, nem kérheti a segítségét. Donna erre elvesztette a türelmét – meglehet, részben azért, mert ő maga is borzongással figyelte

Tad szekrényét. Egyszer, amikor éppen beakasztgatta kisfia ingeit, az ajtó csendesen becsapódott a háta mögött, és az a negyven másodperc, amíg visszatapogatózott az ajtóig, kinyitotta és kijött a szekrényből, komolyan megviselte. Valami szagot érzett odabenn: forró volt, közeli és veszedelmes. Nyirkos szag. Egy kicsit Steve Kemp izzadságszagára emlékeztette szeretkezés után. Az eredmény az volt, hogy ráförmedt Tadre: mivel szörnyek *nincsenek*, felejtse el az egészet, ölelje át a macit, és aludjon szépen!

Lehet, hogy Vic mélyebbre látott, vagy jobban emlékezett a saját gyermekkorára, az érthetetlenül kinyíló szekrényre, amely félelmetesen tátongó szájnak látszott az éjszakában, amelyben néha különös dolgok susogtak, s ahol a lógó ruhák akasztott embereknek látszottak. Ha halványan is, de emlékezett a furcsa árnyakra, amiket az utcai lámpák varázsolnak este a falra, a nyikorgó-reccsenő zajokra, amikor elnyugszik a ház, de lehet – mégiscsak *lehet* – hogy ólálkodik valami odabenn.

Az ő megoldása a Szörnyellenes Proklamáció volt, helyesebben a Szörnyűző mondóka (ami alkalmasabb elnevezés, ha valaki négyéves és nem kenyere a szemantika). Nem volt más ez a találmány, mint afféle primitív ráolvasás, ami távol tartja a gonoszt. Vic egyszer ebédidőben ötölte ki, és Donnában vegyes érzelmeket keltett – volt benne öröm és irigység egyaránt – amikor kiderült, hogy beválik, míg az asszony kísérletei a pszichológiától a szülői szigorig mind csődöt mondtak. Vic pedig minden este elmondta a litániaszerű mondókát Tad ágyánál, miközben a kisfiú pucéran feküdt egy szál lepedő alatt a kánikulában.

– Gondolod, hogy hosszabb távon is segít? – kérdezte Donna. Hangjából egyszerre érződött ki a jókedv és a bosszúság. Ez május közepe táján volt, amikor a feszültség megnövekedett köztük.

– Egy reklámszakember nem hosszabb távon gondolkodik – válaszolta Vic. – Csak az számít, hogy a megoldás minél előbb hasson. És én nagyon értem a dolgomat.

– Hát igen, nincs, aki elmondja a Szörnyűzőt, ez a baj – mondta most Tad – ez *nagyon nagy* baj! – Láthatóan haragudott magára, és szégyellte magát, ahogy a könnyeit törölgette.

– No, ide figyelj! – mondta Vic. – Az egész le van írva. Ezért tudom ugyanúgy elmondani minden este. Jó nagy betűkkel leírom neked is egy darab papírra, és kitűzöm a szobád falára. Amíg oda vagyok, anya is fel tudja neked olvasni esténként.

– Biztos, hogy kitűzöd?

– Hát persze. Megígértem, nem?

– De nem felejted el?
– Kizárt dolog. Még ma éjjel megcsinálom.
Tad az apja nyaka köré fonta a karját, Vic szorosan magához ölelte.

Éjjel, amikor Tad már elaludt, Vic csendben bement a szobájába, és rajzszöggel egy papírt tűzött a falra. Tad mesenaptára mellé erősítette, hogy a kisfiú mindenképpen észrevegye. A papíron, nagy, jól olvasható betűkkel, ez állt:

SZÖRNYŰZŐ

Tadnek

Szörnyek, ide be ne gyertek!
Nincs itt semmi dolgotok!
Az ágy alá nem bújhattok,
Hiszen alája se fértek!
A szekrénybe sem mehettek,
Túl szűk nektek odabenn!
Tad ablakán nem zörögtök,
Odakünn még ti is féltek!
Vámpír, farkas, gonosz tündér,
Nincs itt semmi dolgotok!
Tadhez hozzá sem nyúlhattok,
Bántani nem bánthatjátok,
Nyugton alhat egész éjjel
Mert itt semmi dolgotok

Vic hosszan elnézte a művét, és elhatározta, legalább kétszer figyelmezteti Donnát, hogy minden este mondja el a mondókát a gyereknek, amíg ő távol lesz. Az asszonynak is meg kell értenie, milyen fontos ez Tadnek.

Már kifelé tartott a szobából, amikor látta, hogy a szekrényajtó most is nyitva van, bár épp csak egy résnyire. Vic gondosan becsukta az ajtót, és kiment a kisfia szobájából.

Aznap éjjel, jóval később, az ajtó hirtelen ismét feltárult. Villámok cikáztak az égen, és vad, őrült árnyakat rajzoltak a szekrény belsejébe.

Tad azonban mélyen aludt.

Másnap reggel negyed nyolckor Steve Kemp kisteherautója kifarolt a 11-es műútra. Portlandbe készült, hogy egy-két napig ott szálljon meg.

Egy csomó megcímzett boríték állt szépen halomban a műszerfal fölött. A leveleket ezúttal nem kézzel, nagybetűkkel, hanem géppel írta. A gép ott volt a kocsi hátuljában, akárcsak a többi holmija, még Bernie Carbo is, aki egy dobozban szunyókált. Mindössze másfél óra alatt mindent összecsomagolt.

A gépírás a borítékokon hibátlan volt. Íróként, Steve ha mást nem, legalább gépelni megtanult. Ugyanannál a postaládánál állt meg, amelyikbe előző este a Vic Trentonnak címzett névtelen levelet dobta és az összes levelet feladta. Ha távolabbra költözik, egy cseppet sem izgatta volna, ha adós marad a ház és a műhely bérével, de mivel csak Portlandig utazott, jobbnak látta, ha tiszteletben tartja a törvényt. Végül is megvolt rá a fedezet: hatszáz dollár lapult a kesztyűtartóban.

A bérleti díj összegére kiállított csekken kívül visszaküldte az előleget mindazoknak, akik a nagyobb munkák fejében előre fizettek. A csekkekhez udvarias hangú levelet mellékelt, amely szerint édesanyja súlyos betegsége váratlanul elszólította. (Minden vérbeli amerikai beveszi a szívhez szóló mamatörténeteket.) Elnézést kér a bosszúságért, amelyet ily módon okozott. A megbízók elvihetik a bútorukat a műhelyből. A kulcs az ablakpárkányon található, azt kéri, ugyanoda rakják vissza távozás után. Hálás köszönettel, blabla, blabla. Apró kellemetlenség, semmi több.

Steve-et megelégedettség töltötte el, amikor a levelek a postaládába hullottak. Lefedezte magát. Elindult Portland felé, s együtt énekelte a "Sugaree"-t a Grateful Deaddel. Remélte, hogy a forgalom nem lesz nagy, s így hamarosan Portlandbe ér, s még teniszezhet is egy kicsit. Az előtte álló nap jónak ígérkezett. Ha a férjecske eddig még nem kapta kézhez kicsiny levélbombáját, ma biztosan megkapja. Ügyes, gondolta Steve Kemp, és felnevetett.

Fél nyolckor, amikor Steve Kempnek a teniszezésen járt az esze, Vic Trenton pedig arra gondolt, hogy fel kell hívnia Joe Cambert a felesége rakoncátlankodó autója ügyében, Charity Camber éppen reggelit készített a fiának. Joe egy fél órája bement Lewistonba, hátha talál egy 72-es Camaróhoz való szélvédőt valami ócskavastelepen vagy

használtautó-kereskedőnél. Ez éppen beleillett Charity alaposan kifundált tervébe.

Brett elé tette a sonkát és a tojást, és a fiú mellé ült. Brett egy kicsit meglepetten nézett föl a könyvből, amelyet olvasott. Rendes körülmények között az anyja, miután elé tette a reggelit, máris nekilátott a házi munkának, s ha az ember nem várta meg, amíg a második kávéját is megissza, legfeljebb valami csípős gorombaságra számíthatott tőle.

– Beszélhetek veled egypár szót, Brett?

Brett enyhe meglepődését teljes döbbenet váltotta fel. Olyasmit látott az anyja arcán, ami szöges ellentétben állt hallgatag, határozott egyéniségével. Idegesnek látszott. Brett becsukta a könyvet.

– Hát persze, mama.

– Mit szólnál... – Charity a torkát köszörülte, majd elölről kezdte. – Mit szólnál, ha elmennénk Connecticutba, és meglátogatnánk Holly nénit és Jim bácsit? Meg az unokatestvéreidet?

Brett boldogan mosolygott. Eddigi életében mindössze kétszer lépte át Maine állam határát, legutóbb amikor a New Hampshire-i Portlandben voltak az apjával.

– Jó volna! – mondta. – És mikor?

– Úgy gondoltam, hétfőn – felelte az asszony. – A július 4-i ünnepi hétvége után. Egy hétre mennénk. Benne volnál?

– *Még szép!* De hát azt hittem, a papának rengeteg dolga van a jövő héten. Hogyhogy...

– Apáddal még nem beszéltem erről.

Brett mosolya eltűnt. Felvett egy szelet sonkát, és rágcsálni kezdte.

– Richie Simmsnek megígérte, megjavítja a traktorát. Miller tanár úr az iskolából meg a Fordját hozza ide. Aztán...

– Én azt szeretném, ha csak ketten mennénk, te meg én – mondta Charity. – Portlandból, Greyhound-busszal.

Brett arcán kétely ült. Odakint Cujo felmászott a hátsó verandára vezető lépcsőn, és egy nyögéssel elterült a padlón. Benézett a NŐre meg a FIÚra. A szeme fáradt, vörös karikás volt. Most már nagyon, de nagyon rosszul érezte magát.

– Hát nem tudom, mama...

– És *lenne* kedved eljönni? Ha apád is beleegyezne?

– Hát persze! Tényleg azt hiszed, hogy elmehetnénk?

– Talán igen. – Charity elgondolkozva bámult kifelé az ablakon.

– Mennyi az út Stratfordig, mama?

– Úgy háromszázötven mérföld, azt hiszem.

– Te jó ég, az aztán igazán messze van! Az...

– Brett!

A fiú figyelmesen nézte az anyját. Megint ott ült az arcán az a különös feszültség, és a hangján is érződött. Ideges volt.

– Igen, mama.

– Mit gondolsz, van valami, amire apádnak igazán szüksége lenne a műhelyben? Valami, amit régóta szeretne?

Brett szemében derengő fény gyúlt.

– Hát azt tudom, hogy igazítható franciakulcsokra mindig szüksége van. Van egy csomó alkatrész is, ami kéne... no, és jól jönne már egy új hegesztőálarc, mert a réginek megrepedt a felső része.

– Nem ilyesmire gondolok. Valami nagyobb dologra. Ami drága.

Brett gondolkodott egy kicsit, aztán elmosolyodott.

– Hát, amit igazán nagyon szeretne, az azt hiszem, egy láncos emelő. Hidraulikus. Azzal például egy pillanat alatt úgy kikaphatnánk a motort a Simmsék traktorából, mint... De azt úgysem veheted meg neki, mama. Az nagyon drága!

– Mennyibe kerül?

– Hát az árjegyzék szerint ezerhétszáz dollár, de a papa azt mondja, nagykereskedelmi áron is megkaphatná Mr. Belasco-tól Portlandben. Mr. Belasco fél tőle, azt mondja.

– Te meg azt hiszed, ez klassz dolog, mi?

Brett egyenes derékkal ült a széken. Egy kicsit megijedt az anyja hevességétől. Még sohasem látta ilyennek. Még Cujo is hegyezte a fülét odakinn a verandán.

– Szóval azt hiszed?

– Ugyan, dehogy. mama! – felelte a fiú, de Charity tudta, hogy hazudik, s ez kétségbeeséssel töltötte el. Az a klassz üzletember, aki úgy rá tud ijeszteni valakire, hogy az nagykereskedelmi áron adja el neki az árut. Charity kihallotta a csodálatot a fia szavából, a csodálatot, amit igyekezett eltitkolni. *Olyan szeretne lenni, mint ő. Azt hiszi, az apja igazi férfi, csak mert egyesek félnek tőle. Istenem, segíts!*

– Nem kell nagy ész ahhoz, hogy az ember megijesszen valakit. Csak legyen nagy pofád és szigorú nézésed! Lehetsz akár hülye is! – Az asszony lejjebb engedte a hangját, aztán könnyedén meglegyintette a fiát. – Edd meg már a tojást! Ne félj, nem fogok kiabálni veled. Azt hiszem, csak a hőségtől vagyok ideges.

A fiú csendesen, gondolataiba mélyedve evett, de közben fel-felnézett az anyjára. Robbanásra kész, rejtett aknákat érzett maga körül ma reggel.

– No és mi volna az a nagykereskedelmi ár, hm? Ezerháromszáz dollár? Egy ezres?

– Nem tudom, mama.

– És tényleg odaadná az a Belasco?

– Szerintem oda. Biztos. Ha egyszer volna annyi pénzünk.

Charity keze szinte akaratlanul a köténye zsebébe mélyedt. Ott volt a lottószelvény. Rajta a zöld szám, a 76-os, meg a piros, a 434-es. Éppen az a kettő, amit az Állami Lottóbizottság két héttel ezelőtt kihúzott. Charity tucatszor ellenőrizte már, mert nem tudta elhinni. Azon a héten is, mint 1975 óta mindig, feltette a maga ötven centjét. Csakhogy most ötezer dollárt nyert rajta! Még nem váltotta be a szelvényt, de nem engedte ki a kezéből, amióta csak megtudta, hogy nyert.

– Hát van annyi pénzünk! – mondta.

Brett tágra nyílt szemmel bámult rá.

Negyed tizenegykor Vic kiszökött egy kávéra a Bentleyhez, mert nem bírta a löttyöt, amit az irodában főztek. Reggel óta próbált hirdetéseket írni a Decoster Tojásgazdaság számára, nem sok sikerrel. Gyermekkora óta utálta a tojást, azóta, hogy egy időben az anyja heti négyet próbált beléerőltetni. Egyetlen használható ötlete sem támadt.

De nem is csak a tojásreklám hangolta le. Az a tizenkét napos utazás, az nyomasztotta. Ha menni kell, hát menni kell. Roger meggyőzte. Muszáj harcba szállni!

A jó öreg, nagyszájú Roger! Vic majdnem úgy szerette, mint a testvérét. Roger nyilván boldogan vele tartott volna, hogy együtt kávézzanak, s közben lyukat beszélt volna a hasába. Csakhogy most az egyszer Vic egyedül akart lenni. Hogy gondolkozhasson. Hétfőtől kezdve úgyis együtt lesznek reggeltől estig, és ennyi még a testvéri szeretetből is sok.

Vic gondolatai a Málnásmüzli-botrány körül kerengtek. Hagyta. Tudta, hogy néha, amikor csak úgy, minden kényszer nélkül, lazán gondolkodik egy-egy kellemetlen dolog felől, hirtelen az eszébe juthat valami új ötlet vagy új szempont. Ő legalábbis így volt vele.

Elég kínos volt, ami történt, és a Málnást persze bevonták a piacról. Kínos, de nem tragikus. Nem volt szó semmi olyasmiről, mint a múltkor annál a gombakonzervnél. Senki sem lett beteg, senki sem halt meg, és még a vásárlók is belátják, hogy néha egy-egy céget is érhet balszerencse. No és amikor három éve kiderült, hogy a McDonald-féle ajándékpoháron lévő festékanyagnak megengedhetetlenül magas az ólomtartalma? Senki

sem feltételezte, hogy Ronald McDonald, a reklámbohóc meg akarja mérgezni kiskorú törzsvendégeit. Gyorsan eltüntették a poharakat, és kész. Más termékekkel is történt már hasonló.

A Zabpehelyprofesszort sem vádolta senki azzal, hogy méregkeverő, bár a humoristák nem hagyták ki a dolgot, Bob Hope-tól Steve Martinig mind megeresztettek egy-egy élcet, sőt Johnny Carson egy egész monológot szentelt neki a *Tonight Show* bevezetőjében, teli csupa szándékoltan kétértelmű célzással.

A Professzor persze azonnal eltűnt a képernyőről. Az őt alakító jellemszínész pedig szinte belebetegedett abba, hogy minden ellene fordul.

Az igazi riadalom hál istennek csak rövid ideig tartott. Hamarosan egy egész orvoscsoport nyugtatta meg a tévénézőket és az újságolvasókat, hogy a színezőanyag teljesen ártalmatlan. Tulajdonképpen máskor is történtek már hasonló esetek. Egyszer az egyik légitársaság stewardesseinek bőre lett sárgás, mígnem kiderült, hogy az egésznek a mentőmellények sárga festéke az oka. Máskor meg egy virslifajta okozott a Málnásmüzlihez hasonló hatást.

Az öreg Sharp sok millió dolláros kártérítési pert indított a festéket gyártó cég ellen. A perről tudni lehetett, hogy évekig eltart majd, és a végén közös megegyezéssel zárul. A lényeg az volt, hogy a per kapcsán tudatni lehetett a közvéleménnyel, hogy a hiba – az egyébként *véletlen és teljesen ártalmatlan hiba* – nem a Sharp cég bűne.

A Sharp részvények ára mégis meredeken zuhant. Azóta is csak az eredeti ár felére küzdötték vissza magukat, pedig a zabpehely meg a müzlifélék újra ugyanúgy fogytak, mint azelőtt. Sőt olyan reggeli étel is volt, ami jobban ment, mint korábban.

Szóval: "Ugyan, nincs itt semmi baj", nem igaz?

Nem igaz. Baj van! Nagy baj!

És a Zabpehelyprofesszor a baj oka! Szegény fiú többé nem támadhat fel a képernyőn. Az ijedtség után a nevetés jön, és a komoly küllemű professzort az osztályteremmel együtt a szó szoros értelmében a sírba nevették.

Mit is mond estéről estére George Carlin az egyik mulatóban? "Hát bizony, bolond világ ez! Bolond világ!" Carlin egy pillanatra lehajtja a fejét a mikrofon fölött, mintha elmélkedne, aztán újra felnéz. "Szóval, megy a tévében a Reagan-fiúk választási műsora, értik? Lökik a szöveget. A ruszkik lehagynak bennünket a fegyverkezési versenyben! Jézus Mária! A ruszkik ezrével gyártják a rakétákat, mi meg csak nézzük! Erre jön Carter a maga választási dumájával, és mit mond? »Amerikai honfitársaim!

Az oroszok nem fognak megelőzni bennünket a fegyverkezésben. Nem engedem, ha a fene fenét eszik, sem! Előbb szarik vöröset az amerikai ifjúság!«"

Nagy nevetés a közönség soraiban.

"Erre Ronnie felhívja telefonon Jimmyt, és megkérdi: »– Elnök úr, mit reggelizett ma, Amy?«"

Óriási nevetés a közönség soraiban. Carlin egy pillanatra elhallgat. És akkor jön az igazi poén, halkan, gonosz hangon:

"Uggyan...! Nincs itt semmi baj!"

A közönség üvölt, gurul a nevetéstől, őrült taps. Carlin szomorkásan ingatja a fejét. "Vörös szar! Még ilyet! Most ehhez mit szóljon az ember?"

Szóval *ez* a probléma. George Carlin a probléma. Bob Hope. Johnny Carson. Meg Steve Martin. Meg az ország barom humoristái. Ők a probléma.

Nézzük csak, a Sharp részvények ára kilenc pontot süllyedt, és csak négy és egynegyedet kúszott vissza. A részvényesek fejeket követelnek. Lássuk csak... kiét adjuk oda nekik? Ki találta ki ezt az egész Zabpehelyprofesszor-hülyeséget? Nem ők volnának a legalkalmasabb áldozatok? Mit számít a professzor négyévi sikersorozata? Mit számít, hogy mielőtt a Professzor és társai, a Sütiseriff meg a házaspár megjelentek a képernyőn, a Sharp részvények három és egynegyed ponttal lejjebb álltak, mint most?

Semmit sem számít! Pusztán a tény, pusztán az a *bejelentés*, hogy többé nem a Reklámügynökség kezében van a Sharp-hirdetések sorsa, pusztán ettől másfél-két pontot emelkedne a részvények árfolyama. És majd ha beindul az új hirdetési kampány, a részvényesek úgy fogják fel, hogy a gondoknak immár vége, s ez újabb egy pont nyereség.

Ez persze csak elmélet, gondolta Vic, miközben a kávéját kavargatta. S ha az elmélet igazolódna is, nem kétséges, hogy Sharpék rövid távú nyereségét veszteséggé változtatná egy összecsapott hirdetési kampány, amit olyanok készítenek, akik nem ismerik úgysem a Sharp céget, sem a müzli- és zabpehelypiacot, mint Roger meg ő.

És akkor ötlött az agyába az a bizonyos új szempont, új megközelítés. Hívatlanul és váratlanul jött. A kávéscsészéje megállt félúton a szája felé, s a szeme elkerekedett. Két férfit látott – talán Rogert és önmagát, de lehet, hogy az öreg Sharpot és a fiát – akik éppen egy sírt temetnek be. Csak úgy röpködtek az ásók. Mécses pislákolt a szeles éjszakában. Csepergett az eső. A két fura sírásó néha óvatos pillantásokat vetett hátrafelé. Éjszakai

temetés volt, titokban a sötétben ástak el valakit. A Zabpehelyprofesszort földelték el titokban, *és az hiba volt.*

– Hiba! – mondta félhangosan.

Bizony az volt! Minthogy orvul a sírba küldték, a Professzor nem mondhatta el, amit el kellett volna mondania. Azt, hogy bocsánatot kér.

Elővette a tollát a belső zsebéből, kiemelt egy papírszalvétát a tartóból, és gyorsan ráfirkantotta:

A Zabpehelyprofesszornak bocsánatot kell kérnie.

Aztán ránézett. A betűk nagyobbra nőttek, a szélük egyenetlenné lett, ahogy a papírszalvéta elnyelte a tintát. Az első mondat után leírta a következőt:

Tisztességes temetést.

Majd alatta:

Napvilágnál.

Még maga sem tudta biztosan, mit akar, inkább afféle metafora volt ez, mint precíz megfogalmazás, de a legjobb ötletei mindig valahogy így jöttek. Valamire végül is rátalált. Ebben biztos volt.

Cujo a garázs padlóján hevert a félhomályban. Idebenn is meleg volt, de kinn még melegebb... és vakított a napfény. Azelőtt sohasem volt ilyen. Igazság szerint eddig észre sem vette, milyen a fény. De most igen. Cujónak fájt a feje. Az izmai is fájtak. És az éles fénytől a szeme is fájt. Melege volt. Az orra még mindig fájt a karmolástól.

Fájt és gennyesedett.

A FÉRFI elment valahová. Nem sokkal utána a FIÚ és a NŐ is elment, és őt egyedül hagyták. A FIÚ nagy tányér ennivalót tett eléje, és ő evett is valamit. De az ételtől még rosszabbul érezte magát, ezért a nagy részét otthagyta.

Most egy teherautó búgását hallotta, amint az a ház elé fordul. Cujo felkelt és a fészer ajtajához ment. Már tudta, hogy idegen jött. A FÉRFI teherautójának és a családi kocsinak a hangját is ismerte. Megállt a küszöbön, és kidugta a fejét az éles napfénybe, amitől a feje fájt. A teherautó hátramenetben jött fel a kocsifelhajtón, és megállt. Két férfi szállt ki a fülkéből, és a kocsi végéhez ment. Az egyikük felszaladt a lebillenő hátsó ajtón. A zörgő, csörömpölő zaj bántotta Cujo fülét. Felnyüszített, és visszahúzódott a megnyugtató félhomályba.

A teherkocsi a Portland Machine cégtől jött. Három órával korábban Charity Camber és még mindig szédelgő fia beléptek a cég főirodájába a Brighton Avenue-n, s az asszony csekket állított ki egy új hidraulikus emelőre. A nagykereskedelmi ár, mint kiderült, pontosan 1241,71 dollár volt az adóval együtt. Ezt megelőzően Charity a lottóirodába ment. Brettnek megtiltotta, hogy kövesse, a fiú zsebre tett kézzel álldogált az utcán.

A tisztviselő – miután Charity átnyújtotta a kitöltött igénylőívet meg a szelvényt – közölte, hogy a pénzt majd postázzák. Hogy mikor? Mindenképpen két héten belül. Körülbelül nyolcszáz dollár adót vonnak le belőle, amit Joe éves jövedelme alapján számítottak ki.

Az adólevonás egy cseppet sem izgatta Charityt. Lélegzet-visszafojtva várta, hogy a hivatalnok ellenőrizze a szelvényt. Még most sem akarta elhinni, hogy nyert. Aztán a tisztviselő bólintott és gratulált. De ez már nem számított. Csak az, hogy a szelvényért ettől fogva már nem ő a felelős. A papírfecni visszakerült a lottóigazgatóság feneketlen bendőjébe, ahonnan legközelebb csekk formájában kerül majd elő. "Postázzuk a csekket" – ez úgy hangzott, mint egy varázsige.

Azért, maradt Charityben egy csipetnyi nyugtalanság. A szamárfüles, gyűrött, verejtéktől megpuhult szelvényt a kitöltött ívhez kapcsozták, majd félretették. Fortuna istenasszony Charityre mosolygott. A mindennapok súlyos selyemfüggönye ez egyszer – s talán utoljára – kissé felemelkedett, s egy fényes, csillogó világ tűnt fel mögötte. Charity józan asszony volt, és tudta, hogy bár gyűlöli a férjét, és fél tőle, mégis együtt fognak megöregedni, aztán majd Joe meghal, és ráhagyja az adósságait, meg – s ezt még magának sem fogalmazta meg, de félt tőle, uramisten, de még mennyire félt! – az elrontott fiát.

Ha az évi kétszeri nyereménygálán került volna ki a neve a nagy kerek dobból, ha a tízszeresét nyerte volna ennek az ötezer dollárnak, akkor talán megfordul a fejében, hogy egészen fel kellene húznia azt a szürke függönyt. Kézen fogná a fiát, és mindörökre maguk mögött hagynák a Town Road 3-as számot, a Camber-garázst és Castle Rockot. Talán kifejezetten azért utaznának Brett-tel Connecticutba, hogy megkérdezze a nővérét, mennyibe kerülne egy kis lakás Stratfordban.

De az a függöny épphogy csak fellebbent. Fortuna istenasszony csak egy futó pillanatra tűnt fel. Így hát összerezzent, mikor a szelvény eltűnt a szeme elől, pedig aludni sem tudott mindaddig, amíg magának kellett őriznie. Tisztában volt azzal is, hogy élete végéig heti ötven centet áldoz majd lottószelvényekre, de nem fog nyerni többé.

Sebaj! Kár mindig sötéten látni.

Átmentek a Portland Machine-hez, Charity kiállította a csekket, s azt sem felejtette el, hogy a visszaúton bemenjen a bankba és elég pénzt tétessen át a megtakarításukból a folyószámlára. Így nyugodtan kivehetett belőle; a nyeremény úgyis bőven pótolni fogja.

Joe Magruder és Ronnie Dubay lerakták a teherautóról az emelőt. Lágyan ért földet, csak sziszegett egyet.

– Úgy látszik, az öreg Joe Camber megtollasodott – jegyezte meg Ronnie.

Magruder bólintott.

– Tegyük a fészerbe, azt mondta a felesége. Az a garázs meg a műhely. Ügyesen fogd meg, Ronnie! Nehéz, mint a dög.

Joe Magruder jól megfogta, megfogta Ronnie is, és félig húzva, félig emelve a garázsba vitték.

– Tegyük le egy pillanatra! – irányította a műveletet Ronnie. – Nem látom, merre megyünk. Tájékozódjunk, mielőtt még emelőstül fejre állnánk!

Egy puffanással letették a masinát. A kinti, délutáni ragyogás után Joe szinte vaknak érezte magát. Csak körvonalakat tudott kivenni; egy autóét a bakon, egy munkapadét meg a padlás felé nyúló gerendákét.

– Ez a... – kezdte Ronnie, de hirtelen elhallgatott.

A feltámasztott autó mögötti sötétség felől mélyből jövő morgás hallatszott. Ronnie megizzadt testén hirtelen jeges lett a verejték. A tarkóján égnek állt a szőr.

– Te jószagú Úristen! Hallod ezt? – suttogta Magruder. Ronnie most már látta Joe-t. A szeme tágra nyílt a rémülettől.

– Hallom.

Olyan hang volt, mint amikor egy nagy teljesítményű csónakmotor üresben jár. Ronnie tudta, hogy ilyen hang csak valami nagyon nagy kutyától jöhet. És ha egy nagy kutya így morog, az komolyan is gondolja. Nem látott "VIGYÁZZ, A KUTYA HARAP!" feliratot sehol, de ezek a vidéki bunkók nem törődnek az ilyesmivel. Csak abban reménykedett, hogy a kutya láncon van.

– Joe? Te már jártál itt?

– Igen. Egyszer. Ez egy bernáthegyi. Akkora, mint egy ház. Sosem csinált ilyet azelőtt. – Joe nyelt egyet, és Ronnie úgy hallotta, mintha kattanna valami a torkában. – Jézusom! Odanézz, Ronnie!

Ronnie szeme lassan hozzászokott a sötétséghez. De még nem teljesen, s ettől az, amit látott, baljós, szinte természetfölötti formát öltött. Jól tudta, hogy hamis kutyának az ember nem mutathatja ki a félelmét – megérzi – mégis reszketni kezdett. Nem tudott úrrá lenni magán. A kutya valódi óriás volt. Ott állt, a fészer mélyén, a bakon lévő autó mellett. Tényleg bernáthegyi volt. Vastag, még a félhomályban is láthatóan foltos bundáját, hatalmas mellkasát nem lehetett eltéveszteni. Lehajtotta a fejét. Szeme mélyről jövő ellenségességgel szegeződött rájuk.

Nem volt láncra kötve.

– Lassan hátrálj! – figyelmeztette Joe. – Ne fuss, az isten szerelmére.

Hátrálni kezdtek, a kutya pedig lassan megindult feléjük. Mereven mozgott, akár egy ragadozó, amikor becserkészi az áldozatát, gondolta Ronnie. Ez a kutya nem viccel. A motorja jár, indulásra kész. A fejét változatlanul lehajtja. A morgás magassága sem változik. Minden hátráló lépésükre egy lépéssel közelebb jön.

Joe Magruder számára akkor jött el a válságos pillanat, amikor végre kihátráltak a vakító napfénybe. A szeme káprázott, szinte megvakult. A kutyát sem látta. Ha most támad rá...

Hátranyúlt, és kitapogatta a teherkocsi oldalát. Ekkor vesztette el a fejét. Rohanni kezdett a fülke felé.

A másik oldalon Ronnie Dubay ugyanezt tette. Elérte az utasülés felőli ajtót, s egy végtelen pillanatig a zárral kínlódott. Továbbra is hallotta a mély morgást, amely olyannyira emlékeztetett egy üresen járatott 80 lóerős csónakmotor búgásához. Az ajtó nem nyílt. Ronnie szinte már várta, mikor harap ki a kutya egy darabot a fenekéből. Végre a hüvelykujja meglelte a gombot, az ajtó kinyílt, és Ronnie lihegve felmászott a fülkébe.

A visszapillantó tükörből látta, hogy a kutya mozdulatlanul áll a fészer ajtajában. Ezután Joe-ra pillantott, aki a kormány mögött ült, és szégyenlősen vigyorgott. Ronnie kissé reszketegen visszamosolygott rá.

– Csak egy kutya – mondta Ronnie.

– Az. És amelyik ugat, az nem harap.

– Ahogy mondod. Visszamenjünk? Meg kéne igazgatni azt az emelőt.

– A jó anyádba megyünk vissza – mondta Joe.

– Meg a tiédbe!

Összenevettek. Ronnie cigarettát nyújtott Joe-nak.

– Mit szólnál, ha eltűnnénk innen?

– Rajtam ne múljon – válaszolta Joe, és indította a teherautót.

A visszaúton, Portland felé, Ronnie szinte csak úgy magának jegyezte meg:

– Ezzel a kutyával még baj lesz!

Joe az ablakon kikönyökölve vezetett. Ronnie-ra pillantott.

– Én majd összeszartam magam, és nem szégyellem. Még egy kisebb kutyától is ideges leszek, ha nincs otthon a gazdája. Legszívesebben tökön rúgnám azokat az embereket, akik nem kötik meg a harapós kutyájukat. De ez a dög... te megnézted? Úgy éljek, egy mázsa is megvan!

– Tán fel kéne hívnom Joe Cambert – szólt Ronnie.

– Elmondani, mi történt. Lehet, hogy a fél karját menteném meg vele. Mi a véleményed?

– Miért? Tett érted valamit Joe Camber mostanában? – kérdezte vigyorogva Joe Magruder.

Ronnie elgondolkodva bólintott.

– Úgy senki sem szopott le, ahogy te, az biztos.

– Nekem utoljára a te feleséged furulyázott. Mit mondjak? Nem is csinálta rosszul.

– Dögölj meg, te buzi!

Jót nevettek. Joe Cambert nem hívták fel. Mire visszaértek, már majdnem vége volt a munkaidőnek. Még lehetett marhulni egy kicsit. Tizenöt percig tartott, amíg könyvelték az utat. Hátrajött Belasco, és megkérdezte, Camber vette-e át az árut. Persze, mondta Ronnie Dubay. Belasco, aki egyébként óriási seggfej volt, lelépett. Joe Magruder jó hétvégét és egy kurva vidám június 4-ét kívánt Ronnie-nak. Ronnie azt mondta, hogy mihelyt hazaér, bemászik az ágyba, és vasárnap éjjelig ott marad. Blokkoltak és távoztak.

Egyikük sem gondolt többé Cujóra, még csak eszükbe sem jutott, egészen ameddig az újságban nem olvastak róla.

Vic aznap délután végiggondolta a Rogerrel tervezett utazásuk részleteit. Roger annyira aprólékos volt az efféle dolgokban, hogy az már a paranoia határát súrolta. Az összes repülőjegy és szállodai szoba le volt foglalva. A gépük 7 óra 10-kor indult Portlandból Boston-ba. Vic megígérte, hogy 5 30-ra Rogerért megy a Jaguárral. Meg volt ugyan győződve arról, hogy ez több, mint korai, de ismerte Rogert és Roger mániáit. Az utazásról csak általánosságban beszélgettek, a konkrétumokat szándékosan mellőzték. Vic is megtartotta magának azt, ami kávézás közben az eszébe jutott, a papírszalvéta pedig a zakózsebében lapult.

Szeretett volna korán hazamenni, de úgy döntött, előbb végigfut a délutáni postán. Lisa, a titkárnőjük, már elment, hogy egy kicsit korábban kezdhesse el az ünnepi hétvégét.

Egyetlen bontatlan levél feküdt Vic íróasztalán.

Kíváncsian felemelte. Az első, amit észrevett, a nagybetűs felirat volt: SZEMÉLYES. A második az, hogy a címzést is kézzel, nyomtatott nagybetűkkel írták.

Egy pillanatig a kezében tartotta, aztán megfordította. Vic fáradt volt, de eddig jól érezte magát. Ekkor azonban valami megfoghatatlan nyugtalanság fogta el. Valahol a lelke mélyén, tán maga is alig vett róla tudomást, hirtelen úgy érezte, hogy ezt a levelet ketté kellene tépnie, aztán négybe, nyolcba, majd a papírkosárba hajítani a fecniket.

Ehelyett felbontotta a borítékot. Egyetlen lap került elő belőle.

További nagybetűk, kézírással.

Az egyszerű üzenet – mindössze hat mondat – úgy érte, mint a pörölycsapás, egyenesen a szíve alatt. Leült. Nem. Belezuhant a székébe. Halkan felnyögött, valahogy úgy, mint akiből távozik a levegő. Agyát mindent kioltó dübörgés töltötte be. Néhány pillanatig nem értett, nem fogott fel semmit. Ha Roger véletlenül ebben a pillanatban lép be, alighanem azt hiszi, Vic szívrohamot kapott. Bizonyos értelemben így is volt. Az arca halottfehérré vált. A szája nyitva maradt. A szeme alatt kékes félholdak tűntek elő.

Újra elolvasta az üzenetet.

Aztán megint.

A szemét legelőször az első kérdés vonzotta magához.

TÉGED MIRE EMLÉKEZTET

AZ AZ ANYAJEGY OTT A SZEMÉREMAJKA FÖLÖTT?

Ez valami félreértés, gondolta megzavarodva. *Hiszen arról csak én tudok... legfeljebb még az anyja. Meg az apja.* Aztán belehasítottak a féltékenység első szilánkjai: *Azt az anyajegyet még a bikinije is eltakarja. A legkisebb bikinije.*

Beletúrt a hajába. Letette a levelet, aztán mindkét kezével a hajába túrt. A mellkasa majd szétpattant. Mintha már a szíve is levegőt pumpált volna bele, nem vért. Rémület, zavar és félelem kavargott benne. De a három közül a legerősebb a rémület volt.

A levél majd kiégette a szemét.

ÖRÖM VOLT JÓL MEGDUGNI!

Most ez a sor tartotta fogva a tekintetét, s nem hagyta menekülni. Hallotta egy repülőgép zúgását, amint a légikikötőből ismeretlen célja felé

veszi az útját, és arra gondolt: ÖRÖM VOLT JÓL MEGDUGNI! *Durva, ez nagyon durva.* Igen, uram, igen, asszonyom, ez igazán durva! Mint ahogy egy kicsorbult kés nyiszál bele az emberbe. ÖRÖM VOLT JÓL MEGDUGNI, egyszerű, közönséges, ámde hatásos. Mint amikor mondjuk sósavval töltött vízipisztollyal lövik szemközt az embert.

Igyekezett logikusan gondolkodni, de

(ÖRÖM VOLT)

sehogy sem sikerült,

(JÓL MEGDUGNI),

akárhogy próbálkozott.

Aztán az utolsó sorra siklott a szeme, és újra meg újra elolvasta, úgy próbálta a jelentését valahogy az agyába kényszeríteni. De folyton megzavarta a félelem.

TE NEM KÉRDEZEL SEMMIT?

Dehogynem! Hirtelen csupa kérdés volt minden. Csak az volt a baj, hogy nem igazán volt kíváncsi a válaszokra. Aztán valami az eszébe jutott. Hátha Roger nem ment még haza? Nemegyszer bekukkantott még Vic irodájába távozás előtt, ha látta, hogy ég a lámpa. Ma még valószínűbb, hogy így tenne, tekintettel közeli útjukra. Vic a gondolattól pánikba esett, és egy képtelen emlék tolult az agyába: az, amikor kamaszkorában rendszeresen maszturbált a fürdőszobában. Egyszerűen képtelen volt uralkodni magán, ugyanakkor halálosan rettegett, mi lesz, ha valaki meg akarja tudni, mi folyik odabenn. Ha Roger belépne, azonnal rájönne, hogy valami nincs rendben. Ezt pedig nem akarta. Felállt, s az ablakhoz lépett, amely hatemeletnyi magasságból éppen az épület parkolójára nézett. Roger élénksárga Honda Civicje nem volt a helyén. Tehát már hazament.

Vic szinte kilépett önmagából, úgy hallgatózott. A reklámügynökség irodáiban teljes csend honolt. Az a fajta visszhangos csend, ami csak a munkaidő utáni irodahelyiségekre jellemző. Az öreg gondnok sem zörgött a kulcsokkal. Majd a hallban kell aláírnia a kilépőívet. Azután majd...

De *most* megszakadt a csend. Különös hang hallatszott. Vic először fel sem fogta, mi az. Egy pillanat múlva jött csak rá. Nyöszörgés. Mint egy zúzott lábú állat nyüszítő kínszenvedése. Még mindig kifelé bámult az ablakon, s az odalent parkoló kocsikat először megkettőzve, majd megháromszorozva látta a könnyein át.

Miért nem tud dühöngeni? Miért ez a rohadt, kurva *rettegés?*

Abszurd, már-már ódivatú kifejezés jutott az eszébe: *Felszarvaztak. Igen, kérem, felszarvaztak!*

A nyöszörgő hangok továbbra is hallatszottak. Próbálta összeszorítani a torkát, de nem használt. Lehajtotta a fejét, és megragadta az ablak alatti bordás fűtőtestet. Úgy megszorította, hogy belesajdultak az ujjai.

Mikor is sírt utoljára? Elsírta magát, amikor Tad megszületett, de a megkönnyebbüléstől. Sírt, amikor az apja egy masszív infarktus után három napig elszántan küzdött az életéért, és mégis meghalt. Azok a könnyek – tizenhét éves volt akkor – azok voltak ilyen forrók, azok törtek ilyen nehezen elő. De tizenhét évesen könnyebb sírni. Tizenhét évesen az ilyesmi rendszeresen is előfordulhat az emberrel.

Nagy sokára abbahagyta a nyöszörgést. Azt hitte, vége. Aztán, valahonnan mélyről, kiáltás tört elő belőle, valami nyers, hullámzó, zokogó hang. *Ez én vagyok? Atyaúristen! Énbelőlem jön ez a hang?*

A könnyek kezdtek legördülni az arcán. Újabb kegyetlen hang tört elő, majd még egy. Vic egyre csak kapaszkodott a fűtőtestbe, és zokogott.

Negyven perc múlva a parkban ült. Előzőleg felhívta Donnát, és megmondta, hogy késni fog. Az asszony faggatta, hogy miért, és miért beszél olyan furcsán. Vic csak annyit mondott, hogy még sötétedés előtt otthon lesz. Nyugodtan etesse meg addig Tadet. Aztán letette a kagylót, mielőtt Donna bármi mást kérdezhetett volna.

És most ott ült a parkban.

A könnyek nagyrészt kiégették belőle a félelmet. Csak a harag gyötrő sebe maradt. Ez volt a következő stáció. De tán a harag nem is megfelelő szó erre. Dühöngött. Elkeseredett, őrjöngő düh fojtogatta. Mintha belédöfött volna valami. Annyi józan ész azért maradt benne, hogy felmérje, veszedelmes dolog volna most hazamennie... mindhármukra veszélyes.

Túlságosan könnyű megoldás e pillanatban a nagy bajból még nagyobbat csinálni. Esztelen, bár (valljuk be) mámoros érzés lenne szétverni az asszony képét.

A mesterséges tó mellett ült. A túloldalon dobókarikával játszott egy jókedvű társaság. Vicnek feltűnt, hogy mind a négy résztvevő lány – s a fiúk közül is kettő – görkorcsolyával a lábán játszik. Nagy divat volt a görkorcsolya ezen a nyáron.

Volt idő, amikor Roger és ő gyakran jártak ide ebédelni. Még az első esztendőben. Aztán egyszer Rogernek feltűnt, hogy noha a tó szép, kimondottan rohadt szag lengi körül... és a házikó a tó közepén nem a mésztől, hanem a sirályürüléktől fehér. Néhány hét múlva Vic egy rohadó

patkánytetemet vett észre a tó szélén, az odasodródott papírhulladékok és óvszerek között. Alighanem akkor voltak itt utoljára.

A tűzpiros Frisbee, a dobókarika lebegve úszott át az égen.

Újra meg újra látta maga előtt azt a képet, ami őrjöngő haragra gerjesztette. Nem tudta kiiktatni az agyából. Ez a kép ugyanolyan durva és közönséges volt, mint a névtelen levélíró szóhasználata, de nem lehetett megszabadulni tőle. Látta, hogyan szeretkeznek azok Donna és az ő ágyán. Dugnak. Az ő ágyukban. Az agyában futó film ugyanolyan obszcén és minden részletet közelképen bemutató képsorokból állt, mint a városi pornómoziban látható, kopott, szemcsés kópiájú filmek. A felesége nyögdécsel, a testét finom verejték lepi el. Szép. Minden izma megfeszül. A szeme izzik, mint mindig, ha jó a szex, ilyenkor sötétebb, mint máskor. Vic ismerte ezt az arckifejezését, a testtartását, a hangokat. Eddig azt hitte – *de csak hitte!* – hogy egyedül ő ismeri. Hiszen erről még az apja meg az anyja sem tudhatott.

Látta, ahogy a férfi pénisze – mit pénisze, a farka – behatol az asszony testébe. Nyeregben: a szó ostobán visszhangzott az agyában, mintha valami countrydal ritmusára kefélnének a szeme előtt. *"Nyeregben vagyok újra, kinn a mezőn, hol még barát a barát"...*

Érezte: borsózik a háta. Felháborodott. *Dühöngött.*

A dobókarika felszállt, majd ereszkedett. Vic tekintetével követte a pályáját.

Igen, gyanított valamit. De más dolog gyanakodni, és megint más *tudni*. Most tehát tudja. Ez is valami. Akár tanulmányt is írhatna a gyanú és a tudás közti különbségről. Az volt a legkegyetlenebb az egészben, hogy már éppen hinni kezdte: a gyanúja alaptalan. És amúgy is: amit nem tudsz, az nem bánthat. Nem így van? Ha az ember átsétál egy sötét szobán, aminek egy mély lyuk van a közepén, s csak néhány centivel kerüli el a lyukat, nem kell tudnia, hogy kis híján belezuhant. Nem kell félni. Különösen, ha nem ég a lámpa.

Hát ő nem is esett bele. Őt *belelökték!* Most az a kérdés, mit tegyen? Haragvó, sértett, sebzett, zokogó énje a legkevésbé sem hajlott arra, hogy "felnőtt" módjára viselje a dolgot, hogy tudomásul vegye, a házasságok nagy részében mindkét oldalon előfordulnak kisiklások. Szarok az újságok tanácsadó rovatára meg a hasonlókra, most az *én feleségemről* van szó! Ő dugott valaki mással

(ahol még barát a barát)

a hátam mögött, amikor Tad sem volt otthon...

Újra indultak a képsorok: gyűrött lepedők, egymásnak feszülő testek, gyengéd hangok. Ronda szavak, taszító kifejezések törtek elő és torlódtak össze, mint amikor egy baleset áldozatait lelki nyomorékok állják körül: *pina, muff, beverem a kéjlécet, megbaszom, hogy kettéáll a füle, úgy kitömöm, mint a fülesbaglyot, belesül a farkam...*

Egy idegen! A feleségem testében!, gondolta gyötrő fájdalommal. *Az én feleségemében!*

De haragvó, sértett énje annyit beismert – ha keservesen is – hogy nem verheti ronggyá Donnát, ha hazamegy. Megteheti viszont, hogy fogja Tadet, és faképnél hagyják az asszonyt. Magyarázkodni sem kell. Próbálja csak Donna visszatartani, ha van hozzá képe! Bár nem hitte, hogy megpróbálná. Felpakolja, és viszi Tadet, elmennek egy motelbe, ügyvédet fogadnak. Egyszerűen elvág mindent, ami összeköti őket, és többet vissza sem néz.

De ha csak úgy elragadja Tadet, hogy egy motelba vigye, nem rémül-e halálra a kisfiú? Nem kér-e magyarázatot? Még csak négyéves, de ahhoz már elég nagy, hogy magyarázatot kérjen, ha valami ijesztő dolog történik. Aztán meg ott az utazás... Boston, New York, Cleveland. Vic e pillanatban fütyült az egész rohadt utazásra, felőle az öreg Sharp meg a fia akár kútba is ugorhatott volna. Igen ám, de nincs egyedül. Ott a társa! S a társának is van felesége meg gyerekei. Vic pedig még mostani fájdalmában sem tudott megfeledkezni a felelősségéről, hogy legalább formailag mindent el kell követnie, hogy megmentse a szerződést – amely egyet jelent cégük megmentésével.

S bár nem szívesen tette fel magának, de volt egy másik kérdés is: tulajdonképpen miért akarja Tadet csak úgy elvinni, anélkül hogy meghallgatná a másik felet, a feleségét? Tán mert lefeküdt valakivel, s ezzel rossz hatással van Tad erkölcseire? Ugyan! Egész egyszerűen felmérte, hogy ha igazán mély fájdalmat akar okozni az asszonynak – legalább olyat, mint amilyet ő érzett e pillanatban – akkor azt Tad segítségével érheti el. És tényleg képes volna arra, hogy valamiféle érzelmi feszítővasként vagy nagykalapácsként használja a kisfiát? Nem, ezt nem hitte önmagáról.

További kérdések.

Maga a levél. Gondolkozzunk csak rajta egy kicsit! Nemcsak a tartalmán, nemcsak azon a hat sósavas-goromba soron, hanem a levél *tényén*. Ezzel a levéllel végleg megváltozott – bocsánat a rossz szóviccért – a leányzó fekvése. Valaminek befellegzett. De akkor miért küldte a levelet Donna szeretője?

Mert a leányzó már nem akar lefeküdni! Hát persze! S az árnyékfigurát, aki a levelet küldte, majd szétveti a düh.

Szóval Donna kirúgta a pasast?

Újra meg újra végiggondolta a dolgot, de ez volt az egyetlen megoldás. "ÖRÖM VOLT JÓL MEGDUGNI" – ha eltávolítjuk róla a nyers, szándékosan sokkoló héjat, mi marad belőle? Nem más, mint a klasszikus "savanyú a szőlő". Ha többé nem kapod meg, tedd visszataszítóvá, hogy másnak se legyen rá gusztusa! Illogikus, de micsoda kielégülés! És az új, felengedett légkör, amit mostanában otthon érzett: az is beleillett ebbe az olvasatba. Donnából csak úgy sugárzott a megkönnyebbülés. Kidobta a pasast, s az a férjének akart visszaütni a névtelen levéllel.

Utolsó kérdés: *Számít* ez az egész?

Megint kivette a levelet a zakója zsebéből, forgatta az ujjai között, de nem nyitotta ki. Bámulta, hogyan lebeg a tűzpiros dobókarika a levegőben, és tovább vívódott, mi az ördögöt tegyen?

– Hát ez meg mi a franc? – kérdezte Joe Camber.

A szavak egyenként jöttek, szünetekkel, szinte színtelenül, hangsúly nélkül. Charity éppen terített a férjének. Ő meg Brett már ettek. Joe egy teherautónyi vicik-vacakkal jött haza; beindult a kocsival a garázsba, és meglátta, ami ott várt rá.

– Láncos, hidraulikus emelő – felelte az asszony. Brettet átküldte játszani Dave Beregronhoz, a barátjához. Nem akarta, hogy jelen legyen, ha mégsem sikerül a dolog. – Brett mondta, hogy szeretnél egy ilyet. Ezt a fajtát. Így mondta.

Joe fel-alá járkált a szobában. Sovány, de szikáran is csupa izom, pengeorrú férfi volt, a járása halk, rugalmas. Zöld posztókalapját hátratolta, úgy, hogy látszott, kopaszodik. Olajfolt volt a homlokán. A lehelete sörtől szaglott. Kis, kék szeme kemény. Nem az a fajta ember, aki szereti a meglepetéseket.

– Mesélj csak nekem, Charity! – mondta.

– Ülj le! Elhűl a vacsorád.

A férfi karja úgy vágódott előre, mint valami dugattyú. Ujjai az asszony karjába vájtak.

– Mi a fenében sántikálsz, mi? Gyerünk, ki vele, ha mondom!

– Beszélj velem rendesen, Joe Camber! – Charity karja fájt a szorítástól, de nem akarta megadni férjének az örömet, hogy ki is mutatja. Együtt

töltött éveik során rájött, hogy néha attól sikerül felülkerekednie, ha bátornak mutatja magát. Nem mindig, de néha.

– A rohadt szentségit, mi ez az egész, Charity? Hallani akarom!

– Ülj le, és egyél – mondta halkan az asszony. – Akkor elmondom.

Joe leült, Charity pedig letette eléje a tányért. Bélszínszelet volt rajta.

– Mióta megy nekünk olyan jól, hogy Rockefellerék módjára együnk? – kérdezte Joe. – Úgy látom, bőven van mit megmagyaráznod!

Charity hozta a kávét.

– Nincs szükséged emelőre?

– Nem mondtam, hogy nincs. Csak éppen nem futja rá. – Enni kezdett, de a tekintetét egy pillanatra sem vette le az asszonyról. Charity tudta, hogy most nem üti meg. Most megpróbálhatja. A férfi majd csak akkor veri meg, ha hazajön Gary Perviertől, tele vodkával és férfiúi önérzettel.

Charity leült szemben a férjével.

– Nyertem a lottón – mondta.

Joe állkapcsa egy pillanatra megállt, aztán ismét őrölni kezdett. A szájába tömte a felszeletelt húst.

– Persze – gúnyolódott. – Holnap meg majd azt meséled, hogy Cujo aranygombokat szarik. – Villájával a kutyára mutatott, amely idegesen járkált fel-alá a verandán. Brett nem szívesen vitte magával Bergeronékhoz, mert nyulaik voltak, s a nyulak megőrjítették Cujót.

Charity a köténye zsebébe nyúlt, és kivette a nyugtát, amit a nyertes szelvény ellenében kapott. Az asztalon átnyúlva Joe elé tette.

Camber az egyik kezével kisimította a papírt, és alaposan szemügyre vette. Fel-alá járó tekintete az összegen állt meg.

– Öt... – kezdte, aztán hirtelen összezárta a száját.

Charity csak nézte, de nem szólt. A férfi el sem mosolyodott. Nem jött át az asztal túlfelére, hogy megcsókolja. Az olyan észjárású ember, mint ő – gondolta Charity – még a szerencse mögött is azonnal csapdát sejt.

Joe végre felnézett.

– Szóval ötezer dollárt nyertél?

– Annyit. Csak az adó jön le belőle.

– És mióta lottózol?

– Minden héten veszek egy ötvencentes szelvényt... és ne merj nekem szemrehányást tenni, Joe Camber, mert összeszámolom, mit költesz sörre!

– Vigyázz a szádra, Charity! – figyelmeztette a férfi. Csillogó kék szeme előremeredt, még csak nem is pislantott. – Jó lesz, ha vigyázol rá, mert könnyen feldagadhat! – Újra nekilátott a bélszínszeletnek, és Charity, bár változatlanul kemény, maszkszerű arckifejezésén ez nem látszott, egy

kicsit megnyugodott. Most lökte először a széklábat a tigris pofájába, és az nem harapott belé. Legalábbis egyelőre nem. – No és a pénz? Mikor kapjuk meg?

– Két hét múlva, vagy még előbb. Az emelőt a megtakarított pénzünkön vettem. De a nyugta olyan biztos érték, mint az arany. A hivatalnok mondta.

– Csak úgy fogtad magad, és megvetted?

– Megkérdeztem Brettet, mit szeretnél a leginkább. Ez ajándék.

– Akkor kösz – vetette oda Joe, és tovább evett.

– Ajándékot kaptál tőlem – mondta az asszony. – Most te jössz, Joe. Én is ajándékot kérek. Rendben?

A férfi csak evett, és bámulta őt. Nem szólt egy szót sem. A szeme kifejezéstelen maradt. Enni is így evett, tarkójára tolt kalappal.

Charity lassan, megfontoltan kezdte. Tudta: hibát követ el, ha sietteti.

– El akarok utazni egy hétre. Brett-tel. Meglátogatjuk Hollyt és Jimet Connecticutban.

– Nem! – tiltakozott Joe, és evett tovább.

– Busszal mennénk. Náluk lakhatnánk. Olcsó lenne. Bőven maradna a pénzből. Az egész harmadannyiba se kerülne, mint az emelő. Felhívtam a buszállomást, és megkérdeztem, mennyi egy retúrjegy.

– Nem. Szükségem van Brettre. Ő az egyetlen segítségem.

Az asszony vadul szorongatta-csavargatta a kezét az asztal alatt, de az arca nyugodt és mozdulatlan maradt.

– Az iskolaévben is boldogulsz nélküle.

– Megmondtam, hogy nem, Charity – mondta Joe, és az asszony maró, keserű bizonyossággal megérezte, hogy a férfi élvezi az egészet. Átlát rajta. Tudja, mennyire vágyik erre az utazásra. Tudja, hogy már régóta, gondosan kitervelte, mit tegyen. És most örömét leli az ő fájdalmában.

Charity felállt, s a mosogatóhoz ment, nem mintha ott lett volna dolga, csak azért, hogy egy kis gondolkodási időt nyerjen, és úrrá legyen magán. Az Esthajnalcsillag bekukucskált az ablakon, távolról, magasról. Az asszony megeresztette a vizet. A porcelánkagyló már rég sárgásra színeződött. A vizük kemény volt, akár Joe.

Lehet, hogy a csalódástól, mert úgy érezte, hogy Charity túl könnyen beadta a derekát, Joe mindenesetre magyarázatba fogott.

– A fiúnak meg kell tanulnia, mi a kötelesség. Nem fog megártani neki, ha ezen a nyáron nekem segít ahelyett, hogy reggel, délben és este Davy Bergeronékhoz szaladgálna.

Charity elzárta a vizet.

– Én küldtem oda.

– Te küldted? És miért?

– Mert sejtettem, hogy így fog alakulni a beszélgetésünk – felelte az asszony, s közben visszafordult a férje felé. – Bár előre azzal biztattam, hogy bele fogsz egyezni, ha már megvettük azt az emelőt, meg minden.

– Ha előre sejtetted, bűnt követtél el a gyerek ellen – mondta Joe. – Legközelebb legalább meggondolod, eljárjon-e a szád. – Rámosolygott az asszonyra, és a kenyér után nyúlt.

– Ha van kedved, velünk jöhetnél.

– Naná. Majd szólok Jimmy Simmsnek, felejtse el az idei aratást! Különben is, mi a fenének mennék én oda? Láttam már őket, meg tőled is eleget hallottam róluk ahhoz, hogy tudjam, seggfejek mind a ketten. Te is csak azért vagy oda értük, mert ugyanolyan seggfej szeretnél lenni magad is. – A hangja megemelkedett. Morzsák röpködtek a szájából. Amikor ilyen lett, Charity általában megijedt, és megadta magát. Általában. De nem ma. – A legfőbb ok persze az, hogy a gyerekből akarsz seggfejet csinálni. Ez a véleményem. Gondolom, ellenem akarod őt fordítani. Vagy tévedek?

– Miért nem nevezed őt a nevén sohasem?

– Most aztán befogod azt a lepcses pofád, Charity! – csattant fel Joe, és keményen az asszonyra nézett. Enyhe pír kúszott felfelé az arcán a homloka felé. – Jó lesz, ha nem ellenkezel velem!

– Folytatom – mondta az asszony. – Még nem fejeztem be.

Joe megdöbbenésében leejtette a villát.

– *Micsoda?* Mit mondtál?

Az asszony elindult a férfi felé. Házasságuk óta most először engedte meg magának a teljes harag fényűzését. Ám belül minden a régiben maradt, s égette-marta, mint a sósav. Kiabálni nem mert. Ha kiabálni kezd, biztos, hogy mindennek vége. Visszafogta a hangját.

– Tudtam, hogy ez a véleményed a húgomról meg a férjéről. Tudtam én jól! Nemhogy magadat néznéd meg inkább! Piszkos kézzel, kalapban ülsz az asztalhoz, úgy zabálsz! Nem szeretnéd, ha Brett látná, hogy élnek mások, mi? Ugyanúgy, ahogy én sem szeretném, ha látná, hogyan viselkedtek te meg a barátaid, ha egymás közt vagytok! Ezért nem engedtem veled vadászni múlt novemberben!

Charity egy pillanatra elhallgatott. A férje csak ült, az egyik kezében egy fél szelet kenyér, az állán folyt a zsír lefelé. Csak azért nem ugrik nekem – gondolta az asszony – mert annyira meglepte, hogy ilyeneket merek mondani.

– Hát akkor kössünk üzletet! – javasolta Charity. – Megkaptad az emelőt, és hajlandó vagyok neked adni azt is, ami a pénzből megmaradt – ezt se sokan tennék! – de ha ilyen hálátlan vagy, még valamivel megtoldom. Ha elengeded Brettet Connecticutba, én is elengedem veled Mooseheadbe, ha itt a vadászidény. – Egész testében hideglelősen borzongott, mintha magával az ördöggel alkudozott volna.

– Szíjjal kéne elverjelek – mondta a férfi elgondolkodva. Úgy szólt a feleségéhez, mint valami ostoba gyerekhez, aki egy egészen egyszerű oksági összefüggést képtelen megérteni. – Ha vadászni akarom vinni a gyereket, elviszem, és kész! Nem fogod fel? *A fiam!* Viszem, és kész! – Egy kicsit elmosolyodott, mint akinek tetszik a sziszegő mondat, amelyet éppen hallatott. – Nos? Érted már végre?

Charity rezzenéstelen tekintettel nézett farkasszemet a férjével.

– Nem! – felelte. – Nem viszed el!

A férfi erre felugrott. A széke felborult.

– Megakadályozom – mondta az asszony. Hátrálni szeretett volna közeledő férje elől, de az is azt jelentette volna, hogy vége. Egyetlen hibás lépés, egyetlen jel, hogy enged, és Joe diadalmaskodik.

A férfi lecsatolta az övét.

– El kell verjelek, Charity – mondta sajnálkozó hangon.

– Megakadályozom. Bármi áron! Ha kell, elmegyek az iskolába, és feljelentést teszek, hogy iskolakerülő. Vagy Bannerman seriffhez megyek, és bejelentem, hogy elrabolták. De ami a legfőbb... teszek róla, hogy Brett ne is akarjon veled menni!

A férfi kihúzta az övet a nadrágjából, és az most csatjával lefelé úgy himbálózott a kezében, mint az inga.

– Amíg nincs tizenöt éves, csak akkor viheted magaddal meg a többi részeges állat barátoddal, ha én elengedem – tette hozzá az asszony. – Nekem jöhetsz az öveddel is, Joe Camber, ha akarsz. Az sem változtat semmit.

– Gondolod?

– Nem csak gondolom. Itt állok, és kimondom.

Joe már nem is volt együtt vele ott a szobában. A tekintete valahol a messziségben járt, gondolatokba merülve. Charity ezt már látta nála egyszer-kétszer. Ilyenkor általában valami új dolog jutott az eszébe, valami új tény, amit gondosan hozzá kellett adni az eddigi egyenlethez. Charity magában imádkozott, hogy bármi legyen is az, az ő oldalát erősítse. Még sohasem szállt szembe a férjével ennyire élesen, és nagyon félt.

Camber hirtelen elmosolyodott.

– Te aztán igazi kis vadmacska vagy, igaz?

Az asszony nem felelt.

A férfi kezdte visszahúzni az övet a nadrágjába. Még mindig mosolygott, de a szeme továbbra is távol járt.

– Gondolod, hogy szerelmeskedni is tudsz úgy, mint egy vadmacska? Mint azok a kis mexikói vadmacskák?

Charity óvatosan hallgatott.

– És ha azt mondom, mehettek, te meg ő, akkor mi lesz? Szent lesz a béke?

– Ezt meg hogy érted?

– Úgy, hogy rendben! – felelte a férfi. – Te meg ő!

Gyors, rugalmas léptekkel közeledett az asszony felé, és Charityben még a vér is meghűlt a gondolatra, milyen könnyen s milyen gyorsan nekieshetett volna még egy perccel ezelőtt a nadrágszíjjal. És ki állíthatta volna meg? Hogy egy férfi mit tesz a feleségével, magánügy. Nem akadályozhatja meg, még csak nem is szólhat. Brett miatt. Meg büszkeségből.

Joe a vállára tette a kezét. Aztán az egyik mellére csúsztatta és megszorította.

– Gyere már! – mondta. – Kívánlak.

– Brett...

– Kilenc előtt nem lesz itthon. Gyere már! Mondtam, mehettek. Legalább megköszönhetnéd, nem igaz?

Képtelen mondat csúszott ki ekkor az asszony száján, de mire észbe kapott, már nem szívhatta vissza.

– Vedd le a kalapod!

A kalap átvitorlázott a szobán. A férfi mosolygott. Egészen sárga volt a foga.

– Ha most itt volna a pénz – mondta – akkor most egy halom bankó tetején csinálhatnánk. Egyszer láttam ilyet a moziban.

Magával vonszolta Charityt fel, a hálószobába. Az asszony félt, hogy durva lesz, de nem volt az. Úgy szeretkezett, mint mindig, gyorsan és keményen, de nem durván. Nem okozott szándékosan fájdalmat, és Charity – talán most tizedszer vagy tizenegyedszer, amióta házasok voltak – eljutott az orgazmusig. Lehunyt szemmel engedte át magát a férfinak, akinek az álla szinte belevágódott a fejébe. Elfojtotta kitörni készülő sikolyát, mert ha sikolt, talán gyanút ébreszt Joe-ban. Nem volt benne biztos, tudja-e a férje, hogy néha a nőkkel is megesik az, amivel a dolog a férfiak számára szokott végződni.

Nem sokkal később (s még mindig egy órával korábban, mint hogy Brett megjött volna Bergeronéktól) Joe elment. Nem mondta, hová. Charity feltételezte, hogy Gary Pervierhez, ahol majd jól benyakal. Feküdt az ágyon, s azon gondolkodott, mit tett, és vajon valaha is megtérül-e mindaz, amit a férjének ígért. Visszafojtotta a könnyeit. Égő szemmel, merev testtel feküdt az ágyban, s röviddel azelőtt, hogy ajtócsapódás és Cujo ugatása jelezte Brett érkezését, ezüstös-közönyös, távoli ragyogással felkelt a hold. *A holdnak minden mindegy,* gondolta Charity, de ez a gondolat nem nyújtott vigaszt.

– Szóval mi van? – kérdezte Donna.

A hangja színtelen volt, a vesztes hangja. A nappaliban ültek, kettesben. Vic egészen addig nem ment haza, míg csak el nem jött Tad lefektetésének ideje, s most már az is félórája elmúlt. A kisfiú odafent aludt a szobájában, az ágya fölött a Szörnyűző, a szekrényajtó pedig szilárdan bezárva.

Vic felállt és az ablakhoz ment. Kintről már csak a sötétség nézett vissza rá. Tudja, gondolta Vic komoran. A finombeállítás talán még nem történt meg, de a kép már elég tiszta lehet. Hazafelé folyton azon járt az esze, hogy mit tegyen. Azonnal szembesítse az asszonyt a tényekkel, szúrja fel a tályogot, és próbáljon meg együtt élni azzal, ami kifolyik belőle... vagy hallgasson az egészről. Deering Oakst elhagyva összetépte a levelet, s ahogy ráfordult a 302-es útra, a darabkákat egyenként kidobálta az ablakon. Szórjuk csak szét Trentonék szemetét! – gondolta. Most azonban már nem az övé a választás. Látta, hogyan tükröződik az asszony halvány alakja a sötét üvegen. Sárga lámpafényben fehér kör – ez volt az arca.

Vic Donna felé fordult, s még mindig fogalma sem volt, hogy most mit fog mondani.

Tudja, gondolta Donna.

A gondolat nem volt új, legalábbis már nem, mivel az elmúlt három óra élete leghosszabb három órája volt. Már akkor megérezte a férje hangján, hogy mindent tud, amikor az hazatelefonált. Az első reakciója a pánik volt. Csapkodó-remegő pánik, mint a garázsban rekedt kismadár rémülete. A gondolat először dőlt betűkkel jelent meg, majd csupa nagybetű következett, mint valami képregényben: *Tudja! Tudja!* TUDJA!!! Sok-sok felkiáltójellel. Valamiféle félelemködben vacsoráztatta meg Tadet, miközben próbálta kitalálni, mi lehet logikailag a következő lépés, de sehogy sem sikerült. Akkor most elmosogatok!, gondolta. Aztán

eltörülgetek. Elteszem az edényeket. Utána mesélek Tadnek. Aztán leugrom a világ pereméről a semmibe.

Aztán a pánikot elnyomta a bűntudat. A bűntudatot meg a rettegés. Végül egyfajta megadó közöny ült rá, mintha bizonyos érzelmi áramkörök egyszerűen kikapcsoltak volna. A beletörődést valamiféle megkönnyebbülés színezte át. A titok nem titok többé. Vajon Steve gondoskodott-e erről, vagy Vic maga jött rá? Steve-re gyanakodott, de igazából nem ez érdekelte. Megnyugtató volt, hogy Tad biztonságban alszik odafönn. De azt már nem tudta, vajon milyen reggelre ébred. És ettől a gondolattól a kör ismét megindult, de most visszafelé, vissza a kezdeti, pánikszerű rémületig. Betegnek, elveszettnek érezte magát.

Vic visszafordult az ablaktól, és így szólt:

– Levelet kaptam ma. Névtelen levelet.

Nem tudta befejezni. Nyugtalan léptekkel újra elindult a szobán át. Donna meg azon kapta magát, hogy ez jár a fejében: még most is milyen jóképű! Kár, hogy ilyen hamar őszülni kezdett. Némely fiatal férfinak jól áll az ősz haj, de Vicet öregíti, és...

...és miért foglalkozom éppen most a *hajával?* Nem a *haja* okozza a problémát, vagy igen?

Nagyon halkan, de úgy, hogy közben maga is hallotta a remegést a hangjában, Donna mindent kimondott, ami lényeges volt. Úgy, mintha valami rettenetesen keserű orvosságot köpne ki, amit képtelenség lenyelni.

– Steve Kemp. Aki rendbe hozta az íróasztalodat. Ötször. És egyszer sem a mi ágyunkban, Vic, sohasem.

Vic a heverő mellett álló kisasztalon lévő cigarettásdobozért nyúlt és leverte. Felvette. Kivett egy cigarettát, és rágyújtott. Reszketett a keze. Nem néztek egymásra. *Ez baj,* gondolta Donna. *Egymásra kellene néznünk.* De ő nem kezdhette. Rémült volt, és szégyellte magát. Aztán csak rémült volt.

– Miért?

– Számít az?

– Nekem igen. Sokat számít. Hacsak nem akarsz elválni. Ha igen, akkor azt hiszem, tényleg nem számít. Megőrülök a dühtől, Donna. Mindent elkövetek, hogy ne... de mégis. Ha soha többé nem beszélünk egymással őszintén, most akkor is meg kell tennünk. El akarsz hagyni?

– Nézz rám, Vic!

A férfi erőt vett magán és ránézett. Lehet, hogy tényleg olyan dühös, mint amilyennek mondja magát, gondolta Donna, de az arcán csak kétségbeesett riadtságot látni. Egyszerre csak, oly hirtelen, mintha

bokszkesztyű puffant volna az arcán, Donna ráébredt, milyen közel áll a férje a teljes összeomláshoz. A reklámügynökség inog, már csaknem összedőlt, s most mindennek a tetejébe – mint valami undorító desszert a romlott főétel után – a házassága is összeomlóban van. Hirtelen melegség öntötte el a férfi iránt, akit néha gyűlölt, s akitől – legalábbis az elmúlt három órában – félt. Hirtelen mintha fény gyúlt volna az agyában. Leginkább abban reménykedett, hogy Vic mindig azt fogja hinni, olyan dühös volt, hogy majd beleőrült, s nem pedig... hogy olyan, mint amilyennek az arca mutatta.

– Nem akarlak elhagyni – mondta az asszony. – Szeretlek. Az elmúlt néhány hét során jöttem rá újra, azt hiszem.

A férfin egy pillanatig megkönnyebbülés látszott. Visszament az ablakhoz, aztán újra leült a heverőre. Felnézett.

– De akkor miért?

A megvilágosodás állapotát elkeseredett, csendes harag váltotta fel. *Miért?!* A jellegzetes férfikérdés! Gyökerei az ősidőkig nyúlnak, de a huszadik század végi, művelt, értelmes férfiban is ott munkálnak. *Tudnom kell, miért tetted!* Mintha a nő autó lenne, melynek beragadt a szelepe, és most köpköd és ugrál. Vagy holmi robot, melynek megzavarodott a memóriája, és most húsgombócot szolgál fel reggelire, és rántottát ebédre. Talán nem is a férfi felsőbbrendűség őrjíti meg a nőket, gondolta Donna. Inkább a megveszett férfiigyekezet, hogy minden *szabályosan* működjék.

– Nem tudom, meg lehet-e magyarázni. Félek, ostobán, nevetségesen és banálisan hangzik majd.

– Próbáld meg! Talán mert... – Vic krákogott, mint aki lelkileg nekigyürkőzik, a tenyerébe köp, mert (muszáj megjavítani, hogy rendesen működjék – *az Isten verje meg!*), majd egy mozdulattal kiigazítja a hibát. – Nem elégítettelek ki? Azért?

– Nem azért – felelte az asszony.

– De hát akkor miért? – kérdezte tehetetlenül Vic.

Rendben van! Te akartad!

– Félelemből – felelte. – Azt hiszem, leginkább azért, mert féltem.

– Féltél?

– Amikor Tad óvodába kezdett járni, nem volt, ami megóvjon a rettegéstől. Tad olyan volt, mint valami alapzörej, mint amikor az ember bekapcsolja a tévét, és nincs adás.

– De hisz alig van távol néhány órát – vágott közbe Vic, és Donna érezte, hogy a férjében forr a harag, s hamarosan azzal vádolja, hogy Tadre akarja kenni az egészet, márpedig akkor olyasmiket fognak egymás fejéhez

vágni, amiket nem szabadna, legalábbis még nem. Mert vannak dolgok, amiket már ő sem hagyna válasz nélkül, hiszen ő is olyan, amilyen. A helyzet elmérgesedne. Nagyon törékeny holmit dobáltak most egymás között oda-vissza. Könnyen leeshet!

– Pontosan erről van szó – mondta Donna. – Még nem is jár iskolába. A nap nagy részében még velem van, de amikor nincs itthon... akkor minden más lesz. – A férfira nézett. – A csend hangosabb lett, mint amikor egészen mellettem volt. Akkor kezdtem megijedni. Jövőre már igazi óvoda, gondoltam. Mindennap egy fél nap, és nem heti három fél nap, mint eddig. A következő évben meg öt egész nap minden héten. És ott lesz az a rengeteg idő, amit ki kell tölteni. Egész egyszerűen halálra rémültem.

– És gondoltad, félrekefélsz valakivel, hogy kitölts valamit abból a sok időből? – kérdezte keserűen a férfi.

Ez olyan volt, mint az ostorcsapás, de Donna elszántan folytatta, hogy végre mindent kimondjon, s még a hangját se emelte fel.

Vic akarta! Hát akkor tudja meg!

– Nem akartam segédkezni sem a könyvtárban, sem a kórházban. Nem akartam jótékonysági tombolát rendezni, sem a korszerű táplálkozásért hadba állni, nehogy mindenki ugyanolyan hamburgert süssön minden szombat este. Nem akartam újra meg újra ugyanazokat az elkeserítő arcokat látni, és ugyanazokat a pletykákat végighallgatni arról, hogy ki mit csinál ebben a porfészekben. Nem akartam mások jó hírén élesíteni a nyelvem.

Most már ömlöttek belőle a szavak. Akkor sem tudta volna abbahagyni, ha akarja.

– És semelyik klubnak nem akartam a tagja lenni, és nem akartam asszonybulikat rendezni, vagy meghívni a szomszédokat. Te...

Egy másodperc töredékére elhallgatott. Hirtelen rájött keserűsége igazi okára.

– Te nem tudod, mi az az üresség, Vic! Nem hiszem, hogy tudnád. Férfi vagy, s a férfiak *küszködnek*. A férfiak küszködnek, a nők meg port törölnek. Feltörlöd az üres szobákat, és néha hallgatod, hogyan fúj a szél odakinn. Csak, tudod, néha már úgy érzed, hogy idebenn fúj. Felteszel hát egy lemezt, Bob Segert vagy J. J. Cale-t, de *még mindig* hallod a szelet, és rád törnek a gondolatok, semmi hasznod belőlük, de jönnek. Akkor kitisztítod mind a két vécét, meg a mosogatót, aztán egy nap befordulsz egy régiségboltba, nézegeted a porcelánnippeket, és arra gondolsz, hogy lehet, hogy az anyádnak is volt egy polca tele ilyen nippekkel, az összes *nénikédnek* is volt, sőt még a *nagyanyádnak* is.

Vic figyelmesen hallgatta, s közben olyan őszinte értetlenség ült az arcán, hogy Donnát elöntötte a keserűség.

– *Érzésekről* beszélek, értsd meg már! Nem tényekről.

– Igen, de miért...

– Éppen azt mondom el, hogy miért! Már eleget ültem a tükör előtt ahhoz, hogy lássam, miként változik az arcom, és hogy többé már senki sem fog tininek nézni és elkérni az igazolványomat, ha italt rendelek valahol. Féltem a végérvényes elszürküléstől. Tad már félidős óvodába jár, aztán majd *iskolába* megy, hamarosan pedig *középiskolába...*

– Csak nem azt akarod mondani, hogy azért kellett szerető, mert *öregnek* érezted magad? – Vic megdöbbenten nézett rá, s Donna most szerette ezért, mert a lényegre tapintott. Steve Kemp csinosnak találta őt, s ez persze hízelgett neki, ettől indult kellemesnek a kapcsolatuk. De semmiképpen sem ez volt a legfőbb ok.

Megfogta Vic kezét, a szemébe nézett és komolyan, őszintén beszélt hozzá, mert arra gondolt – sőt *tudta* – hogy soha egyetlen férfival nem fog beszélni ilyen komolyan (és őszintén). – Többről van szó. Arról, hogy végérvényesen felnőttnek lenni – ez már nem a jövő többé, hanem a jelen, és most már meg kell békélni azzal, ami van. Hogy az ember már tudja, hogy napról napra kevesebb a választási lehetősége. Egy nő számára – nem, az *én* számomra – keserves dolog ezzel szembenézni. Feleség vagyok, ez nagyszerű. De te elmégy dolgozni, s még itthon is a munkán jár az eszed. Anya. Ez is remek. De ebből is évről évre kevesebb lesz, hiszen egyre jobban kisajátítja a fiamat a világ. A férfiak... ők legalább tudják, kik is valójában. Van valami képük arról, kicsodák. Sosem érnek fel az eszményképükhöz, és talán ezért halnak meg közülük oly sokan boldogtalanul és idő előtt. De tudják, hogyan kell érteniük azt, hogy az ember *felnőtt*. Van valami kapaszkodójuk ahhoz, hogy az ember éppen harminc-, negyven- vagy ötvenéves. Nem hallják azt a szelet, vagy ha igen, lándzsával rontanak neki, mert azt hiszik, valami szélmalom, vagy a jóisten tudja, mi, amit le kell rombolniuk... S mit tesznek a nők? Mit tettem *én?* Szöknek. Megrémültem a ház hangjaitól, amikor Tad nem volt itthon. Tudod, egyszer – kész őrület! – odabenn voltam a szobájában, és ágyneműt váltottam nála, és közben valahogy azokra a lányokra gondoltam, akik a barátnőim voltak a gimnáziumban. Vajon mi lett velük, hová kerültek. Elábrándoztam. És akkor hirtelen kinyílt Tad szekrénye, és ...sikítva kirohantam a szobából. Egy másodpercig azt hittem, Joan Brady fog kilépni Tad szekrényéből fejetlenül, a ruhája csupa vér, és így szól: "–

autóbalesetben haltam meg tizenkilenc évesen, amikor hazafelé tartottunk Sammy pizzasütödéjéből, és fütyülök az egészre."

– Úristen, Donna! – kiáltotta Vic.

– Megijedtem, ennyi az egész. Megijedtem, amikor a nippeket kezdtem nézegetni, amikor azt latolgattam, költészeti kurzusra iratkozzam-e be inkább, vagy jógatanfolyamra, vagy valami egészen másra. A jövő elől csak a múltba menekülhet az ember. Így aztán... flörtölni kezdtem Steve-vel. – Donna lesütötte a szemét, majd hirtelen a kezébe temette az arcát. A szavai tompán, de érthetően hallatszottak tovább. – Vicces volt. Mintha újra az egyetemen lennék. Mint valami álom. Buta álom. Mintha ő is háttérzörej lett volna. Elnyomta a szél hangját. A flörtölés jó szórakozás volt. A szex... nem volt igazán jó. Kielégültem, de mégsem volt jó. Nem tudom megmagyarázni, miért nem, csak azt tudom, hogy téged szerettelek mindvégig, és tisztában voltam vele, hogy menekülök... – Újra a férjére nézett. Most már sírt. – Steve is menekül. Neki ez a fő foglalkozása. Költő... legalábbis annak mondja magát. Én egy kukkot sem értettem azokból az írásaiból, amiket megmutatott. Vándormadár, örökösen úton van, és közben azt álmodja, hogy még mindig egyetemre jár, és a vietnami háború ellen tiltakozik. Gondolom, ezért választottam éppen őt... Azt hiszem, most már mindent tudsz, mindent elmondtam. Csúf kis mese, de az enyém.

– Legszívesebben szétverném a pofáját – mondta Vic. – Azt hiszem, ha vérző orral látnám, jobban érezném magam.

Donna halványan elmosolyodott.

– Elköltözött. Tad meg én elugrottunk egy fagylaltért vacsora után, mielőtt még hazaértél volna. KIADÓ! – ez van kiakasztva a műhelye ablakába. Mondtam, hogy vándormadár.

– Hát a levele nem volt éppen költői – mondta Vic. Az asszonyra pillantott, majd ismét maga elé nézett. Donna megérintette az arcát, amire egy picit visszahúzódott. Ez minden másnál jobban fájt, jobban, mint az asszony gondolta volna. Megint elöntötte a bűntudat és a félelem mindent elsöprő dagályhulláma. De már nem sírt. Sok idő eltelik még, gondolta, míg újra megerednek a könnyek. Túl mély a seb és a vele járó traumatikus sokk.

– Vic – mondta. – Bocsáss meg! Tudom, hogy fáj, de bocsáss meg!

– Mikor szakítottatok?

Donna beszámolt arról a napról, amikor hazajött, és itt találta Steve-et, de nem mondta el, mennyire félt, hogy a férfi megerőszakolja.

– Szóval azért írta a levelet, hogy így álljon bosszút rajtad!

Donna kisimította a haját a homlokából, és bólintott.

Sápadt, elgyötört volt az arca, s lilás foltok ütköztek ki a szeme alatt. – Biztos.

– Menjünk föl! – javasolta a férje. – Késő van. Mindketten fáradtak vagyunk.

– Fogsz velem szeretkezni?

Vic megrázta a fejét.

– Ma éjjel nem.

– Jól van.

Együtt indultak a lépcsőhöz. Mielőtt ráléptek volna, Donna megkérdezte: – És most mi lesz, Vic?

A férfi a fejét ingatta. – Nem tudom.

– Írjam le ötszázszor a táblára, "Ígérem, nem teszem többé", és maradjak benn a nagyszünetben? Váljunk el? Vagy nem beszélünk többé az egészről? Vagy mi? – Nem érezte a hisztériát, csak a fáradtságot, a hangja mégis felemelkedett. A szégyen volt a legrosszabb, a szégyen, hogy a férje megtudta. És neki látnia kellett, milyen arculcsapás ez Vic számára. Gyűlölte ezért, akárcsak magát, pedig nem hitte, hogy tehet azokról a tényezőkről, amelyek a végső döntéshez vezettek – ha döntés volt egyáltalán.

– Rendbe kell tennünk ezt... – mondta a férfi, de Donna nem értette félre: tudta, hogy nem hozzá beszél – ezt a dolgot... – Szinte könyörgőn nézett az asszonyra. – Ugye, nem volt más, csak ő?

Elhangzott a megbocsáthatatlan kérdés, az egyetlen, amihez nem volt joga. Donna otthagyta, felrohant a lépcsőn, mielőtt záporozni kezdenek az ostoba szemrehányások és vádak, amelyek nem oldanak meg semmit, csak besározzák azt a csekély tisztességet és őszinteséget, amelyet sikerült megtartaniuk.

Egyikük sem aludt sokat azon az éjszakán. S mi sem volt távolabb Vic gondolataitól, mint az a tény, hogy fel kellett volna hívnia Joe Cambert a felesége rakoncátlankodó kocsija ügyében.

Ami Joe Cambert illeti, ő éppen a Gary Pervier kertjében szanaszét heverő, düledező kerti székek egyikén ült. Vodkával kevert Martinit ittak papírpohárból a csillagos ég alatt. Szentjánosbogarak fénypontjai villantak fel itt-ott a levegőben. A Gary kerítését benőtt cserje súlyos, mézédes illata betöltötte a forró éjszakát.

Cujo máskor a szentjánosbogarakat kergette, időnként vadul ugatva, s ezzel órákig szórakoztatta a két férfit. Ma éjjel azonban szinte mozdulatlanul hevert kettejük között, az orra a mancsán. Azt hitték, alszik, pedig ébren volt. Csak feküdt, s érezte, hogyan telnek el fájdalommal a csontjai, és hogyan futkos a fájdalom az agyában is. Még nem tudta, mi vár rá a maga egyszerű kutyalétében. Valami a normális ösztön működésének útjába állt. Amikor aludt, az álmai szokatlanul, kínosan mozgalmasak voltak. Egyik ilyen álmában széttépte a FIÚT, felszakította a torkát, majd gőzölgő kötegekben rángatta ki a beleket a testéből. Rángatózva és nyöszörögve ébredt ebből az álomból.

Folyton szomjas volt, de már kerülte a vizesedényét, mert a víz fémes ízétől megfájdult a foga. Fájdalom nyilallt a szemébe is. Most a füvön hevert, s nem törődött sem a szentjánosbogarakkal, sem mással. A FÉRFIAK hangja közömbös morajként zúgott valahol fölötte. Nem sokat jelentettek számára az egyre növekvő fájdalom közepette.

– Boston-ba! – mondta Gary Pervier kuncogva. – Méghogy *Bostonba!* Mi a szart akarsz te ott csinálni, és miért gondolod, hogy én majd veled tartok? Még a kocsmába sem mehetek le, amíg meg nem jön a nyugdíjam.

– Nekem te ne mesélj, baszd meg! Tele vagy dohánnyal! – Joe feldühödött. – Nyúlj be a matracodba, és kész!

– Ott legfeljebb poloskák vannak – mondta Gary, és megint kuncogott. – Minden tele van velük, de szarok rájuk! Kell még egy löket?

Joe tartotta a poharát. Az alkotóelemek Gary széke mellett voltak. Biztos, nem remegő, súlyos kézzel keverte az italt a sötétben, ahogy rendes alkoholistához illik.

– Bostonba! – ismételte, miközben odanyújtotta Joe-nak az italt. – Egy jó kis murit akarsz csapni, mi, Joey?

– Gary volt az egyetlen ember Castle Rockban, de lehet hogy az egész világon, aki Cambert Joey-nak merte becézni. – Valami jó kis balhét? Eddig nemigen mentél messzebb Portsmouthnál, nem?

– Voltam már Bostonban egyszer-kétszer – mondta Joe. – És jó lesz, ha vigyázol a szádra, vén marha, mert rád uszítom a kutyámat!

– Ezt a kutyát még egy borotvát lengető, üvöltő niggerre se tudnád te ráuszítani – válaszolta Gary. Lenyúlt, és egy kicsit megborzolta Cujo szőrét. – És mit szól az asszony?

– Nem tudja, hogy megyünk. Nem is kell megtudnia.

– Szóval így?

– Connecticutba megy a gyerekkel. Meglátogatják a húgát meg azt a seggfejt, akihez feleségül ment. Egy hétig oda lesznek. Az asszony nyert a lottón. Végül is neked megmondhatom. Különben is bemondják a neveket a rádióban. Rá kell írni a szelvényre.

– Szóval nyert a lottón?

– Ötezer dollárt.

Gary füttyentett. Cujo füle fájdalmasan összerándult a hangra. Joe elmesélte Garynek, mit mondott Charity a vacsoránál, de kihagyta a vitájukat, és úgy tüntette föl, mintha az egész üzlet kettejük közt az ő ötlete lett volna. A gyerek elmehet az asszonnyal egy hétre Connecticutba, ősszel meg vele megy egy hétre Mooseheadbe, vadászni.

– Te meg le akarsz menni Bostonba, hogy ott költs egy kicsit a részedből, te szarházi? – kérdezte Gary. Rácsapott Joe vállára. – Téged sem ejtettek a fejedre, az biztos!

– Miért ne mennék? Tudod, mikor volt utoljára, hogy egy nap szabadságot kivettem? Az idejére sem emlékszem. Ezen a héten nincs sok dolgom. Az új emelővel ráadásul még rövidebb ideig tart.

– És mit akarsz csinálni odalenn?

– Hát megnéznék egy-két baseballmeccset. Meg elmennék a Washington Streetre...

– Aha, a híres "Harci övezet"! Le mertem volna fogadni! – Gary hortyogva nevetett, és a térdét csapkodta. – Nézel egy kis pornót élőben, beszerzel egy kis trippert, mi?

– Aha, de ha egyedül megyek, nem élvezem úgy.

– Hát végül is eldöcöghetek veled, ha hozzám vágsz valamit abból a pénzből, míg meg nem jön a nyugdíjam.

– Megtehetem – mondta Joe. Gary alkoholista volt, de az adósságot mindig komolyan vette.

– Vagy négy éve nem voltam nővel, azt hiszem – mondta Gary elgondolkodva. – A jó öreg spermagyár felét odaát hagytam, még Franciaországban. Ami megmaradt – hát az hol működik, hol nem. Nem is volna rossz kipróbálni, áll-e még a dákó.

– Az-zám – mondta Joe. Már nehezen forgott a nyelve, s a füle is csöngött. – A baseballt se felejtsd! Tudod, mikor voltam meccsen utoljára?

– Nem én.

– Hat-van-nyolc-ban! – szótagolta Joe, és előrehajolva minden szótagnál Gary karjára ütött a hangsúly kedvéért. – Mielőtt a srácom született.

– És mikor akarsz menni?

– Hétfő délután három körül, úgy tervezem. Az asszony meg a gyerek már aznap reggel elmennek. Leviszem őket a portlandi buszállomásra. Így ott lesz még a fél délelőtt meg a fél délután, hogy elintézzem, amit muszáj.

– A kocsival vagy a teherautóval akarsz menni?

– A kocsival.

Gary tekintete álmatagon ellágyult a sötétben. – Baseball, pia és csajok! – mormogta, aztán hirtelen kiegyenesedett a székben. – Megyek! Szarok rá!

– Szóval jössz?

– Naná!

Joe felkiáltott örömében, és mind a ketten jót nevettek.

Egyikük sem vette észre, hogy a hangra Cujo felemelte a fejét a mancsáról, és halkan morogni kezdett.

Elérkezett a hétfő hajnal. Gyöngyházfényű és sötétszürke fényárnyalatok keveredtek, és olyan sűrű volt a köd, hogy Brett Camber még a tölgyfát sem látta az ablakából, pedig legfeljebb tíz méterre lehetett.

A ház még mélyen aludt körülötte, de Brett álmossága egy szempillantás alatt elszállt. Útra készült, s szinte az egész teste zsibongott ettől a tudattól. Csak ő meg a mamája! Érezte, jó utazás lesz, és a lelke mélyén örült, hogy az apja itthon marad. Önmaga lehet, nem kell állandóan és reménytelenül valami rejtélyes férfiasságeszmény felé törekednie, amit az apja elvárt tőle, ő viszont azt sem tudja, mi fán terem. Jól érezte magát, csodálatosan jól, úgy érezte, minden porcikája él.

Csak sajnálni tudott mindenkit, aki nem utazik sehová ezen a gyönyörű, ködös reggelen, amelyből újra tűzforró nap lesz, mihelyt felszáll a köd. Az ablak mellett akart ülni a buszon, és feltett szándéka volt, hogy végig figyeli az út minden méterét, a portlandi állomástól egészen Stratfordig. Az elmúlt éjjel alig tudott elaludni, most meg, tessék... még öt óra sincs..., de úgy érezte, kiveti magából az ágy.

Olyan csendesen öltözködött, ahogy csak tudott. Felvette a farmerét, a trikóját, egy pár fehér sportzoknit és a tornacipőjét. Lement, és csinált magának egy tál Kakaósmacit. Igyekezett csendben enni, de biztos volt benne hogy a recsegő zabpehely ugyanolyan zajt üt az egész házban, mint ahogyan ő minden harapásnál a fejében hallja. Odafenn az apja nyögött álmában, és megfordult az ágyban, ahol az anyjával együtt aludtak. Brett őrlő állkapcsa megállt. Némi vívódás után úgy döntött, hogy a második

tányér zabpelyhet odakinn eszi meg a hátsó verandán. Óvatosan lépett ki, nehogy becsapódjon az ajtó.

A különféle nyári illatok tisztán elváltak egymástól a sűrű ködben, s a levegő már meleg volt. Keleten halványan látszott a nap. Kicsi volt, és ezüstös, mint a telihold, amikor magasan jár. Sűrű, nyirkos nedvesség ült mindenütt, és csend. A köd nyolcra vagy kilencre eloszlik majd, de a nedvesség marad.

Most azonban Brett még valami fehér, titokzatos világot látott, és eltelt ennek a világnak sejtelmes örömeivel: a széna, a trágya, az édesanyja rózsái illatával. Még Gary Pervier mindent elárasztó kúszócserjéjének szagát is kivette az illatáradatból, a loncét, amely lassan, de biztosan eltüntette a telek szélét jelző kerítést.

Brett letette a tányérját, és elindult, amerre a fészert sejtette. Félúton visszanézett az udvarból, a házból már csak ködös körvonalakat látott. Aztán még néhány lépés, és már semmit sem. Egyedül maradt a fehérségben, csak az apró, ezüstös nap nézett le rá. A por, a nedvesség, a lonc és rózsák illata mindent betöltött.

És akkor hangzott fel az a morgás.

Brett szíve a torkába szökött, s az izmai hirtelen drótkötegekké merevedtek. Az első gondolata a váratlanul mesébe csöppent kisgyermeké volt: *farkas!*, és rémülten nézett körül. De nem látott mást, csak fehérséget.

Cujo tűnt elő a ködből.

Brett torkából nyüszítő hang préselődött ki. A kutya, amellyel együtt nőtt fel, amely órákon át türelmesen húzkodta az ötéves Brettet körbe-körbe az apja farigcsálta kerekes kiskocsin, a kutya, amely minden délután nyugodtan várta a postaláda mellett, hogy befusson az iskolabusz, ha süt, ha fúj... az a kutya legfeljebb távolról emlékeztetett arra a sáros, piszkos, loncsos bundájú lényre, amely lassan kibontakozott a ködből. A bernáthegyi nagy, szomorú szeme most vöröses volt, ostoba és folyton lefelé tekingetett, inkább malacszem, mint kutyaszem. A bundáját keményre száradt barnászöld sár borította, mintha a mezőszéli mocsárban hempergett volna. A pofája szörnyű vigyorba húzódott, amelynek láttán Brett kővé meredt. A szíve vadul vert a torkában.

Cujo fogai közül sűrű, fehér hab csöpögött a földre.

– Cujo? – suttogta Brett. – Cujo?

Cujo a FIÚRA nézett, de nem ismerte fel, sem az alakjáról, sem a ruhája színéről (nem tudta pontosan megkülönböztetni a színeket, legalábbis úgy

nem, ahogy az emberek), sem a szagáról. Csak egy két lábon járó szörnyet látott. Beteg volt, és most már mindent szörnyűségesnek látott. Ölni! – kongott tompán a fejében. Harapni, tépni, marcangolni akart. Szinte már látta is önmagát, ha ködösen is, amint a FIÚRA veti magát, a földre rántja, leszaggatja a húst a csontról, s issza a még lüktető vért, amelyet a haldokló szív pumpál kifelé.

Ekkor a szörnyalak megszólalt, és Cujo felismerte a hangot. A FIÚ volt az, a FIÚ, és a FIÚ sohasem ártott neki. Valamikor szerette a FIÚT, ha kell, meg is halt volna érte. És ebből az érzésből megmaradt annyi, hogy a gyilkos képet elhomályosítsa. Aztán szét is hullott a kép, s a betegség zúgó-dörömbölő folyamának részévé lett.

– Cujo? Mi baj, öreg?

Az utolsó, ami még megmaradt a denevérkarmolás előtti kutyából, az a valami most megfordult, s tetszett vagy nem, vele kellett fordulnia a beteg, veszedelmes vadállatnak is, amely most utoljára szenvedett vereséget. Cujo támolyogva eltűnt a ködben. A pofájáról a földre csorgott a hab. Nehézkesen, imbolyogva futásnak eredt, remélve, hogy gyorsabban fut, mint a rosszullét, de az vele futott, sípolva, nyüszítve, s már szinte fájt a gyűlölet, a gyilkolás vágya. Cujo hemperegni kezdett a magasra nőtt fűben, a fogával a fűszálak után kapkodott, s a szeme vadul forgott.

A világ őrült szagtengerré vált. Meg kell találni, melyik honnan ered, és széttépni a gyökerét!

Cujo ismét felmordult, s talpra állt. Elindult, és messzire iszkolt a ködbe, amely már ritkulni kezdett. Nagy kutya volt. Majdnem kilencven kiló.

Brett több mint tizenöt percig ácsorgott az udvaron azután, hogy Cujo beleolvadt a ködbe, és nem tudta, mitévő legyen. Cujo beteg. Lehet, hogy valami mérgezett ételt evett, vagy mást. Brett tudta, milyen a veszettség, és ha egy borznál, rókánál vagy sündisznónál lát hasonló jeleket, tudta volna, hogy megveszett az állat. De hogy kedves kutyája megkaphatta az idegrendszer és az agy e szörnyű betegségét, az meg sem fordult a fejében. Mérgezett csalétek: valószínű, hogy erről van szó!

Szólni kellene az apjának. Az kihívná az állatorvost. Vagy legalábbis tenne valamit, mint két éve, amikor a fogójával húzta ki a tarajos sün tüskéit a kutya orrából, először fölfelé, aztán lefelé, végül kifelé mozgatva őket, nehogy eltörjenek, mert ha bennmaradnak, elgennyednek. Igen, szólni kell apának! Apa biztosan tudná, mit tegyen.

– De akkor mi lesz az utazással?

Ha nem is mondta neki senki, bizton tudta, hogy az anyja csak valami kétségbeesett cselszövés révén érhette el, hogy elutazhatnak, vagy a vakszerencse segített. Mint minden gyerek, ő is pontosan vette a szülei közti rezgéshullámokat, s úgy ismerte a naponta változó érzelemáramlatokat, mint egy öreg hajóskapitány a folyó kanyarulatait. Brett pontosan tudta, hogy hajszálon múlott az egész, és hogy apja csak kelletlenül, viszolyogva engedett. És ez azt jelenti, hogy útjuk csak akkor válik biztossá, ha már lerakta őket a buszállomáson, és elhajtott. Ha szól apának, hogy Cujo beteg, lehet, hogy kapva kap rajta, és ezzel az ürüggyel otthon tartja őket.

Mozdulatlanul állt az udvarban. Életében először teljes szellemi és érzelmi bizonytalanság lett úrrá rajta. Kis idő múlva keresgélni kezdte Cujót a fészer mögött. Halkan hívogatta. A szülei még mindig aludtak, és Brett tudta, hogyan terjed a hang a reggeli ködben. Sehol sem találta Cujót... és alighanem ez volt a szerencséje.

Az ébresztőóra háromnegyed ötkor csengette fel Vicet. Felkelt, elhallgattatta a vekkert, és letámolygott a fürdőszobába. Közben Roger Breakstone-t átkozta magában, aki képtelen arra, hogy mint más épeszű ember, a bejelentkezési idő előtt húsz perccel induljon a portlandi repülőtérre. Nem, ő nem! Neki muszáj mindent számításba vennie! Hogy bármikor előfordulhat egy defekt, egy útlezárás, árvíz vagy földrengés. Megeshet ugyebár az is, hogy az űrből jövő idegen lények landolnak éppen a 22-es autóúton.

Vic lezuhanyozott, bekapott néhány vitamintablettát, és visszament a hálószobába, hogy felöltözzön. A nagy dupla ágy üres volt. Vic sóhajtott. Olyan hétvége állt mögöttük Donnával, amely minden volt, csak nem kellemes... az az igazság, hogy Vic nemigen kívánt még egy ilyen hétvégét az életében. Sikerült rendes, barátságos arcot vágniuk mindvégig – Tad kedvéért – de Vic szinte álarcosbálon érezte magát. Az arcizmai mozgását is érezte, ahányszor mosolygott, s ez nem volt öröm.

Együtt aludtak, de a hatalmas franciaágy – most először – túl kicsinek bizonyult kettejüknek. A két szélre húzódtak, köztük a ropogósra keményített friss lepedő, mint valami senki földje. Vic álmatlanul hánykolódott mind pénteken, mind szombaton, s hallotta, hogyan mozdul Donna, hogyan súrlódik a testéhez a hálóinge, ahányszor csak megfordul:

Nem tudta, nem ugyanolyan éberen fekszik-e az asszony a köztük lévő üres tér túloldalán.

A múlt éjszaka, vasárnap éjjel aztán megpróbáltak tenni valamit, hogy megszűnjék az az őket elválasztó üres tér az ágy közepén. A dolog szex részét mérsékelt sikernek lehetett mondani (mindenesetre egyikük sem sírt utána, pedig valami okból Vic szinte biztosra vette, hogy legalább az egyikük sírva fakad). Az azonban nem volt biztos, hogy együttlétüknek a szerelemhez is köze lett volna.

Vic a szürke nyári öltönyét vette fel – olyan volt a színe, mint a hajnalnak odakünn – és fogta a két bőröndjét. Az egyik jóval nehezebb volt, mint a másik. Abban voltak a Sharp-termékekkel kapcsolatos anyagok, helyesebben azok nagyobb része. A rajzokat Roger vitte.

Donna gofrit sütött a konyhában. A kannában éppen pöfögni kezdett a forró tea. Az asszony kopott flanelköntösében volt, az arca duzzadt, mintha az álom pihentetés helyett egyszerűen kiütötte volna.

– Felszáll a gép ilyen időben? – kérdezte.

– A köd feloszlik. Már látni is a napot – felelte Vic, és a kelő napra mutatott, aztán gyengéden megcsókolta az asszony tarkóját. – Nem kellett volna még felkelned!

– Semmi baj. – Donna felemelte a sütő vastetejét és ügyesen tányérra borított egy kész, keményre sült tésztát. Odanyújtotta Vicnek. – Bárcsak ne kellene elutaznod! – mondta halkan. – Éppen most. A múlt éjszaka után.

– Annyira azért nem volt rossz, vagy mégis?

– Nem volt olyan, mint azelőtt – ismerte be Donna. Egy pillanatig kesernyés, már-már titokzatos mosoly játszott a szája körül, azután eltűnt. – Egyél! Van eperlekvár is, ha akarsz.

Vic maga elé tette a lekvárt és leült. Megkente a gofrit, és nézte, hogyan olvad bele a lekvár a kis négyszögekbe. Ezt gyerekkorában is nagyon szerette nézni. Ínycsiklandó volt. Csakhogy most nem volt étvágya.

– Nos? – kérdezte Donna. – Most mi lesz? Fogsz magadnak valakit Bostonban vagy New Yorkban? Lefekszel valakivel, hogy kiegyenlítsd a számlát?

A férfi összerezzent, tán még el is pirult. E pillanatban örült, hogy a felesége háttal áll neki, mert érezte, több van az arcára írva, mint szeretné. Nem mintha haragudott volna, voltaképpen megfordult a fejében a gondolat, hogy megfejeli az ajtónállónak járó borravalót a szállodában, és kér némi szívességet. Tudta, hogy Roger néha megteszi.

– Nem lesz nekem ilyesmire időm!

– Hogy áll a hirdetésben? Egy Jell-O-ra mindig van idő!

– Fel akarsz húzni, Donna? Vagy mi ez?

– Dehogy! Egyél csak. Tápláld a masinát.

Ő is leült, hogy bekapjon valamit.

– Hánykor kell Rogert felvenned? – kérdezte.

– Kemény vita után hat órában egyeztünk ki.

Donna újra elmosolyodott, de a mosolya most meleg volt és gyengéd. – Úgy látszik, neki valamikor tényleg alaposan bebeszélték, hogy "ki korán kel, aranyat lel".

– Biztos. Csodálom, hogy még nem telefonált, hogy ellenőrizze, nem aludtam-e el.

Megszólalt a telefon.

Összenéztek az asztal fölött, és mindketten felnevettek. Ritka szép pillanat volt, mindenesetre szebb, mint a múlt éjszakai óvatos szeretkezésük. Vic látta, milyen gyönyörű, szinte világítóan szürke az asszony szeme. Szürke, mint a hajnali köd az ablak előtt.

– Vedd fel gyorsan, mielőtt Tad felébred!

Vic felvette a telefont. Roger volt. Vic megnyugtatta, hogy ébren van, már felöltözött és teljes harckészültségben várja az indulást. Pontosan hatra megy Rogerért, ahogy megbeszélték. Miközben letette a kagylót, átfutott az agyán, vajon nem számol-e be Rogernek Donnáról és Steve Kempről? Nem valószínű. Nem azért, mert Roger rossz tanácsot adna, alighanem jó tanácsra számíthatna tőle. Inkább azért, mert Roger ugyan ígéretet tenne, hogy nem beszél Altheának a dologról, de biztosan elmondaná neki. Althea pedig nehezen tudna ellenállni a pletykálkodás kísértésének. Az, hogy megint végiggondolta a dolgot, elvette a kedvét az élettől is. Olyan volt ez az egész, mintha azzal, hogy maguk között próbálják meg feldolgozni a problémát, a saját testüket temetnék el egy holdvilágos éjszakán.

– A jó öreg Roger! – mondta, és visszaült az asztalhoz. Mosolyogni próbált, de érezte, hogy kényszeredett a mosoly.

– Be fog férni az összes holmitok a Jaguárba?

– Persze – felelte Vic. – Be kell hogy férjen. Az ő kocsijuk Altheának kell, neked viszont... az Isten verje meg, hát nem elfelejtettem felhívni Joe Cambert a kocsid miatt!

– Máson járt az eszed – jegyezte meg az asszony. Enyhe irónia bujkált a hangjában. – Semmi baj. Ma nem viszem el Tadet a táborba. Náthás egy kicsit. Az is lehet, hogy most már a nyár végéig itthon tartom, ha te is jónak látod. Akkor jön a baj, amikor nincs itthon.

Donna a könnyeivel küszködött. El-elfulladt a hangja, Vic pedig tanácstalan volt, mit mondjon, mit tegyen. Tehetetlenül nézte, ahogy az asszony papír zsebkendő után kutat, megtalálja és kifújja az orrát.

– Ahogy neked jó – mondta megindultan. – Tégy, ahogy jónak látod. – Sietve más témára tért át. – Ami meg Cambert illeti, egyszerűen csengess rá. Mindig ott van, és azt hiszem, húsz perc bőven elég, hogy megcsinálja. Még ha ki kéne is cserélnie a karburátort...

– Fogsz ránk gondolni, míg odavagy? – kérdezte Donna. – Mármint arra, hogy mi lesz velünk, kettőnkkel?

– Fogok – felelte a férfi.

– Jó. Én is. Eszel még?

– Kösz, nem kérek. – A beszélgetés kezdett szürrealisztikussá válni. Vic hirtelen úgy érezte, már nagyon szeretne kívül lenni a házból, messze távol valahol. Az utazás egyszerre vonzóvá vált. Itthagyni ezt az egész zűrzavart! Sok-sok mérföldre eltávolodni! Örömteli várakozás fogta el. Lelki szemeivel látta, ahogy a gép átfúrja magát a ködön, fel, a nagy kékségig.

– Én is kapok enni?

Meglepetten fordultak hátra mindketten. Tad állt a hallban sárga pizsamájában, a kezében a játék farkas, amit a fülénél fogva szorongatott, piros takarója a vállára terítve. Olyan volt, mint egy kicsi, álmos indián.

– Hát feltehetek egyet neked is – mondta Donna még mindig meglepetten. Tad nem volt éppen korán kelő.

– A telefon ébresztett fel, Tad? – kérdezte az apja.

Tad megrázta a fejét.

– Nem, korán felébresztettem magam, hogy elköszönhessek tőled. Tényleg muszáj elmenned?

– Csak egy kis időre.

– Nekem az nagyon hosszú – mondta Tad komoran.

– Bekarikáztam a naptáromon azt a napot, amikor hazaérkezel. A mama megmutatta, melyik az. Addig minden napot kipipálok, és ő pedig megígérte, hogy minden este elmondja a Szörnyűzőt.

– Hát akkor minden rendben van, nem?

– Telefonálsz majd?

– Minden második este – felelte Vic.

– *Minden* este – vitatkozott Tad. Vic ölébe mászott; és a kis prérifarkast az apja tányérja mellé tette. – Minden este, apa!

– Az nem fog menni – mondta Vic. A zsúfolt útitervre gondolt, amit Roger rakott elébe, még mielőtt a levelet kapta volna pénteken.

– De miért nem?

– Mert...

– Mert Roger bácsi egy hajcsár, azért – felelte helyette Donna, s az asztalra tette Tad gofriját. – Gyere ide, és egyél. Hozd az állatodat. Apa holnap felhív bennünket Bostonból, és mindenről beszámol.

Tad a helyére ült. Külön plasztikterítője volt, amin rajta állt a neve: TAD. – Hozol nekem játékot?

– Lehet. Ha jó leszel. És az is lehet, hogy már ma este telefonálok Bostonból, hogy elmondjam, épségben megérkeztem.

– Az jó lesz. – Vic elbűvölten nézte, ahogy Tad egy kisebbfajta óceánnyi lekvárt önt a lepényére. – Milyen játékot hozol?

– Majd meglátjuk – felelte Vic. Nézte, hogyan eszik a kisfia. Hirtelen eszébe jutott, hogy Tad szereti a tojást. Lehet rántotta, tükörtojás, lágy, kemény, minden formájában szereti. – Tad?

– Mi az, apa?

– Mondd, ha azt akarnád, hogy tojást vegyenek az emberek, mit mondanál nekik?

Tad elgondolkodott.

– Hát azt, hogy a tojás jó – mondta.

Vic tekintete újra találkozott a feleségéével, és megismétlődött az a pillanat, mint amikor megszólalt a telefon. Ezúttal is egyszerre nevettek fel.

Könnyedén, felületesen búcsúztak. Csak Tad sírt, aki még nem pontosan tudta, milyen rövid is a jövő igazában.

– Gondolkodsz rajta majd? – kérdezte Donna még egyszer, amíg Vic beült a Jaguárba.

– Igen.

De miközben Bridgeton felé hajtott, hogy Rogerért menjen, igazából arra a két pillanatra gondolt, amikor szavak nélkül szinte tökéletesen értették egymást. Kétszer ugyanazon a reggelen! Nem is rossz! Nem kell hozzá több, csak nyolc-kilenc évnyi együttélés, ami nagyjából egy negyede annak, amit eddig a Földön eltöltött. Elgondolkodott az emberi kapcsolatok abszurditásán. Mennyi igyekezetre, mennyi munkára van szükség ahhoz, hogy az ember egy kicsit közel kerüljön a másikhoz! S ha belefektetted a szükséges időt, és összejött, akkor is jó, ha vigyázol! Igen, ezt még meg kell gondolnia. Azelőtt jól mentek a dolgok közöttük, s bár néhány csatorna most bedugult (Isten tudja, mennyi piszok került beléjük), úgy látszott, még bőven maradtak nyitott csatornák, és viszonylag jól is működnek.

Alaposan át kell gondolni az egészet – de lassan, apránként. Nem szabad semmit eltúlozni.

Bekapcsolta a rádiót, és a szegény jó Zabpehelyprofesszorra terelte a gondolatait.

Joe Camber nyolc előtt tíz perccel fékezett a portlandi Greyhound-buszállomás előtt. A ködöt már felszívta a nap, és a banképületen lévő digitális hőmérő máris negyvenkét fokot mutatott.

Joe kalapban vezetett, igencsak ingerülten. Utált a városban vezetni. Azt tervezte, hogy ha majd Garyvel Bostonba érnek, leparkol valahol, és otthagyja a kocsit, míg csak haza nem indulnak. Majd metróval mennek mindenhová, amennyiben ki tudják bogarászni az útvonalat, ha meg nem, akkor gyalog.

Charity pasztellzöld ünnepi nadrágkosztümjében volt, és fehér, csipkés nyakú blúzában. Karika volt a fülében, ami Brettet kissé meglepte. Még sosem látta az anyját fülbevalóval másutt, mint a templomban.

Brett egyedül találta anyját a szobájában, miután az már felszolgálta apjának a reggelit. Joe szinte nem beszélt a reggeli alatt, csak egy-egy szót morgott, ha kérdezték, aztán minden társalgási kísérletnek véget vetett azzal, hogy bekapcsolta a sporthíreket.

Anya és fia rettegtek, hogy a hallgatás nehogy egy dühkitörés előjele legyen, s nehogy visszavonja ígéretét az utazásukkal kapcsolatban.

Charity már nadrágban volt, és éppen a blúzát vette. Brett észrevette, hogy barackszínű melltartóban van, s ez meglepte. Sosem látott az anyján eddig mást, mint fehér alsóneműt.

– Mama! – szólt nyugtalanul.

Az asszony ingerülten fordult felé.

– Mondott neked valamit?

– Nem... dehogy. Cujóról van szó.

– Cujóról? Mi van Cujóval?

– Beteg.

– Hogyhogy beteg?

Brett elmesélte kora hajnali, ijesztő találkozását a kutyával.

– És valahogy furcsán is ment – fejezte be Brett a mondókáját – mintha... hogy is mondjam... tántorogna. Azt hiszem, legjobb lesz, ha szólok apának.

– *Nem!* – kiáltotta hevesen az asszony, és megszorította fia vállát. – Szó sem lehet róla!

Brett döbbenten és ijedten nézett rá. Charity egy kicsit lazított a szorításán, és halkabbra fogta a hangját.

– Biztosan csak megijedt tőled, ahogy abból a sűrű ködből előjöttél. Nincs semmi baja, hidd el! Rendben?

Brett ijedten kereste a szavakat, hogyan mondhatná el, mennyire ijesztőnek látszott Cujo, s hogy egy pillanatig maga is azt hitte, azonnal rátámad. Kereste a szavakat, de nem találta. Vagy tán nem akarta.

– Ha lenne is valami baja – folytatta Charity – biztosan csak valami apróság. Tán görény harapta meg...

– De én nem éreztem semmi görénysza...

– ...esetleg borzot vagy nyulat kergetett. Tán még jávorszarvast is űzhetett odalenn. Vagy csalánt evett.

– Hát lehet – mondta Brett némi kétkedéssel.

– Az apád kapva kapna rajta, ha bármi ilyesmit elmondanál neki – figyelmeztette Charity. – Szinte hallom is. "Aha! Beteg, azt mondod? Hát a te kutyád, Brett! Gondoskodj róla! Nekem túl sok a dolgom ahhoz, hogy még vele is én törődjek."

Brett zavartan bólogatott. Maga is így képzelte, s ezt az érzését csak fokozta az apja mogorva hallgatása ott a sporthírektől hangos konyhában.

– Ha nem szólsz egy szót sem, apád majd észreveszi, ha Cujónak tényleg baja van, és segít rajta. Majdnem annyira szereti, mint te, bár a világért se mondaná. Ha betegnek látja, beviszi South Parisba az állatorvoshoz.

– Igen, biztos beviszi. – Igaznak érezte az anyja szavait, de mégsem nyugodott meg.

Az asszony lehajolt, és megcsókolta.

– Mondok valamit! Este felhívjuk majd apádat, és amikor beszélsz vele, csak úgy mellékesen megkérded: "Apa, adsz enni a kutyámnak?" És akkor megtudod, mi a helyzet.

– Jól van – mondta Brett. Hálásan mosolygott az anyjára, aki megnyugodva mosolygott vissza rá, most, hogy elhárította a bajt. Mégis, fonák módon, csak újabb idegeskedésre támadt okuk a soha véget nem érő percek alatt, míg Joe a veranda lépcsőjéhez farolt a kocsival, és hallgatagon elkezdte négy bőröndjüket berakni a csomagtartóba (az egyikbe Charity titokban becsempészte mind a négy fényképalbumát).

A nyugtalanság oka ezúttal az volt, nehogy Cujo az udvarba rontson, mielőtt útnak indulnak, mert akkor Joe Camber azonnal szembesül a problémával.

De Cujo nem került elő.

Aztán Joe lecsapta a kocsi csomagtartójának fedelét, a két kisebb csomagot Brett kezébe adta, a két nagyobbat pedig maga vitte.

– Annyi csomagod van, asszony, hogy kezdek gyanakodni, nem is Connecticutba mégy te, hanem Renóba, ahol, mint hallom, percek alatt el lehet válni.

Charity és Brett kelletlenül mosolygott. Úgy tűnt, mintha Joe viccelődni próbálna, de nála soha sem lehetett tudni.

– Az lenne csak a szép nap! – nevetett az asszony.

– Ühüm. Utánad mennék, és ha kell, az új láncos emelővel hurcolnálak haza – mondta mosolytalanul a férfi. Zöld kalapja egyenesen ült a fején. – Vigyázol az anyádra, fiam?

Brett bólintott.

– Jól is teszed! – Végigmérte a fiút. – Elég nagy fiú vagy már. Tán már egy búcsúcsókod sincs az apád számára, olyan nagy vagy.

– Dehogy nincs, papa – mondta Brett. Szorosan megölelte az apját, és megcsókolta a borostás arcát. Az orrát megcsapta a savanykás izzadságszag és a tegnapi vodka bűze. Meglepetten érezte, hogy elönti az apja iránti szeretet, a szeretet, ami néha még most is elő-előjött, mindig amikor a legkevésbé számított volna rá (bár az elmúlt két-három évben egyre ritkábban, amit viszont az anyja nem tudott, s tán el sem hiszi, ha mondják neki). Ennek a szeretetnek semmi köze nem volt ahhoz, ahogy Joe Camber nap mint nap vele meg az anyjával bánt; nyers, biológiai tény volt, amitől nem lehet megszabadulni, s amelynek felidézői egy életen át kísértik az embert: egy fajta cigaretta illata, egy kétélű borotva tükörképe, a széktámlára akasztott nadrág vagy bizonyos trágár szavak.

Az apja is magához ölelte, aztán Charityhez fordult. Az álla alá tette az ujj át, és egy kicsit felemelte az arcát. A lapos tetejű épület mögötti rakodórámpa felől felhangzott a busz melegedő motorjának hangja, a mélyről jövő dízelbőgés.

– Érezd jól magad! – mondta.

Charity szeme hirtelen könnyes lett, és gyorsan megtörölte. A mozdulat szinte dühös volt.

– Jól van!

A férfi arcára egy pillanat alatt ráfagyott a közöny. Úgy csapódott rá, mint a páncélos lovag sisakrostélya. Ismét maga volt a megtestesült "falusi".

– Na gyerünk, fogjuk meg, fiú! Mi az ördög van ebben? Tán ólom? Hó-rukk!

Velük maradt, míg mind a négy bőröndöt be nem adták. Alaposan megnézte a bőröndcédulákat, s tudomást sem vett a csomagrakodó lenéző arckifejezéséről. A szemével követte, ahogy a rakodó talicskára rakja, s a busz gyomrába teszi a csomagokat. Aztán újra Bretthez fordult.

– Gyere ki egy pillanatra az utcára velem – mondta.

Charity utánuk nézett. Leült az egyik kemény padra, kinyitotta a retiküljét, zsebkendőt vett elő, és szorongatni-forgatni kezdte. Jellemző – gondolta. Először jó utat kíván nekem, aztán kihívja a fiút, és rábeszéli, hogy maradjon.

Odakinn a járdán Joe így szólt: – Hadd adjak két tanácsot neked, fiam! Gondolom, egyiket sem fogadod meg úgysem, hiszen melyik fiú hallgat az apjára? Ami viszont még egyetlen apát sem akadályozott meg, hogy el ne mondja, amit akar. Szóval az első: ez a pasas, akihez látogatóba mégy, ez a Jim, szar alak. Az egyik ok, amiért elengedlek, éppen az, hogy már tízéves vagy, és tízéves korában az ember már meg tudja különböztetni a szart a csokoládétól. Csak figyeld, és meglátod! Az az ember mást sem tesz, csak ül egy irodában, és papírokat tologat. Az egyik legnagyobb átok, ami ma a világon ül, az, hogy ilyen emberek vannak, akiknek az agya már nincs összekapcsolva a kezével. – Joe arcát halovány pír öntötte el. – Egy rakás szar! Nézd meg magadnak jól, aztán döntsd el magad!

– Jól van – mondta Brett. Halk, de határozott volt a hangja.

Joe Camber elmosolyodott.

– A másik jó tanács, hogy mindig ügyelj a pénzedre!

– De hisz nincs is pén...

Camber átnyújtott egy gyűrött ötdollárost.

– De van. Itt van, ni! De nehogy egyszerre költsd el, egy helyen! Akinek a kezéből hamar elfolyik a pénz, bolond ember!

– Jó. És köszönöm szépen.

– Na, Isten veled! – mondta Camber. Nem kért még egy búcsúcsókot.

– Isten veled, papa! – Brett állt a járda szélén, és nézte, hogy száll be az apja a kocsiba, és hogyan hajt el. Nem látta élve többé.

Ugyanaznap reggel negyed kilenckor Gary Pervier kitántorgott a kertbe húgyfoltos alsónadrágjában, és a cserjére vizelt. Egy ideje azt remélte, hogy egy nap olyan savas lesz a vizelete a sok piától, hogy kipusztítja a loncot. De az a nap még nem érkezett el.

– *Auuuu, a fejem!* – vonyította, és szabad kezével a fejét fogta, míg a cserjét öntözte. A szemét ragyogó skarlátvörös fény csapta meg. A szíve

zörömbölt és kattogott, mint egy elöregedett szivattyú, amely mostanában inkább csak levegőt szív, mint vizet. Rettenetes gyomorgörcs fogta el – ami mostanság egyre gyakoribb volt – s amint összegörnyedve előrehajolt, hatalmas, bűzös szellentés távozott sovány hátsójából.

Megfordult, hogy visszamenjen a házba, s ekkor hallotta meg a morgást. Mély, erőteljes berregésszerű hang volt, onnan jött, ahol gyomos udvara egybeolvadni látszott a mezővel.

Hirtelen a zaj forrása felé fordult, s egy pillanat alatt elfelejtette a fejfájását éppúgy, mint a zakatoló szívét. Régóta nem jutottak már az eszébe háborús emlékképek Franciaországból, de most hirtelen igen. Valahol az agyában valaki kiabálni kezdett: – *Németek! Németek! Szakasz, feküdj!*

De nem a németek voltak. Amikor a fű kettévált, Cujo jelent meg.

– Hé, öreg, hát neked meg mi a fra... – kezdte Gary, aztán elakadt a szava.

Húsz éve volt már, hogy veszett kutyát látott, de az ilyesmit nem felejti el az ember. Útban hazafelé a kirándulásról megállt egy benzinkútnál. Az ötvenes években egy öreg Indian motorbiciklivel járt, akkor is azzal volt. Egyszer csak lihegő, lappadt testű, sárga kutya tűnt fel annál az Amoco-kútnál, mint valami kísértet. Az oldala gyorsan mozgott ki-be, ahogy a lélegzetet kapkodta. Csöpögött-folyt a híg hab a szájából. A szeme vadul forgott. A fara csupa ürülék. Inkább támolygott, mint járt, mintha valami gonosz lélek egy jó órával azelőtt szétfeszítette volna a pofáját, és leitatta volna olcsó whiskyvel.

– A rohadt anyját, ott van! – kiáltott a benzinkutas. Eldobta az olajos kezében tartott csavarkulcsot, és beszaladt a zsúfolt, rendetlen irodába. Puskával tért vissza. Kilépett az aszfaltra, fél térdre ereszkedett, és lövöldözni kezdett.

Az első lövése túl alacsonyra sikerült, s csak a kutya egyik hátsó lábát találta el. Az a sárga kutya meg sem mozdult, emlékezett vissza Gary most, miközben Cujóval nézett farkasszemet. Csak bámult, mintha fogalma sem volna, mi történik vele. A benzinkutas második lövése szinte kettéhasította. Vér fröcskölte be az állomás egyetlen szivattyúját. Egy pillanat múlva még három pasas hajtott be a kúthoz egy 1940-es Dodge furgonba zsúfolódva. Washington megye ifjúságának színe-virága, állig felfegyverkezve. Még vagy nyolc-kilenc golyót eresztettek a döglött állatba. Egy órával később, amikor a kutas éppen befejezte a fényszórócserét Gary motorján, befutott a megyei fősintér egy Studebakeren, amelyről az utas felőli oldalon

hiányzott az ajtó. Hosszú gumikesztyűt húzott, és levágta, ami a kutya fejéből megmaradt, hogy beküldhesse az Egészségügyi Hivatalnak.

Cujo jóval élénkebbnek látszott, mint az az egykori kutya, de az összes többi tünet azonos volt. – *Még nincs igazán lerobbanva,* gondolta Gary. *Annál veszedelmesebb! Uram Jézus, hogyan férhetnék a puskámhoz...*

Hátrálni kezdett. – Szia, Cujo... jó kis kutya, nyugi, nyugi, kutyuskám... – Cujo a gyep szélén állt, a feje lógott, a szeme vörös volt és nedvedzett. Nem mozdult. Morgott.

– Jól van, kutyuskám...

Cujónak a FÉRFI beszéde mit sem mondott. Értelmetlen zaj volt csupán, akár a szél hangja. Csak az a szag, ami a FÉRFIből áradt, csak az számított. Forró, rohadó, orrfacsaró szag. A félelem szaga. Őrjítő volt, elviselhetetlen. Cujo hirtelen megértette, hogy a FÉRFI tette őt beteggé. Nekilódult, s a mellkasából jövő mély berregés vad, dühödt morgásba csapott át.

Gary látta, hogy a kutya támad. Hátat fordított, és menekülni kezdett. Egyetlen harapás, egyetlen karmolás is halálos lehet! Igyekezett elérni a verandát, s a verandán túl a ház biztonságát. Ámde túlságosan sok volt az elmúlt években elfogyasztott ital, túl sok hosszú, téli napot töltött a kályha mellett, és túl sok nyáréjszakát ücsörgött végig a kerti széken. Hallotta Cujo közeledő lépteit, s máris bekövetkezett az a szörnyű, másodperctöredéknyi teljes csend, amiből tudta: Cujo ugrani készül.

A hatalmas bernáthegyi majd mázsányi súlya úgy gázolta el, mint egy gőzmozdony, éppen abban a pillanatban, amikor elérte a veranda első lépcsőfokát. Elterült, és nem kapott levegőt. A kutya a tarkójába készült harapni, miközben Gary igyekezett feltápászkodni. Mindhiába: a kutya ott volt a nyakán, és könnyedén visszalökte. Gary ordított.

Cujo a vállába harapott. A hatalmas, összecsapódó állkapcsok bőrt és inakat szakítottak, Cujo csak morgott tovább. Vér folyt. Gary érezte, ahogy melegen folyik lefelé vézna felső karján. Megfordult, és két öklével ütötte a kutyát, mire az hátrált, s így Garynek sikerült még vagy három lépcsőfokot megtennie négykézláb. Aztán Cujo újra támadásba lendült.

Gary feléje rúgott. Cujo kitért a rúgás elől, aztán csattogó fogakkal, morogva, ismét rávetette magát a férfira. Hab csorgott a pofájából, és Gary érezte bűzös leheletét is. Összeszorította a jobb öklét, s a karja horogütésre

lendült, amely a kutya alsó állkapcsát érte. Valószínűleg csak a szerencse segített. Ahogy az ütés talált, Gary érezte, hogy áramütésszerű fájdalom fut végig a karján, egészen az összeharapdált, égő válláig.

Cujo ismét hátrált.

Gary farkasszemet nézett a kutyával. Sovány, szőrtelen mellkasa lüktetett. Arca hamuszürke volt. Vállából patakokban folyt a vér a harapás nyomán, és a kopott, szálkás verandalépcsőkre csepegett.

– Gyere csak, te rohadt dög! – mondta. – Na gyere, gyere csak! Nyírj ki! Szarok rá! – Üvöltött. – *Hallod, te dög? Szarok rá!*

Cujo erre azonban még egy lépést hátrált.

A szavak továbbra sem jelentettek semmit, de a félelemszag, ami eddig a FÉRFIből áradt, megszűnt. Cujo már nem tudta, támadni akar-e vagy sem. Csak fájdalmat érzett, szenvedett. Zűrzavaros érzésekből állt az egész világ...

Gary tántorogva talpra állt. Még két lépcsőt hátrált felfelé, és benn volt a verandán. Tovább hátrált, egészen a külső ajtóig, tapogatózó keze a kilincset kereste. Úgy égett a válla, mintha benzint öntöttek volna a bőre alá. *Veszettség! Megkaptad a veszettséget!* – üvöltötte egy belső hang.

Nem számít! Csak sorjában! Vadászpuskája az előszobaszekrényben van. Hála Istennek, hogy Charity és Brett Camber elutazott! Ez Isten keze!

Megtalálta a kilincset, és kinyitotta az ajtót. Belökte és behátrált, s közben le nem vette a szemét Cujóról. Aztán becsukta maga mögött. Hatalmas kő esett le a szívéről. Majd kiszaladt alóla a lába. Egy pillanatra a világ is elhomályosult. A nyelvébe harapott, úgy vett erőt magán. Nem ájuldozhat, mint valami süldő lány! Nincs itt az ideje. Majd ha a kutya már nem él, majd ha úgy tartja kedve. De az biztos, hogy hajszálon múlt odakinn; már tényleg azt hitte, hogy csöngettek és vége.

Megfordult, és a sötét előszobában elindult a szekrény felé. Pontosan ebben a pillanatban Cujo áttörte az üveges verandaajtó alsó részét. Mintha vigyorba húzódott volna a pofája elővillanó fogai fölött, s a mellkasából szárazon csattanó ugatássorozat tört elő.

Gary felordított, és megpördült a tengelye körül. Két karral kapta el a kutyát, amint az megint ráugrott és hátrafelé taszította az előszobában. Faltól falnak ütődve igyekezett talpon maradni. Egy pillanatig mintha keringőztek volna. Aztán Gary – aki vagy harminc kilóval könnyebb volt – földre került. Megpróbálta felemelni a kezét. Épp arra gondolt, hogy a kutya szemét kéne megsebeznie, amikor az elkapta a torkát, és feltépte.

Gary felüvöltött, mire a kutya újra belémart. Gary úgy érezte, hogy forró vér önti el az arcát. *Uramisten, ez az én vérem!*, gondolta. A keze erőtlenül és hatástalanul csapkodta Cujo mellkasát, aztán visszahullott.

Valahonnan távolról még egy pillanatig érezte a kúszócserje édes illatát.

– Mit látsz?

Brett épp csak megmozdult, nem fordult anyja hangjának irányába, mert egy pillanatra sem akarta szem elől veszíteni a folyamatosan tovagördülő látványt. A busz már majdnem egy órája úton volt. A déli autópályán haladtak New Hampshire állam határa felé.

– Mindent – válaszolta Brett. – És te mit látsz, mama?

Csak a te arcodat, ahogy az ablakon visszatükröződik, és azt is alig, gondolta az anyja.

De nem ezt válaszolta:

– Hát a világot. Látom, ahogy a világ elfut az ablakunk előtt.

– Mama? Tudod, mit szeretnék? Bárcsak egészen Kaliforniáig mennénk ezzel a busszal! Hogy mindent lássak, ami az iskolai földrajzkönyvben van.

Az asszony nevetett, és megborzolta a fia haját.

– Ugyancsak beleunnál a nézelődésbe, Brett!

– Nem én! Biztosan nem.

Valószínűleg igazat is mond, gondolta Charity. Hirtelen öregnek, szomorúnak érezte magát. Amikor szombat reggel felhívta Hollyt, hogy megkérdezze, jöhetnek-e, Holly boldog volt, s ettől a boldogságtól ő is megfiatalodott. Különös, hogy most a saját fia öröme, szinte érezhető mámora így hat rá. Mégis...

Mégis, vajon milyen jövő várhat Brettre, kérdezte magától az asszony, ahogy a fia szellemképét nézegette, amely úgy rajzolódott a mozgó tájkép fölé, mint valami filmbeli trükkfelvételen. Értelmes gyerek, értelmesebb nála, és sokkal értelmesebb Joe-nál. Egyetemre kellene járnia. De Charity tudta, hogy mihelyt Brett középiskolába kerülne, Joe rákényszeríti, hogy autószerelői tanfolyamra menjen, csak hogy minél jobban segíthessen neki a műhelyben. Tíz évvel ezelőtt ez nem sikerült volna, akkor a pályaválasztási tanácsadók egyszerűen nem engedték, hogy egy ilyen tehetséges gyerek csak szakmát tanuljon. Ma viszont – amikor a szabadság és a minél kevesebb állami beavatkozás a jelszó – ma viszont Charity rettenetesen félt, hogy mégis ez lesz a fia sorsa.

Rettegett ettől. Volt idő, amikor azzal csitította magát, hogy az iskola messze van, nagyon messze – mármint az *igazi*, azaz a középiskola. Az elemi csak játék egy olyan tehetséges fiú számára, mint Brett, aki minden erőlködés nélkül halad osztályról osztályra. De a középiskolában már megkezdődik a visszavonhatatlan döntések sorozata. Ajtók zárulnak be halk kattanással, s a zajukat csak évekkel később, az álmaiban hallja tisztán az ember.

Charity összefonta maga előtt a karját és megborzongott. Nem áltatta magát, hogy a busz jól működő ventilátora az oka.

Brett négy év múlva már középiskolás lesz.

Az asszony újra megborzongott, s azon kapta magát, hogy azt kívánja, bárcsak sohase nyert volna, vagy elveszett volna a szelvény! Még csak egy órája váltak el Joe-tól, de most először volt tőle igazán távol, amióta 1966-ban megesküdtek. Nem gondolta volna, hogy ez a távollét ilyen hirtelen, ilyen szédítő és ilyen keserves lesz. Próbáljuk csak elképzelni: asszony és gyermeke kiszabadulnak a mogorva várúr fogságából... igen ám, de van egy bökkenő. Hatalmas horgok vannak a hátukra erősítve, s a horgokra erős, láthatatlan gumiszalagot akasztottak. S mielőtt túl messzire juthatnál – puff! Megint ott vagy, ahonnan elindultál, újabb tizennégy évre bezárva!

Megköszörülte a torkát.

– Szóltál, mama?

– Nem, csak krákogtam.

Harmadszor is megborzongott, s most már lúdbőrös lett a karja. Egy verssorjutott az eszébe, még a maga gimnazista korából (szeretett volna egyetemre menni, de az apja dührohamot kapott még a gondolattól is – mit képzelsz, mik vagyunk mi, tán *gazdagok?* – az anyja meg csak kedvesen, szánakozva nevetett). Tán Dylan Thomas írta, s már nem emlékezett rá pontosan, csak arra, hogy a szeretet bugyrain át vezető útról volt benne szó.

Ezt akkor különösnek és érthetetlennek találta, most viszont egyszerre úgy érezte, érti. Mert mi más lehet az a láthatatlan gumikötél, mint a szeretet? Próbálja meg becsapni magát, és azt állítani, hogy semmiféle szeretetet nem érez a férfi iránt, akihez férjhez ment? Hogy csak kötelességtudatból tart ki mellette vagy a gyerek miatt (ez utóbbin már csak nevetni lehetett, ha keserűen is, hiszen ha valaha is elhagyná a férjét, kizárólag a gyerek miatt tenné). Hogy sohasem tette boldoggá az ágyban? Hogy nem tudott – néha a legváratlanabb pillanatokban (mint alig egy órája a buszállomáson) – kedves lenni?

És mégis... mégis...

Brett úgy bámult kifelé, mint akit teljesen rabul ejtett a látvány. Anélkül, hogy elfordult volna az ablaktól, azt kérdezte: – Gondolod, hogy Cujóval minden rendben lesz?

– Persze, biztosan.

Azon kapta magát – most először – hogy a válás konkrét módozatain gondolkozik, azon, hogy miképp élnének meg ketten a fiával, és hogyan találnák meg a helyüket egy ilyen elképzelhetetlen (*majdnem* elképzelhetetlen) helyzetben. Ha nem térnének haza Brett-tel erről az útról, vajon tényleg értük jönne-e Joe, mint ahogy arra halvány, kissé fenyegető célzást tett Portlandben? Vagy hagyná, hogy Charity tegyen, amit akar, de Brettet megpróbálná visszaszerezni, akár erőszakkal vagy fondorlattal is?

Gondolatban sorra vette a különböző lehetőségeket, felmérte, majd kipipálta őket, s közben arra gondolt: talán nem is rossz egy kis távolság s az ebből adódó rálátás. Fájdalmas, nem kétséges. De az biztos, hogy hasznos.

A busz átgördült az állam határán New Hampshire-be, és folytatta az útját Dél felé.

A Delta légitársaság Boeing 727-ese meredeken felemelkedett, tett egy kört Castle Rock felett – Vic ilyenkor mindig megpróbálta megkeresni a házukat a magasból, de ez még egyszer sem sikerült – aztán ellenkező irányba indult, a part felé. A bostoni Logan-repülőtérig mindössze húsz percig tartott az út.

Odalent van Donna, vagy hatezer méterrel alattuk. Meg Tad! Hirtelen csordultig telt a szíve keserűséggel, amelybe baljós előérzet vegyült. Nem sikerül rendbe hozni a dolgot köztük, őrültség volt azt remélni, hogy lehet! Ha a házad összedől, újat kell építeni. Nem lehet a régit toldozni-foldozni.

Jött a stewardess. Az első osztályon ültek Rogerrel ("Addig élvezzük ki a dolgot, amíg lehet, öregem! – mondta Roger múlt szerdán, amikor helyet foglalt a gépre – menjünk tönkre előkelően!"), ahol legfeljebb négy vagy öt utas lehetett rajtuk kívül. Legtöbbjük a reggeli lapokba mélyedt, akárcsak Roger.

– Parancsol valamit? – kérdezte a légikisasszony Rogertől azzal az előírásos mosollyal, amely azt volt hivatva elhitetni, hogy kimondhatatlan boldogság tölti el, amiért fél ötkor felkelhetett ma reggel, és végigutazhatja az egész fel-le-fel-le hullámvasutat Bangortól Portlandig, Portlandtől Bostonig, aztán New Yorkig, majd Atlantáig.

Roger szórakozottan rázta a fejét. A nem e világi mosoly most Vicre irányult.

– És ön, uram? Egy kalácsot? Vagy narancslét?

– Össze tudna dobni egy screwdrivert? – kérdezte Vic, mire Roger azonnal felkapta a fejét.

A kisasszonynak a szeme sem rebbent. Számára semmi különös nem volt abban, hogy valaki reggel kilenc óra előtt koktélt kér.

– Persze, hogy össze tudok dobni – válaszolta. – Magának viszont gyorsan *be* kell dobnia! Tényleg csak egy ugrás az út Bostonig.

– Majd bedobom – ígérte Vic ünnepélyesen, és a halványkékbe öltözött, ragyogó mosolyú stewardess máris tovalibbent.

– Mi van veled? – kérdezte Roger.

– Hogyhogy mi van velem?

– Tudod te jól, miért kérdem. Még sohasem láttalak délelőtt inni. Sőt, délután öt óra előtt sem igen.

– Vízre bocsátom a hajót – mondta Vic.

– Miféle hajót?

– Hát a Titanicot – válaszolta Vic.

Roger elkomorodott.

– Nem gondolod, hogy ez rossz vicc volt?

Vic nagyon jól tudta, hogy az volt. Roger igazán nem ezt érdemelné, de hát ma reggel, amikor fojtogatta a keserűség, nem jutott ennél jobb az eszébe. Inkább megkísérelt egy halvány mosolyt. De Roger továbbra is komoran méregette.

– Ide figyelj! – mondta Vic. – Van egy ötletem ezzel a Málnásmüzli-üggyel kapcsolatban. Nem lesz könnyű Sharpékat meggyőzni róla, az biztos, de lehet, hogy bejön.

Roger máris láthatóan megkönnyebbült. Mindig így volt közöttük. Vic volt a nyersanyagot szállító ötletember, Roger a kivitelező.

– És mi az?

– Adj még egy kis időt! – mondta Vic. – Csak ma estig. Akkor beadjuk a kutyának, és...

– ... meglátjuk, fejre áll-e tőle – fejezte be helyette mosolyogva Roger. – Rendben van, amennyiben estig megkapom.

Vic újra kinézett az ablakon. A köd már feloszlott, tisztán látszott a part és az öblök vonala, a kobaltkék tenger, a sárgás homok, mint valami képeslapon, távolabb pedig a dimbes-dombos, erdős-mezős maine-i táj. Gyönyörű volt. S ettől Vic nyomasztó hangulata csak tovább mélyült.

Ha muszáj lesz sírnom, inkább a budiba megyek, ott intézem el, gondolta keserűen. Ezt tette vele egy olcsó levélpapírra rótt hat mondat! Rohadtul törékeny dolog a világ, törékenyebb, mint a tarkabarkára mázolt, belül üres húsvéti tojás. Tegnap még azt fontolgatta, hogy fogja Tadet és elköltözik. Most meg azon jár az esze, vajon egyáltalán ott lesz-e még Donna és Tad, amikor hazaérnek Rogerrel. Lehet, hogy Donna elviszi a gyereket? Esetleg az anyjához?

Persze hogy lehet. Lehet, hogy úgy dönt, tíz egymástól távol töltött nap nem elég sem neki, sem Vicnek. Talán hat hónapi különélés jobb lenne. És Tad most nála van. Hat hónap után a törvény is neki ítélné.

Talán azt is tudja, szólalt meg egy gonosz, gyanakvó hang legbelül, *hogy Kemp merre jár. És ha utánamegy? Megpróbálják ketten együtt egy kicsit. Együtt kutatgatnak majd egykori boldog múltjuk után.* Ez aztán kellemes gondolat így hétfő reggel! – állapította meg magában nyugtalanul.

De nem tudta végleg elűzni ezt a gondolatot. Csak részben sikerült, egészen nem.

Az utolsó cseppig kiitta a koktélját, mielőtt a gép földet ért volna a bostoni repülőtéren. Olyan gyomorégést kapott tőle, amiről tudta, hogy egész délelőtt kínozni fogja, még ha egy fél doboz gyógyszert bevenne is. Nem tudott ugyan szabadulni a gondolattól, hogy Donna és Steve Kemp összeállnak – de nyomasztó elkeseredése enyhült, úgyhogy talán megérte.

Talán.

Joe Camber elcsodálkozva nézte a garázs padlóját. Zöld nemezkalapját hátratolta, még egy darabig bámulta, amit ott látott, aztán a szájába kapta két ujját, és éleset füttyentett.

– *Cujo! Hé, ide! Ide, Cujo!*

Még egyet fütyült, és előrehajolt, keze a térdén. A kutya jönni fog, efelől nem volt kétsége, hisz Cujo sohasem csavargott el messzire. De mit csináljon vele?

Cujo a garázs padlójára szart. Soha azelőtt ilyet nem csinált, még kölyökkorában sem, gondolta Joe. Egyszer-egyszer odapisált, ahogy a kölyökkutyák szoktak, néhány székpárnát meg miszlikbe szaggatott, de ilyesmi soha nem fordult elő vele. Egy pillanatig az is megfordult Joe fejében, nem lehetett-e valami más kutya a tettes, de elvetette a gondolatot. Amennyire tudta, Cujo volt a legnagyobb kutya Castle Rockban. Ekkora halom pedig csak egy igen nagy kutya után maradhat. Ezt nem holmi pudli

vagy foxi tette. Lehet, hogy Cujo megérezte, hogy Charity és Brett hosszabb időre elment? – töprengett Joe. Ha így van, talán a nemtetszését fejezi ki így. Joe már hallott ilyet.

A kutyát munkadíj fejében kapta még 1975-ben egy Ray Crowell nevű félszemű fickótól, aki nagyon értett az állatokhoz – olyannyira, hogy meg is élhetett volna a kutyatenyésztésből és -idomításból, ha nem olyan barátságtalan az emberekkel. Crowellnek motort kellett cserélni a teherkocsijában. Az új motor megvolt, de a munkadíjra már nem futotta. Azt ajánlotta, Joe válasszon a frissen született bernáthegyi kölykök közül.

– Nekem ugyan nem kell kutya! – tiltakozott Joe. – Különösen egy nagy dög. Egy bernáthegyi zabálógép.

– Lehet, hogy magának nem kell – mondta Ray, és Brettre pillantott, aki a füvön ült és az anyját leste – de fogadok, hogy a fia örülne neki.

Joe kinyitotta a száját, majd becsukta. Charitynek meg neki nem kellett házőrző, de Brett után nem született több gyerekük (Brett is elég sokára jött), és néha bizony megfordult a fejében, ha a fiára nézett: vajon nem magányos-e. Bizony meglehet, hogy magányos. Talán Ray Crowellnek igaza van. Úgyis közeleg Brett születésnapja. A kiskutya lehetne az ajándék.

– Meggondolom – mondta.

– Hát ne gondolkozzon sokáig! – csattant fel dühösen Ray. – Elmehetek Vin Callahanhez is North Conway-be. Az is ért úgy a kocsihoz, mint maga. Talán még jobban is.

– Elképzelhető – mondta Joe szemrebbenés nélkül. Őt nem tudta kihozni a sodrából Ray Crowell kellemetlen modora.

Néhány nappal később a szupermarket vezetője hozta be agyondédelgetett 1960-as Thunderbirdjét egy kisebb javításra. Az üzletvezető, akit Donovannak hívtak, úgy aggódott érte, mint anya a gyermekéért. Szép kocsi volt, az szentigaz, és kitűnő állapotban. A munka vége felé, miközben Donovant hallgatta, aki panaszkodott, hogy a felesége mindenáron el akarja adatni vele, Joe-nak támadt egy ötlete.

– Szeretnék venni egy kutyát a fiamnak – mondta.

– Igen? – kérdezte udvariasan Donovan.

– Ühüm. Egy bernáthegyit. Még kölyök, de ugyancsak sokat fog enni, ha megnő. Eszembe jutott, nem köthetnénk-e üzletet, maga meg én. Ha maga garantálja, hogy kedvezményesen kapok abból a kutyaeledelből, amit tart, én garantálnám, hogy karbantartom a kocsiját. Nem számítanék munkadíjat.

Donovan el volt ragadtatva az ötlettől. Kezet is ráztak. Aztán Joe felhívta Ray Crowellt, hogy átveszi a kölyökkutyát, ha áll még az üzlet. Áll még, mondta Crowell, és amikor eljött Brett születésnapja, Joe Charityt és a fiát egyaránt meglepte, amikor előhozakodott az izgő-mozgó kiskutyával.

– Köszönöm, papa, köszönöm, köszönöm! – kiáltotta boldogan Brett, és összevissza csókolta az apja arcát.

– Jól van – mondta Joe – de te viseled a gondját, Brett! A te kutyád, nem az enyém. Ha odapiszkít valahová, fogom és odaadom az első idegennek.

– Vigyázok rá, papa, ígérem!

És vigyázott is, nagyon rendesen. Ha pedig egyszer-egyszer elfelejtette, Charity vagy akár maga Joe is szó nélkül feltakarított helyette. Joe pedig rájött, hogy nem tudja függetleníteni magát Cujótól. Ahogy nőtt a kutya (és ugyancsak gyorsan nőtt, mígnem pontosan olyan hatalmas zabálógép nem lett, mint ahogy Joe megjósolta), egyszerűen elfoglalta az őt megillető helyet a Camber családban. Maga volt a megtestesült "jókutya".

Annál különösebb volt a mostani eset, hiszen Cujo olyan hamar szobatiszta lett... Joe megfordult és zsebre tette a kezét. Elkomorodott. Cujónak még mindig nyoma sem volt.

Kilépett, és újra füttyentett. Az átkozott dög biztosan a pataknál hűsöl valahol, gondolta Joe. És igaza is van, ebben a hőségben! De nemsokára hazajön, s amikor megjön, Joe beleveri az orrát a piszkába. Sajnálni fogja, ha Cujo tényleg azért tette, mert hiányzik neki Charity meg Brett, de nem szabad engedni, hogy a kutya...

Újabb dolog jutott az eszébe, és Joe a tenyerével a homlokára csapott. Ki fogja Cujót etetni, míg ő meg Gary oda vannak?

– A francba! – morogta.

A kutya továbbra sem jött. Tán sejtette, hogy Joe előbb-utóbb megtalálja a piszkát, és szégyellte magát. Valószínű. Cujo okos kutya, tudta, mi mit von maga után.

Joe lapátot fogott, és eltakarította a rakást. Aztán a helyére öntött egy kupaknyi tisztítófolyadékot, amit kéznél tartott, és feltörölte, majd egy vödör vízzel, amit a garázsban lévő csapból vett, le is öblítette.

Amikor végzett, előszedte kis, spirálos jegyzetfüzetét, amibe a munkarendjét szokta beírni, és átnézte. Richie traktorán nagyjából befejezte a munkát. Talán fél tucat dolog volt még hátra, mind csip-csup javítanivaló.

Bement a házba (nem szereltettek telefont a garázsba, túl sokat kérnek érte, mondta Charitynek), és hívogatni kezdte ügyfeleit. Mindenkinek

elmondta, hogy néhány napos üzleti útra megy. Mihelyt visszajön, elvégzi a munkát, nem kell máshoz fordulnia senkinek. Akinek meg olyan sürgős, hogy nem tud várni, az menjen a francba, gondolta Joe.

A telefonhívások után visszament a fészerbe. Még egy feladata volt aznapra. Az egyik ügyfelének megígérte, hogy délben eljöhet a kocsiért. Joe munkához látott. Nagyon üres volt a ház Charity és Brett nélkül... meg Cujo nélkül. A hatalmas bernáthegyi többnyire a garázs elhúzható ajtaja melletti árnyékfoltban heverészett, lihegve, és Joe-t nézte, ahogy dolgozik. Joe néha beszélt hozzá, és mindig úgy látszott, mintha Cujo figyelmesen hallgatná.

Magamra hagytak, gondolta kissé szemrehányóan. Mind a hárman elhagytak. Cujo piszkának helyére nézett, és rosszallóan még egyszer megrázta a fejét. Megint az jutott eszébe, hogy ki fogja etetni a kutyát, és megint nem talált választ a kérdésre. Nem baj, majd később átszól Garynek. Hátha neki lesz valami ötlete, vagy eszébe jut valaki – talán egy gyerek – aki hajlandó feljönni, hogy két-három napig etesse a kutyát.

Bólintott, aztán bekapcsolta a rádiót. Jó hangosra állította, de nem igazán hallotta, mit mond, csak a sporteredményekre figyelt. Legalább ennyi társasága legyen! Hozzálátott a munkához. Mit sem hallott abból, hogy odaát a házban vagy egy tucatszor eseng a telefon.

A délelőtt dereka táján Tad Trenton autóival játszott a szobájában. Vagy harmincat összegyűjtött eddigi négy hosszú életéve alatt, s a gyűjtemény az olcsó műanyag modellektől egy nagy sárga buldózerig terjedt, amely a térdéig ért. Ez volt a zászlóshajó, Tad legfőbb büszkesége.

Voltak "emberei" is, akiket a kocsik vezetőfülkéjébe dugdosott. Ezek egy része Playmobil dobozokból meg más készletekből összeszedett kerek fejű figura volt, mások katonák, aztán ott volt az egész csapat a *Csillagok háborúj*ából, köztük Luke, Han Soló, a Birodalmi Rém (alias Darth Vader), és ott volt Tad fő kedvence Greedo. A nagy buldózert mindig Greedo vezethette.

Sokszor a rajzfilmekből és a televízióból vett üldözéses, karambolos jeleneteket utánozta az autókkal – a figurák egyik fele rendőrré, a másik banditává vedlett át – de leggyakrabban egy különös, név nélküli játékot játszott, amelyet maga talált ki. Ez abból állt, hogy az összes autót és az összes "embert" elővette a játékszekrényből, és átlós irányban, szorosan egymás mellé állította őket, mintha mind rézsútosan parkolnának egy utcában, amelyet csak ő maga lát. Aztán egyenként, és nagyon lassan

átgurigázta őket a szoba túloldalára, s itt szorosan, lökhárítótól lökhárítóig, egymás mögé sorakoztatta őket. Volt, hogy tízszer-tizenötször is fáradhatatlanul megismételte a dolgot, ami néha egy óránál is tovább tartott.

Donna is, Vic is furcsának, meglepőnek találta ezt a játékot. Egy kicsit nyugtalanító volt elnézni, amint Tad újra meg újra, már-már rituálészerűen felállítja ugyanazt a rendet. Mindketten megkérdezték tőle – nem is egyszer – hogy mi ebben a jó, de Tadnek szegényes volt a szókincse ahhoz, hogy megmagyarázza. A különböző üldözéses, összeütközéses játékok egyszerű piff-puff dolgok voltak. A névtelen játék viszont maga a rend, a békesség, a nyugalom. Ha Tadnek *meglett* volna a szókincse hozzá, alighanem valami olyasmit mond a szüleinek, hogy ez a játék az ő saját, személyes "Om"-ja, olyasvalami, mint a hagyományos hinduista bevezetés, amely ajtót nyit a végső dolgok feletti meditációhoz.

Most azonban, amint ezt játszotta, úgy érezte, valami nincs rendjén.

A tekintete automatikusan – tudattalanul – a szekrényajtóra tévedt, de a probléma nem ott volt. Az ajtó szilárdan be volt zárva, és a Szörnyűző bevezetése óta nem nyílott ki többé. Nem, valami más nem volt rendjén.

Nem tudta pontosan, mi lehet az, és talán nem is igazán akarta tudni. De akárcsak Brett Camber, ő is tökéletesen tájékozódott a szülői folyam áramlatai közt, amelyek őt magát is hordozták. Mostanság pedig úgy érezte, mintha zátonyok, örvények s helyenként feneketlen mélység rejlenének a látszólag békés felszín alatt.

Az anyja és az apja között valami nincs rendben.

Ahogy összenéznek. Ahogy beszélnek egymással. Ott van az arcukon s az arcuk mögött. A gondolataikban.

Az utolsó átlósan parkoló kocsit is átvitte a szoros sorba, felállt és az ablakhoz ment. Egy kicsit fájt a térde, mert már jó ideje játszott. Odalenn a hátsó kertben az anyja ruhákat teregetett. Egy félórával ezelőtt megpróbálta felhívni a bácsit, aki majd megjavítja a kocsiját, de a bácsi nem volt otthon. Az anyja sokáig várta, hogy végre beleszóljon valaki a kagylóba, aztán elunta és mérgesen lecsapta. Pedig az anyját ritkán bosszantották az efféle kicsiségek.

Tad nézte, ahogy az utolsó két lepedőt is felakasztja. Aztán, amint befejezte, a vállai valahogy furcsán előregörnyedtek. A ruhaszárító kötél mögötti almafához ment, és Tad rájött a tartásából – a lába egy kicsit szétterpesztve, a feje lehajtva, s a vállai enyhén rázkódnak – hogy sír. Tad még leste egy kicsit, aztán visszament az autóihoz. Űrt érzett a gyomrában. Máris hiányzott az apja, nagyon hiányzott, de ez így még rosszabb volt.

Lassan, egyenként, sorra átvitte a kocsikat, és újra átlósan állította őket párhuzamban a szoba másik oldalán. Csak egyszer állt meg egy pillanatra, amikor csapódott a verandaajtó. Azt hitte, az anyja szól majd hozzá, de nem szólt. Hallotta a lépteit, amint átmegy a konyhán, aztán pedig kedvenc karosszékének nyikorgását a nappaliban, amint leül. De nem szólalt meg a tévé. Tad látta maga előtt, ahogy csak ül odalent... *csak ül...* és gyorsan elhessegette magától a gondolatot.

Végzett a kocsisorral. Kedvence, Greedo a buldózerben ült, s üres, kerek, fekete szeme Tad szekrényének ajtajára szegeződött. Mintha meglátott volna ott valamit, s attól nyílt volna tágra a szeme, valami szörnyűt, valami *iszonyatosat*, valamit, ami kifelé jön onnan...

Tad nyugtalanul a szekrényajtóra pislantott, de az jól be volt zárva.

Elunta a játékot. Elrakta a teherautókat, közben szándékosan jó nagy zajt csapott, hogy előre jelezze az anyjának, lefelé készülődik, hogy megnézze egyik kedvenc műsorát a 8-as csatornán. Az ajtóhoz indult, de útközben megállt. A Szörnyűzőn akadt meg a tekintete.

Szörnyek, ide be ne gyertek!
Nincs itt semmi dolgotok!

A mondókát már kívülről tudta. Szerette nézegetni az írást, az apja nagy, erőteljes betűit. Már-már olvasta a szöveget.

Tadhez hozzá sem nyúlhattok,
Bántani nem bánthatjátok,
Nyugton alhat egész éjjel,
Mert itt semmi dolgotok!

Valami hirtelen, erőteljes sugallatra kiszedte a rajzszöget, ami a papírt a falon tartotta. Óvatosan – majdhogynem áhítattal – levette az írást. Összehajtotta a papírlapot, és gondosan a farmere hátsó zsebébe dugta. Aztán – jobb kedvvel, mint bármikor a nap folyamán – leszaladt a nappaliba tévét nézni.

Déltájt befutott az utolsó pasas is, és elvitte a kocsiját. Készpénzzel fizetett, amit Joe bedugott régi, zsíros tárcájába. Erről eszébe jutott, hogy még indulás előtt be kell ugrania a takarékpénztárba, hogy kivegyen még ötszázat.

A közelgő indulás viszont megint Cujót juttatta az eszébe, és hogy ki fogja etetni. Beült a furgonjába, és lehajtott a domb aljába, Gary Pervierhez. A kocsifeljárón állt meg. Kiszállt, elindult a verandalépcsőkön felfelé, és a torkán akadt a hívó kiáltás. Visszament, és a lépcső fölé hajolt.

Vért látott.

Joe megérintette az ujjhegyével. Ragacsos volt, még nem teljesen száraz. Joe felegyenesedett. Egy kicsit nyugtalan lett, de nem veszítette el a fejét. Lehet, hogy Gary berúgott, és palackkal a kezében megbotlott. Egészen addig nem volt különösebben nyugtalan, amíg meg nem látta, hogy a verandaajtó alsó táblája át van törve.

– Gary?

Semmi válasz. Joe most már azon kezdett gondolkodni, lehet-e, hogy valaki valami régi sérelemért jött bosszút állni Garyn, vagy a barátja esetleg rosszkor küldött a fenébe egy turistát.

Fölment a lépcsőn. A veranda deszkáin további vérfoltok vöröslöttek.

– Gary? – szólt ismét, és hirtelen nem bánta volna, ha a karján érzi a puskája súlyát. De ha valaki beverte Gary orrát, vagy leütötte, az már messze jár, hiszen Joe rozsdás Fordja mellett csak Gary 66-os fehér Chryslere állt a kertben. Innen pedig gyalog nemigen mehetett el senki, mivel Gary Pervier tanyája hét mérföldre volt a városkától, és két mérföldre a 117-es útra vezető kitérőtől.

Valószínűbb, hogy megvágta magát, gondolta Joe. De – Úristen! – őszintén remélem, hogy csak a kezét vágta el, nem a torkát.

Joe kinyitotta a verandaajtót. Megnyikordult.

– Gary?

Még mindig nem jött válasz. Hányingerkeltő, édeskés szag volt odabenn, ami valahogy nem tetszett Joe-nak, de először a kúszócserje, a lonc illatának vélte. Az emeletre vezető lépcső a bal oldalon volt. Pontosan szemben a konyha előtere, a nappali pedig körülbelül félúton, jobboldalt nyílt az előszobából.

Volt valami az előszoba padlóján, de sötét volt ahhoz, hogy ki tudja venni, mi az. Esetleg felborult asztal vagy szék, vagy ilyesmi... de amennyire Joe tudta, Gary előszobájában sohasem volt semmiféle bútor. Igaz, néha behozta ide a kerti székeket, ha esett, de most már két hete tartott a szárazság. Azonkívül a székek mind ott álltak a megszokott helyükön Gary Chryslerének közelében. A cserje mellett. De ez a szag nem onnan jött. Ez más volt. Vér. Nagyon sok vér. És nem felborult bútor volt, ami ott hevert!

Joe odasietett. A szíve a dobhártyáján kalapált. Mellétérdelt, és nyöszörgő hang hagyta el a torkát. Az előszoba levegője hirtelen forróvá, fülledtté vált. Szinte fojtogatta. Joe elfordult Garytól. Az egyik kezét a szája elé szorította. Valaki meggyilkolta Garyt. Valaki...

Rákényszerítette magát, hogy visszaforduljon. Gary saját vérének a tócsájában hevert. A szeme üresen bámulta az előszoba mennyezetét. A torka felhasítva... nem egyszerűen felvágva, Uramisten, mintha szét*rágták* volna!

Ezúttal meg sem próbálta leküzdeni az öklendezését. Hagyta, hogy reménytelen, fuldokló hangok kíséretében minden távozzon a gyomrából. Képtelen módon valami gyerekes sértettséggel, hirtelen Charity jutott az eszébe. Charity lám elutazhatott, de ő nem! Nem, mert valami őrült gazember úgy döntött, hogy Hasfelmetsző Jacket játszik, és éppen szegény Garyvel, és...

... és hívni kell a rendőrséget! A többi most nem számít! Nem számít, hogy a nyomorult, öreg Gary szeme dülledten mered a mennyezetre, hogy a vére szaga keveredik annak az átkozott növénynek az illatával...

Talpra állt, és a konyha felé támolygott. Egyfolytában nyöszörgött, de nem is igen tudott róla. A telefon a konyha falán van! Fel kell hívnia a rendőrséget, Bannerman seriffet vagy akárkit...

Sóbálvánnyá meredve állt meg a küszöbön. A szeme olyan tágra nyílt, hogy majdnem kiugrott a helyéről. Egy halomnyi kutyaürüléket pillantott meg a konyhaajtó előtt... és a halom méretéből azonnal tudta, kinek a kutyája járt ott.

– Cujo – suttogta. – Jóságos Istenem, Cujo megveszett!

Mintha zajt hallott volna a háta mögött. Hirtelen megfordult. A haja szinte égnek állt. Az előszoba üres volt, csak Gary feküdt ott továbbra is. Gary, aki épp csak néhány napja mondta, hogy Cujót egy borotvát lengető, üvöltő niggerre sem lehetne ráuszítani, Gary, akinek ez a kutya most szétharapta a torkát!

Nincs értelme kockáztatni! Végigszaladt az előszobán, s közben egy pillanatra megcsúszott Gary vérében, és megnyúlt lábnyom maradt utána. Újra nyöszörögni kezdett, de amikor a súlyos belső ajtót becsukta, egy kicsit jobban érezte magát.

Gary testét óvatosan megkerülve visszament a konyhához, és benézett. Kezét a kilincsen tartotta, hogy gyorsan berántsa az ajtót, ha Cujo odabenn van. Közben megint átfutott az agyán, hogy milyen jó lenne a puskája megnyugtató súlyát érezni a karján.

A konyha üres volt. Nem mozdult semmi, csak a függönyök libbentek meg az enyhe, suttogó szélben a nyitott ablak előtt. Az üres vodkásüvegek savanykás bűzt árasztottak, de ez még mindig jobb, mint... az a másik szag. A napfény szabályos mintákat rajzolt a fakó, dimbes-dombos linóleumpadlóra. A valaha fehér, agglegényebédek gőzétől elszürkült telefon, amely valami korábbi részeg botlás következtében elrepedt, a szokásos helyén lógott a falon.

Joe belépett, és gondosan becsukta az ajtót maga mögött. Az ablakhoz ment, de nem látott mást a füves-gyomos hátsó kertben, csak a Gary Chryslerét megelőző két autó elrozsdásodott roncsát. Azért biztos, ami biztos, mind két ablakot becsukta.

A telefonhoz lépett. Szakadt róla a verejték a már-már elviselhetetlenül forrósodott konyhában. A telefonkönyv a készülék mellett lógott egy szalmakötélen. A lyukat, amelyen át volt fűzve, Gary Joe egyik villanyfúrójával fúrta bele egyszer holtrészegen, többször is kinyilvánítva, hogy szarik rá.

Joe felemelte a könyvet, aztán visszaejtette. A könyv a falnak ütődött. Joe erőtlennek érezte a kezét. Újra megragadta a telefonkönyvet, és szinte feltépte. Megtehette volna, hogy egyszerűen nullát tárcsáz, de ez a sokktól eszébe sem jutott.

Gyors, szaggatott lihegésének hangja, dübörgő szíve és a vékony telefonkönyvlapok zizegése elnyomta a háta mögül jövő, halk nyikorgást, ahogy Cujo az orrával benyomta a pinceajtót.

Miután Garyt megölte, a kutya a pincébe húzódott. Túlságosan erős volt a fény a konyhában, szinte vakító.

A fény a fehéren izzó kín üvegcserepeivel hasogatta lassan széthulló agyát. A pinceajtó tárva-nyitva állt, és Cujo rángó lépésekkel lement a lépcsőn, az áldott, hűs sötétség felé. Gary öreg katonaládája mellett álomba merült, a nyitott ablakokból jövő huzat pedig majdnem teljesen becsukta az ajtót. A szellő ahhoz nem volt elég erős, hogy a kilincsszerkezet be is kattanjon.

A nyögések, Joe öklendezése, a dübörgés és csattogás, ahogy az előszobaajtóhoz futott és becsukta – ez ébresztette fel, s a fájdalom azonnal gyötörni kezdte. A fájdalom és vele a tompa düh. Most Joe mögött állt az ajtó sötétjében. A fejét leszegte. A szeme majdnem skarlátvörös volt. Dús, foltos szőre összetapadt a vértől, váladéktól és a száradó sártól. A szája habzott, és a foga most már állandóan kilátszott, mert a nyelve feldagadt.

Joe megtalálta a könyv Castle Rock-i részét. Reszkető ujja végigfutott a lapon, ahol az egyik oszlop alján, külön keretben megtalálta a seriff

irodájának számát. Kinyújtotta az ujját, hogy tárcsázni kezdjen, s ez volt az a pillanat, amikor Cujo mellkasában elkezdődött a mély morgás.

Joe Camberből egy szempillantás alatt kifutott minden erő. A telefonkönyv kicsúszott az ujjai közül, és megint a falnak ütődött. Lassan a morgó hang irányába fordult. Látta Cujót, amint ott áll a pinceajtóban.

– Nyugi, kutyuskám! – suttogta rekedten. Nyál csurgott le az állán.

Tehetetlen rettenetében a nadrágjába vizelt, és az éles, ammóniás szag úgy csapta meg Cujót, mintha megütötték volna. Azonnal ugrott. Joe ellépett előle – a lábai mint a gólyalábak – és a kutya olyan erővel csapódott a falnak, hogy kiszakadt a tapéta, és gipszpor szemcsés, fehér felhő szállt a magasba. A kutya már nem morgott, szaggatott, csikorgó hangok törtek fel belőle vadabbul, mint bármiféle ugatás.

Joe a hátsó ajtó felé hátrált. A lába beakadt az egyik konyhai székbe. Vadul forgatta a karját, hogy egyensúlyra leljen, s kis híján lelt is, de Cujo már rárohant. Zöld mocsárbűz áradt belőle.

– *Ó, Uramisten, eressz!* – üvöltötte Joe Camber.

Emlékezett, mi lett Gary sorsa. Egyik kezével eltakarta a torkát, s a másikkal Cujóval próbált birkózni. Cujo egy pillanatra meghátrált. A fogai csattogtak, a pofája iszonytató vigyorba merevedett. Úgy kandikáltak ki a fogak ebből a vigyorgó képből, mint valami kerítés sárgásfehér lándzsahegyei. Aztán újra támadásba lendült.

Ezúttal Joe Camber ágyékát vette célba.

– Hé, öcsi, eljössz velem vásárolni? Aztán megebédelünk Mariónál.

Tad felállt.

– Igen! Az jó lesz!

– No, akkor gyere!

Donna a vállára kapta a táskáját. Farmerben és fakó kék blúzban volt. Tad nagyon csinosnak látta. Megnyugodva látta, hogy nincs jele a könnyeknek az arcán, mert ha az anyja sírt, neki is *sírnia* kellett. Tudta, hogy az ilyesmi kisbabás szokás, de nem tehetett róla.

Már félúton volt az autó felé, az anyja pedig éppen becsusszant a volán mögé, amikor eszébe jutott, hogy a kocsinak valami baja van.

– Mami?

– Mi van? Szállj be!

De Tad húzódozott. Félt egy kicsit.

– De mi lesz, ha a kocsi vacakol?

– Vaca... – Donna értetlenül nézett rá, és Tad az arckifejezéséből rájött, hogy már nem emlékszik rá, hogy a kocsival baj van. A Pinto tehet róla, vagy ő? Tad nem tudta, de a szíve azt súgta, ő a hibás. Aztán az anyja arca kisimult, és azzal a bohócos mosollyal nézett rá, amit csak neki tartogatott. Ettől máris jobban érezte magát.

– Csak bemegyünk a központba, Tad. Ha meg a jó öreg Pinto feladja, kidobunk két dollárt, és bérbe vesszük Castle Rock egyetlen taxiját a hazaútra. Rendben?

– Jó. Rendben. – Tad beszállt, és sikeresen behúzta az ajtót. Az anyja ugrásra készen figyelte, Tad feltételezte, hogy azért, mert tavaly karácsonykor a lábára csukta az ajtót, és egy hónapig gipszet kellett hordania. De akkor még kicsi volt, most meg már négyéves. Már nagyfiú. És tudta, hogy ez így igaz, mert a papája mondta. Rámosolygott az anyjára, hogy mutassa, az ajtóval nincs semmi gond. Az anyja pedig visszamosolygott.

– Be is záródott?

– Igen – felelte Tad.

Erre az anyja kinyitotta az ajtót és újra becsapta, mert az anyák már csak ilyenek. Nem hisznek a gyereküknek, csak ha valami rossz hírt mond, például, hogy kidöntötte a cukroszacskót, amikor a csokoládékrémért nyúlt, vagy hogy betört egy ablakot, amikor át akart dobni egy követ a garázstető fölött.

– Szíjazd be magad – figyelmeztette az anyja. – Amikor az a szelep, vagy mi a csuda, rakoncátlankodni kezd, kirázza a lelkedet a kocsi.

Tad egy kicsit kelletlenül kapcsolta be az övet és a vállpántjait. Remélte, hogy nem éri őket baleset, mint a teherautós játékban. De még ennél is jobban remélte, hogy a mama nem fakad sírva.

– Indulásra kész? – kérdezte Donna láthatatlan pilótaszemüvegét igazgatva.

– Indulásra kész – felelte mosolyogva a kisfiú. Ezt a játékot sokszor játszották.

– A kifutópálya szabad?

– Szabad.

– Akkor indulás! – Indított, és hátramenetben levitte az autót a kocsifeljárón. A következő pillanatban már a falu felé tartottak.

Egy mérföldnyi út után mind a ketten megkönnyebbültek. Egészen addig Donna egyenes derékkal ült a volán mögött, és Tad ugyanúgy ült az utasfülkében. De a Pinto olyan simán szaladt, mintha csak tegnap került volna le a gyári futószalagról.

Bementek a szupermarketbe, ahol Donna negyven dollárért vásárolt élelmiszert. Ennek ki kellett tartania tíz napig, amíg Vic odavan. Volt tennivaló bőven, de még így is jutott idő némi keserű gondolkodásra, amíg a kasszánál sorba álltak (Tad a kocsi gyerekülésében ült, és a lábát lengette), afelől, hogy mennyibe is kerül az ennivaló manapság. Nemcsak elkeserítő, egyenesen ijesztő. Ez a gondolat közvetlenül ahhoz a szörnyű lehetőséghez vezetett, hogy Vic és Roger tényleg elveszítheti a Sharp-féle üzletet, s ezzel tönkremegy az ügynökségük is. Miből vásárolnak ennivalót akkor?

A gondolatai felgyorsultak, s ennek nem nagyon örült. Elszántan elfojtotta őket, mielőtt még lavinaszerűen ráomlanak, és újabb elkeseredési hullám temeti maga alá. Legközelebb nem kell kávét venni, az is három dollár megtakarítás.

Tadet és a zacskókat kitolta az autóhoz, az utóbbiakat az ülések mögötti rakodótérbe tette, Tadet az utasülésbe, és az ajtó mellett állva fülelt, hogy hallja-e bekattanni a zárat. Legszívesebben maga csukta volna be, de tudta, hogy hagynia kell Tadet. Ez olyan nagyfiús dolog. Kis híján szívrohamot kapott múlt decemberben, amikor Tad a lábára csukta az ajtót. Úristen, hogy ordított! Donna majdnem elájult... aztán Vic tűnt fel fürdőköpenyben. Csak úgy röpködött a kerti sár a meztelen talpa alatt. Donna pedig hagyta, hogy ő vegye a kezébe a dolgokat, hogy úrrá legyen a helyzeten, elveszítette a lélekjelenlétét, ha valami baj történt, általában kifutott belőle az erő, és tehetetlenné vált. Vic egy pillanat alatt ellenőrizte, nem törött-e el a gyerek lába, aztán gyorsan felöltözött, és bevitte őket a bridgtoni kórház baleseti rendelőjébe.

Amikor a zöldségek is, Tad is biztonságban a helyükön voltak, Donna a volán mögé ült, és elindította a kocsit. Fogadok, hogy *most* fog bedögleni, gondolta, de a Pinto engedelmesen felment velük Marióhoz, ahol ragyogó pizzákat lehetett enni, annyi kalóriával, amennyivel akár egy traktoron is kereket cserélhet az ember. Amikor sikerült viszonylag tisztességesen leparkolnia a járdával párhuzamosan, és Taddel bementek, már jobb volt a közérzete, mint addig egész nap. Hátha Vic mégiscsak téved, hátha csak rossz volt a benzin, vagy valami szennyezés dugaszolta el a vezetékeket, ami azóta végre távozott. Semmi kedve sem volt Joe Camber műhelyébe menni. Túl messze volt (azon a környéken, amit Vic jókedvűen Keleti Kalucsniszegletnek nevezett el – ő persze humorizálhat nyugodtan, hiszen férfi), és egy kicsit félt is Joe Cambertől, amióta először és utoljára találkozott vele. Joe olyan volt, mint a "falusi jenki", ahogy az a könyvekben meg van írva, szűkszavú, beszéd helyett csak morog,

barátságtalan, rezzenéstelen arcú. A kutya meg... hogy is hívják? Valami spanyolos neve van. Cujo, az az! William Wolfe-nak, a Symbionese Liberation Army nevű terroristacsoportnak volt ez a fedőneve. Joe Camber aligha róla nevezte el a kutyáját, nem valószínű, hogy egyáltalán hallott a létezéséről. A kutya barátságosnak látszott, de őt mégis nyugtalanította, ahogy Tad simogatta azt az óriási szörnyeteget, ugyanúgy, ahogy mindig idegesen leste, hogyan csapja be Tad a kocsiajtót. Az a kutya akkorának tűnt, mint aki két harapással le tud nyelni egy olyan kis törpét, mint Tad.

Tadnak egy meleg húsosszendvicset rendelt (a kisfiú nem nagyon kedvelte a pizzát – ezt biztosan nem az én családomtól örökölte, gondolta Donna), magának meg egy fűszeres-kolbászos, hagymás pizzát, dupla adag sajttal. Olyan szaga lesz a leheletemnek, amitől egy ló is elájul, gondolta, de aztán rájött, hogy ez már mit sem számít. Végül is sikerült elidegenítenie magától a férjét éppúgy, mint azt a férfit, aki az elmúlt hat hét folyamán eljárt hozzá.

A gondolattól újra közeledett a depresszió, de ismét visszaverte... a karja viszont kezdett belefáradni. Már majdnem otthon voltak, s a rádióban Bruce Springsteen énekelt, amikor a Pinto ismét rakoncátlankodni kezdett.

Először csak egy kis rántás. Aztán egy nagyobb. Donna finoman nyomkodni kezdte a gázpedált, ez néha segített.

– Mami? – kérdezte riadtan Tad.

– Semmi baj, Tad – nyugtatta az asszony, de tudta, nem mond igazat. A Pinto vadul rángatta őket; szerencse, hogy be voltak szíjazva. A motor kattogott és bőgött. A csomagtartórészben az egyik zacskó felborult; konzervdobozok és üvegek gurultak szerteszét. Donna hallotta, hogy valami roppan.

– *Te rohadt, szaros vacak!* – kiáltotta elkeseredett haragjában. Már látta a házukat éppen a domb teteje alatt, de nem hitte, hogy a Pintóval eljutnak odáig.

Tadet legalább annyira megijesztette az anyja kiabálása, mint a kocsi görcsös rángatózása. Sírva fakadt, amivel csak fokozta az asszony zavarát, elkeseredését és dühét.

– *Hallgass!* – kiáltott rá Donna. – *Ó, az Isten szerelmére, könyörgök, hallgass, Tad!*

A kisfiú erre még inkább rázendített. A keze a hátsó zsebéhez vándorolt, ahol az összehajtott Szörnyűző lapult. Megérintette, és egy kicsit megnyugodott. Egy kicsit, de nem nagyon.

Donna látta, hogy nem tehet mást, mint hogy félrehúzódik, és leáll. A kocsit – annak utolsó erejével, úgy érezte – a padka felé kormányozta. A

holmit majd Tad kerekes kocsijával felhúzza a dombra, aztán eldönti, mi legyen a Pintóval...

Amikor a külső kerekek már az útszéli homokos salakon csikorogtak, a motor kettőt durrant, s a rángatózás hirtelen abbamaradt, mint korábban is nemegyszer. Egy perccel később már a ház előtt gurultak. Donna felfelé hajtott a lejtőn, befordult, leparkolt, behúzta a kéziféket, leállította a motort, aztán rádőlt a kormányra és sírva fakadt.

– Mami – szólt Tad szerencsétlen hangon. Ne sírj már! próbálta hozzátenni, de nem jött ki hang a torkán. Ehelyett csak nézte az anyját, és szerette volna vigasztalni, csakhogy nem tudta, hogy kell. A vigasztalás az apja dolga volt, és Tad most gyűlölte az apját, amiért másutt van, nem itt. Az anyja elkeseredésének mélysége egyszerre sokkolta és rémisztette, s hirtelen – ok nélkül – a maga kinyíló szekrényajtaját látta maga előtt, amelyből bűzlő sötétség árad kifelé.

Donna végül is felnézett. Az arca duzzadt volt. Zsebkendőt talált a táskájában, és megtörülte a szemét. – Bocsáss meg, kicsikém! – mondta. – Nem veled veszekedtem én, hanem... hanem ezzel a *döggel*. – Öklével nagyot csapott a kormánykerékre. – Au! – A szájába kapta a kezét, és egy kicsit elnevette magát. Nem éppen boldog nevetéssel.

– Úgy látszik, még mindig vacakol – jegyezte meg komoran Tad.

– Úgy látszik – bólintott az asszony, és hirtelen szinte fájt, hogy Vic nincs vele. – No, vigyük be a cuccokat! – javasolta. – Legalább az ellátmány megvan.

– Jó – mondta Tad. – Hozom a kocsimat.

Donna berakta a csomagokat a kiskocsiba, miután átcsomagolta a szétesett zacskót. Persze, hogy a paradicsompüré ömlött ki. Ez csak természetes, nem? A rakodótér kék gumiszőnyege olyan volt, mintha harakirit követett volna el rajta valaki. Hiába próbálja majd szivaccsal meg tisztítószerrel eltávolítani, a folt úgyis megmarad, gondolta Donna.

Húzta a kocsit, Tad meg tolta. Éppen behúzták a konyhába, amikor megszólalt a telefon. Tad úgy rohant oda, mint a rövidtávfutó a startpisztoly hangjára. Nagyon megtanulta, hogyan kell a telefonhívásra válaszolni.

– Tessék, ki az?

Hallgatott, aztán mosolyra húzódott a szája, és átnyújtotta a kagylót Donnának.

Még ez is – gondolta az asszony – valaki, aki két óra hosszat akar beszélni a semmiről. – Tudod, ki az, szívem? – kérdezte.

– Hát persze – felelte a kisfiú. – Apa.

Az asszony szíve szaporábban vert. Átvette a telefonkagylót, és beleszólt. – Halló? Vic?

– Helló, Donna. – igen, az ő hangja, bár egy kissé tartózkodó... valahogy óvatos. Olyan mély, keserű érzéssel töltötte el az asszonyt, amire annak a legkevésbé sem volt szüksége.

– Jól vagy? – kérdezte Donna.

– Persze.

– Csak azt hittem, később hívsz. Ha egyáltalán hívsz.

– Tudod, egyenesen az Image-Eye céghez mentünk, a filmesekhez. Ők forgatták az összes Zabpehelyprofesszor-hirdetést, és erre mit gondolsz, mi történik? Nem találják a filmeket! Roger a haját tépi.

– Elhiszem – bólogatott az asszony. – Nem bírja, ha borul a napirend.

– "Nem bírja", ez enyhe kifejezés. – Vic mélyet sóhajtott. – Így aztán arra gondoltam, hogy amíg keresik...

Vic félbehagyta a mondatot, mint aki lejárt, s erre az asszony elkeseredése ennél jóval élesebb félelemmé változott. Vic sohasem hagyta így abba a mondatait azelőtt, ilyen szórakozottan, még akkor sem, ha valami a drót túlvégén elvonta a figyelmét. Donna arra gondolt, milyen volt a férje csütörtök este, mennyire az összeomlás szélén állt.

– Vic, *igazán* jól vagy? – Hallotta a riadalmat önnön hangjában, és tudta, hogy a férfi is bizonyára hallja. Még Tad is felnézett a kifestőkönyvéből. Kicsi homloka aggódó ráncba húzódott.

– Jól, jól – mondta Vic. – Szóval azt kezdtem mondani, hogy gondoltam, most telefonálok, amíg keresgélnek. Azt hiszem, később már nemigen lesz rá módom ma este. Tad hogy van?

– Nagyon jól – felelte Donna.

Tadre mosolygott, és egy kacsintást küldött felé. A kisfiú visszamosolygott, homlokán a ráncok kisimultak, és visszatért a színezéshez. *Vic hangja fáradt. Csak nem fogom éppen most ezzel a kocsiüggyel kínozni?* – fogadkozott magában, aztán mire észbekapott, már mondta is.

Hallotta, hogyan hatol be a hangjába az önsajnálat. Most miért mondja el mindezt, az Isten szerelmére? Vic hangja olyan, mintha alig tudná egyben tartani magát, ő meg a Pinto karburátoráról meg a kiömlött paradicsompüréről fecseg összevissza...

– Igen, ez pontosan úgy hangzik, mint a tűszelep – mondta Vic, és különös módon mintha magához tért volna. Nem volt annyira a mélyponton. Lehet, hogy éppen ezért, mert valami apró dologgal kellett elboldogulni, ami a nagyobb összefüggésekhez képest oly keveset számít.

– Joe Camber mára nem vállalta?

– Próbáltam hívni, de nincs otthon.

– Biztosan otthon van – mondta Vic. – A műhelyében nincs telefon. Ha üzenetet kap, általában a fia vagy a felesége szalad ki hozzá, hogy megmondja. Lehet, hogy ők mentek el valahová...

– Jó, de lehet, hogy még sincs otthon.

– Persze hogy lehet, szívem, de én kétlem. Ha van ember, aki képes lehet gyökeret ereszteni, akkor Joe Camber az.

– Fogjam magam, és menjek oda csak úgy? – kérdezte Donna kétkedve. A sok lakatlan mérföldre gondolt a 117-es út és a Maple Sugar Road mentén... ami még mind Joe Camberék utcája *előtt* van, s az pedig annyira kint van, hogy még neve sincs. Ha az a tűszelep éppen ott, valahol a sivatag közepén mondja fel végleg a szolgálatot, akkor aztán újabb baj van.

– Nem, inkább ne – mondta Vic. – Biztosan otthon van... hacsak nincs rá *igazán* szükséged. Mert akkor biztosan nem lesz otthon. A Huszonkettes csapdája. – Szomorú volt a hangja.

– Akkor mit csináljak?

– Hívd fel a Ford-szervizt, és szólj, hogy küldjenek vontatót.

– De hát...

– Hidd el, muszáj. Ha huszonkét mérföldnyit akarsz vele menni a South Parisig, holtbiztosan bedöglik útközben. És ha előre elmondod, mi a helyzet, lehet, hogy kölcsönkocsit is adnak. Ha nem, bérelni kell.

– De hát Vic... az nagyon drága!

– Igen, drága – mondta Vic.

Donna megint önmagát vádolta, hogy mindezt a férfi nyakába zúdítja. Vic nyilván meg van győződve róla, hogy mindenre alkalmatlan... tán azt kivéve, hogy lefeküdjön a helybeli bútorfényezővel. Ahhoz ért. Forró, sós könnyek csípték a szemét ismét – részben a harag, részben az önsajnálat könnyei. – Majd elintézem – mondta. Kétségbeesetten igyekezett, hogy a hangja könnyed maradjon. A könyökét a falnak támasztotta, a másik kezével a szemét takarta. – Nem probléma.

– Szóval akkor... ó, a fenébe, itt van Roger... Fülig piros, de nála vannak a filmek! Add Tadet egy pillanatra, légy szíves!

Pánikszerű izgalommal tolultak fel a kérdések az asszonyban. Most mi ez? Minden rendben van? Úgy gondolja-e Vic, hogy rendbe jöhet? Lehet-e elölről kezdeni? Késő! Nincs idő megtudni. Elvesztegette az időt azzal, hogy az autóról fecsegett összevissza. Te ostoba liba, te hülye kurva!

– Persze. Máris adom. Majd ő mindkettőnk helyett elköszön tőled. És... Vic?

– Mi van? – Vic hangja már türelmetlen volt. Érezhetően sürgette az idő.

– Szeretlek – mondta Donna, és mielőtt még a férfi bármit is válaszolhatott volna, hozzátette: – Adom Tadet! – Gyorsan Tad kezébe nyomta a kagylót – majdnem fejbe csapta sietségében – és kiment a verandára. Megbotlott egy ülőpárnában, ami pörögve elrepült. Könnyei prizmáján át látta a világot.

Kinn állt a verandán karba font kézzel és küszködött, hogy visszanyerje az önuralmát – *uralkodj magadon!*, az isten verje meg, *uralkodj!* – Csak most döbbent rá, hogy a testi fájdalomnál van rettenetesebb kín.

A háta mögött hallotta tompítva Tad hangját, amint elmeséli, hogy Mariónál ebédeltek, hogy a mami a kedvenc, vastag pizzáját ette, és a Pinto jó volt egészen addig, míg majdnem hazaértek. Aztán azt mondta Vicnek, hogy szereti őt. Utána pedig jött az a halk zaj, ahogy letette a kagylót. Vége.

Uralkodj magadon!

Lassan összeszedte magát. Visszament a konyhába, és elpakolta a zöldségeket.

Charity Camber aznap délután negyed négykor szállt le az autóbuszról. Brett a sarkában volt. Charity görcsösen szorongatta a táskája szíját. Hirtelen, megmagyarázhatatlanul rettegni kezdett, hogy nem fogja megismerni Hollyt. A húga arca, amit hosszú évek óta úgy hordott az agyában, mint valami fényképet ("A húgom, aki jól ment férjhez") váratlanul, rejtélyes módon eltűnt onnan, s csak üres folt maradt a helyén.

– Látod Hollyt? – kérdezte Brett, amint leszálltak. Rendkívüli érdeklődés volt az arcán, ahogy körülnéztek, semmi több. Félelem biztosan nem.

– Talán hagyd, hogy körülnézzek, jó? – szólt rá élesen az asszony. – Talán bement kávézni, vagy...

– Charity?

Sarkon fordult, és Holly ott állt a háta mögött. Az agyában őrzött kép visszaúszott, de most átlátszó dia lett belőle, amely alatt ott volt a játékautomata mellett álló hús-vér asszony is. Charity első gondolata az volt, hogy Holly *szemüvegben* van; de fura! A második – s ez már megdöbbentette – hogy Hollynak ráncai vannak; nem sok, de igazi ráncok. A harmadik gondolata tulajdonképpen nem is gondolat volt, csak egy kép. Tiszta, világos és igaz, mint egy régi fénykép. És szívfájdító. Hollyt látta,

amint beleugrik az öreg Seltzer tehénitató tavába, bugyiban, a copfja az égnek áll, s a mulatságos hatás kedvéért hüvelykujjával és mutatóujjával összeszorítja az orrát. *Akkor még nem kellett neki szemüveg,* gondolta Charity, és a szívét összeszorította a fájdalom.

Holly két oldalán egy öt év körüli kisfiú állt, meg egy kislány, aki úgy két és fél éves lehetett. Félénken bámultak rá és Brettre. A kislány nadrágjának kidomborodó hátulja még pelenkáról árulkodott. A babakocsija kicsit arrébb állt.

– Holly! – szólt Charity, s a hangja olyan erőtlen volt, hogy szinte maga sem hallotta.

Holly ráncai aprók voltak. Felfelé fordultak, ahogy a jó ráncok szoktak – ahogy az anyjuk mondogatta valaha. Szerény, sötét, de nem olcsó ruhában volt. A függő, amit hordott, vagy igen kiválóan sikerült bizsu volt, vagy pedig egy igen kis smaragd.

És akkor jött a pillanat. Az idő egy kicsiny darabkája. És ezalatt Charity érezte, hogy a szíve olyan vad és tökéletes boldogsággal telik meg, hogy azt is tudta, többé már fel sem merülhet az a kérdés, hogy mibe került vagy nem került ez az utazás. Mert most *szabad!* A fia is szabad. Ez itt a testvére, a két gyerek pedig vérrokona, és nem képen vannak jelen, hanem hús-vér valóságként!

A két asszony nevetve – és egy kicsit sírva – közeledett egymáshoz, először tétován, majd hevesen. Összeölelkeztek. Brett maradt, ahol volt. A kislány, talán egy kicsit ijedten, az anyja után szaladt, és erősen belekapaszkodott a ruhájába, mintha attól tartana, hogy az idegen nénivel együtt elrepül.

A kisfiú Brettre bámult, aztán elindult felé. Farmer volt rajta, meg JÖN A VESZEDELEM! feliratú trikó.

– Te Brett vagy, az unokatestvérem!

– Igen.

– Engem Jimnek hívnak. Mint a papámat.

– Maine-ből jöttél, igaz? – kérdezte Jim.

Mögöttük Charity és Holly hadarva beszéltek, egymás szavába vágva, és nevetve saját igyekezetükön, hogy mindent most azonnal elmeséljenek egymásnak még itt ezen a poros autóbusz-állomáson.

– Igen, Maine-ből – felelte Brett.

– Te tízéves vagy.

– Így van.

– Én meg öt.

– Tényleg?

– Igen. De én vagyok az erősebb. Meg tudlak verni. *Paff!* – és úgy hasba vágta Brettet, hogy az összegörnyedt.

– Uhh! – nyögte Brett hangosan és meglepetten.

– *Jimmy!* – kiáltotta Holly egyfajta máris megadó rémülettel.

Brett lassan felegyenesedett, s látta, hogy az anyja figyeli, s az arcán feszült várakozás ül.

– Igen. Bármikor megverhetsz – mondta Brett, és elmosolyodott.

És minden jóra fordult. Látta az anyja arcán, hogy minden rendben van, és boldog volt maga is.

Fél négyre Donna úgy döntött, hogy a babysitterre bízza Tadet, s megpróbálja a Pintót bejelentetlenül felvinni Camber műhelyébe. Azóta újra hívta, de választ most sem kapott, de úgy gondolta, hogy még ha Camber éppen nincs is otthon, hamarosan hazaér, sőt talán mire ő odaér... feltéve persze, ha egyáltalán odaérkezik. Vic a múlt héten azt mondta, hogy ha Camber úgy látja, a Pinto javítása több napot vesz igénybe, biztos van valami tragacsa, amit addig kölcsönad. Tulajdonképpen ez volt az, ami a kérdést eldöntötte. Tadet viszont – úgy gondolta – nem volna helyes magával vinnie, hiszen ha a kocsi útközben cserbenhagyja, akkor gyalog kell folytatnia az útját azon az elhagyott helyen, ami rendjén van, ha egyedül megy, de Taddel együtt már túlzás.

Tadnek azonban más elképzelése volt.

Röviddel azután, hogy telefonon beszélt az apjával, a szobájába ment, és egy csomó könyvvel az ölében ledőlt. Egy negyedóra alatt elszunnyadt, és fura, egyszerre hétköznapi és mégis rémisztő álmot látott. Magát látta egy baseball-labdával meg -ütővel, úgy tízévesen. Igen, biztos, hogy maga volt az. Aztán a fiú – önmaga – hirtelen eltűnt, és Tad úgy érezte, egyszerre csak nem kap levegőt, hogy megfullad... *És a ködből egy ember lépett elő... egy ember, akin fekete, csillogó esőköpeny volt, a kezében pedig egy stoptábla. Az egyik kezét felemelte, és Tadre mutatott. Csakhogy az a kéz nem is volt kéz, hanem csont, s az arc a plasztikkapucni alatt nem arc volt, hanem halálfej. És...*

Tad görcsös rándulással felébredt. A teste verejtékben fürdött, s csak részben a szobában uralkodó hőségtől. Felült, a könyökére támaszkodott, és levegő után kapkodott.

Klikk.

A szekrényajtó feltárult. S ahogy nyílni kezdett, Tad megpillantott valamit odabenn. Csak egy másodpercig látta, és máris rohant a

szobaajtóhoz, ahogy csak bírt. Szinte repült. Csak egy másodpercig látta, de az is elég volt ahhoz, hogy tudja, nem Frank Dodd van ott, nem a fényes esőkabátos férfi, aki megölte a néniket. Nem ő. Valami más. Valami, aminek a szeme oly vörös, mint a naplementék.

De erről nem beszélhetett az anyjának, ezért inkább Debbie-re, a babysitterre próbált összpontosítani.

Nem akart Debbie-vel maradni semmi kincsért. Debbie undok volt hozzá, hangosan bőgette a lemezjátszót s a többi, s a többi. Amikor mindez láthatóan nem hatott az anyjára, Tad vészjóslóan arra célzott, hogy Debbie esetleg le fogja őt lőni. Amikor erre Donna elkövette azt a hibát, hogy elnevette magát – tudniillik mérhetetlenül komikusnak találta a gondolatot, hogy a tizenöt éves Debbie Gehringer, aki olyan rövidlátó, hogy szemüveg nélkül járni is alig tud, egyáltalán lelőhet valakit – Tad keserves könnyekre fakadt, és beszaladt a nappaliba. Igazából azt szerette volna elmondani, hogy Debbie Gehringer nem elég erős ahhoz, hogy ha kell, a szekrényben tartsa a szörnyeteget, ami, ha leszáll az est, és az anyja még nincs itthon, biztos előjön onnan. Lehet, hogy a sötét esőkabátos ember lesz az, de lehet, hogy a vadállat.

Donna utánaeredt. Már sajnálta, hogy kinevette, hogy érzéketlen volt. A kisfiúnak hiányzik az apja, s ez önmagában is elég rossz dolog. Egy órára sem akarja szem elől téveszteni az anyját. És...

És nem lehet, hogy érzi, mi folyik közöttünk, Vic és énközöttem? Talán hallotta is...?

Nem, az nem lehet. Erre gondolni sem szabad! Legfeljebb arról lehet szó, hogy felborult a megszokott rend.

A nappali ajtaja csukva volt. Donna a kilincs felé nyúlt, de aztán inkább halkan kopogtatott. Nem kapott választ. Újra kopogtatott, s amikor most sem jött felelet, csendesen benyitott. Tad hason feküdt a díványon, s az egyik párnát erősen a fejére szorította. Ezt csak akkor tette, ha nagyon megsértődik.

– Tad?

Semmi válasz.

– Ne haragudj, hogy nevettem!

A kisfiú arca előbukkant a galambszürke bútorpárna alól. Friss könnyek csillogtak rajta. – Hadd menjek én is! – mondta. – Nem akarok Debbie-vel itt maradni, mami! – Nagy alakítás! – gondolta Donna. Nagy színészi alakítás, és közönséges zsarolás. Tudta, de valahogy mégsem tudott szigorú lenni... már azért sem, mert őt magát is megint kerülgette a sírás: Mostanában mintha mindig ott lenne a záporfelhő a horizonton.

– De kicsikém, emlékszel, mit művelt a Pinto, amikor hazafelé tartottunk! Mi lesz, ha ott a Keleti Kalucsni-szegletben robban le, és gyalogolnunk kell, amíg csak nem találunk egy házra, ahonnan telefonálni lehet?

– Na és? Tudok gyalogolni.

– Azt én is tudom, de hátha félni fogsz!

Tadnek az a valami jutott az eszébe ott a szekrényben, és teljes erővel felkiáltott: – Nem fogok félni! – A keze akaratlanul a hátsó zsebéhez vándorolt, ahol a Szörnyűzőt rejtegette.

– Ne kiabálj velem, kérlek! Ez ronda dolog.

Tad leengedte a hangját.

– Nem fogok félni. Csak szeretném, ha veled mehetnék.

Az asszony tehetetlenül nézett a fiára. Tudta, hogy vita helyett hívnia kellene Debbie Gehringert, és nem engedni, hogy egy négyéves gyerek irányítsa. És ha most beadja a derekát, azt olyan okokból teszi, amiknek nem volna szabad döntőeknek lenniük. *Jaj, olyan ez az egész, mint valami láncreakció, ami sehol sem ér véget, és még olyan dolgokban is zavart okoz, amelyeknek a létezéséről sem tudtam eddig, gondolta keserűen. Istenem, bár Tahitiban volnék!*

Azzal az elhatározással nyitotta szóra a száját, hogy közli: most hívja Debbie-t, és ha Tad jó lesz, pattogatott kukoricát sütnek majd együtt, de ha rossz lesz, akkor vacsora után azonnal megy az ágyba, és kész! Ehelyett azonban ez bukott ki belőle: – Hát jó. Eljöhetsz. De ha a kocsi bedöglik, el kell gyalogolnunk a legelső házig, ahonnan taxit hívhatunk. És ha ez történik, semmiféle nyafogást nem akarok hallani! Megértetted, Tad Trenton?

– Persze, és nem fogok...

– Még nem fejeztem be! Nem tűrök nyafogást, sem könyörgést, hogy vigyelek, mert nem viszlek. Megértettük egymást?

– Igen! Megértettük! – Tad lepattant a szófáról. Korábbi kétségbeesése már nem volt sehol. – Már indulunk is?

– Hát akár indulhatunk. Illetve... már tudom! Miért ne készítenénk valami útravalót meg egy kis tejet a termoszunkba?

– Hogy legyen mit ennünk, ha egész *éjszaka* odaleszünk? – Látszott, hogy Taden ismét eluralkodik a kétely.

– Ugyan, kicsikém! – Az asszony elmosolyodott, és szorosan magához ölelte a kisfiút. – Csak még mindig nem sikerült felhívnom Camber bácsit. Az apukád szerint azért, mert nincs készülék a garázsában, s ezért nem

hallja, hogy hívom. A felesége és a fia meg lehet, hogy elmentek valahová, így aztán...

– Miért nincs telefon a garázsban? Ez *buta* dolog!

– Ezt azért neki ne mondd, jó? – mondta gyorsan Donna, és Tad a fejét rázta ígéretül. – Szóval úgy gondoltam, hogy ha senki sincs ott, esetleg bekaphatunk valamit a kocsiban vagy a lépcsőn ülve, amíg megjönnek.

Tad tapsikolt örömében. – Jaj, de jó! Jaj, de jó! Vihetem a Snoopy-képes uzsonnatáskámat?

– Hát persze – felelte Donna teljes megadással.

Donna összecsomagolta az ennivalót, és Tad termoszát telitöltötte tejjel, sőt félig megtöltötte Vic nagy termoszát is, amit kirándulásokon használtak.

Valahogy nyugtalanság fogta el, ahogy az ennivalóra nézett.

A telefonra vetette a tekintetét, és arra gondolt, nem kellene-e még egyszer megpróbálkoznia Joe Camber számával. Aztán rájött, hogy nincs értelme, hiszen így is, úgy is odamennek. Az is megfordult a fejében, hogy megkérdezi Tadet, ne hívja-e mégis Debbie Gehringert, aztán azt kérdezte magától, vajon mi lehet Debbie-vel a baj, hiszen Tad olyan egyértelműen elutasította.

Rossz érzése volt, és nem tudta, miért. Körülnézett a konyhában, mint aki azt várja, a nyugtalanság oka megszólal, hogy felfedje magát. De nem történt semmi.

– Megyünk, mami?

– Igen – felelte Donna szórakozottan. A hűtőszekrény mellett egy üzenőtábla volt a falra erősítve. Donna ráfirkantotta: *J. Camber műhelyébe vittük Taddel a Pintót. Nemsokára jövünk.*

– Kész vagy, Tad?

– Kész hát! – A kisfiú mosolygott. – Kinek írtál, mami?

– Hát lehet, hogy Joanie elhozza a málnát, amit ígért – mondta Donna kicsit bizonytalanul. – Vagy benéz Alison Mackenzie. Ő is ígérte.

– Aha!

Donna megborzolta Tad haját, és együtt kimentek a házból. Úgy csapta meg őket a hőség, mint egy párnába burkolt kalapács. Fogadok, hogy el se indul az a rohadt kocsi! – gondolta az asszony.

De elindult.

3 óra 45 perc volt.

Délkeletnek tartottak a 117-es úton a Maple Sugar Road felé, ami úgy öt mérföldre volt. A Pinto példásan viselkedett, s ha korábban nem ugrál-rángatózik, Donna maga sem tudta volna, miért csinál ilyen nagy ügyet az egészből. Így viszont ismét mereven kiegyenesedve vezetett, negyven mérföldnél nem gyorsabban, és ha kocsi közeledett hátulról, olyan messze kihúzódott, ahogy csak tudott. Jócskán volt forgalom. Már megindult a turisták s a szabadságra igyekvők áradata. A Pintóban nem volt légkondicionálás, így mindkét ablak nyitva volt.

Bár az otthonuk a dombtetőről Castle Rock központjára és a városka meseszép ligetére nézett, még öt mérföldnyire sem voltak a saját házuk kapujától, amikor az utat már mindkét oldalról erdő szegélyezte. Az erdő itt-ott egy kicsit visszahúzódott, s ilyenkor előtűnt egy-egy telek, rajta ház vagy lakókocsi.

Minél távolabb kerültek a központtól, annál szegényesebbek, viskószerűbbek lettek a házak. A nap még erősen tűzött, s még vagy négy óra volt hátra alkonyatig, de az üresség – mert hiszen közben maguk mögött hagyták a turistákkal teli útszakaszt, akik már előbb letértek a 117-esről – ismét nyugtalanná tette az asszonyt. Amíg a 117-es úton mennek, addig még megjárja, de aztán...

MAPLE SUGAR ROAD feliratú tábla (amely lepattogzott, és itt-ott ki is lyukadt; a környékbeli srácok kispuskákkal meg söréttel lőttek célba rá) jelezte, hogy hol kell befordulniuk. Az út kétsávos aszfaltút volt, dimbes-dombos, és tele fagy okozta repedésekkel. Megkerült két-három szép házat, néhány távolról sem szép házat meg egy betonalapra tett, ócska Road King lakókocsit. Előtte gyom verte fel a kertet. A bejárat előtt egy-két éves, pókhasú gyerek álldogált. Nyitva volt a szája, az egyik kezével az orrát piszkálta, a másikkal a köldökét. Donnának lúdbőrös lett a karja, ahogy ránézett.

Elég! Az isten áldjon meg, mi bajod?

Újra összezárult körülöttük az erdő. Egy 68-as Ford Fairlane jött velük szembe, és vágtatott el mellettük. Hosszú hajú fiatalember vezette, nem volt rajta ing. Ez volt az egyetlen jármű, amellyel találkoztak.

A Maple Sugar Road felfelé tartott az emelkedőn. Ekkor kezdte a Pinto ismét a rángatást és az ugrálást. Donna lélegzete elakadt, és magában mondta: – *Jaj, ne hagyj cserben, gyerünk már, te átkozott kis doboz, gyerünk!*

Tad nyugtalanul mocorgott az ülésen, és egy kicsit erősebben szorította az uzsonnatáskáját.

Donna a lábával finoman pumpálni kezdte a gázpedált, s közben az agya egyetlen szót ismételgetett egyre, mint valami primitív imát: *gyerünk, gyerünk, gyerünk, gyerünk!*

– Mami, csak nem...

– Csitt, Tad!

A rángatózás hevesebb lett. Donna tehetetlen kétségbeesésében keményen a gázpedálra lépett, mire a Pinto hirtelen megugrott, de a motor egyenletesen húzott tovább.

– Juj! – kiáltotta Tad olyan hirtelen és oly hangosan, hogy az asszony szinte felugrott az ülésben.

– Még nem vagyunk ott, Tad.

Rövidesen útkereszteződéshez értek, amelyet újabb fatábla jelzett: TOWN ROAD, 3. SZ. Donna diadalmasan befordult. Ez Camberék utcája, s ha jól emlékszik, már másfél mérföldnyire sincsenek onnan. Ha a Pinto most adja fel, már gyalog is felérnek.

Maguk mögött hagytak egy düledező házat, amely előtt egy furgon meg egy nagy, fehér, rozsdásodó kocsi állt. A visszapillantó tükörből Donna látta, hogy a kúszócserje teljesen elvadult a ház napos oldalán. A ház után balra mező nyílt, és a Pinto meredek dombnak indult.

Már félúton jártak, amikor a kocsi elölről kezdte. Ezúttal vadabbul dobált és rángatózott, mint eddig bármikor.

– Feljutunk vele, mami?

– Fel – felelte mogorván Donna. A kipufogó nagyokat durrant, s a kocsi egyre lassabban ment, de odafent már előbukkant Camberék háza és a műhely, garázs céljaira szolgáló vörös fészer.

Egyszer-kétszer már használt, ha tövig nyomta a gázpedált. Most újra megpróbálta, és a motor egy pillanatra meg is nyugodott, de hamarosan megint rángatott és reszketett. Donna újabb kísérletére aztán elkezdett kihagyni. A műszerfalon villogó lámpa jelezte, hogy a Pinto hamarosan leáll.

De ez most már nem számított, hiszen ha kínlódva is, maguk mögött hagyták Camberék postaládáját. Csomag lógott rajta, s ahogy elhaladtak mellette, Donna még a feladót is ki tudta betűzni: J. C. Whitney and Co.

Azon töprengett, hogyan vigye be az autót a kocsifeljáróba. *Dögöljön be ott!* – gondolta. – *Úgy legalább se ki, se be, amíg meg nem javítja.*

A kocsifelhajtó valamivel a házon túl volt. Ha végig dombnak felfelé halad, mint náluk, a Pinto aligha jut a végére. De Camberék kocsifelhajtója egy rövid kis emelkedő után kiegyenesedett, majd lefelé vezetett, a garázzsá alakított fészer felé.

Donna üresbe kapcsolt, és hagyta, hogy a Pinto maradék lendülete a félig nyitva álló fészer ajtaja felé vigye őket.

Amint levette a lábát a gázpedálról, és a fékre lépett, hogy megálljanak, a motor még egy kicsit rángatózott, de már erőtlenül. Az AMP jelzőlámpa lassan, szívdobogásszerűen lüktetett, majd megállapodott. A motor leállt.

Tad Donnára nézett.

Az asszony rámosolygott.

– Tad, öreg harcos – mondta – megérkeztünk!

– Meg – felelte Tad. – De van-e itt valaki?

Sötétzöld kisteherautó állt az udvaron, a fészer mellett. Igen, ez Camberé, nem pedig javításra vár. Donna még emlékezett rá. Odabenn viszont nem égett a lámpa. Az asszony jobbra-balra forgatta a fejét, s látta, hogy a házban is sötét van. És a postaládán is csomag lógott.

A csomag feladóját, a J. C. Whitney and Co. céget Donna ismerte. Katalógusukat a bátyja is járatta kamaszkorában. A cég autóalkatrészeket és -felszerelést árult. Mi sem természetesebb, mint hogy Joe Camber egy ilyen cégtől kap csomagot. Csakhogy ha itthon volna, már nyilván behozta volna a postáját.

Nincs itthon senki – gondolta kedveszegetten, és egy kicsit Vicre is haragudott. *"Mindig otthon van, ez biztos, a pasas gyökeret eresztene, ha tudna, biztos, hogy ott van, kivéve, ha tényleg szükséged van rá."*

– Azért nézzük meg! Biztos, ami biztos – mondta Donna, és már nyitotta az ajtót.

– Nem tudom kikapcsolni az övemet – mondta Tad, és tehetetlenül kaparászott a csat körül.

– Jól van, nehogy beleszakadj, Tad! Mindjárt átjövök, és kiengedlek.

Kiszállt, becsapta az ajtót, és két lépést tett a kocsi orra felé. Az volt a szándéka, hogy a motorházat megkerülve megy át a kisfiú oldalára, hogy kiszabadítsa Tadet. Ezzel Cambernek is lehetőséget adna rá – ha itthon van mégis – hogy megnézze, ki jött. Valahogy nem szívesen lépett volna be a műhelybe bejelentés nélkül. Talán ostobaság volt az egész, de a Steve Kemppel lezajlott kellemetlen és ijesztő konyhai jelenet óta ébredt rá igazán, mit is jelent védtelen nőnek lenni.

Ahogy kilépett, azonnal feltűnt a mélységes csend. Akkora volt a forróság és a csend, hogy az valahogy ijesztőnek tűnt. Hangokat persze hallott: madárfüttyöt, egy varjú harsányabb károgását a domboldalon elnyúló mezőn. Enyhe szellő sóhajtott, és a kocsifelhajtót szegélyező tölgyek árnyai mozgó alakokat rajzoltak a lába elé. De nem hallott sem autózúgást, sem egy távoli traktor vagy bálázógép pufogását. A városi

ember számára – és Donna az maradt – az efféle ember teremtette hangok a természetesek; a természet zajai többnyire kívül esnek a szelektív érzékelés hálóján. S az ilyen hangok teljes hiánya zavart eredményez.

Hallanám, ha dolgozna, gondolta Donna. De a csendet csak a lába alatt csikorgó kavics hangja törte meg, és még valami, valami mély, halk, távoli, gyengén hallható berregés, amit – szinte tudattalanul – azzal intézett el, hogy nyilván egy transzformátor vagy út menti villanypózna zúg valahol.

A motorház elé ért, és éppen megkerülte volna a kocsit, mikor új hang adódott az eddigiekhez. Mély, öblös morgás.

Donna azonnal megállt és felkapta a fejét. Igyekezett kideríteni a hangforrás irányát: Egy pillanatig nem találta, s ettől megrémült – nem annyira a hangtól – hanem annak látszólagos iránynélküliségétől. Sehonnan sem jött. És mindenhonnan. Aztán bekapcsolt valami belső radarkészülék – talán a túlélés ösztöne – és az asszony megértette, hogy a morgás a garázs belsejéből jön.

– Mami? – Tad kidugta a fejét a nyitott ablakon, amennyire csak a biztonsági öve engedte. – Nem bírom levenni ezt a...

– *Sssss!*

(Morgás.)

Donna óvatosan hátrább lépett, a keze könnyedén a Pinto hűtőjén nyugodott, de egész belsője csupa feszültség. Nem pánik bénította meg, hanem valami felfokozott éberség, s közben arra gondolt: – *Azelőtt nem morgott!*

Cujo előjött Joe Camber műhelyéből. Donna rábámult, és érezte, hogy a lélegzete elakad. Ugyanaz a kutya volt. Cujo. De...

De Uramisten...

(Jóságos Úristen!)

A kutya tekintete Donnára szegeződött. A szeme véreres volt és piros. Ragacsos váladék szivárgott belőle. Mintha gumikönnyeket sírna. Foltos bundája összetapadt; ragacsos volt a sártól és...

Vér! Csak nem...

(De vér, Jézus Mária, ez vér, vér!)

Donna mozdulni sem bírt. Nem is lélegzett. Leállt a tüdeje. Hallott már olyasmit, hogy valakit megbénít a félelem, de sohasem hitte, hogy ez a bénaság ennyire teljes lehet. Az agya és a lába közti idegkapcsolat egyszerűen megszakadt. A kezei érzéketlen húsgombócokká váltak. A vizelete megindult. Tudomást sem vett róla, legfeljebb valami már-már távoli, enyhe melegséget érzett.

A kutya pedig mintha csak tudta volna, mennyire fél tőle. Szörnyű, üres tekintete egy pillanatra sem hagyta el Donna tágra nyitott kék szemét. Lassan, szinte nyugodtan cammogott előre. Már a műhelyajtó előtti deszkán járt. Aztán a kavicsúton, úgy tizenkét-tizenhárom méterre. Folyamatosan, megszakítás nélkül morgott. Mély, berregő hang volt, egyszerre fenyegető és kábító. Cujo pofájáról hab csöpögött. És Donna moccanni sem bírt. Képtelen volt rá.

Ekkor Tad is észrevette a kutyát, felismerte, hogy vérfoltos a bundája, és iszonyú sikoly tört fel belőle, magas, éles sikoly, amitől Cujo tekintete irányt változtatott. Talán ez oldotta fel az asszonyt gúzsba kötő bénultságot.

Nagy lendülettel, mint aki részeg, megpördült a tengelye körül, közben bevágta a lábát a Pinto lökhárítójába. A fájdalom acéldárdája a csípőjéig hatolt. Visszafelé rohant a kocsi orra körül. Cujo morgása dühödt, fülsiketítő bőgéssé erősödött, és a kutya az asszonyra rontott. Donna majdnem elcsúszott a laza kavicsúton, s csak úgy nyerte vissza az egyensúlyát, hogy a karja a kocsi motorházára csapódott. Beverte a könyökcsontját, és a fájdalomtól felsikított.

A kocsi ajtaja be volt csukva. Maga csukta be automatikusan, amikor kiszállt. A kilincs alatti gomb krómozott

zománca hirtelen vakítóan fényesnek tűnt, s napsugárnyilakat röpített a szemébe. *Nem leszek képes rá, hogy kinyissam az ajtót, beugorjak, és újra becsukjam*, gondolta, és szinte fojtóan szökött a torkába a felismerés, hogy a halál küszöbén áll. *Nincs már idő. Lehetetlen!*

Feltépte a kocsi ajtaját. Hallotta a saját, ziháló lélegzetét. Tad újra sikoltott, élesen, fülsértően.

Donna szinte bezuhant a vezetőülésbe. Egy pillanatra látta, hogy Cujo már a hátsó lábára nehezedik, s már el is rugaszkodik a földtől, hogy mind a kilencven kilójával egyenesen az ő ölébe vesse magát.

Két kézzel rántotta be a Pinto ajtaját. A válla a dudának nyomódott. Az utolsó pillanatban tette. Egy másodperc töredékével az ajtócsapódás után nehéz, erőteljes puffanás következett, mintha valaki egy fatönkkel ütött volna a kocsira.

A kutya üvöltő ugatása hirtelen elhallgatott, és csend lett.

Elkábult az ütéstől, gondolta Donna szinte hisztérikusan. *Hála Istennek! Hála...*

Ám a következő pillanatban Cujo hab borította, torz vigyorba húzódó pofája úgy emelkedett fel az ablak túloldalán, alig néhány centiméterre Donnától, mint valami rémfilmbeli szörnyeteg, amely azzal nyújtja a

végső, legtökéletesebb izgalmat rettegni vágyó közönségének, hogy leugrik a vászonról. A hatalmas, súlyos fogak közelről látszottak. És újra ott volt az az ájuláskeltő, iszonyatos érzés, hogy a kutya *őt* nézi, nem egy asszonyt, aki bennragadt az autóban a kisfiával, hanem őt, *Donna Trentont,* mintha csak arra várt volna, hogy ő megjelenjék.

Cujo ismét ugatni kezdett. A hang még a biztonságos üvegen át is rémisztően hangosnak tűnt. Donna pedig egyszerre csak rádöbbent, hogy ha nem húzza fel automatikusan az ablakot akkor, amikor megállt a kocsival (ezt még az apja verte belé így, ebben a sorrendben: "Megállítod a kocsit, feltekered az ablakot, behúzod a kéziféket, kiveszed a kulcsot, bezárod a kocsit"), akkor a kutya már átharapta volna a torkát. A vére elborítaná a kormányt, a műszerfalat, a szélvédőt. Csak az a tett mentette meg az életét, amelyet gondolkodás nélkül hajtott végre. Még csak nem is emlékezett rá.

Tad jutott az eszébe, és felé fordult. Amikor meglátta, új rémület fogta el, amely úgy fúródott belé, mint valami tüzes szeg. A kisfiú nem ájult el, de nem is volt igazán öntudatnál. Hátrabillent az ülésben, s a szeme kába, üres volt. Az arca hófehér. A szája sarka kékes.

– Tad! – Donna az ujját pattogtatta a kisfiú orra előtt, mire az álmatagon pislogni kezdett. – Tad!

– Mami! – szólalt meg nehézkesen. – Hogyan jött ki a szörny a szekrényemből? Rosszat álmodtam? Otthon vagyunk?

– Nem lesz semmi baj – nyugtatta, bár beleborzongott abba, amit Tad a szekrényben lévő szörnyről mondott.

– Az a helyzet...

Meglátta a kutya farkát és széles hátát, amint az épp megkerülte a Pinto orrát. A másik oldal felé tartott, ahol Tad ült...

És Tad ablaka nyitva volt.

Úgy vetette át magát Tad ölén keresztül, mint a rugó, olyan lendülettel és erővel, hogy az ujja is majd eltört, ahogy az ablak hajtókarjához kapott. Olyan gyorsan tekerte, ahogy csak tudta. Lihegett, és érezte, hogyan mocorog Tad a súlya alatt.

Az ablak háromnegyed részt zárva volt már, amikor Cujo nekiugrott. Az orra benyomódott az egyre kisebbedő nyílásba, és a csukódó ablak felfelé tolta. Vicsorgó ugatásainak hangja betöltötte a kis kocsit. Tad újra felsikított, a két karját a feje köré szorította és eltakarta a szemét. Megpróbálta befúrni magát Donna ölébe. Kétségbeesett menekülési igyekezetében csökkentette a nyomaték erejét, amelyet az anyja ki tudott fejteni.

– Mama! Mama! Mama! Ne engedd! Kergesd el innen!

Valami meleg folyt le a kézfején. Növekvő iszonyattal látta, hogy a kutya szájából ömlő vér és váladék keveréke. Minden erejét latba vetve még egy negyedfordulattal sikerült feljebb csavarnia az ablakot... aztán Cujo visszavonult. Egy pillanatra látta a pofáját, a barátságos bernáthegyi-ábrázat torz, dühödt, őrült karikatúráját, aztán az állat visszaesett a négy lábára, s már csak a háta volt látható.

A kar most már könnyen forgott. Donna bezárta az ablakot s a kezét a farmerébe törülte. Közben undorában felkiáltott.

(Ó, uram Jézus, Uramisten!)

Tad visszazuhant az előbbi féleszméletlenségbe. Ezúttal nem is rezzent, amikor Donna megint az ujját csattogtatta előtte.

(Istenem, édes istenem, micsoda komplexusai lesznek ettől! Jaj, édes kicsi Tad, bár hagytalak volna otthon Debbie-vel!)

Megragadta a kisfiú vállát és előre-hátra hintáztatta.

– Alszom, mami? – kérdezte újra a kisfiú.

– Nem – felelte az asszony. Tad nyöszörögni kezdett, halkan, fájdalmasan. Donna szíve majd megszakadt. – Nem, de nincs semmi baj! Tad? Hallod? Nincs semmi baj! Az a kutya nem tud ide bejönni! Csukva van az ablak is! Nem jöhet be! Nem bánthat minket!

Ez végre eljutott a gyerek tudatáig, és Tad tekintete egy kissé kitisztult. – Akkor menjünk haza, mami! Nem akarok itt maradni!

Cujo úgy ugrott fel a motorház tetejére, mint valami nagy, szőrös rakéta, és ugatva a szélvédőnek rontott. Tadből újabb sikoly tört elő, a szeme kimeredt, kicsi kezével az arcába mart. Lángvörös nyomok maradtak a helyén.

– Nem bánthat minket! – kiáltott rá Donna. – Hallasz engem? Nem jöhet be, Tad!

Cujo tompa puffanással ütődött a szélvédőnek. Visszapattant. A körmével próbált megkapaszkodni a motorházon. Egy csomó helyen lekaparta a festéket. Aztán újra támadt.

– *Haza akarok menni!* – sikoltotta Tad.

– Jól ölelj meg, Tad, és ne izgulj!

Milyen nevetségesen, ostobán hangzik ez... de hát mi mást mondhatna?

Tad Donna keblébe temette az arcát, éppen abban a pillanatban, amikor Cujo ismét a szélvédőnek ugrott. Hab kenődött szét az üvegen, ahogy át akarta rágni magát rajta. A zavaros, duzzadt-vörös szemek ismét Donna szemébe bámultak. "Szétmarcangollak" – ezt mondták. – "Téged meg a gyereket! Mihelyt megtalálom a módját, hogy bejussak ebbe a

bádogdobozba, elevenen felfallak benneteket! Még ordítani fogtok, amikor én már a tagjaitokat nyelem!"

Veszett! – gondolta Donna. *Ez a kutya veszett!*

Félelme és balsejtelme nőttön nőtt, amint a kutya fölött Joe Camber parkoló teherautójára pillantott. Vajon megharapta-e az állat Cambert?

Megtalálta a duda gombját, és megnyomta. A Pinto kürtje felbőgött, mire a kutya visszacsúszott a motorházról, s majdnem elvesztette az egyensúlyát. – Ez nem tetszik, mi? – ordított rá Donna szinte diadalmasan. – Fáj tőle a füled, igaz? – Teljes erejével lenyomta a gombot ismét.

Cujo leugrott a kocsi orráról.

– Mami, *szépen kérlek*, menjünk már haza!

Donna megforgatta a kulcsot az önindítóban. A motor újra meg újra felköhögött, de nem indult be. Donna végül is feladta, és visszafordította a kulcsot.

– Drágám, egyelőre nem tudunk elindulni. A kocsi...

– De igen! De igen! Azonnal! *Menjünk már!*

Az asszony agya lüktetni kezdett. Az ütések tökéletes szinkronban voltak a szívverésével.

– Kérlek, figyelj rám, Tad. A kocsi nem akar elindulni. Megint az a szelep vagy micsoda! Meg kell várnunk, amíg lehűl a motor. Akkor biztosan elindul. És elmehetünk.

Csak annyi kell, hogy kifaroljunk, és az autó orrát a dombnak lefelé irányítsam. Akkor már az sem számít, ha lefullad, mert gurulhatunk. Ha nem gyulladok be, és nem fékezek, motor nélkül is lejuthatunk majdnem a Maple Sugar Roadig... vagy...

A domb alján álló ház jutott az eszébe, amelynek a keleti oldalát elborította a vadul burjánzó lonc. Ott emberek vannak! Látta, hogy autók állnak az udvaron.

Emberek!

Újra dudálni kezdett. Három rövid jel, három hosszú, három rövid. Csupán ennyi maradt meg az emlékezetében a morzézásból, amit még cserkészlány korában tanult. De hallani fogják. Még ha nem is értik az üzenetet, valaki csak feljön, hogy megnézze, ki lármázik Joe Camberéknél... és miért.

De hol a kutya? Már nem látta. Nem számít. A kutya nem tud hozzájuk férni, és nemsokára jön a segítség.

– Minden rendben lesz! – biztatta Tadet. – Meglátod!

Hétfő volt, kora este. Vic Trenton és Roger Breakstone az Image-Eye filmstúdió házi vetítőjének harmadik sorában ült. A nyakkendőjüket levetették, az ingujjuk feltűrve, mégis fulladoztak a kis, légkondicionálás nélküli teremben. Ötödször nézték végig a Zabpehelyprofesszor tévéreklámjainak filmváltozatát. Pontosan húszat. A húsz közül három a hírhedtté vált Málnást hirdette.

A gépész már elment, majd tizenöt perccel később távozott Rob Martin is, a stúdió vezetője. – Holnap is, szerdán is, egész nap nyitva áll az ajtóm előttetek – mondta búcsúzóul, de azt már nem tette hozzá, amit gondolt, s amit a másik kettő éppoly jól tudott, "feltéve, ha van mondanivalótok".

Rob a vietnami háborúban hagyta fél lábát, és keményen küszködve hozta létre a stúdióját. Igazából – és ez nem kevéssé a Sharp-hirdetések sikerének volt köszönhető – az elmúlt tizenhat hónapban lendült fel az üzlete. Most viszont minden összeomlással fenyegetett, hiszen nyilvánvaló volt, hogy amennyiben Vic és Roger elvesztik a Sharp-üzletet, és nem bízzák meg több munkával őket, Rob stúdiója elveszti a többi reklámügynökség megbízásait is. Minden oka megvolt hát a keserűségre.

Már vagy húsz perce ültek némán, csak a cigarettájukat szívták, amikor Roger végre halkan megszólalt. – Vic, én rosszul leszek! Látom, hogy ül ez a pasas a katedrán, és bámul rám, mint maga a megtestesült ártatlanság, aztán jóízűen belekóstol a festékes müzlibe, és azt mondja: – "Ugyan! Nincs itt semmi baj!" Felfordul a gyomrom tőle. Fizikailag rosszul leszek, érted? Örülök, hogy a gépész hazament, mert ha még egyszer végig kell néznem, elhányom magam!

Elnyomta a cigarettáját a karfába süllyesztett hamutartóban. *Tényleg* betegnek látszott. Sárgás volt az arcszíne, s ez Vicnek sehogy sem tetszett. Akárminek, harci fáradtságnak, sokknak nevezzük is, gondolta, a félelem a lényeg. Mint amikor az ember a sötétbe néz, és megpillant valamit, ami fel akarja falni.

– Folyton azt vártam, majd csak látok valamit – mondta Roger. – Valamit, érted? Nem tudtam elhinni, hogy ilyen szörnyű ez az egész. Ahogy ezek a hirdetések összeadódnak, az összhatás olyan... mint amikor Jimmy Carter kijelentette: "Én sohasem fogok hazudni önöknek." – Mélyet szívott újabb cigarettájából, aztán elfintorodott, és azt is elnyomta. – Nem csoda, hogy csemege volt a humoristáknak. Olyan *kenetteljesnek* látszik most a pasas, hogy... – Roger hangja remegett. Hirtelen elhallgatott.

– Van egy ötletem – szólt csendesen Vic.

– Tényleg. Említettél valamit még a gépen. – Roger Vicre emelte lemondó tekintetét. – Ha van valami ötleted, hát halljuk!

– Azt hiszem, a Zabpehelyprofesszornak még egyszer meg kell jelennie – mondta Vic. – Meg kell róla győznünk az öreg Sharpot. Nem a srácot. Az öreget.

– Aztán most mit áruljon az öreg prof, mi? Patkánymérget? Vagy esetleg Vietnamból visszamaradt vegyszereket? – kérdezte Roger, s közben még egy gombot kigombolt az inge nyakánál.

– Ugyan, Roger! Senki sem kapott mérgezést.

– De akár kaphatott is volna. – Roger fülsértően nevetett. – Néha az az érzésem, te nem érted, milyen is ez a reklámszakma.

– Roger...

– Ha nem tudnád, olyan országban élünk, ahol az újságok címoldalára kerül, ha valamelyik fogyasztói csoport úgy találja, hogy egy McDonald's-féle hamburger súlya tíz grammal kevesebb az előírásosnál. Ha valami obskurus dél-kaliforniai lap megírja, hogy egy Pintóba hátulról beleszalad egy másik, és valamelyiknek felrobban a benzintankja, a Ford cég még a gatyájából is kiesik, úgy reszket...

– Ezt inkább hagyd, jó? – mondta Vic nevetve. – A feleségemnek is Pintója van. Nincs elég bajom?

– Én mindezzel csak annyit akarok mondani, hogy ha a Zabpehelyprofesszor még egyszer megjelenik, az körülbelül olyan lesz, mintha Nixon ráadást adna az utolsó beszédéből. A professzor *kompromittálta magát*, Vic, nincs tovább! – Szünetet tartott, és Vicre nézett. – És mégis, mit mondjon?

– Azt, hogy sajnálja. Hogy bocsánatot kér.

Roger egy pillanatig üveges tekintettel meredt rá, aztán hátravetette a fejét, és kétségbeesetten felnevetett.

– Hogy sajnálja? *Sajnálja?* Hát ez isteni! Ez a te nagy ötleted?

– Várj, Roger! Nem hagyod, hogy megmagyarázzam. Nem szoktál így viselkedni.

– Nem szoktam – hagyta rá Roger. – Tényleg nem. Akkor tessék, meséld el! De nem tudom elhinni, hogy...

– Hogy komolyan mondom? De igen, komolyan mondom! Te is elvégezted a tanfolyamokat, igaz? Mi minden sikeres reklámtevékenység alapja? Mi értelme egyáltalán hirdetni?

– Minden sikeres reklámtevékenység alapja az, hogy az emberek *hinni akarnak*.

– Így van. Amikor egy tévémárka szerelője arra panaszkodik a reklámban, hogy ő a legmagányosabb ember a városban, mert sohasem hívják sehová, az emberek *el akarják hinni*, hogy azt a tévét sohasem kell

javítani. Joe di Maggiónak meg elhiszik, hogy a Mr. Coffee kávét és pénzt takarít meg, mert akkor meg *azt* akarják elhinni. Ha...

– De hisz éppen ezért kerültünk ekkora szarba! Hinni akartak a Zabpehelyprofesszornak, és csalódtak benne. Ugyanúgy, ahogy Nixonnak is hinni akartak...

– Nixon, Nixon, Nixon! – kiabálta Vic, és maga is meglepődött saját felcsattanásán. – Elvakít ez az egyetlen hasonlat! Már legalább ötszázszor hallottam tőled, amióta a balhé kitört, *pedig nem áll!*

Roger döbbenten bámult rá.

– Nixon csalt, tudta, hogy csal, és azt hazudta, nem csalt. A Zabpehelyprofesszor azt mondta, hogy a Málnással nincs semmi baj, de baj lett. Csakhogy ő ezt *nem* tudta előre! – Vic előrehajolt, és a nyomaték kedvéért az ujjával megérintette Roger karját. – Nincs szó becsapásról, hitszegésről. Ezt el kell mondania, Roger! Ki kell állnia az amerikaiak elé, és el kell mondania, hogy nem csapta be őket. Annyi történt, hogy egy festékgyártó cég hibát követett el. Nem a Sharp cég a hibás! Ezt el kell mondania. És ami a legfontosabb, hozzá kell tennie, hogy sajnálja, hogy ilyesmi előfordulhatott... és bár senkinek sem esett baja, sajnálja, hogy sokan megijedtek.

Roger bólintott, aztán vállat vont.

– Igen, most már látom, mire akarsz kilyukadni, de sem az öreg, sem a srác nem fogja bevenni, Vic. El akarják temetni a sze...

– Hát ez az! Pontosan ez! – Vic most már tényleg kiabált, de úgy, hogy Roger összerezzent. Talpra ugrott, és fel-alá járkált a vetítőteremben. – Persze, hogy el akarják temetni, és igazuk is van, a professzort el kell temetni. Amit viszont meg kell értetnünk velük, az az, hogy nem éjfélkor, titokban kell eltemetni. Ez a dolog lényege! Úgy akarják eltüntetni, mint egy bérgyilkos maffiózót... vagy ahogy a beijedt család temeti el járványos betegségben elhunyt rokonát.

Olyan közel hajolt Rogerhez, hogy majdnem összeért az orruk.

– Az a feladatunk, hogy megértessük velük: a Zabpehelyprofesszor nem nyugodhat békében, hacsak nem *fényes nappal* temetik el! És azt akarom, hogy az egész ország gyászolja!

– De hiszen te sí... – kezdte Roger, de aztán hirtelen összezárta a száját.

Vic most először látta, hogy társa arcáról végre távozik a rémült, a bizonytalan kifejezés. Tekintete hirtelen kitisztult, és a riadt arckifejezést szinte bolond vigyor váltotta fel. Vic annyira megkönnyebbült e vigyor láttán, hogy Kemp levelének kézhezvétele óta most először feledkezett meg Donnáról és arról, ami vele történt. A feladat teljesen rabul ejtette, és

csak jóval később jutott eszébe, hogy elgondolkodjon: milyen régen nem adta át magát ilyen mámorosan, ízig-vérig a munkának, amihez voltaképpen a legjobban értett.

– Látszólag csak arról van szó, hogy még egyszer elismételjük, amit a Sharp cég eddig is mondott – folytatta Vic. – De ha most mindezt a professzor *maga* mondja...

– A kör bezárul – mormogta Roger. Új cigarettára gyújtott.

– Hát persze. Talán úgy tudnánk eladni az öregnek, mint a Málnásmüzli-komédia utolsó felvonását. Amivel megszabadulunk tőle.

– Úgyhogy lenyeljük a keserű pirulát. Igen, ez tetszeni fog az öreg csirkefogónak. Nyilvános bűnbánat... önostorozás...

– És akkor nem úgy távozna, mint egy nagyképű pali, aki hasra esett a tócsában, hanem mint Douglas MacArthur tábornok, azzal, hogy az öreg harcosok sosem halnak meg, csak eltűnnek a képből... Ez a felszín. De alatta a *tónust*, az *érzést* kell megkeresnünk... – Ez azonban már Roger területe volt. Ha végre sikerült felvázolnia azt, ami a múltkor a kávé fölött megfogant benne, akkor már Rogeré a terep.

– MacArthur – ismételte halkan Roger. – De hiszen megvan, nem? Búcsúzó hangulat. Sajnálkozás. Azt kell éreztetni az emberekkel, hogy a professzorral igazságtalanul bántak el, de most már késő. És... – Szinte döbbenten nézett Vicre.

– És mi?

– Főműsoridőben.

– Micsoda?

– Akkor kell leadni. Főműsoridőben. Ezeket a hirdetéseket a szülőknek szánjuk, nem a gyerekeknek.

– Úgy van, úgy van!

– Ha valaha is megcsináljuk őket.

Vic mosolygott.

– De még mennyire megcsináljuk! – És Roger egyik kedvenc kifejezését használta, amivel a barátja a jó hirdetésszöveget jellemezte. – Ez akár egy tank, Roger! Ha kell, célba vesszük, és megadásra kényszerítjük őket. Csak az a lényeg, hogy valami konkrétum is összejöjjön, mielőtt Clevelandbe érünk...

Még egy teljes órát ültek a kis vetítőben, s mire fáradtan, izzadtan visszaindultak a szállodába, odakinn teljesen besötétedett.

– Hazamehetünk már, mami? – kérdezte csüggedten Tad.

– Nemsokára, szívem.

Az indítókulcsra nézett. Három kulcs függött a kulcstartón: a ház kulcsa, a garázsé és a Pinto hátsó, felcsapható csomagtérajtajáé. A kulcstartót áprilisban vette Bridgtonban. Kedveszegett és riadt volt akkor, pedig még azt sem tudta, mi az a félelem. A félelem az, amikor az ember a gyereke ablakát próbálja feltekerni, miközben egy veszett kutya nyála folyik a kezére.

Kinyújtotta a kezét. Megérintette a kulcstartó bőrtokját. Aztán visszahúzta a kezét.

Az igazság az volt, hogy félt megpróbálni.

Negyed hét volt. Még nappali világosság, bár a Pinto árnyéka már hosszan elnyúlt, egészen a garázsajtóig. Donna nem tudhatta, de a férje és Roger éppen a Zabpehelyprofesszort nézték a stúdió házi vetítőjében. Nem értette, miért nem válaszol senki a dudával leadott S. O. S. jelzéseire. A könyvekben ilyenkor mindig jön valaki. Ez a hősnő jutalma, amiért ilyen életrevaló ötlete támadt. De nem jött senki.

Pedig a hang biztosan eljutott a lenti, düledező házig. Talán részegek azok odalenn. Vagy a két kocsi tulajdonosa együtt ment el egy harmadik kocsival. Donna nem bánta volna, ha legalább látja azt a házat, de az ereszkedő domboldal eltakarta.

Végül is feladta az S. O. S.-ezést. Félt, hogy a kürtölés kimeríti a Pinto akkuját. Még mindig bízott abban, hogy a kocsi elindul, ha lehűl a motor. Eddig mindig így volt.

De nem mered megpróbálni, mert ha mégsem indul el... akkor mi lesz?

Újra az önindító felé nyúlt, amikor a kutya támolyogva ismét előtűnt. A Pinto előtt hevert, azért nem látták. Most lassan a fészer felé indult. Füle, farka lecsüngött, úgy tántorgott és botladozott, mint a részeges ember egy egész napos ivászat után. Hátra sem nézett, csak besiklott az épület árnyékába, és eltűnt.

Donna megint visszahúzta a kezét.

– Mami? Nem megyünk?

– Hadd gondolkodjam egy kicsit, édes! – mondta Donna.

Kinézett balra, a vezetőülés felőli ablakon. Nyolc lépéssel eljuthatna a Camber-ház hátsó ajtajáig. A gimnáziumban ő volt a női futócsapat sztárja, és ma is rendszeresen kocogott. Biztos, hogy előbb ér az ajtóhoz és a házba, mint a kutya. És benn ott a telefon. Felhívja Bannerman seriff hivatalát, és vége ennek az egész borzalomnak. Másfelől viszont, ha megint megköhögteti a motort, lehet, hogy a kocsi nem indul el, a kutya azonban előjön a zajra... Nem sokat tudott a veszettségről, de valami

olvasmányából rémlett, hogy a veszett állat betegesen érzékeny a hangokra. A harsány zajokra egyenesen őrjöngeni kezd.

– Mami?

– Psszt, Tad! Psszt!

Nyolc lépés futva. Gondolkozzunk csak!

Még ha Cujo fülel, és ugrásra készen les is odabenn a műhelyben, Donna biztos volt benne – *tudta* – hogy győztesen kerülne ki az ajtóig tartó futóversenyből. Igen, ott a telefon. És... egy olyan ember, mint Joe Camber, biztosan tart puskát odahaza. Tán nem is egyet. Micsoda gyönyörűséggel lőné ripityára annak a rohadt dögnek a fejét!

Nyolc lépés futva.

Igen. Gondoljuk csak meg!

De mi van, ha az a verandára nyíló ajtó zárva van?

Érdemes kockáztatni?

A szíve dörömbölt a mellkasában, miközben az esélyeket latolgatta. Más volna a helyzet, ha egyedül van. És ha nincs nyitva az ajtó? Gyorsabban érne oda a kutyánál, de először az ajtóig, aztán vissza a kocsihoz? Beérné a kutya. Különösen, ha futva jön, és úgy rohan rá, mint az előbb. És mit tenne Tad? És ha végig kellene néznie, hogyan tépi-marcangolja szét az anyját egy veszett vadállat...

Nem. Itt legalább biztonságban vannak.

Próbálkozz újra a motorral!

Az indítóhoz nyúlt, közben az agyában egy hang kétségbeesetten kiáltozott, hogy biztonságosabb megvárni, míg a motor tökéletesen lehűlt...

Tökéletesen? Hiszen már több mint három órája állnak itt!

Megragadta a kulcsot, és elfordította.

A motor köhögött egyet, kettőt, hármat... aztán egyszerre csak beindult, és felbőgött.

– Ó, istennek hála! – kiáltotta az asszony.

– Mami? – kérdezte Tad izgatottan. – Megyünk?

– Megyünk! – mondta elszántan Donna, és hátramenetbe kapcsolt, Cujo elővágtatott a pajtából... aztán csak állt és nézett. – *Dögölj meg, te rohadt állat!* – kiáltott rá Donna diadalmasan.

A gázpedálra taposott. A Pinto vagy egyméternyit hátragurult – aztán lefulladt.

– Nem! – ordította az asszony, miközben a hibajelző lámpa újra kigyulladt.

Cujo még két lépést közeledett, amikor leállt a motor, de most csak némán, leszegett fejjel állt. Engem les, gondolta Donna ismét. Az állat

hosszúra nyúlt árnyéka olyan éles körvonalakat adott, mint a fekete kartonpapírból kivágott árnykép.

Donna újra meg újra megpróbálta beindítani a kocsit, de minden kísérlete csődöt mondott. Az arca eltorzult. Tudomást sem véve Tadról, olyan szavakkal átkozódott, amelyekről eddig azt sem tudta, ismeri őket. Cujo pedig mindvégig ott állt, az árnyéka úgy nyúlt el mögötte, mint valami gyászlepel, és figyelt.

Aztán végül visszafeküdt a kocsifelhajtóra, mintha csak megnyugodott volna, hogy nincs számukra menekvés. Donna most még annál is jobban gyűlölte, mint amikor Tad ablakánál próbált benyomulni hozzájuk.

– *Mami... Mami... Mami!*

Valahonnan távolról. Nem is fontos. Most csak ez a rohadt, kurva, szemét kocsi a fontos. El fog indulni! El fogja indítani, *az akarata... puszta... erejével!*

Nem tudta, mennyit tölthetett el így, előregörnyedve, a haja a szemében – míg az önindítót csavargatta hiába. Végül is nem Tad kiáltásai térítették magához (azok már nyöszörgéssé halkultak), hanem a motor hangja. Öt másodpercig élénken köhögött-kattogott, aztán lelassult, majd leállt. Újabb öt másodpercnyi élénk kattogás, új leállás. De az utóbbi már tovább tartott.

Kivégzi az akkumulátort!

Abbahagyta.

Fokozatosan tért magához, mint aki ájulásból éled. Aztán, ahogy visszatértek a színek és a formák, Tadet látta, aki félelmében kicsire zsugorodva távolabb húzódott tőle. Az egyik nagyujja a szájában volt, a másik kezét arra a zsebére szorította, amelyben a Szörnyűző lapult. A légzése gyors volt és szaggatott.

– Tad – szólalt meg Donna. – Édesem, ne félj!

– Jól vagy, mami? – A kisfiú hangja alig volt több, mint rekedt suttogás.

– Jól. És te is. Mindenesetre biztonságban vagyunk. Ez a kocsi előbb-utóbb elindul. Csak várd ki a végét!

– Azt hittem, rám haragszol!

A karjába vette a fiát, és szorosan magához ölelte. Izzadságot érzett a hajában, de érezte a Johnson-féle sampon enyhe illatát is. Hirtelen maga előtt látta a flakont, ahogy biztonságban, józanul álldogál a fürdőszobaszekrény második polcán. Bár megérinthetné! Itt csak a halvány, múlékony illata volt jelen.

– Dehogy, kicsikém – mondta. – Nem rád haragudtam. Rád sosem!

Tad viszonozta az ölelést.

– Ugye, nem tud ide bejönni hozzánk?

– Nem.

– Nem... nem rághatja be magát ide, igaz?

– Nem.

– Gyűlölöm – mondta elgondolkodva Tad. – Bár elpusztulna!

– Igen. Én is gyűlölöm.

Donna kinézett az ablakon, és látta, hogy a nap már nyugodni készül. Babonás félelem fogta el. Gyermekkori bújócskákra emlékezett, amelyek akkor értek véget, amikor az árnyak összefolytak, s közöttük bíborszínű lagúnákba ömlött a sötétség, amikor távoli, már-már misztikus hangok hívtak vacsorára, hogy aztán rácsukódjék az ajtó az éjszakára.

Ez a kutya őt figyeli! Kész őrület, de már nem kétséges. Vad, eszelősen üres tekintetét egy pillanatra sem vette le az ő szeméről.

Ugyan, csak képzelődsz! Ez a kutya egyszerűen megveszett. Súlyos beteg. Anélkül is elég nagy a baj, hogy olyasmit látsz a szemében, ami nincs is ott.

Ezt mondta magának. Aztán néhány perc múlva azt, hogy Cujo szeme nyilván olyan, mint azoké az arcképeké, amelyek tekintete folyton követni látszik a nézőt, bárhol legyen is a helyiségben.

De a kutya mégiscsak őt nézte. És... és volt benne valami ismerős.

Láttad már, ugye? Azon a reggelen Tad első rémálma után, amikor a takarókat és lepedőket újra ott találtad a széken, Tad szekrényében, a macijával a halom tetején, s amikor kinyitottad a szekrényt, egy pillanatig csak egy összegörnyedt, vörös szemű alakot láttál, egy ugrásra kész bestiát. Ő volt az, Cujo! Igen, Tadnek mindvégig igaza volt, csak a szörny nem a szekrényében volt... hanem itt. Itt...

(hagyd abba!)

...itt volt, s csak arra várt, hogy

(AZONNAL HAGYD ABBA, DONNA!)

A kutyára bámult, és képzeletben szinte hallotta az állat gondolatait. Egyszerűek voltak. Ugyanaz a végsőkig egyszerű forma ismétlődött újra meg újra. A betegség és a kábulat örvénylő forgataga sem tudta elnyomni.

Öld meg a NŐT! Öld meg a FIÚT! ÖLD...

Hagyd abba!, parancsolt magára keményen az asszony. Ez az állat nem gondolkodik, és nem is gyerekszekrényben bujkáló mumus. Ez csak egy beteg állat. Még majd azt fogod hinni, a kutya Isten büntetése, amiért...

Cujo hirtelen felkelt, és – mintha csak szólították volna – bement a pajtába.

(mintha szóltam volna hozzá)

Reszkető hangon, már-már hisztérikusan felnevetett.

Tad felnézett.

– Mami?

– Semmi baj, kicsikém.

A fészergarázs sötét szájüregébe nézett, aztán a ház hátsó ajtajára. *Zárva? Nyitva? Zárva? Nyitva?* Donna egy, a levegőbe hajított, hol az egyik, hol a másik oldalára forduló, pörgő pénzdarabot látott maga előtt. Aztán egy forgópisztoly megperdített dobját, amelyben csak egy töltény van, a többi öt helye üres. Zárva? Nyitva?

A nap leszállt, s a fényéből csak egy keskeny, fehér csík maradt a nyugati horizonton. Nem volt szélesebb, mint a záróvonal az országút közepén. Hamarosan az is eltűnik majd. Tücskök ciripeltek a magas fűben a kocsifeljárótól jobbra.

Cujo még mindig a fészerben volt. Vajon alszik? – találgatta Donna. Vagy eszik?

Erről eszébe jutott, hogy valami ennivalót is csomagolt, mielőtt elindultak. Hátramászott a két első ülés között, és kiemelte Tad uzsonnatáskáját meg a saját barna zacskóját. A termosza egészen hátragurult, nyilván amikor a kocsi rángatózni kezdett. Úgy ki kellett nyújtóznia, hogy elérje, hogy még a blúza is kicsúszott a nadrágja derekából. Tad, aki már szunyókált, felébredt a mozgásra. Máris csupa rettegés volt a hangja, ami csak fokozta Donna gyűlöletét az átkozott kutya iránt.

– Mami? Mami? Mit csinálsz?

– Csak kiveszem az ennivalót – nyugtatta meg Donna. – Meg a termoszomat, látod?

– Akkor jó. – Tad újra hátradőlt, és visszavette az ujját a szájába.

Donna a füléhez emelte a termoszt, és megrázta. Törött üveg zörgésére számított, de csak a tej lötyögését hallotta. Ez is valami, gondolta.

– Tad? Nem ennél valamit?

– Aludni akarok – felelte a kisfiú, ki sem véve az ujját a szájából.

– Kell az üzemanyag a gépnek, öcsi – mondta az anyja.

Tad el sem mosolyodott.

– Nem vagyok éhes. Álmos vagyok.

Az asszony aggódva nézett a fiára, de végül úgy látta, jobb, ha nem erőlteti a dolgot. Az alvás Tad természetes védekezési eszköze – tán az egyetlen – és különben is már jó félórával túl voltak a lefekvés megszokott idején. Persze ha most otthon lennének, fogmosás előtt még meginna egy

pohár tejet, megenne egy-két csokis süteményt... meghallgatna egy-két mesét... és...

Donna máris érezte a könnyek forró csípését, és igyekezett elhessegetni magától minden hasonló gondolatot. Kinyitotta a termoszt, s reszkető kézzel kitöltött magának egy félpohárnyi tejet. Maga elé tette a műszerfal tetejére, aztán elővette az egyik becsomagolt fügerudat. Egy harapás után ráébredt, hogy iszonyúan éhes. Még három fügét megevett, aztán bekapott négy vagy öt olajbogyót, majd kiitta a tejet. Egy picit böffentett... majd a fészerre szegezte a szemét.

Sötét árnyékot látott előtte. Nem akármilyen árnyék volt. Cujo volt az.

Éberen őrködik fölöttünk.

Nem. Ezt nem hiheti. Azt sem hiheti, hogy valóban Cujót látta a fia szekrényében. Nem gondolhatja... de... de valahogy mégis elhitte. Nem az eszével.

A visszapillantó tükörben az út irányába nézett. Látni már nem lehetett a sötétben, de tudta, hogy ott van. És azt is tudta, hogy senki sem jár errefelé. Camberék háza az utolsó ebben az irányban. Rajta túl már semmi sincsen.

A fehér vonal a nyugati horizonton bágyadt visszfénnyé halványult... és Donna attól tartott, hogy már azt is csak úgy képzeli. A hold nem sütött.

Szinte maga sem hitte, de álmos volt. Talán neki magának is az álom a természetes fegyvere a félelem ellen, gondolta. Különben is mi mást tehetne? A kutya még mindig odakinn van (legalábbis úgy gondolta, hogy ott van, olyan sötét volt már, hogy nemigen lehet tudni, valódi alakot lát-e, vagy árnyékot csupán). Az akkumulátornak pihennie kell. Aztán majd újra próbálkozhat. Hát akkor miért ne aludna ő is?

Az a csomag ott a postaládán! Ami J. C. Whitney-től jött.

Felült, és elgondolkodva ráncolta a homlokát. Miért jutott most ez az eszébe? Van valami jelentősége?

Még mindig a kezében tartotta az olajbogyókkal és uborkakarikákkal teli edényt. Gondosan lefedte, és visszacsomagolta Tad uzsonnatáskájába. Nem gondolkozott el azon – nem is akart – hogy miért bánik ilyen körültekintően az ennivalóval. Hátradőlt az ülésen. A postaládára kötött csomag felől akart tovább elmélkedni – van valami jelentősége, ebben biztos volt – de hamarosan már máson járt az esze, s ez a más eltüntette a valóság éles tónusát. Elszenderedett.

Camberék rokonlátogatóba mentek. A rokonok talán két-három órai autóútra laktak innen, tán Kennenbunkban. Vagy Hollisban. Esetleg Augustában. Családi összejövetelt tartanak.

Vagy ötven embert látott egy olyan zöld réten, amelynek mérete és szépsége a tévéreklámokra emlékeztette. Középen kerti grillsütő parázslott. Egy hosszú asztalnál a vendégek egymásnak adogatták a zöldséges-sült kolbászos tálakat (erre a látomásra Donna gyomra hangosan megkordult). Az asztalt családias, kockás terítő borította. Kedves, hófehér hajú idős hölgy állt az egész ünnepség központjában. Donna, akit immár teljesen elnyomott az álom, egy cseppet sem lepődött meg azon, hogy az idős hölgy az édesanyja.

Camberék is ott voltak, csak éppen nem az igazi Camberék. Joe Camber hófehér kezeslábasában pontosan olyan volt, mint Vic, Mrs. Camber pedig Donna zöld selyemruháját viselte. A gyerekük olyan, mint amilyen Tad lesz majd ötödik osztályos korában...

– Mami!

A kép hullámzott, s már-már szétesett. Donna megpróbált belekapaszkodni, és nem elengedni, mert szép volt és csupa béke, egy olyasfajta családi élet képe, amelyben sohasem volt része, és nem is lesz, hiszen csak egyetlen gyereket terveztek, és az életük szinte programozottan folyt. Vajon miért csak most látja így a dolgot? – gondolta növekvő szomorúsággal.

– Mami!

A kép ismét hullámzott, majd elsötétült. Úgy döfte át a kívülről jövő éles hang, mint tű a tojáshéjat. Nem számít! Camberék családi ünnepségen voltak, és később, tíz óra tájban, majd befutnak, jókedvűen és jóllakottan. A Vic arcú Joe Camber pedig majd mindent rendbe hoz. Nem lesz többé semmi baj. Van, amit az Isten egyszerűen nem engedhet meg. Hiszen az...

– *Mami!*

Donna magához tért az álmából, felült, és meglepődött, hogy az autója kormánykereke mögött találja magát, és nem otthon az ágyában... de csak egy pillanatig. A kerti ünnepélyen összesereglett rokonság kedves, szürrealisztikus képe kezdett semmivé olvadni, s egy negyedóra múlva az asszony már nem is emlékezett az álmára.

– Hm? Tessék?

Camberék házában váratlanul esengeni kezdett a telefon. A kutya felállt; a mozgó árnyék felöltötte az állat hatalmas, esetlen formáját.

– Mami! Ki kell mennem!

Cujo bömbölni kezdett a telefon hangjára. Nem ugatott, *bömbölt*. Hirtelen a háznak rontott. Olyan erővel rohant a hátsó ajtónak, hogy az csak úgy remegett a keretében.

Ne, gondolta Donna szinte ájultan a kétségbeeséstől, *ó, ne, jaj, ne...*

– Mami, muszáj...

A kutya vicsorgott, és az ajtó fáját harapdálta. Az asszony hallotta, hogyan szakad-hasad a fa a fogai alatt.

– ...pisilni kell!

Hatszor csengetett a telefon. Nyolcszor. Tízszer. Aztán elhallgatott.

Donna most ébredt rá, hogy eddig visszatartotta a lélegzetét. Most kiengedte a foga között. Mélyet sóhajtott.

Cujo az ajtónál állt, a hátsó lába a földön, az első a küszöbön. A mellkasából előtörő gyűlöletes, iszonyú morgás folytatódott. Végül megfordult, és ismét szemügyre vette a Pintót – Donna látta a pofájára és szügyére száradt habot és sarat – aztán visszaloholt az árnyak közé. Nem lehetett pontosan tudni, hová. Tán a garázsba. De lehet, hogy csak lement a fészer oldalába.

Tad kétségbeesetten rángatta a blúza ujját.

– Mami, *nagyon* kell!

Az asszony tehetetlenül nézett rá.

Brett Camber lassan letette a telefont.

– Senki sem veszi fel. Úgy látszik, nincs otthon.

Charity bólintott. Nem volt különösebben meglepve. Örült, hogy Jim javaslatára az irodájából telefonálhattak, amely odalenn volt, távol a nappalitól, amelyet Hollyék "családi szobának" neveztek. A családi szobát hangszigetelt fal vette körül. Benne többpolcnyi társasjáték volt, egy nagy képernyős Panasonic televízió, hozzákapcsolva egy videomagnó és egy Atari videojáték. Az egyik sarokban pedig egy gyönyörű régi wurlitzer állt, amely működött is.

– Biztos lement Garyhez – mondta Brett nyugtalanul.

– Igen, biztos Garyvel van – helyeselt az anyja, ami azért nem volt ugyanaz, mintha azt mondaná: Gary házában van. Charity látta, hogyan veszett a távolba Joe tekintete, amikor hozzájárult az utazásukhoz. Remélte, Brett nem gondol arra, hogy Gary Pervier számát megérdeklődje a tudakozótól. Nemigen hitte, hogy felvenné a telefont. Gyanította, hogy a két vén csirkefogó mulatni ment.

– Mit gondolsz, mama, Cujo jól van?

– Ugyan, csak nem képzeled, hogy apád faképnél hagyná, ha beteg?! – felelte Charity, és igazat mondott, mert ezt maga sem tudta elképzelni. – Én azt mondom, hagyd abba mára, és hívd újra holnap. Különben is ideje, hogy lefeküdj. Tíz óra elmúlt. És nehéz napod volt.

– Nem vagyok fáradt.

– Csak nagyon izgatott. Kikészítettem a fogkefédet, Holly néni pedig tett neked szivacsot meg törülközőt. Tudod még, melyik hálószoba lesz a tiéd?

– Hát persze. Te is lefekszel, mama?

– Nemsokára. Egy kicsit még fennmaradunk Hollyval. Annyi mesélnivalónk van egymásnak ilyen hosszú idő után.

– Hasonlít rád – jegyezte meg félszegen. – Tudtad?

Charity meglepetten nézett rá.

– Tényleg? Hát lehet. Egy kicsit.

– És a kissrác, az a Jimmy! Egész komoly jobbhorgot tud ütni. Paff! – Brettből kirobbant a nevetés.

– Csak nem fáj még mindig a gyomrod?

– Jaj, dehogy! – Brett alaposan szemügyre vette Jim dolgozószobáját, az Underwood írógépet az íróasztalon, az iratszekrényeket, a gondosan elrendezett dossziékat. Elmélyült figyelem ült a tekintetében, mintha felmérne valamit. Charity nem egészen értette. Aztán a fiú – valahonnan a távolból – hirtelen visszatért. – Ugyan, nem fájt. Hiszen kissrác még. – Félrehajtott fejjel nézett az anyjára. – És az unokaöcsém, nem igaz?

– De igaz.

– Vérrokonom. – Mintha ez gondolkodóba ejtette volna.

– Brett, mit gondolsz Jim bácsiról meg Holly néniről? Kedveled őket?

– Holly nénit igen. A bácsit még nem ismerem igazán. Az a vurlitzer. Az igazán klassz... de... – Értetlenül rázta a fejét.

– Mi a baj vele, Brett?

– Annyira *büszke* rá! – mondta Brett. – Az volt az első, amit megmutatott nekem. Mint a gyerek a kedvenc játékát... "Klassz, mi?" Szóval tudod...

– Hát nem régen szerezte – mondta Charity. Alaktalan félelem kezdett örvényleni benne, ami valahogy Joe-hoz kötődött... vajon mit mondhatott Brettnek, amikor kivitte az utcára indulás előtt? – Mindenki örül, ha valami új szerzeménye van, nem? Holly megírta, amikor végre megvették, hogy Jim fiatalkora óta erre vágyott. Az emberek... szívem, mindenki más-más dolgot vesz, hogy bebizonyítsa önmagának, milyen sikeres ember. Azt hiszem, ezt nem lehet megmagyarázni, de ilyesmi az oka. És általában olyasmit vesznek, amit nem kaphattak meg, amikor még szegények voltak.

– És Jim bácsi szegény volt?

– Hát nem is tudom – felelte az asszony. – De most nem szegények, az biztos.

– Én csak azt akartam mondani, hogy neki igazából semmi része abban a zenegépben. Érted, mire gondolok? – Az anyja szemébe nézett. – Pénzért vette, fizetett valakinek, hogy megcsinálja, aztán megint másnak fizetett, hogy hozza ide, és azt mondja, az övé, pedig nem is... szóval nem maga... ó, hát nem tudom, hogy mondjam.

– Nem a saját két kezével csinálta? – Bár Charity félelme most világosabbá vált, a hangja azonban kedves maradt.

– Ez az! Igen! Pénzért vette, de neki magának semmi köze...

– Semmi?

– Igen, semmi köze, és most mégis úgy tesz, szóval mintha az övé volna az érdem...

– Azt mondta, egy ilyen wurlitzer finom és bonyolult szerkezet...

– A papa meg tudta volna csinálni – mondta Brett elutasítóan, és Charity úgy hallotta, valahol hirtelen becsapódott egy ajtó. De nem a házban. A szívében. – A papa addig dolgozott volna rajta, amíg működni kezd, és akkor az *övé*.

– Brett – szólt Charity (gyengének és tétovának hallotta a saját hangját). – Nem mindenkinek van olyan kézügyessége, hogy mindenfélét meg tud javítani.

– Tudom én azt – felelte a fiú, miközben tovább jártatta a szemét körbe-körbe a szobában. – Tudom. De Jim bácsinak nem kellene úgy tennie, mintha az övé volna az érdem, csak azért, mert megvolt a pénze rá. Érted? Az nem tett... szóval az zavar, hogy úgy tesz, mintha az ő érdeme volna.

Charityt hirtelen elöntötte a méreg. Legszívesebben elkapta és megrázta volna a fia vállát. És torkaszakadtából ordított volna, hogy Brett végre felfogja, miről is van szó. Hogy a pénz nem véletlenül adódik; hogy többnyire annak van, aki kitartóan dolgozik, és a kitartás, az akaraterő a jellem maga. Elmondta volna, hogy amíg Brett apja afféle ezermesterré ügyeskedte ki magát, és csupasz autógumikon ücsörögve pálinkát ivott és disznó vicceket mesélt a haverjainak, addig Jim Brooks kitartóan tanult a jogi egyetemen, hogy jó jegyeket kapjon, mert a jogi diplomát a jó jegyekért adják. És a nagy ringlispílre a diploma a belépőjegy. Anélkül nem szállhatsz fel rá...

– Most menj szépen, és feküdj le – mondta csendesen Charity. – Hogy mi a véleményed Jim bácsiról, azt te magad döntöd el. De... adj neki időt, Brett. Ne ebből az egy dologból ítéld meg. – Közben felmentek a családi szobába és az asszony a zenegép felé bökött az ujjával.

– Nem, dehogyis – mondta a fiú.

Továbbmentek a konyhába, ahol Holly éppen kakaót készített négyüknek. Az ifjabbik Jim és Gretchen már rég ágyban voltak.

– Beszéltél a férjeddel? – kérdezte Holly.

– Nem. Biztos a barátjával diskurál – felelte Charity. – Holnap majd megint megpróbáljuk.

– Kérsz kakaót, Brett?

– Kérek szépen.

Charity figyelte, ahogy leül az asztalhoz. Látta, hogy ráteszi a könyökét, aztán gyorsan lekapja, mert eszébe jut, hogy ez nem illik. Az asszony szíve csordultig telt szeretettel, reménységgel és félelemmel. Szinte a lélegzete is elállt tőle.

Idő kell!, gondolta. *Idő és türelem. Adj neki időt. Ha erőszakos leszel vele, biztos, hogy elveszted.*

De mennyi idejük van egyáltalán? Egy hét az egész, és utána visszakerül Joe hatása alá. S miközben leült a fia mellé, és megköszönte a kakaót Hollynak, az esze – ha pusztán elméletben is – újra a váláson kezdett járni.

Donna álmában megjött Vic.

Egyszerűen odasétált a Pintóhoz, és kinyitotta az ajtót. Ünnepi öltönyében volt, abban a mellényes grafitszürke öltönyben, amit ha felvett, Donna mindig azzal húzta, úgy néz ki, mint Jerry Ford, ha haja volna. *Gyertek már ki onnan!* – szólt Vic, és a szokásos félmosoly játszott a szája körül. – *Gyertek ki! Ideje hazamenni, mielőtt jönnek a vámpírok.*

Donna figyelmeztetni akarta, hogy a kutya veszett, de nem jött ki hang a torkán. És hirtelen Cujo rontott elő a sötétből leszegett fejjel, morogva. *Vigyázz!*, próbált kiáltani Donna. *Halálos a harapása!* De nem volt ereje a hangjának.

Mielőtt azonban Cujo Vicre vethette volna magát, a férfi megfordult, és a kutyára szegezte az ujját. Cujo szőre azonnal hófehérré vált. Vörös, nedves szemei úgy pottyantak be a fejébe, mint csészébe az üveggolyók. Az orra leesett, és fekete üveg módjára szerteszét törött a kocsifelhajtó kavicsain. Egy perc múlva csak egy szél borzolta bundakabát maradt a garázs előtt.

Ne izgulj! – mondta az álombeli Vic. – *Ne izgulj a miatt a kutya miatt, hiszen az csak egy bunda! Megjött már a posta? Ne a kutyával törődj, jön a posta! Csak a posta a fontos! Rendben? A posta...*

A hangja visszhangzott, elhalkult, majd elveszett a hosszú alagútban. És Donna már nem Vic hangjával álmodott, hanem az álmára emlékezett, s az arca könnytől volt nedves. Ébren volt. Álmában sírt. Az órájára nézett, és a sötétben épp hogy kivette, mennyi az idő. Negyed kettő volt. Tadre pillantott. A kisfiú mélyen aludt, a hüvelykujja a szájában.

Ne a kutyával törődj, jön a posta! Csak a posta a fontos!

És egyszerre csak, mintha a tudattalanjából fellőtt nyíl fúródott volna éber agyába, megértette, mi a jelentősége a postaládára akasztott csomagnak. Megértette, amit eddig nem tudott felfogni. Talán azért, mert oly nagy volt, oly egyszerű, és oly elemi (kedves Watsonom). Tegnap hétfő volt, és a hétfői postát már kihozták. A J. C. Whitney-féle csomag volt a bizonyíték.

Ma viszont kedd van, és a postás ma is jönni fog!

Még meg sem száradt arcán folyni kezdtek a megkönnyebbülés könnyei. Alig tudta türtőztetni magát, hogy fel ne rázza Tadet az álmából, s el ne mondja neki: nincs semmi baj! Legkésőbb délután kettőig – de lehet, hogy már délelőtt tíz-tizenegykor, ha itt is olyan gyors a posta, mint másutt a környéken – vége lesz ennek az egész rémálomnak!

Mert a postás akkor is feljön, ha nem hoz semmit – ez a gyönyörű az egészben – tudniillik meg kell néznie, van-e elvinnivaló (amit a postaládán a felcsapott zászló jelez). És idefenn ma egy asszony fogadja majd a gyerekével, a megkönnyebbüléstől kissé hisztérikusan.

Tad uzsonnatáskájára vetette a tekintetét, és a benne levő ennivalón járt az esze. Gondosan félretette egy részét arra az esetre... szóval mindenesetre. Most viszont már nem volt olyan fontos az egész, bár Tad biztosan éhes lesz reggel. Donna megette a megmaradt uborkát. Tad nem szereti. Fura reggelije lesz, az biztos. Füge, olajbogyó meg csokoládé.

Az a legijesztőbb, gondolta Donna, miközben az utolsó karika uborkát rágcsálta, hogy véletlenek egész sora játszott össze – már-már sorsszerűen – abban, hogy ilyen helyzetbe kerültek. Mintha minden azért történt volna, mert a kutya rá, kifejezetten *őrá*, Donnára acsargott... Vic tíz napra elutazott, ez volt az egyes számú véletlen. A kettes, hogy Vic korán telefonált. Ha nem találja őket otthon, nyilván újra próbálkozik, sőt többször is, és előbb-utóbb izgatni kezdi, hová tűntek. Aztán Camberék mind a hárman elutaztak, és legalább két napra – ahogy most látszik. Ez a hármas számú véletlen. A mama, a papa és a gyerek. Mind elmentek. Csak a kutya maradt itt. Az bezzeg igen. Az itt...

Iszonyú gondolat tört rá hirtelen, úgyhogy még uborkát rágcsáló állkapcsa is leállt. Megpróbálta elhessegetni magától, de visszatért. Nem hagyta békén, mert megvolt a maga szörnyű logikája.

Lehet, hogy mindannyian holtan hevernek odabenn a fészerben?

Abban a pillanatban már a kép is megjelent Donna lelki szemei előtt. Három holttest, szétmarcangolt tagokkal, mint a kidobásra ítélt játék babák, körülöttük vörösre vált fűrészpor, sötétbe meredő, üres tekintetek, összevissza szaggatott ruhák...

Atyaúristen, ez őrület, ez...

Lehet, hogy az állat először a fiúval végzett. Azok ketten a konyhában vannak, vagy odafönn a szobában, talán éppen egy gyors szeretkezésre, hallják a sikolyokat, kirohannak...

(hagyd abba, az istenért, hagyd abba!)

... kirohannak, de a gyerek már nem él, a kutya felhasította a torkát, s miközben moccanni sem tudnak a fiuk halála feletti döbbenettől, a bernáthegyi előcammog, majd rájuk ront, mint a pusztítás vad démona, a gyilkológép, igen, előtör az árnyékból, veszetten, vicsorogva. Először az asszonyra támad, a férfi elébe ugrik...

(nem, a férfi a fegyveréért futott volna, vagy valami csavarkulccsal igyekszik fejbeverni a kutyát, és különben is, hol a kocsi? Volt itt egy kocsi, mielőtt családi kirándulásra mentek – hallod? CSALÁDI KIRÁNDULÁSRA – a kocsit elvitték, csak a teherautó maradt itt).

De akkor miért nem jött senki, hogy megetesse a kutyát?

Tulajdonképpen ez tette logikussá az egész feltételezést. Miért nem eteti meg a kutyát valaki? Hiszen ha az ember több napra elutazik, gondoskodik a kutyájáról-macskájáról. Megbeszéli valakivel, hogy viselje a gondját. Akkor hát hol...

És a kutya folyton visszajár a fészerbe.

Talán enni jár oda?

Megvan a válasz, szólalt meg a belső hang megkönnyebbülten. *Cambernak nem volt kire bíznia a kutyát, ezért kiöntött neki egy tál ennivalót. Kutyaeledelt vagy valami mást.*

Erre viszont az a gondolat cáfolt rá, amely Camber agyában is megfordult, amikor azon a napon a kutya felől gondolkodott, vagyis hogy egy ilyen nagy kutya az egész eledelt egyszerre felfalná, aztán pedig éhes maradna.

Szóval enni jár a kutya a fészerbe?

(és mit *eszik ott? Kutyaeledelt? Vagy embert?)*

A tenyerébe köpte az utolsó falat uborkát, és minden erejére szüksége volt, hogy ki ne hányja, amit eddig evett. Biztos, hogy hagytak ennivalót a kutyának, mielőtt elmentek a családi kocsival. Ezt Sherlock Holmes-i logika nélkül is meg lehet állapítani. A többi puszta rémkép.

De az a gyötrő halállátomás csak nem akart végleg eltávozni. A véres fűrészpor, az alvadt vértől sötétre vált fűrészpor uralta a képet.

Elég! A postára gondolj! A holnapra, a menekülésre, ha már muszáj, hogy gondolkodj valamin!

Halk kaparászást hallott a kocsi oldalán.

Nem akart odanézni de nem tudott ellenállni sem. Mintha láthatatlan, erős kéz csavarta volna arra a fejét. Szinte hallotta, hogyan ropognak a csigolyái. Igen, Cujo volt ott, és őt nézte. A pofája alig tizenöt centiméterre volt az arcától. Csak a vezetőülés felőli oldalablak üvege volt közöttük. A kutya orra úgy festett, mintha borotvahabbal kenték volna be.

Cujo vigyorgott.

Donna mellkasát feszíteni kezdte a kiszakadni készülő sikoly, amely úgy nyomult felfelé a torkán, mint valami vasrúd, mert szinte érezte, mit gondol a kutya, hogy így szól hozzá: *Elkaplak, szívem! Végzek veled, gyermekem! Gondolhatsz a postásra, amennyit csak akarsz, legfeljebb őt is elintézem, ha idemerészkedik, mint ahogy Camberéket is elintéztem, és ahogy téged és a fiadat is elintézlek. Legjobb lesz, ha megbarátkozol a gondolattal. Legjobb lesz...*

A sikoly úgy igyekezett kiszabadulni a torkából, mintha valami élőlény volna, és Donnának egyszerre minden az eszébe jutott, ami eddig történt. Hogy hogyan tartotta a magasba Tadet, amikor pisilnie kellett, néhány centire lecsavarva az ablakot, hogy azon át végezhesse el a dolgát, és közben folyton azt leste, hol a kutya, hogy nem akart sikerülni, és már fájt a karja; aztán az az álom, aztán a halál képei, és most ez...

A kutya vigyorog rá. Őrá vigyorog! Cujo a neve, s a harapása halálos.

Muszáj sikítani...

(De Tad)

...vagy beleőrül...

(alszik)

Összeszorította a fogát, és ugyanúgy, ahogy az előbb a rosszullétet, a sikolyt is visszafojtotta, szinte eszeveszett küzdelemmel. Aztán nagy nehezen vadul verő szíve is csillapodni kezdett, s ekkor már tudta, hogy nem a sikoly, ő nyert.

Rámosolygott a kutyára, és felmutatta két középső ujját. Az üveghez tartotta, amely kívülről enyhén bepárásodott Cujo leheletétől.

– Dögölj meg, te szemét! – suttogta.

Végtelennek tűnt az idő, míg a kutya letette a mellső lábait a földre, és visszament a fészerbe. Donna agya újra elindult a fekete ösvényen,

(vajon mit eszik odabenn?)

de aztán valahol megállt.

Az álomnak immár vége, hosszú-hosszú időre vége, s még oly messze a hajnal.

Vic hirtelen felriadt a koromsötétben. Szája teljesen kiszáradt. A szíve úgy vert, mint a gőzkalapács, és fogalma sem volt, hol lehet – olyannyira nem, hogy egy pillanatig azt hitte, zuhan, és az ágyhoz kapott, hogy megkapaszkodjék.

Lehunyta a szemét, és megpróbált úrrá lenni önmagán.

(itt vagy a)

Kinyitotta a szemét. Ablakot, éjjeliszekrényt, lámpát látott.

(a bostoni Ritz-Carlton szállodában)

Tagjai ellazultak. Ez az egyetlen biztos pont elég volt ahhoz, hogy minden megnyugtatóan helyreugorjon, s el is gondolkodott egy pillanatra, mitől lett ilyen zavart és elveszett, még ha csak átmenetileg is. Nyilván, mert idegen helyen van, gondolta. Meg a gyötrelmes álom miatt.

Micsoda szörnyű álom volt! Korai serdülőkora óta nem emlékezett ehhez foghatóra. Az úti ébresztőóráért nyúlt, a szeméhez emelte, és megállapította, hogy két óra múlt húsz perccel. Roger enyhén horkolt a másik ágyban, s ahogy a szeme hozzászokott a sötétséghez, már az alakját is kivette, ahogy a hátán fekszik mozdulatlanul. Az éjszaka folyamán valamikor lerúgta a takarót. Lehetetlen mintás, komikus sárga pizsama volt rajta.

Vic meglódította a lábát, leszállt az ágyról, halkan kiment a fürdőszobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Megtalálta Roger cigarettáját a mosdókagyló szélén, és rágyújtott. Úgy érezte, szüksége van rá. Leült a vécétetőre, cigarettázott, és a mosdókagylóba szórta a hamut.

"Szorongásos álom", magyarázta volna Donna, s ami igaz, az igaz, Vicnek minden oka megvolt rá, hogy szorongjon. Pedig amikor fél tizenegy körül lefeküdt, jobb hangulatban volt, mint bármikor az elmúlt héten. Miután visszatértek a szállodába, elüldögéltek még egy kicsit a bárban, tovább labdáztak Vic bocsánatkérési ötletével, aztán Roger örökösen magával hurcolt, hatalmas tárcájának mélységes mélyéből

előkotorta Yancey Harrington otthoni telefonszámát. Harrington volt a színész, aki a Zabpehelyprofesszort alakította.

– Mielőtt továbblépnénk, tudjuk meg, hogy egyáltalán vállalja-e – mondta Roger. Arra számítottak, hogy Harrington kéretni fogja magát, bántotta a Málnás-ügy, és úgy érezte, árt a jó hírének.

Alapos meglepetés érte őket, amikor feltárcsázták Harrington Connecticut állambeli otthonának számát. A színész azonnal beleegyezett a búcsúfellépésbe. Megértette, mi a helyzet, és tudta, hogy a Professzornak vége. De egyetértett azzal, hogy épp egy ilyen bocsánatkérő reklám kell ahhoz, hogy a cég túljusson az ügyön.

– Sínre tesszük a dolgot! – mondta.

– Egy nyavalyát! – vigyorgott Roger, amikor letette a kagylót. – A vén csirkefogó boldog, hogy alkalma nyílik a búcsúfellépésre. Nem sok reklámszínésznek adódik ilyen lehetősége. Fogadok, hogy a saját zsebéből is kifizetné a bostoni repülőjegyet, ha kéne.

Így hát Vic jókedvűen tért nyugovóra, s szinte azonnal elaludt. És erre jött az az álom! Tad szekrénye előtt állt az álmában, és éppen azt magyarázta neki, hogy nincs ott semmi, semmi az égvilágon. *Egyszer s mindenkorra bebizonyítom neked, jó?*, mondta Tadnek. Kinyitotta az ajtót, de Tad ruhái és játékai nem voltak sehol. A szekrényben sűrű erdő nőtt – ősöreg fenyők, a szekrény aljában illatos tűlevelek és föld. Kíváncsi lett, hogy alatta vannak-e a szekrény festett deszkalapjai. Megkaparta, de csak dús erdei talajt talált.

Belépett, s a szekrény becsukódott mögötte. Nem baj. Elég világos volt, jól látott. Ösvényre lelt, és elindult rajta. Egyszerre csak felfedezte, hogy hátizsák van a hátán, és kulacs lóg a vállán átvetett szíjon. Hét évvel ezelőtt, még önálló vállalatuk megalapítása előtt négyesben gyalogtúrát tettek az Appalache-hegységben, s az álombeli táj arra a vidékre emlékeztetett, ahol akkor jártak. Ez volt az egyetlen ilyen kirándulásuk, a későbbiekben már csak a tengerparton nyaraltak. Vic, Donna és Roger remekül érezték magukat, de Althea Breakstone szenvedett a gyaloglástól, és mindennek a tetejébe még allergiás csalánkiütést is kapott.

Az álom első része voltaképpen kellemes volt. Sőt a tudat, hogy mindez ott van Tad szekrényében, csak az ajtót kell kinyitni, egyenesen csodásnak tűnt. De aztán egy tisztásra ért, és meglátta... de itt már zavarossá vált a kép, mint az álmok általában, amikor megzavarják őket az éber gondolatok.

A tisztás túloldalán vagy hétszáz méter magas, szürke fal emelkedett. Úgy hat-hét méternyi magasságban egy üreg volt benne... nem, nem is

üreg, inkább csak egy mélyedés. És e mélyedésben Donna és Tad húzódtak meg összebújva, reszketve a félelemtől. Valamiféle szörnytől rettegtek, ami igyekezett feljutni és elkapni őket. Ölni akart. És megenni az áldozatokat.

Az álomkép a King Kong-film egyik jelenetére emlékeztetett, de az álombeli szörnyeteg nem óriásmajom volt, hanem... mi is? Sárkány? Nem, semmi efféle. Nem sárkány, nem dinoszaurusz, nem mesebeli rém. De akármi volt is, sehogy sem tudta Donnát és Tadet elérni, így csak várt a menedékük előtt, azzal a rémes nyugalommal, ahogy egy macska vár az egérre.

Vic rohanni kezdett, de akármilyen gyorsan futott, nem került közelebb a tisztás túlsó oldalához. Hallotta Donna segélykiáltásait, de amikor visszakiabált, a hangja nem jutott el hozzájuk. Végül Tad látta meg őt.

– *Nem segít!* – sikoltotta Tad reménytelen, kétségbeesett hangon, amitől Vic szinte a gyomrában érezte a félelmet. – *Apa, a Szörnyűző nem segít! Ó, apa, apa, nem segít, és soha nem is segített! Hazudtál, apa! Hazudtál!*

Vic rohant tovább, de mintha csak végtelenített szalagon futott volna, helyben. Futás közben felnézett a magas szürke falra, és csak csontokat és vigyorgó koponyákat látott. Némelyiket már elborította a zöld moha.

Ekkor ébredt fel.

De mi volt az a szörny tulajdonképpen?

Képtelen volt rájönni. Az álom máris úgy összezsugorodott, mintha egy távcső kicsinyítő feléről nézné. Bedobta a cigarettát a vécébe, lehúzta, és vizet eresztett a mosdókagylóba is, hogy eltűnjön a hamu.

Leoltotta a lámpát, és visszament az ágyába. Amikor lefeküdt, a telefonkészülékre esett a pillantása, és valami irracionális ingert érzett, hogy hazacsöngessen. Irracionálisat? Enyhe kifejezés! Tíz perc múlva két óra. Ha most telefonál, nem elég, hogy felébreszti a feleségét, még halálra is rémíti. Az álmokat nem lehet szó szerint értelmezni, ezt mindenki tudja. S amikor a házasságát és az üzleti vállalkozását egyszerre fenyegeti a csőd, aligha lehet meglepő, hogy az ember agya nyugtalanító játékokat űz, nem?

Mégis, csak hallani Donna hangját, s hogy nincs semmi bajuk...

Hátat fordított a telefonnak, felpofozta a párnát, és elszántan behunyta a szemét.

Telefonálj reggel, ha attól megnyugszol! Reggeli után már hívhatod is őket.

Ettől megkönnyebbült a lelke, és hamarosan újra elaludt. Ezúttal nem álmodott – vagy ha igen, nem jutott el a tudatáig. Amikor kedd reggel megszólalt az ébresztőóra, már elfelejtette álmát a tisztásról meg a

szörnyetegről. Már arra is csak alig emlékezett, hogy éjszaka egyáltalán felkelt. Vic aznap nem telefonált haza.

Ugyanazon a kedd reggelen Charity Camber hajszálpontosan öt órakor ébredt, s hirtelenjében ő sem tudta, hol van. Sárga tapétát látott a fafalak helyén, színes zöld vászonfüggönyöket fehér csipke helyett, és szűk egyszemélyes ágyat a közepén lesüllyedt kétszemélyes helyett.

Aztán megértette, hol van – Stanfordban, Connecticut államban – és hirtelen boldog örömmel nézett a kezdődő nap elé. Akár egész nap pletykálhat a húgával, emlékezhetnek a régi szép időkre, és megtudhatja, mit csinált Holly az elmúlt években. Arról is szó volt, hogy Holly szeretne vásárolni menni Bridgeportba.

Charity másfél órával korábban ébredt, mint szokott, s valószínűleg két, két és fél órával korábban, hogy ebben a házban egyáltalán megkezdődött a mozgás. De idegen ágyban az első három nap sosem alszik jól az ember – ezt az anyja szokta mondani, és igaza volt.

Aztán megszólaltak a csend apró hangjai. Egy padlódeszka megreccsent. Egy szajkó belekezdett a reggeli lármába. Felhangzott az aznapi első, Westportba, majd New Yorkba tartó vonat zakatolása.

A padlódeszka újból megnyikordult.

Aztán megint.

Ez már nemcsak a ház zaja! Valaki járkál.

Charity felült az ágyban. A lépések most lassan lefelé haladtak a lépcsőn. Könnyed léptek voltak, mezítlábasak vagy zoknisak. Ez csak Brett lehet! Ha az ember együtt él valakivel, előbb-utóbb a lépteit is felismeri.

Az asszony letolta a takarót, felkelt és az ajtóhoz ment, szobája a lenti hallra nyílott, és egy pillanatig látta Brett fejét.

Utánaindult.

Amikor Charity a lépcsőhöz ért, Brett éppen eltűnt az előszobában. Kinyitotta a száját, hogy szóljon a fiának... De aztán becsukta. Kicsit megijesztette ez az alvó ház, ami nem az ő háza.

De ahogy Brett mozgott, az a furcsa járás és testtartás... de hiszen évek óta már...

Gyorsan, halkan lement a lépcsőn, maga is mezítláb. Brett után ment a konyhába. A fiún csak halványkék pizsamanadrágja volt. Fehér zsinórja lelógott a lába között. Bár még a nyár derekán sem jártak, Brett máris sötétbarnára sült. Kreol bőre volt, mint az apjának, és nagyon könnyen lebarnult.

Charity megállt a küszöbön, és onnan nézte a fiát a tiszta kora reggeli fényben, ahogy a tűzhely fölötti polcokon meg a mosogató körül matat. Csodálat és félelem töltötte be a szívét. *Olyan szép!*, gondolta. *Minden, ami bennünk szép, vagy valaha szép volt, benne egyesül.* Az anyja elnézte őt, s látta, hogy oly rövid ideig lesz már gyerek. Most olyan... olyan tökéletesnek látszott.

Alaposan szemügyre vehette, mert Brett nem volt ébren. Kisgyerek korában, négy- és nyolcéves kora között néhányszor előfordult, hogy alvajáráson érték – talán két tucatszor összesen – mígnem Charity Gresham doktorhoz fordult (persze Joe tudta nélkül). Nem attól félt, hogy a fia elmebeteg – hiszen aki ismerte, látta, hogy nem csupán normális, hanem feltűnően értelmes – hanem inkább attól, hogy egyszer baja esik, amikor abba a különös állapotba kerül. A doktor megnyugtatta, hogy ez nem valószínű, és a legtöbb butaság, amit az emberek az alvajárásról képzelnek, olcsó, a tényekkel mit sem törődő filmekből származik.

– Elég keveset tudunk az alvajárásról – mondta az orvos – de annyit biztosan, hogy gyerekeknél gyakoribb, mint a felnőtteknél. A növekvő test és szellem között állandó kölcsönhatás van, Mrs. Camber, és azok, akik e területen kutatásokat végeztek, úgy vélik, hogy az alvajárás valószínűleg nem más, mint a kölcsönhatás átmeneti felbomlásának tünete.

– Olyasmi, mint a növekedési fájdalom? – kérdezte kétkedve Charity.

– Igen, nagyon hasonló ahhoz – felelte mosolyogva Gresham doktor. Harang formájú görbét rajzolt a jegyzetfüzetébe, – ezzel mutatva, hogy Brett alvajárása elér majd egy tetőpontot, ott egy időre állandósul, majd fokozatosan lecsökken és megszűnik.

Az asszony egy kicsit nyugodtabban tért haza. A doktor meggyőzte, nem kell attól tartania, hogy Brett álmában kilép az ablakon, vagy az autóút közepén kezd sétálni. De nem lett sokkal okosabb. Egy hét múlva elvitte az akkor hatéves Brettet, akit az orvos tetőtől talpig megvizsgált, és minden szempontból egészségesnek talált. És úgy látszott, Gresham jóslata beigazolódik. Az utolsó "éjszakai séta" (Charity így hívta) már két éve volt.

És most megint.

Brett sorra nyitogatta a kredenceket – feltűntek Holly szép edényei, konyharuhái, kávé- és teakészletei – s mindet gondosan becsukta, mielőtt a következőt kinyitotta volna. A szeme tágra nyitva, üresen nézett, és Charity biztosan tudta, hogy más kredencek belsejét látja maga előtt, egy másik házban.

Megcsapta az a régi, már-már elfelejtett rémület, amit a szülők oly gyakran élnek át gyermekük kiskorában, amikor minden megmagyarázhatatlan: a fogzási fájdalmak, a hirtelen magasra szökő láz, a vad köhögés, a középfülgyulladás, az érthetetlen okokból hirtelen vért spriccelő kéz vagy láb... *Mire gondolhat?* kérdezte magától Charity. *Hol jár? És miért éppen most, kétévi szünet után?* Talán mert idegen helyen van? Nem látszott különösebben zavartnak... legalábbis eddig nem.

Brett kinyitotta az utolsó rekeszt, és kivett egy nagy, rózsaszínű mélytányért. A pultra tette. Aztán a levegőbe nyúlt, és valami láthatatlan dolgot öntött a tányérba. Charity karja lúdbőrös lett, amint hirtelen rájött, mi is ez a némajáték. Valami, amit Brett otthon évek óta minden reggel elvégez.

Megeteti Cujót!

– Akaratlanul közelebb lépett hozzá, aztán megállt. Nem hitt a különféle rémmesékben, hogy mi történhet, ha egy alvajárót felébreszt az ember. Ehhez nem volt szüksége Gresham doktor magyarázatára, de még arra a könyvre sem igazán, amit a könyvtárból vett ki. Elég volt hozzá a maga józan esze. Ha az alvajárót felébresztik – akkor felébred, mint bárki más, aki alszik. Esetleg sír, vagy egy kicsit hisztériás lesz, de csak azért, mert hirtelen nem tudja, hol van, és miért.

Ennek ellenére sohasem ébresztette fel Brettet alvajárás közben, és most sem merte. Egy dolog a józan ész, és más az irracionális félelem, Charity pedig hirtelen nagyon megrémült, és maga sem tudta, miért. Mi olyan rémes abban, hogy Brett – álmában – eljátssza, hogy megeteti a kutyáját? Hiszen ez a világ legtermészetesebb dolga – különösen, hogy annyira aggódik Cujo egészségéért.

Brett most lehajolt, és maga elé tartotta a tányért. Az arcán – mint egy lassított felvételen – a sajnálat, a mély szomorúság pantomimszerű kifejezése. Megszólalt, mormolva, gyorsan, szinte érthetetlenül, mint az alvók általában. Magukban a szavakban nem volt érzelem: az érzés belül volt, az álomban, amelyet átélt. Az előadásban sem volt semmi megindító, a szavak egyetlen sóhajként hagyták el az ajkát. Charity mégis a torkához kapott.

– Cujo már nem éhes – mondta Brett az előbbi sóhajjal. Újra kiegyenesedett, s a tányért a mellkasához szorította. – Nem, többé már nem éhes. Soha többé!

Kis ideig mozdulatlanul állt a pultnál, s ugyanúgy nem mozdult Charity sem a konyhaajtóban. Egy könnycsepp gördült le a fiú arcán. Nyitott szeme közönyösen nézett át az anyján.

– Keresd a fű között! – mondta valakinek, aki nem volt ott.

Aztán elindult az anyja felé. Charity félreállt. Brett sebesen, zajtalanul haladt el mellette, s már a lépcsőnél is volt, az előszobában.

Az asszony megfordult, hogy utánainduljon, de eszébe jutott a tányér. Az edény ott állt magában a fényesre sikált, üres pulton. Charity felemelte, de az megcsúszott az ujjai között, az asszony nem tudta, hogy a keze csúszós az izzadságtól. Egy pillanatig küszködött a leesni készülő tányérral, megrémült, amikor elképzelte, micsoda zajt csap az alvó házban. Végül is biztonságban megtartotta. Visszatette a helyére, de csak egy percig állt ott, a szíve súlyos dobbanásait hallgatva, átérezve idegen voltát. Ez nem az ő konyhája. Illetéktelenül jár-kel itt. Aztán a fia után indult.

Éppen akkor ért Brett szobájának ajtajába, amikor a fiú visszafeküdt az ágyba. A nyakáig húzta a takarót, és a bal oldalára fordult: mindig így szokott aludni. S bár tudta, hogy a közjátéknak vége, Charity még egy darabig ott állt és nézte.

Odalenn köhögött valaki, amitől ismét ráébredt: ez nem az ő otthona. És Charityt hirtelen elfogta a honvágy. Ebben a tiszta reggeli fényben a válással kapcsolatos gondolatai éppoly kiérleletlennek és valószerűtlennek tűntek, mint egy gyermek fantazmagóriái. Hiszen könnyű itt ilyesmikről álmodozni. Ez nem az ő otthona!

De miért ijedt meg ennyire attól, hogy Brett – némajátékszerűen – Cujót etette álmában? *Cujo már nem éhes, nem, soha többé!*

Visszatért a szobájába, lefeküdt, és ágyban maradt, míg a napfény el nem árasztotta a szobát. A reggelinél Brett éppen olyan volt, mint máskor. Nem említette Cujót, és láthatóan azt is elfelejtette – legalábbis egyelőre – hogy haza akart telefonálni miatta, Charity meg úgy döntött, nem bolygatja a dolgot.

Forróság volt.

Donna egy kicsit lejjebb engedte az ablakot – tán negyedrészig, jobban nem merte – aztán áthajolt Tad öle fölött, és az övét is lejjebb engedte. Ekkor fedezte fel a gyűrött, sárga papírlapot a kisfiú ölében.

– Hát ez meg mi, Tad?

A kisfiú felnézett rá. Elkenődött barna foltok voltak a szeme alatt.

– Hát a Szörnyűző – felelte.

– Megnézhetem?

Tad egy pillanatig még szorította a papírlapot, aztán kiengedte a kezéből. Úgy figyelt, mint aki félti a kincsét, és Donna egy pillanatra

féltékenységet érzett. Mindeddig ő tartotta Tadet életben, ő óvta meg a bajtól, és a kisfiú mégis csak Vic hókuszpókuszával törődik! Aztán ezt az érzést felváltotta a zavar, a kétségbeesés és a szomorúság elegye. Hiszen ő, Donna, hozta a gyereket ilyen helyzetbe! Ha nem adja be a derekát a babysitterrel kapcsolatban...

– Tegnap tettem a zsebembe – magyarázta Tad – mielőtt vásárolni indultunk. Meg fog enni minket a szörny, mami?

– Tad, ez nem szörny, hanem csak egy kutya, és nem, nem fog megenni senkit! – Az asszony élesebben csattant fel, mint akarta. – Megmondtam: ha megjön a postás, hazamehetünk. – *Persze! Azt is mondtam, hogy a kocsi mindjárt elindul. Hogy majd csak jön valaki. Meg hogy Camberék nemsokára hazaérnek...*

De mi értelme az ilyen gondolatoknak?

– Visszaadod a Szörnyűzőt? – kérdezte Tad.

Donna egy pillanatig megmagyarázhatatlan vágyat érzett, hogy apró darabkákra szaggassa az izzadságfoltos, gyűrött, sárgás papírlapot, és konfettiként szórja ki az ablakon. Aztán visszaadta Tadnek, és rémülten a hajába kapott. Mi történik vele, az Isten szerelmére? Hogy juthat az eszébe egy ilyen szadista gondolat? Nehezíteni akarná szegény kisgyereknek a helyzetét? Vic volna az oka? Vagy önmaga? Mi ez?

Szörnyű volt a forróság. Gondolkozni sem lehetett tőle. Patakzott az izzadság az arcán, és látta, hogy Tad arca is izzad. A haja csimbókosan tapadt össze, és vagy két árnyalattal sötétebb volt a szokásosnál. *Meg kéne mosni a haját!*, gondolta Donna meglehetősen értelmetlenül, amiről ismét eszébe jutott a Johnson-féle gyermeksampon, amint biztonságban, józanul pihen a fürdőszobapolcon, s csak arra vár, hogy levegye valaki, és a tenyerébe öntsön egy-két kupaknyit...

(Uralkodj magadon!)

Persze hogy uralkodik! Nincs semmi oka rá, hogy elveszítse az önuralmát. Minden rendbe jön, nem? Dehogynem! A kutyát még csak nem is látni. Már több mint egy órája. És a postás! Majdnem tíz óra már. Nemsokára megjön a postás, és akkor már nem lesz fontos, milyen nagy a meleg a kocsiban. "Üvegház-effektus." Egyszer látott erről egy filmet a tévében, ahol még azt is megmagyarázták, miért kegyetlenség ilyen melegben a kutyát a kocsiban hagyni, míg az ember bevásárol vagy moziba megy. Donna kesernyésen felnevetett. Mintha ezúttal egy kicsit másképp állna a dolog, nem? Most a kutya zárta az embereket az autóba!

De hát jön a postás! Megjön a postás, és azzal vége! Nem számít már, hogy csak egy negyed termoszra való tejük maradt, sem pedig az, hogy

reggel Donnának kellett kimennie, és Tad kisebb termoszát kellett e célra felhasználnia – vagy legalábbis megpróbálni – ami nem teljesen sikerült, és most a kocsiban vizeletszag volt, ami a hőséggel csak fokozódott. Lezárta azt a termoszt, és kihajította az ablakon. Hallotta, hogyan törik széjjel az úton. Aztán elsírta magát.

De most már mindez nem számít. Megalázó dolog volt az egész, de most már nincs jelentősége, mert jön a postás – talán éppen most pakolja meg kis, kék-fehér furgonját a Carbie Street-i postahivatal előtt, vagy már el is indult útjára a 117-esen a Maple Sugar Street felé. Hamarosan vége. Hazaviszi Tadet, és felmennek a lépcsőn. Levetkőznek, és együtt lezuhanyoznak, de mielőtt beszállnának a fürdőkádba, leveszi a sampont a polcról, a kupakot a mosdókagyló szélére teszi, és előbb Tad haját mossa meg, aztán a sajátját...

– Mami! Hátha most már elindul a kocsi!

– Félek megpróbálni, szívem, mert annyira kimerült az akkumulátor.

– De amikor csak *ülünk* itt! – Tad hangja harcias volt, fáradt és dühös. – Mit számít, milyen az akkumulátor, amikor csak itt *ülünk?* Próbáld meg!

– Ne parancsolgass nekem, kisfiam, mert kapsz a fenekedre!

A kisfiú rémülten hátrahúzódott az anyja rekedt, haragos hangja elől, Donna pedig ismét átkozta magát. Tad ideges... érthető, nem? Ráadásul igaza van. Ezért lett Donna olyan dühös. Csak Tad azt nem értette, hogy az igazi ok, amiért nem próbálja megindítani a motort, az, hogy fél. A zajra újra idejönne a kutya. És Cujo megjelenésétől félt Donna a leginkább.

Komoran, elszántan elfordította a kulcsot. A Pinto motorja most már igen lassan köhögött, elnyújtva, mintha csak tiltakozna. Kétszer is felköhögött, de nem kapcsolt. Donna visszaforgatta a kulcsot, és megnyomta a kürtöt. Tompa, halk hangon szólalt meg, amit tizenöt méternél messzebb sem igen lehetett hallani, nemhogy a domb alján a házban.

– Hát tessék! – mondta élesen, kegyetlenül. – Ezt akartad. Most boldog vagy?

Tad sírva fakadt. Mint csecsemőkora óta mindig, először a szája görbült le remegve, aztán megindultak a könnyek, még mielőtt a zokogás hangja is megjött volna. Donna ekkor magához szorította, nyugtatta, hogy nem akarta bántani, csak ő is ideges, hogy minden rendbejön, ha végre befut a postás, és akkor hazaviszi és megmossa a haját. S közben arra gondolt: *És te akartál jobb lenni az anyádnál? Hát éppen olyan vagy! Ő is pontosan így tenne, ha hasonló helyzetbe kerülne. Ha rosszul érzed magad, ruházd át másokra is a szerencsétlenséget, tedd őket is boldogtalanná, hadd*

osztozzanak benne! Amilyen az anyja, olyan a lánya! És ha Tad felnő, majd ő is úgy érez iránta mint te az anyád iránt...

– Miért van ilyen meleg, mami?

– Az üvegház-effektus – mondta Donna, anélkül hogy végiggondolta volna. Most már tudta, hogy nem tud úrrá lenni a helyzeten. Ha ez olyasmi, mint az anyaság – vagy a felnőttség – érettségi vizsgája, akkor megbukott. Mióta vesztegelnek itt ezen a kocsifelhajtón? Legfeljebb tizenöt órája. És ő máris összeomlott, nem bírja tovább.

– Ihatok egy kólát, ha hazaérünk? – A Szörnyűző ott volt Tad térdén, izzadságfoltosan és gyűrötten.

– Amennyit csak akarsz – mondta az anyja, és magához ölelte. A kisfiú testét ijesztően merevnek érezte. Nem lett volna szabad rákiabálnom! – gondolta. – Ó, bár ne tettem volna!

– Azt hiszem, a szö... azt hiszem, a kutyus meg fog enni minket – mondta Tad.

Donna már éppen felelni akart, de aztán hallgatott. Cujo még mindig nem volt sehol. A Pinto motorzaja nem csalogatta elő. Tán alszik. Vagy görcsöt kapott, és elpusztult. Az... az csodás lenne ... különösen ha lassan pusztul el. Kínlódva. Újra a hátsó ajtóra nézett. Nagy volt a kísértés, annyira közel volt. De zárva van, Donna most már biztos volt ebben. Az ember általában bezárja az ajtaját, ha elutazik. Különben is okosabb dolog abból kiindulni, hogy a kutya él, csak odabenn hever a félig nyitott garázsajtó mögött. Az árnyékban.

Az árnyék gondolatától szinte összefutott a nyál a szájában.

Ekkor majdnem tizenegy óra volt. Körülbelül negyvenöt perc múlva egyszer csak megpillantott valamit a fűben, a kocsi szélén túl, Tad oldalán. További tizenöt percnyi vizsgálódás után már biztos volt benne, hogy az a valami egy régi baseballütő, a nyele érdes szigetelőszalaggal burkolva. Épp hogy csak kilátszott a fű és a gyom közül.

Még néhány perc eltelt – majdnem dél volt már – amikor Cujo előtámolygott a fészerből. Vörös, gyulladt szeme ostobán hunyorgott.

A Grateful Dead és a "Sugaree". Jerry Garcia hangja oldottan s mégis fáradtan szűrődött be a hallból, valami táskarádióból szólt, felerősítve és eltorzítva, mintha csőből jönne. Valahonnan közelebbről nyöszörgés hallatszott. Aznap reggel, amikor Steve lement a kopott fürdőszobába zuhanyozni és borotválkozni, az egyik vécékagylóban hányadékot, a mosdóban pedig vért talált.

Jerry Garcia énekelt.

Steve Kemp a portlandi YMCA-szálló ötödik emeletén kinézett a szobája ablakán. Rosszul érezte magát, és nem tudta, miért. A feje is fájt. Folyton Donna Trenton járt az eszében, Donna Trenton, aki átverte őt, aztán eltűnt... és még csak életjelt sem ad. Mire vár? Mi az isten történt?

Bárcsak Idahóban lenne már! Folyton Idahóra gondolt mostanában. De akkor miért nem szedi a sátorfáját, és tűnik el innen? Maga sem tudta. És nem kedvelte, ha nem tud valamit. Egyáltalán, idegesítették ezek a kérdések, amelyek csak összezavarták, és lehetetlenné tették, hogy visszanyerje a művészi fejlődéséhez szükséges derűs nyugalmat. Reggel, amikor belenézett az egyik fogpasztafoltos tükörbe, öregnek látta magát. *Igazán* öregnek. Amikor meg visszajött a szobába, egy csótány szaladt nagy igyekezettel cikcakkban át a padlón. Az előjelek kedvezőtlenek voltak.

Nem azért dobott az a nő, mert öreg vagyok, gondolta. Nem is vagyok öreg. Azért dobott, mert viszketett neki, mert megvakartam, s a viszketés elmúlt, mert kurva, és mert úgy bántam vele, ahogy megérdemelte. Vajon mit szólt a férjecske az üzenethez, Donna drágám? Tetszett neki?

És egyáltalán *megkapta-e* az üzenetet?

Steve elnyomta a cigarettáját a befőtteskupakon, ami a szobában hamutartóul szolgált. Tulajdonképpen ez a központi kérdés, nemdebár? Ha erre megvan a válasz, az összes többi felelet is beugrik majd. Elszáll az a gyűlöletes erő, amivel az asszony még mindig fogva tartja pusztán azzal, hogy kirúgta, még mielőtt ő véget vetett volna a viszonynak (*megalázta*, a rohadt Úristenit), s ez nagyon bántotta. De még mennyire!

És egyszerre csak rájött, mit kell tennie. A szíve máris szaporábban vert. Zsebre tette a kezét, és megcsörgette az aprópénzt a zsebében. Kilépett a szobából. Épp elmúlt dél, és a Castle Rock-i postás, akire Donna olyannyira várt, megkezdte napi körútjának azt a szakaszát, amelybe a Maple Sugar Road és a Town Road 3-as szám is beletartozott.

Vic, Roger s Rob Martin, a filmes, a stúdióban töltötte a délelőttöt, s utána együtt mentek hamburgert enni és sörözni. Néhány hamburgerrel és sok-sok sörrel később Vic hirtelen azon kapta magát, hogy soha, egyetlen üzleti ebéden nem rúgott be úgy, mint most. Általában egyetlen koktélt vagy egy pohár fehér bort ivott. Túlságosan sok New York-i reklámszakembert látott a Madison Avenue körüli bárokban, amint sohasem volt és soha meg nem valósuló reklámhadjáratokról beszélnek

részegen, vagy egy következő stádiumban már a bárpincérnek adják elő soha el nem készülő regényük témáját.

Rob mérsékelt lelkesedéssel fogadta az utolsó Zabpehelyprofesszor-reklámmal kapcsolatos ötletüket, de azért azt mondta, a világ legjobb anyagát csinálja meg majd nekik. Mindannyian tudták viszont, hogy az öreg Sharp és a "srác" beleegyezése nélkül a világ legjobb anyagával sem jutnak semmire. Együttlétük így a győzelmi ünnep és a halotti tor keveréke volt.

Mindenesetre Vic megfelelőnek tartotta ezt az alkalmat ahhoz, hogy leigya magát.

Ahogy ott ültek hármasban a sorokban, körülöttük papírtálcákban hamburgermaradványok, üres és félig teli söröspoharak, üvegek, és csikkhalom a hamutartókban, Vic arra a napra emlékezett, amikor Rogerrel a Sárga Tengeralattjáróban megbeszélték ezt az egész utat. Akkor még minden, ami rossz volt, az üzlettel állt kapcsolatban. Különös módon nosztalgia fogta el az után a nap után, és azon kezdett gondolkodni, vajon mit csinál most Tad és Donna. *Ma este fel kell hívnom őket, gondolta. Már ha legalább annyira józan maradok, hogy nem felejtem el.*

– És most mi lesz? – kérdezte Rob. – Maradtok még Bostonban, vagy mentek is tovább New Yorkba? Ha maradtok, szerezhetek jegyet a baseballmeccsre. Hátha felvidít egy-két szép ütés!

Vic Rogerre nézett, aki vállat vont, és így szólt: – Azt hiszem, megyünk New Yorkba. Kösz az ajánlatot, de nem vagyunk baseballra hangolva.

– Itt már nincs tennivalónk – támogatta a barátját Vic. – Van még mit csiszolnunk az elképzeléseinken, de egy, legfeljebb két nap New Yorkban a marketingesekkel, és minden kész.

– És akkor?

Vic kelletlenül mosolygott.

– Akkor felhívjuk az öreg Sharpot, és megkérjük, fogadjon minket. Gondolom, abban a pillanatban indulhatunk is Clevelandbe New Yorkból.

– Fel Clevelandbe, s jöjjön a dicső halál! – szavalta Roger, és kitöltötte a maradék sörét. – Alig várom, hogy végre láthassam a vén szarost.

– Hogy az ifjabbik szarosról ne is beszéljünk – tette hozzá enyhe vigyorral Vic.

– Uraim, javasolnék még egy rundót! – mondta Roger.

Rob az órájára nézett.

– Az az igazság, hogy nekem már...

– Egy utolsót! – erősködött Roger. – A búcsúdalt, ha úgy jobban hangzik!

Rob vállat vont.

– Hát jó. De ne feledjétek, hogy még megvan a cégem, ahol néha dolgoznom is kell. Majd ha a Sharp üzletnek befellegzett, bőven lesz időm hosszú ebédekre.

– Mondd meg nekem őszintén, mi a véleményed – kérte Vic Robot. – De szépítés nélkül. Szerinted szar az egész?

Rob ránézett, szóra nyitotta a száját, aztán elhallgatott és a fejét rázta.

Roger is megszólalt.

– Mondd csak el nyugodtan! Végül is egy csónakban evezünk. Szóval azt hiszed, nem fog menni, igaz?

– Szerintem esélyetek sincs – felelte Rob. – Pedig minden mellettetek szól majd, és jól is adjátok majd elő, mint mindig. Harrington úgy fogja játszani a hattyúdalát, mint egy isten, és a New York-i cégtől is csak jót fogtok hallani. És mégis...

Közben megjöttek a sörök. A pincér udvariasan figyelmeztette őket, hogy többen is várnak már az asztalukra.

– Mondja meg a főnöknek, hogy nyugalom! Ez az utolsó forduló, és már itt sem vagyunk.

– Szóval?

– Ugyan! Okos gyerekek vagytok. Pont egy féllábú, sört vedelő filmes kell nektek, hogy megmondja, hány óra?

– Vagyis Sharp nem akar bocsánatot kérni? – kérdezte Vic. – Erre gondolsz, ugye?

Rob szalutált a söröspohárral.

– Jeles!

– De hisz ez nem bocsánatkérés – kiáltott fel Roger keserves hangon. – Ez *magyarázat!*

– Ti így fogjátok fel – mondta Rob. – De ő? Szerintem érzékeny búcsút vesz tőletek egyszer s mindenkorra. A következő reklámcéget pedig már a fia választja ki, méghozzá olyat, amelyik minden hülye ötletével egyetért...

– Lehet – szólt Roger. – De hátha...

Hátha szart se számít az egész? – csattant fel Vic. – Mi megtettük, amit tehetünk, a legjobb ötletünkkel álltunk elő, ha pedig nem kell, akkor legyen vége, és kész! – Elnyomta a cigarettáját, közben majdnem feldöntötte Roger félig telt sörösüvegét. – Agyő! – A keze remegett.

– Erre iszunk! – mondta Rob. – Pohárköszöntő következik!

Vic és Roger felemelték a poharukat.

Rob egy pillanatra elgondolkodott.

– Bármennyire kevés is az esély, mégis azt kívánom, forduljon jóra minden!

– Ámen! – mondta Roger.

Összekoccantották a poharaikat, és ittak. S miközben

Vic felhajtotta a maradék sörét, azon kapta magát, hogy ismét Donna és Tad jár az eszében.

George Meara, a postás felemelte az egyik, kék-fehér egyennadrágszárba bújtatott lábát, és szellentett. Ez mostanság gyakran előfordult, és idegesítette is. Az sem számított, mit eszik. Akármit evett, felfúvódott tőle.

Utánanézett a dolognak a *Házi orvosi lexikonban*, amelynek tizenkét kötetét egyenként vette meg a felesége. Amit a SZELLENTÉS címszó alatt talált, nem derítette jókedvre. Lehet, hogy rendellenes gyomorműködés következménye. Tán egy helyes kis fekély képződik éppen odabenn. De bélprobléma is lehet, vagy akár maga a nagy "R", a rák. Ha nem múlik, el kell mennie az öreg Quentin doktorhoz. Az meg valószínűleg csak annyit mond majd, hogy Meara öregszik.

Evvie Chalmers néni halála a tavasz végén erősen megviselte George-ot – jobban, mint valaha is hitte volna – és mostanság nem szeretett az öregségre gondolni. Szívesebben gondolt a "boldog nyugdíjas évekre", amelyek Cathyre és rá várnak. Nem lesz többé korai felkelés. Nem kell több zsákot emelgetni, és nem kell többé hallgatni a vén hülye Michael Fournier, a Castle Rock-i postamester hülye dumáját. Nem fog agyonfagyni telente, és meghülyülni, amikor megjön a meleg, és az összes nyaraló és kempingező az isten háta mögötti kunyhójában vagy sátrában várja a postát. "New England-i körutazás" lesz ehelyett, meg "A kertészkedés alapismeretei", továbbá "Különféle új hobbik". És legfőképpen "Pihenés és relaxáció". Igen ám, de valahogy az a gondolat, hogy rossz rakéta módjára durrogtatva kell végigélnie hatvanas és hetvenes esztendeit, sehogy sem illett abba a képbe, amit a "boldog nyugdíjas évek" jelentettek a számára.

A kék-fehér postakocsi ráfordult a Town Road 3. szám felé vezető sávra. Meleg volt – pontosan ahogy Evvie Chalmers néni megjósolta, sőt annál is melegebb. George megállt Millikenéknél, és bedobott egy prospektust és egy villanyszámlát a postaládába. A számlák napja volt aznap. George remélte, hogy az elektromos társaság nem várja visszafojtott lélegzettel, hogy Millikenék befizessék a tartozásukat. Szegények voltak, akárcsak a részeges vén Gary Pervier ott feljebb (rossz volt nézni, hogyan

megy tönkre egy férfi, aki valaha hős volt), és Joe Camber sem ért sokkal többet. Ezek ketten együtt isszák halálra magukat.

John Milliken boronát javítgatott a kertben. George intett neki, de Milliken csak egy ujját emelte fel visszajelzésül.

Ez a tiéd, te vén segélyleső!, gondolta George Meara. Felemelte a lábát, és megfújta a harsonáját. Pocsék dolog ez a felfúvódás! Az embernek ugyancsak vigyáznia kell, ha társaságba kerül.

Továbbhajtott Gary Pervierhez, elővett egy újabb prospektust meg a következő villanyszámlát, és hozzárakta a veteránszövetség évkönyvét. Benyomta őket a postaládába, aztán Gary kocsifeljárójában visszafordult, mert ma nem kellett Camberékhez is felhajtania. Joe tegnap délelőtt tíz óra tájban betelefonált a postahivatalba, hogy egy-két napig tartsák vissza a küldeményeit.

– Ha tizenöt perccel előbb telefonál – mondta Mike Fournier, a bőbeszédű főnök – a hétfői postaszállítást is megúszod, de már nem tudtalak elérni.

– Nem érdekes – válaszolta George. – Mindenesetre ma nem megyek fel.

Amikor a ládába dugta Gary Pervier postáját, George észrevette, hogy a tegnapi szállítmány – a *Popular Mechanics* magazin meg egy iskolai alapítvány felhívása – még most is ott van. Fordulás közben meglátta, hogy Gary öreg Chryslerje az előkertben áll, s szorosan mögötte Joe Camber itt-ott rozsdásodó furgonja parkol.

– Ezek együtt mentek el! – morogta George félhangosan. – A két vén hülye mulat és játssza az eszét valahol.

Újra felemelte a lábát, és szellentett.

George arra a következtetésre jutott, hogy Gary és Joe együtt indult piálni és kurvázni az utóbbi kisteherautóján. Meg sem fordult a fejében, hogy vajon miért Joe teherkocsiján mentek, amikor két jóval kényelmesebb jármű között is választhattak volna. De nem vette észre a vércseppeket sem a lépcsőn, sem pedig Gary verandaajtajának alján éktelenkedő jókora lyukat.

– Mulatni ment a két marha – ismételte George. – Legalább Joe Camberben volt annyi tisztesség, hogy lemondja a postát.

Visszaindult Castle Rock központja felé. Útközben fel-felemelte a lábát, és harsonázott.

Steve Kemp vett egypár sajtburgert. Most a kocsijában evett, és a Brighton Avenue-t bámulta. De nem igazán látta az utcát, s nem érezte az étel ízét sem.

Korábban felhívta a férjecske irodáját. Adam Swallow-nak mondta magát, amikor a titkárnő a nevét kérdezte. Elmondta, hogy a House of Lights Inc. marketingigazgatója, és Mr. Trentonnal szeretne beszélni. A szája is kiszáradt közben az izgalomtól. Ha majd a derék Trenton átveszi a kagylót, gondolta, lesz jóval érdekesebb beszédtémájuk is, mint a marketing. Mint például a nő anyajegye, meg hogy mire hasonlít. És egyáltalán: hogy megy a kurvahercegnő sora, amióta férjecskéje megtudta, hogy más örömöket is megízlelt, mint amikhez a családi ágyban jut egy asszony.

De nem így alakultak a dolgok.

– Sajnálom – mondta a titkárnő – de ezen a héten sem Mr. Trenton, sem Mr. Breakstone nem lesz az irodában. Sőt nagyrészt a jövő héten sem. De ha tehetek valamit önért...?

Steve megköszönte, és csak annyit mondott, hogy valamikor a hónap vége felé újra jelentkezik. Letette a kagylót, mielőtt még a nő megkérdezhette volna a telefonszámát.

És most itt ül és azon töri a fejét, mi legyen a következő lépés? *Mintha nem tudnád!* – suttogta egy kellemetlen belső hang.

Indított, és Castle Rock felé vette az irányt. Mire végzett az ebéddel, már North Windhamben volt. A szemetet a kocsi padlójára dobta, amelyet már-már elborított a sok maradvány, a hamburgeres dobozok, a visszaváltható üvegek, az üres cigarettáscsomagok. A szemetelés társadalomellenes, környezetszennyező cselekedet. Ő olyasmit nem tett soha.

Steve fél négy körül ért a Trenton házhoz azon a perzselően forró délutánon. Ösztönös óvatosságból lassítás nélkül elhajtott a ház mellett, s egy mellékutcában állt le, vagy négyszáz méterrel odébb. Gyalog indult vissza.

A kocsifelhajtó üresen állt, s Steve a csalódottság tűszúrását érezte. Magának sem vallotta be ugyanis – különösen most, amikor láthatóan Donna nem volt otthon – de a lelke mélyén arra készült, hogy még egyszer megízlelteti az asszonnyal mindazt, amit az oly mohón fogadott még a tavasszal. Mindenesetre már-már felgerjedve vezetett Westbrooktól Castle Rockig, és most mint akit leforráztak.

Nincs itthon!

Várjunk! Csak a *kocsi* nincs itt. Az egyik dologból még nem okvetlenül következik a másik, nem igaz?

Steve körbenézett.

Hölgyeim és uraim! Amit itt látnak, az egy jellegzetes, békés, zöldövezeti utca egy jellegzetes nyári délutánon. A jellegzetes gyerekecskék nagyrészt délutáni álmukat alusszák, az asszonykák általában úgyszintén, ha pedig mégsem, akkor a tévékészülékhez tapadva növelik műveltségük szintjét. Mindegyik férjecske vadul hajtja magát, hogy magasabb adósávba kerüljön, és lehetőleg ezzel egyidejűleg a Maine-i Egészségügyi Központ intenzív osztályának egy ágyához is hozzájusson. Két fürdőruhás, izzadó kisgyerek ugróiskolát játszott. Egy idős, kopaszodó hölgy úgy tolta hazafelé drótból készült bevásárlókocsiját a központból, mintha a kocsi is, ő is, törékeny porcelánból lennének. Nagy ívben kikerülte az ugróiskolázó gyerekeket.

Szóval nem volt sok a látnivaló. Szendergett az utca a hőségben.

Steve úgy sétált fel a kocsifelhajtón a házhoz, mintha minden joga megvolna, hogy ott legyen. Először bekukkantott a kis garázsba. Sohasem látta, hogy Donna használná, mert az ajtó nagyon szűk volt. Ha meg megkarcolná a kocsit, a férjecske biztosan jól leb... óh, bocsánat, le*tolná*.

A garázs üresen állt. Sem a Pinto, sem az öregedő Jaguar nem állt ott.

Steve kilépett a garázsból, és felment a hátsó bejárat három lépcsőfokán. Az ajtó nem volt zárva. Miután még egyszer körülnézett, nincs-e a közelben valaki, belépett a házba.

Becsukta az ajtót. Odabenn csend honolt. A szíve ismét hevesen kalapált, szinte rázta az egész mellkasát. És megint nem vallott be magának semmit. Nem volt muszáj bevallania. De attól még az érzések ott voltak.

– Halló! Van itt valaki? – A hangja erős volt, becsületes, kedvesen érdeklődő.

– Halló! – Már félúton járt az előszobában.

Nyilvánvaló: nincs itthon senki. Néma, forró, várakozó érzés ült a házon. Egy bebútorozott ház lakók nélkül kísérteties. Az ember úgy érzi, figyelik.

– *Halló! Van itthon valaki?* – kérdezte harsányan, utoljára.

Akkor hagyj neki egy kis emléket! Aztán tűnés!

Bement a nappaliba, megállt, és körülnézett.

Az ingujja fel volt gyűrve, a karja csillogott az izzadságtól. Most már megvallhatott magának mindent. Hogy meg akarta ölni az asszonyt, amikor az szemét csirkefogónak nevezte őt, és a nyála is az arcába fröccsent. Hogy

szeretné megölni, amiért öregnek és ijedtnek érzi magát, mert már nem ő van felül, és ennek Donna az oka. A levelet is ezért írta, de a levél még nem elég!

Jobbra tőle mindenféle dísztárgyak álltak egy üvegpolcsoron. Megfordult, és hirtelen, teljes erőből belerúgott az alsó polcba. Az ízzé-porrá tört. A keret megbillent, majd feldőlt. Csak úgy röpködtek szerteszét a porceláncicák, pásztorfiúk meg a többi kispolgári szir-szar. Steve homloka közepén lüktetett az ér. Fintorgott, anélkül hogy tudott volna róla. Gondosan taposni kezdett a még ép porcelánokon, míg csak porrá nem törtek. A falról lerántott egy családi képet, egy pillanatig kíváncsian Vic Trentonra nézett (Tad az ölében ült, a karja pedig Donna derekát ölelte), majd a földre dobta a képet, és a sarkával összetiporta az üveget.

Lihegve körülnézett, mintha futóversenyről érkezett volna. Aztán hirtelen úgy rontott neki a szobának, mintha az élő személy volna, aki megbántotta őt, s ezért bűnhődnie kell. Mintha a szoba tehetne mindenről. Felborította Vic karosszékét. Aztán a kanapét. Az egy pillanatig megállt a támláján, ide-oda billegett, aztán nagy zajjal lezuhant, és összetörte az előtte álló dohányzóasztalt. Egyenként lerángatta a könyveket a könyvespolcokról, s közben halkan szidta azok pocsék ízlését, akik ilyen könyveket vásárolnak. Felkapta az újságtartót, és lendületből belevágta a kandalló fölötti tükörbe. Úgy hullottak szerteszét a fekete hátú tükörcserepek, mint egy összerakós mozaikjáték darabkái. Most már horkantva szedte a levegőt, mint a párzó bika. Keskeny arca bíborszínűvé vált.

A kis ebédlőn át a konyhába tartott. Ahogy elhaladt az ebédlőasztal mellett, kinyújtotta a karját, és mindent lesöpört róla, a vázákat, a fűszertartókat. A kerámia sótartó és borsszóró úgy robbant szét, mint a bomba. Steve erekciója visszatért. Eltűnt az agyából minden óvatosság, minden félelem az esetleges lelepleződéstől.

A konyhában kirántotta a tűzhely alsó fiókját, ameddig csak jött, és szerteszét hajigálta a tepsiket és a serpenyőket. Iszonyú lármát csaptak. De a puszta csörömpölés nem elégítette ki Steve-et. Az egyik konyhaszekrényt a másik után tépte fel. Két kézzel markolta a tányérhalmokat, úgy vágta őket a földhöz. Lesöpörte a poharakat, és nyögött, amint összetörtek. Repült a szószostányér. A nagy porcelántálca. A rádiómagnó nagy csattanással zuhant a földre. Steve Kemp boogie-woogie-t járt a tetején. A pénisze most már kőkeményen lüktetett a nadrágjában. A homlokában lüktető ér volt hozzá az ellenpont. Italos üvegeket talált a kis

krómmosogató alatt. Csomókban rángatta ki a félig és harmadig telt üvegeket, aztán egyenként vágta őket a beépített szekrény kitárt ajtajához. A kék ajtón nemsokára ömlött a Gilbey's gin, a Jack Daniel's bourbon és a Ballantine's whisky, a ragadós, zöld créme de menthe, a likőr, amit Donna és Vic Roger és Althea Breakstone-tól kapott karácsonyra. Üvegcserepek csillogtak vígan mindenütt az éles délutáni napfényben.

Steve éppen az utolsó üveget vágta oda, amikor megpillantotta a Donna ismerős, szálkás betűivel írt üzenetet: *J. Camber műhelyébe vittük Taddel a Pintót. Nemsokára jövünk.*

Ettől egy pillanat alatt visszatért a valóságba. Legalább egy félórája itt van már, ha nem régebben! Vajon mennyi ideje lehetett már távol Donna, amikor ő bejött a házba? És kinek szól az üzenet? Akárkinek, aki véletlenül benéz, vagy egy bizonyos személynek? Mennie kell innen... de előbb még... még hátravan valami!

Egyetlen lendülettel letörülte ingujjával az üzenetet a tábláról, és ezt írta a helyébe csupa nagybetűvel:

HAGYTAM NEKED VALAMIT ODAFÖNN, BÉBI!

Kettesével vette a lépcsőfokokat, és a hálószobába rohant, amely a lépcsőtől balra volt. Hirtelen nagyon sürgős lett minden. Szinte biztosra vette, hogy előbb-utóbb megszólal a csengő az ajtónál, vagy pedig valaki – alighanem egy másik boldog háziasszony – bedugja a fejét a hátsó ajtón, és felkiabál (akárcsak ő): – Halló! Van itt valaki?

Ez azonban fonák módon még egy kis külön izgalommal fűszerezte Steve számára az egész őrjöngő műsort. Kikapcsolta az övét, lerángatta a cipzárat a sliccén, és hagyta, hogy a nadrágja a térdéig csússzon. Ritkán hordott alsónadrágot, most sem volt rajta. A nemi szerve duzzadtan meredt elő a vöröses aranyszínű szeméremszőrzetből. Nem tartott soká, egy-két mozdulat, s összeszorított öklén át máris ondó fröccsent az ágytakaróra.

Újra felrántotta a farmerét, felhúzta a cipzárat, és már az ajtó felé futva kapcsolta be az övét. Biztosan szembejön valaki, ahogy ő kimegy! Ezt holtbiztosan hitte, mintha csak előre elrendeltetett volna. Igen! Valami boldog háziasszony, aki csak rápillant Steve kivörösödött arcára, dülledt szemére, összekenődött farmerére, és máris akkorát sikít, hogy összecsődül a környék!

Megpróbálta felkészíteni magát mindenre, amint kinyitotta a hátsó ajtót, és kilépett. Ahogy most visszagondolt a történtekre, akkora zajt csapott az előbb, hogy még a holtakat is felverte az álmukból... azok a tepsik és serpenyők! Mi a Jóistennek kellett azokat is széthajigálnia? Mire gondolt? Biztosan hallotta az egész szomszédság!

De nem volt senki sem a kertben, sem a kocsifelhajtón. A délután békéjét nem zavarta semmi. Az utca másik oldalán közömbösen forgott egy locsológép. Egy gyerek szaladt tova görkorcsolyáján. Szemközt magas cserje választotta el Trentonék telkét a szomszédétól. A hátsó bejárattól bal felé be lehetett látni az egész környéket, a domb lábánál fészkelő falut s a 117-es út meg a főutca kereszteződését.

Steve ott állt, és megpróbálta összeszedni magát. A lélegzete fokozatosan lelassult, normálissá vált. Kellemes, délutáni arckifejezést keresett, s amikor megtalálta, felöltötte. Mindez éppen annyi ideig tartott, ami alatt a sarki közlekedési lámpa vörösről sárgára, majd zöldre s végül ismét vörösre váltott.

És ha éppen most fog behajtani az asszony?

Ettől Steve új lendületet kapott. A névjegyét otthagyta, ez megtörtént. Kellemetlenségre nincs szüksége. Igaz, Donna mit sem tehetne, ha netán megjönne is, hacsak nem hívja a rendőrséget, de ezt Steve nem tartotta valószínűnek. Hiszen neki is volna miről előadást tartania. Mondjuk, ezzel a címmel: "A boldog amerikai háziasszony szexuális élete otthonában." Azért mégis őrült műsor volt az ott odabenn. Okosabb, ha mielőbb elhagyja Castle Rockot. Később esetleg még telefonál. Megkérdi a nőt, tetszett-e a munkája? Egészen szórakoztató lenne.

Lement az úton, balra fordult, és visszatért a kocsijához. Nem állította meg senki. Még csak észre sem vették. Egy görkorcsolyás gyerek vágtatott el mellette, és hangos hellóval üdvözölte. Steve visszahellózott.

Beszállt a kocsiba és indított. A 117-es úton a 302-esig hajtott, majd Portlandnél ráfordult az államokat összekötő széles autópályára. Délnek tartott. Nyugtalanítani kezdték a történtek. Mi volt ez a vakon izzó rombolási düh, amely elfogta, mihelyt megbizonyosodott afelől, hogy senki sincs otthon? Arányban volt a megtorlás a sérelemmel? A nő nem akart többé lefeküdni vele, rendben van, de miért olyan nagy baj ez? Kis híján az egész házat szétverte. Lehet, hogy ezzel esetleg önmagáról állított ki nem túlságosan hízelgő bizonyítványt?

Apránként kezdte feldolgozni ezeket a kérdéseket, mint a legtöbb ember, úgy, hogy az objektív tényeket különféle vegyszereken mossa át, amelyek együtt teszik ki azt a bonyolult érzékelési mechanizmust, amelyet szubjektivitásnak mondanak. Mint az iskolás gyerek, aki először a ceruzát használja, aztán a radírt, majd ismét a ceruzát, lebontotta azt, ami történt, azután gondosan felépítette újra – átrajzolta a fejében – egészen addig, míg végül a tények, és az, ahogyan ő látta őket, végre számára elfogadható módon fedték egymást.

Egy Twickenham nevű kisvárosban éjszakázott, már útban Idaho és a szabadság felé. Könnyedén elaludt. Addigra már meggyőzte magát, hogy amikor a Trenton-házban tört-zúzott, nem az esztelen sértettség dolgozott benne, hanem a forradalmi anarchia láza. Megmutatta, mit art a burzsoá középosztályról. Így fejezte ki azt, hogy "Hatalmat a népnek!" – azt a gondolatot, amelyet a költészetével is szolgálni próbált.

Azért miközben a falnak fordult a motelszoba keskeny ágyán, mégiscsak arra gondolt, hogy jó volna tudni, mit szólt Donna, amikor hazaért a gyerekkel. Ezzel a gondolattal merült álomba, mosollyal az ajkán.

Ugyanazon a kedd délutánon fél négy körül Donna végleg lemondott a postásról.

Egyik karját könnyedén Tad vállán nyugtatta. A kisfiú ajka csúnyán felpüffedt a hőségtől, elcsigázott arca kipirosodott. Egy csöppnyi tej maradt még a termoszban, azt is hamarosan meg kell kapnia. Az elmúlt három és fél órában – ami az ebédidőnek felelt volna meg, ha otthon vannak – a nap borzasztóan, könyörtelenül tűzött le rájuk. A hőmérséklet a kocsiban megközelítette a hatvan fokot, de lehet, hogy még annál is több volt. Mint amikor az ember a napon felejti a kocsiját. Csakhogy olyankor leengedi az ablakokat, kinyitja a szellőzőket, és indulás. *Indulás!* De édesen hangzik ez a szó!

Donna megnyalta a szája szélét.

Néhányszor rövid időre teljesen letekerte az ablakokat, s így némi légáramlat keletkezett, de nem merte úgy hagyni. Mi lesz, ha elnyomja az álom? Félt a hőségtől – maga miatt is, de még inkább Tad miatt, hogy mennyi energiát vesz ki belőle – de korántsem annyira, mint amennyire a kutyától félt, attól a rémes, habos pofától, a rábámuló vérvörös szempártól.

Legutóbb akkor nyitotta ki teljesen az ablakokat, amikor Cujo eltűnt a műhelygarázs árnyékában. De azóta Cujo visszatért.

Lógó fejjel ült a fészer egyre inkább megnyúló árnyékában, és a kék autót leste. Két mellső lába közt nedves volt a talaj a nyálától. Időnként felmordult, és úgy kapkodott csattogó fogakkal a levegőbe, mintha hallucinálna.

Meddig? Meddig tarthat, amíg elpusztul?

Donna racionális lény volt. Nem hitt a szekrények rejtekéből előbújó szörnyekben. A látható és megfogható dolgokban hitt csupán. Semmi természetfölötti nem volt a számára a fészer árnyába húzódott, ronccsá lett bernáthegyi kutyában. Beteg állat volt csupán, amelyet veszett róka,

görény vagy valami más harapott meg. Nem személy szerint őt, Donnát akarta elpusztítani. Nem! Ez a kutya nem Frankenstein szörnye, Drakula gróf vagy Moby Dog. Nem a négylábú végzet.

De... Donna éppen akkor szánta el magát, hogy nekifut, és megpróbál eljutni Camberék hátsó ajtajához, amikor Cujo támolyogva előmászott a fészer sötétjéből.

Tad! Tad a fontos! Ki kell juttatni innen valahogy! Vége a tétovázásnak! A kisfiú már alig adott összefüggő választ, ha kérdezett tőle valamit. Fátyolos tekintete, ahogy anyjára nézett, ha az szólt hozzá, a szeme olyan volt, mint a bokszolóé, akit csak ütnek, ütnek, ütnek, és aki már az utolsó sorozatra vár, hogy végre eszméletlenül zuhanhasson a padlóra – ez megrémítette Donnát, és minden anyai ösztönét mozgósította. Tad a fontos! Ha egyedül lett volna, már régen megpróbálkozik azzal, hogy elérje azt az ajtót... Csak Tad tartotta vissza, mert mindig az járt az eszében, hogy a kutya elkapja odakinn, és Tad ott marad a kocsiban egyedül.

Mégis, egészen addig, míg Cujo egy negyedórája újra elő nem jött, arra készítette fel magát, hogy az ajtóhoz fog futni. Annyiszor leforgatta újra meg újra az egészet az agyában, mint valami filmet, amíg már-már úgy érezte, hogy meg is történt. Addig rázza Tadet, míg egészen észre tér, még ha pofoznia is kell emiatt. Megérteti vele, hogy nem hagyhatja el a kocsit és nem jöhet utána – *semmilyen körülmények között, bármi történjék is!* A kocsitól a verandaajtóhoz rohan. Megpróbálkozik az ajtógombbal. Ha nincs bezárva, csodálatos! De arra a nagyon is valós lehetőségre is felkészült, hogy zárva találja. Ledobta a blúzát, s most fehér pamut melltartóban ült a volánnál. A blúz a térdén. A kezére csavarja a blúzt, amikor indul. Nem tökéletes, de jobb a semminél. Betöri az ajtógombhoz legközelebb eső üvegtáblát, benyúl, és beengedi magát. Ha a belső ajtó be van zárva, azzal is elboldogul valahogy. Akárhogy.

De Cujo visszajött, s most nem kezdeményezhetett.

Nem számít. Majd csak bemegy megint. Eddig is mindig visszament.

Biztos?, vitatkozott egy belső hang. *Minden tökéletes, nem? Camberék elmentek, és mint rendes polgárokhoz illik, még a postát is lemondták. Vic is elment, és kevés a remény, hogy holnap esténél korábban telefonál. Nem engedhetünk meg magunknak minden este egy-egy interurbán telefont. Ha pedig hazaszól, korán fog telefonálni. És ha senki sem válaszol, nyilván feltételezi, hogy bekapunk valamit Mariónál, vagy éppen fagylaltozni mentünk. Azért nem később hív, mert azt hiszi, alszunk. Inkább újra telefonál holnap. Vic, a mindig tapintatos! Igen, ennél tökéletesebb már*

nem is lehetne ez az egész! Hogy is volt? Nincs valami kutyáról is szó ott a mesében, amely ott ül a csónakban, Kharón, az alvilági révész mellett? A révész kutyája! Cujo a nevem! Figyelem, beszállás! Járat indul a halál völgyébe!

Némán szuggerálta a kutyát: – *Menj be!* – mondta gondolatban. *Mars vissza a fészerbe, az Isten verjen meg!*

De Cujo nem mozdult.

Donna megnyalta a szája szélét, amely – úgy érezte – majdnem olyan püffedt, mint Tadé.

Kisimította a haját a homlokából, és halkan megkérdezte:

– Hogy bírod, Tad fiam?

– Psszt! – motyogta szórakozottan Tad. – A kacsák...

Az anyja megrázta.

– Tad? Édesem! Jól vagy? Szólj hozzám!

A kisfiú csak lassan nyitotta ki a szemét. Aztán körülpillantott. Kicsi volt, zavart és rettenetesen fáradt. – Mami! Nem mehetnénk haza? *Olyan* melegem van!

– Dehogynem! Majd hazamegyünk – nyugtatta az anyja.

– De mikor, mama? *Mikor?* – Tehetetlenségében sírni kezdett.

Ó, Tad, inkább takarékoskodnál a nedvességgel! Még szükség lehet rá! Micsoda őrület, hogy ilyesmire kell gondolni! De hát végül is ez az egész helyzet agyrém, nem? Hogy egy kisgyerek meghaljon, mert kiszárad...

(hagyd abba, DEHOGY hal meg!)

...alig hét mérföldnyire egy kisvárostól, ez kész őrület!

A helyzet azonban olyan, amilyen – figyelmeztette magát gorombán a valóságra az asszony. És jobb, ha nem vezeted félre magad, drágám! Olyan az egész, mint egy lekicsinyített háború. A legkisebb léglökés az alig negyedrészt

nyitott ablakokon át maga a zefír. A hátsó bejárathoz vezető út annyi, mint egy fél mérföld az elaknásított senki földjén. És ha azt akarod magadnak beképzelni, hogy ez a kutya a végzet, a bűntudat szelleme vagy akár Elvis Presley reinkarnációja, hát tessék, hidd azt! Ebben a lekicsinyített háborúban – ebben az *élet-halál küzdelemben!* – harci feladat volt az is, ha az embernek el kellett végeznie a szükségét.

– Mikor megyünk már, mami? – Tad felnézett rá, a szeme nedvesen csillogott, az arca falfehér volt.

– Nemsokára – felelte Donna elkeseredetten. – Nagyon hamar. – Megsimogatta a kisfiú fejét, és magához szorította. Közben kinézett a Tad

felőli ablakon, és a szeme újra megakadt a magas fűben heverő, szigetelőszalaggal megerősített baseballütőn.

De szeretném szétverni vele a fejedet, te dög!

Odabenn a házban csengett a telefon.

Donna felkapta a fejét, és a lelke hirtelen megtelt reménységgel.

– Nekünk szól, mami? Minket hívnak?

Az asszony nem válaszolt. Nem tudta, kinek szól a hívás. De ha egy kis szerencséjük van – és már rég itt az ideje, hogy a szerencse végre melléjük szegődjön, nem igaz? – akkor olyasvalaki telefonál, akiben gyanút ébreszt, hogy Camberéknél senki sem veszi fel a kagylót. Valaki, aki kijön és körülnéz.

Cujo is felemelte a fejét, és egy kicsit oldalra billentette. Egy pillanatig – képtelen módon – emlékeztetett a His Master's Voice lemezcég kutyájára, Nipperre, amely a régimódi gramofon tölcséréhez illeszti a fülét. Aztán nehézkesen talpra állt, és elindult a ház meg a csengő telefon felé.

– Talán a kutya felveszi a telefont – mondta Tad. – Talán...

A hatalmas állat hirtelen irányt változtatott, és megdöbbentő fürgeséggel és erővel a kocsinak rontott. Eddigi nehézkes támolygásának nyoma sem maradt, mintha csak megtévesztő színészkedés lett volna. Nem ugatott: inkább üvöltött és bömbölt. Nehéz, tompa csattanással vágódott az autónak, és Donna elképedten látta, hogy az ő oldalán egy kissé benyomódott az ajtó. *Biztosan megdöglött!* – gondolta – *szétzúzta az agyát*, vagy erős agyrázkódást kellett kapnia... biztos, BIZTOS...

De Cujo újra felkelt. A pofája csupa vér volt. A tekintete ismét üresen vándorolt ide-oda. A házban a telefon tovább csengett. A kutya – úgy látszott – a ház felé indul, de aztán vadul a saját hátsója felé kapott, mintha csípés érte volna, megperdült, és egyenesen Donna ablakának ugrott. Újabb szörnyű, tompa puffanással éppen Donna arca előtt csapódott az ablaknak. Vér kenődött széjjel az üvegen, és hosszú, ezüstös repedés jelent meg rajta. Tad felsikított, az arca elé kapta a kezét, belemarkolt, lefelé húzta, és végigszántotta a tíz körmével.

A kutya újból ugrott. Vérző pofáján zsinórszerű csíkokat húzott a lefolyó hab. Donna látta a fogsorát, amely sárga volt, mint az antik elefántcsont. A karma csattant az üvegen. A szeme közti sebből ömlött a vér. A tekintete egyenesen az asszony szemébe fúródott. Ostoba, értelmetlen volt ez a tekintet, de – és erre Donna esküdni mert volna – valami rejlett a mélyén. Valami rossz szándékú tudás.

– *Menj innen!* – ordított rá az asszony.

Cujo ismét a kocsi oldalának ugrott az ablak alatt. És újra. Meg újra. Az ajtó most már komolyan befelé hajlott Donna oldalánál. A Pinto ide-oda hintázott az állat mázsás súlyától. Ahányszor Donna hallotta a nehéz, tompa puffanást, mindannyiszor biztosra vette, hogy a kutya végzett magával, de legalábbis eszméletét vesztette az ütéstől. És Cujo pedig mindahányszor visszacammogott a ház felé, majd megpördült és újra a kocsira vetette magát. A pofája véres-szőrös maszkká vált, amelyből egykor oly jóindulatú, barna szemei most vérvörösen, eszelős haraggal meredtek ki.

Donna Tadre pillantott, és látta, hogy a kisfiú egyfajta sokkhatás alatt védekező embriótartásba húzta össze magát, a kezét összefonta a tarkóján, s csak a mellkasa mozog, ahogy a levegőt szedi.

Lehet, hogy még ez a legjobb. Lehet...

A házban abbamaradt a telefoncsengés. Cujo újabb rohamra indulva éppen elfordult, majd megállt. Megint oldalra billentette a fejét, az előbbi különös, figyelő tartásba. Donna visszafojtotta a lélegzetét. A csend hirtelen hatalmasra nőtt. Cujo leült, az égnek emelte iszonyúan összesebzett orrát, és felvonított, egyetlenegyszer, de olyan éjsötét és magányos volt ez a nyüszítő hang, hogy Donna beleborzongott. Már nem érezte a forróságot, a kripta hidege csapta meg. Abban a pillanatban tudta – már nemcsak érezte vagy képzelte – *tudta,* hogy ez a kutya nem egyszerűen csak egy kutya már. Valami több.

A pillanat elmúlt. Cujo feltápászkodott és elindult a kocsi orra felé. Az asszony úgy vélte, hogy ott lefeküdhetett, mert már a farkát sem látta. Mégis, még néhány percig minden izma megfeszült, s várta, hogy a kutya újra a hűtőre ugrik, mint korábban. De nem ugrott. Nem volt más, csak a csend.

Donna a karjába vette Tadet, és halkan dúdolni kezdett neki.

Amikor Brett végül feladta, és előjött a telefonfülkéből, Charity kézen fogta, és az áruházi kávézóba vezette. Azért jöttek, hogy összeillő terítőket és függönyöket válogassanak.

Ott várt rájuk Holly. Éppen megitta jeges üdítőjét.

– Csak nincs valami baj? – kérdezte.

– Semmi komoly – felelte Charity, és megborzolta a fia haját. – Brett a kutyájáért aggódik. Igaz, Brett?

A fiú vállat vont, majd boldogtalanul bólintott.

– Menj csak, folytasd a vásárlást! – mondta Charity a húgának. – Majd utolérünk.

– Jó. Lent találkozunk. Remélem, semmi baja a kutyusodnak – biztatta Holly Brettet, aztán elindult.

Brett nagy igyekezettel mosolygott, de nem felelt, Charity pedig a távozó Hollyt nézte, amint borvörös ruhájában és parafa sarkú szandáljában elvonul. Elegáns volt, úgy, ahogy ő, Charity – tudta – sohasem lesz. Vagy csak nagyon sokára. Holly babysittert hívott, és otthon hagyta a két gyerekét. Körülbelül déltájt jöttek Bridgeportba. Holly meghívta őket egy finom ebédre – hitelkártyával fizetett – s azóta vásárolgattak. Brett mindvégig hallgatag és visszahúzódó volt, Cujo miatt aggódott. Charitynek sem volt sok kedve a vásárláshoz, meleg volt, és még mindig Brett alvajárása aggasztotta. Végül is ő javasolta, hogy a fiú próbáljon meg az egyik éttermi fülkéből hazatelefonálni... de sajnos az eredmény pontosan az volt, amitől tartott.

Jött a pincérnő. Charity kávét, tejet és cukrászsüteményt rendelt.

– Brett – mondta. – Amikor szóltam apádnak, hogy szeretnék veled ideutazni, ő ellene volt...

– Naná! Azt sejtettem.

– ...de aztán meggondolta magát. Egyik pillanatról a másikra. Az az érzésem, hogy... talán hirtelen rájött, neki sem jön rosszul egy kis szabadság. Tudod, a férfiaknak néha kedvük támad az asszonyuk nélkül kiruccanni ezért vagy azért...

– Például vadászni?

(meg kurvázni, meg inni, meg csak a Jóisten tudja, mit még és miért)

– Például.

– Vagy moziba menni – mondta Brett. Majszolni kezdte a süteményét.

(igen, háromcsillagos filmeket nézni – "csak 18 éven felülieknek" – pornókat, amiket a Washington Streeten játszanak. "Harci Övezet" – úgy hívják)

– Meglehet. Szóval lehetséges, hogy apád fogta magát és egy-két napra elment Boston-ba...

– Á, az lehetetlen – tiltakozott őszinte komolysággal Brett. – Rengeteg munkája van. Tényleg sok. Ő mondta nekem.

– Hátha nem olyan sok, mint ahogy először gondolta – mondta Charity, és remélte, hogy a gúny nem üt át a hangján. – Szóval én azt hiszem, odament, és ezért nem vette fel a telefont sem tegnap, sem ma. Idd meg a tejet, Brett! Erősíti a csontjaidat.

A fiú felhajtotta a tej felét, és hófehér bajuszt növesztett, mint valami öregember.

– Lehet, hogy tényleg elment. Még az is lehet, hogy Garyt is magával vitte. Nagyon szereti Garyt.

– Igen, lehet, hogy elhívta Garyt is – kapott a szón Charity. Úgy beszélt, mintha ez eddig eszébe sem jutott volna, pedig valójában már reggel felhívta Gary házát, míg Brett a kertben játszott az ifjabb Jimmel. Senki sem vette fel a telefont. A leghalványabb kétsége sem volt afelől, hogy bárhová mentek is, együtt vannak. – Nem sokat ettél abból a süteményből.

Brett felemelte, a látszat kedvéért evett egy harapást, aztán újra letette.

– Mama, én azt hiszem, Cujo tényleg beteg. Betegnek látszott tegnap reggel. Becs szóra!

– Brett...

– De *igazán*, mama! Te nem láttad. Olyan... olyan vadnak látszott.

– Ha tudnád, Cujo jól van, megnyugodnál végre?

A fiú bólintott.

– Tudod mit? Akkor este felhívjuk Alva Thorntonékat a Maple Sugar Roadon – mondta Charity – és megkérjük Alvát, menjen fel, és nézzen körül, jó? Különben is az az érzésem, apád már szólt neki, és megkérte, adjon enni Cujónak, amíg ő távol van.

– Gondolod?

– Igen. Alvát vagy valaki mást. Egyik sem barát – Charity legjobb tudomása szerint Gary Joe egyetlen barátja – de mindegyikük hajlandó szívességet tenni egy esetleges viszontszívesség fejében.

Brett aggodalmas arckifejezése, mintegy varázsütésre, eltűnt. Igen, a felnőtt megint úgy varázsolta elő a megfelelő választ, mint valami nyuszit a cilinderből. Ez azonban inkább elkedvetlenítette Charityt, mintsem felvidította. Mit fog mondani, ha kiderül, Alva tavasz óta nem is látta Joe-t? Ezen ráér majd akkor töprengeni. De továbbra sem tudta elhinni, hogy Joe csak úgy minden gondoskodás nélkül magára hagyta volna Cujót. Ez nem vallott volna rá.

– Ne menjünk le megkeresni a nénikédet?

– Mehetünk. Csak befejezem.

Az asszony félig mulatva, félig rémülten nézte, amint a fia három hatalmas harapással végez a süteménnyel, és utána lehajtja a megmaradt fél pohár tejet. Aztán hátralökte a székét.

Charity fizetett, aztán a lefelé tartó mozgólépcsőre álltak.

– Tyűha, mekkora egy áruház ez! – álmélkodott Brett. – Ez igazi nagyváros, ugye, mama?

– New Yorkhoz képest akkora, mint Castle Rock ehhez képest – válaszolta Charity.

Brett a mozgó korlátba kapaszkodott, és körülnézett. Jobbra csicsergő, csiripelő papagájokat látott, balra a háztartási osztály krómcsillogását. Amikor leszálltak a mozgólépcsőről, Brett az anyjához fordult:

– Ti ketten együtt nőttetek fel, ugye?

Charity mosolygott.

– Miért, nem látszik?

– Holly néni igazán rendes – mondta Brett.

– Örülök, hogy így látod. Bevallom, én mindig is így gondoltam.

– De hogyan lett ilyen gazdag?

Charity megállt.

– Ezt gondolod Hollyról és Jimről? Hogy *gazdagok?*

– Hát az biztos, hogy a házuk nem lehetett olcsó – mondta Brett, és Charity megint egy pillanatra azt látta, hogy az apja arca kukucskál ki a fiú még kialakulatlan vonásai mögül, Joe Camber, formátlan zöld kalapja a tarkójára tolva, a tekintete félrenéz. – Meg az a wurlitzer. Az is drága volt. Holly néni tárcája tele van hitelkártyával, nekünk meg csak egy Texaco...

Az asszony szembefordult a fiával.

– Azt hiszed, rendes dolog mások tárcájába lesni, amikor éppen kifizetik az ebédedet?

A fiú meglepetten és sértetten felkapta a fejét, aztán a vonásai elsimultak, s az arca merev lett. Ez is egy Joe Camber-féle trükk.

– Én nem lestem, csak észrevettem. Nehéz lett volna nem észrevenni, úgy felvág azokkal a kártyákkal. Szándékosan mutogatta...

– *Nem* mutogatta szándékosan! – vágott közbe döbbenten Charity. Újra megállt. Elérték a függönyosztályt.

– Dehogynem – ellenkezett Brett. – Ha a tárcája tangóharmonika lett volna, isten bizony eljátssza rajta a himnuszt.

Az asszonyt hirtelen elöntötte a harag – alighanem részben azért, mert maga is gyanította, hogy Brettnek igaza van.

– Azt akarta, hogy mindet lásd – folytatta a fiú. – Márpedig én azt hiszem...

– Nem érdekel, hogy mit hiszel, Brett Camber! – Charity arca égett. A tenyere viszketett, legszívesebben lekent volna egy pofont a fiának. Alig néhány perce, ott, a kávézóban... még annyira szerette... s ami ennél is fontosabb, Brett barátjának érezte magát. Hová tűnt mindez egy pillanat alatt?

– Kíváncsi vagyok, honnan van ennyi dohányuk?

– Szebben is kifejezhetnéd magad, nem gondolod?

Brett csak vállat vont. Most már nyíltan ellenséges volt, s az anyja gyanította, hogy szántszándékkal provokálni akarja. Nem csak arról volt szó, ami ebéd alatt történt. Brettnek az apja meg a saját életmódját egy egészen más életstílussal kellett összehasonlítania. És ő mit remélt? Tényleg azt képzelte, hogy Brett automatikusan magáévá teszi a nővére meg a férje életmódját, csupán mert Charity szeretné... méghozzá azért, mert neki balszerencséje folytán, vagy valami más okból nem adatott meg ez az élet? Talán nincs joga Brettnek is bírálni... vagy elemezni?

De, gondolta Charity, van joga rá, csak éppen nem gondolta volna, hogy a megfigyelései ilyen nyugtalanítóan (igaz, csak ösztönösen) pontosak és találóak lesznek, vagy ennyire elkeserítően negatívak.

– Gondolom, a pénzt Jim kereste – magyarázta. – Tudod, mivel foglalkozik...

– Tudom. Papírokat tologat.

Charity ezúttal nem engedte provokálni magát.

– Ha te úgy akarod látni... Amikor Hollyval összeházasodtak, Jim jogot tanult a maine-i egyetemen. Amikor aztán a denveri jogi karon folytatta, Holly minden pocsék munkát elvállalt, csak hogy segítsen neki elvégezni. Sokan vannak így. Az asszony azért dolgozik, hogy a férj olyan iskolába járhasson, ahol valami komoly dolgot tanul...

Charity a tekintetével Hollyt kereste, aztán végre több polcsorral távolabb megpillantotta a feje búbját.

– Szóval, amikor aztán Jim elvégezte az iskolát, visszajöttek keletre Hollyval. Jim Bridgeportban talált munkát egy nagy ügyvédi irodában. Akkor még nem sokat keresett. Egy kis, harmadik emeleti lakásban laktak, ahol nyáron majd megfőttek, mert nem volt légkondicionálás, télen meg majd megfagytak, mert a fűtés is gyenge volt. Jim alulról kezdte, de magasra küzdötte fel magát. Ma már társtulajdonos. És azt hiszem, a mi mércénkkel mérve tényleg sokat keres.

– Lehet, hogy Holly néni azért mutogatja a hitelkártyáit, mert belül még néha most is szegénynek érzi magát.

Charity ismét megdöbbent a megérzés már-már kísérteties pontosságán. Kedvesen megborzolta a fia haját. A haragja már rég elszállt.

– De hát te mondtad, hogy megszeretted őt!

– Ez így is van. Megszerettem. Különben ott van a polc mögött.

– Igen, látom.

Csatlakoztak Hollyhoz, akinek a karja már tele volt függönyökkel, és most terítők után kutatott.

A nap végre lenyugodott a ház mögött.

Donna Trenton kocsijának belsejében lassanként enyhült a kemenceforróság. Állandósult a szellő, és Tad hálásan fordította arcocskáját a légmozgás felé. Jobban érezte magát most – legalábbis e pillanatban – mint a nap folyamán bármikor. Sőt a nap korábbi része olyannak tűnt, mint valami iszonyatosan rossz álom, amire nem is emlékszik pontosan. Néha elment. Egyszerűen csak kiszállt a kocsiból és elment. Erre jól emlékezett. Lóra ült. Keresztülügettek egy nagy mezőn, ahol nyuszik játszottak, mint a rajzfilmen, amit a szüleivel látott a bridgtoni moziban. A mező végén egy kis tó volt, s abban kacsák úszkáltak. A kiskacsák kedvesek voltak, és Tad játszott velük. Jobb volt ott, mint a mami mellett, mert ahol a mami volt, ott volt a szörny is, ami a szekrényből jött elő. Ahol a kacsák voltak, ott nem volt semmiféle szörny. Tad szeretett ott lenni, bár sejtette, hogy ha túl sokáig ott marad, elfelejti, hogyan juthat vissza a kocsihoz.

Aztán leszállt a nap a ház mögött. Hűs árnyak vették körül a tájat, szinte megfoghatóan vastagok, mint a bársony. A szörny most nem akarta bántani őket. A postás ugyan nem jött, de legalább lehetett kényelmesen pihenni egy kicsit. Csak az a nagyon rossz, hogy szörnyen szomjas. Még soha életében nem kívánt ennyire inni. Ezért is volt az a hely ott a kacsákkal olyan jó... nedves, zöld vidék volt ott.

– Szóltál, édesem? – Mami arca hajolt fölé.

– Szomjas... – mondta rekedten. – Nagyon szomjas vagyok, mami! – Eszébe jutott, hogy kicsi korában azt mondta, "szojmas". De a nagyobb gyerekek kinevették ezért az óvodában, és megfogadta, nem mondja többet így. Ha véletlenül elfelejtette, nagyon dühös lett magára.

– Tudom, drágám. Mami is szomjas.

– Biztos van víz a házban.

– Nem mehetünk a házba, kicsikém. Még nem. A rossz kutya ott van a kocsi előtt.

– Hol? – Tad feltérdelt, és meglepetten érezte a könnyűséget a fejében, amely hullámszerűen futott át rajta. Egyik kezével megtámasztotta magát az ablak alatt, s amikor lenézett, kinyújtott karja egy mérföld hosszúnak látszott. – Nem látom. – Még a hangja is távolról szólt, visszhangosan.

– Ülj vissza, Tad. Még...

Az anyja tovább beszélt, és Tad érezte, hogy visszaülteti az ülésre, de ugyanakkor mindez tőle távol történt. Nagy, szürke messziségből értek

hozzá a szavak, ködfolt úszott kettejük között, olyan köd, mint amilyen ma reggel volt odakinn... vagy tegnap reggel... azaz hát amikor az apja elutazott, ki tudja, mikor. De előttük valami fényesség van. Ott vannak a kacsák. A kacsák, a tó meg vízililiomok. Az anyja hangja csak távoli zümmögésként hatolt el hozzá. A szép arca, a kerek, nyugodt arc, amely mindig ott volt, akárcsak az ablakán benéző hold, amikor néha éjszaka felébredt... ez az arc szürkévé vált, a körvonalai eltűntek. Beleolvadt a szürke ködbe. Olyan lett a hangja, mint a lusta méhek zümmögése, amelyeknek eszébe sem jutna, hogy csípjenek, vagy mint a hullámzó víz moraja.

Tad a kiskacsákkal játszott.

Donnát elnyomta az álom. Mire felébredt, az árnyak eggyé olvadtak, és Camberék kocsifelhajtójában már hamuszürke volt a fény. Alkonyodott. Újra megérték hát valahogy az alkonyt, és – hihetetlen! – még mindig itt vannak! Kerek, skarlát-narancsszínű nap ült a horizonton. Olyan volt, mint egy vérben megmártott kosárlabda. Donna körbeforgatta a nyelvét a szájában. Ismét folyadékká oldódott – úgy-ahogy – a szárazon összetapadt nyál. Úgy érezte, mintha szövettel lenne burkolva a torka. Elképzelte, milyen csodás lenne a kerti öntöző alá feküdni otthon, teljesen megnyitni a csapot, és csak hagyni, hogy a jeges víz a szájába ömöljön. A gondolattól lúdbőrös lett a teste, s a borzongástól még a feje is megfájdult.

Vajon ott-e még a kutya a kocsi előtt?

Donna megpróbált kikukucskálni, de nem sikerült semmi biztosat megtudnia. Csak annyit állapíthatott meg, hogy az állat nincs a fészer előtt.

Megnyomta a dudát, de az csak valami rozsdás nyöszörgésfélét hallatott, és semmi sem mozdult. A kutya akárhol lehet. Donna végighúzta az ujját az ablak ezüstös repedésén, és arra gondolt, mi lenne, ha a kutya még néhányszor az ablaknak ugrana. Vajon képes lenne-e áttörni? Huszonnégy órával ezelőtt még képtelenségnek tartotta volna. Most már közel sem biztos benne.

Újra Camberék hátsó ajtajára esett a tekintete. Most távolabbnak tűnt, mint bármikor. Eszébe jutott egy fogalom, amiről még valamelyik egyetemi pszichológiaórán tanult. *Fixa idea*, azaz rögeszme. Így mondta a vézna, kefebajszos emberke, az oktatójuk. *"Ha az ember egy lefelé vezető mozgólépcsőre lép, amely nem mozog, hirtelen alig tud lépni."* Ezen akkor olyan jól szórakozott, hogy amikor egyszer egy olyan, lefelé vivő mozgólépcsőre akadt a Bloomingdale-áruházban, amelyre "NEM

MŰKÖDIK" tábla volt kiakasztva, szántszándékkal lement rajta. Elképedt, hogy a vézna kis tanárnak *tényleg* igaza volt. A lábai valahogy nem akartak mozogni. Ez azt juttatta az eszébe, mi játszódna le az ember fejében, ha a házában lévő lépcsők egyszerre csak megindulnának lefelé. Ezt olyan viccesnek találta, hogy hangosan felnevetett.

A mostani helyzet viszont a legkevésbé sem vicces.

Az a hátsó verandaajtó pedig kifejezetten távolibbnak látszik, mint eddig.

Ez a kutya pszichológiai hadviselést folytat ellenem!

Donna abban a pillanatban megpróbálta elűzni magától ezt a képtelen gondolatot, ahogy az eszébe jutott, de hamar feladta. Fényűzés volna ebben a kétségbeejtő helyzetben, hogy még hazudjon is magának! Kár lenne letagadni: Cujo kezdi őt kiismerni. Talán éppen az ő fixa ideáira támaszkodik, amelyekben meghatározta a maga számára, milyennek kell lennie a világnak. Mindenesetre most már tényként kell tudomásul venni, hogy a kutya ostrom alatt tartja őt és Tadet.

Tad alszik. Ha a kutya odabenn van a fészerben, most el lehetne érni az ajtót.

Igen, de mi van, ha a kocsi orra előtt hever? Vagy alatta?

Donna apja szeretett futballmeccset nézni a tévében. Ilyenkor a szoba csatatérré változott körülötte. Volt egy mondása – Donna anyja megőrült tőle – amit mindannyiszor elmondott, ha valamelyik játékos váratlanul közbelépve elkapta az ellenfél átadását. "Elbújt a magas fűben, onnan csapott le." Ezt mondta mindig... Az is igaz, persze, hogy mire Donna elérte a kamaszkort, az apja már nem mondhatott olyat, ami ne őrjítette volna meg az anyját.

Mindenesetre most neki is ez a mondat jutott az eszébe. Maga előtt látta Cujót, amint a Pinto orra előtt hever, hátsó lábait ugrásra készen maga alá húzva, véreres szemei pedig arra a pontra szegeződnek, ahol Donnának meg kell jelennie, amennyiben megpróbálná elhagyni a kocsit. Elbújt a magas fűben, hogy onnan csapjon le.

Gyors, ideges mozdulattal megdörzsölte az arcát. Már az esthajnalcsillag is fenn ragyogott az egyre feketébbé váló égen. A nap lelépett a színről, s mozdulatlan, de ijesztő sárgás fényt hagyott maga mögött a mező felett. Valahol egy madár dalolt, abbahagyta, majd újra kezdte.

Donna ráébredt, hogy korántsem izgatja annyira, hogy el tudná-e érni azt az ajtót, mint délután. Talán azért sem, mert közben elaludt, s amióta felébredt, nem tudja, hol a kutya. Meg azért sem, mert a kínzó hőség

szűnőben van. Tadet a hőség készítette ki leginkább. Most azonban egészen kellemes volt a kocsiban, és Tad félig eszméletlen állapotból mély álomba zuhant. Jelenleg békésen pihent.

Attól is tartott azonban, hogy mindez csak mellékes indok. Az igazi oka, hogy még mindig nem mozdul, az, hogy már túllendült az apránként elért pszichológiai készenléti állapoton. Gyermekkorában műugró leckéket is kapott, és jól emlékezett, hogy van egy pillanat, amikor az ember először áll a trambulin szélén, amikor vagy megpróbálja, vagy szégyenszemre visszalép, és átadja a helyét a következőnek. Ugyanígy volt, amikor vezetni tanult. Eljött a pillanat, amikor ott kellett hagyni a néptelen vidéki utat, és behajtani a nagyvárosi forgalomba. Mindig van egy pillanat. Ugorni, vezetni, elindulni a hátsó ajtó felé. Mindig.

A kutya pedig előbb vagy utóbb mutatkozni fog. A helyzet súlyos, ez tény, de még mindig nem reménytelen. Az a bizonyos megfelelő pillanat visszatérhet újra és újra. Ezt már nem a pszichológiaórán tanulta, hanem maga jött rá. Ha hétfőn elmulasztotta is az ugrás pillanatát, mi akadályozná meg abban, hogy kedden legyen mersze hozzá? Ha pedig...

Akárhogy vonakodott is, be kellett látnia, hogy ez hibás okoskodás. Életveszélyesen az.

Ma már nem olyan erős, mint tegnap este volt. Holnap reggelre még gyengébb és még szomjasabb lesz. És nem is ez a legnagyobb baj. Az elmúlt – mennyit is? – szinte hihetetlen, de közel huszonnyolc órát nagyrészt ülő helyzetben töltötte. Mi van hát, ha túlságosan merevvé váltak az izmai? Ha összecsuklik, mihelyt kilép a kocsiból, vagy éppen félúton az ajtó felé?

Élet-halál kérdésekben – mondta az esze könyörtelen logikával – *a megfelelő pillanat csak egyszer jön el... Egyszer, s aztán mindörökre odavan.*

A légzése és a szívverése felgyorsult. A teste már tudta, hogy megpróbálja, pedig az agya még nem döntött. Aztán szorosabbra csavarta a blúzát a jobb keze köré, a bal kezét az ajtókilincsre tette, és ekkor már tudta is, hogy indul. Nem volt szó tudatos döntésről, hirtelen és egyszerűen csak tudta. Most kell mennie, amíg Tad békésen alszik, és legalább az a veszély kikapcsolható, hogy ijedtében utánarohan.

Felhúzta az ajtókilincset. A keze síkos volt az izzadságtól. Visszafojtotta a lélegzetét, úgy hallgatta, nem változott-e valami odakinn.

A madár megint énekelni kezdett. Ez volt minden.

Ha a kutya túlságosan behorpasztotta az ajtót, tán ki sem nyílik. Akkor legalább – a sors keserű iróniája – belenyugodhatna a

megváltoztathatatlanba. Akkor hátradőlhetne, újra átgondolhatná a lehetőségeket, hogy nem hagyott-e ki valamit a számításból... aztán egy kicsivel még szomjasabb lenne... egy kicsivel gyengébb... egy kicsivel lassabb...

Nyomni kezdte az ajtót, nekivetette a bal vállát, és növekvő súllyal nehezedett neki. Jobb keze izzadt a pamutblúz alatt. Úgy összeszorította az öklét, hogy fájtak az ujjai. Érezte, ahogy a körmei félholdakat vájnak a tenyerébe. Lelki szemei előtt újra meg újra látta önmagát, amint betöri a verandaajtó üvegét a gomb mellett, már hallotta a lehulló cserepek csörömpölését is, aztán benyúl és elfordítja...

De a kocsiajtó nem nyílt. Donna nyomta, ahogy tudta, a nyakizmai is megfeszültek. De nem nyílt. Csak...

Aztán egyszerre csak mégis felpattant, és borzasztó, kongó, kattanó zajjal sarkig tárult. Donna kis híján négykézláb zuhant ki rajta. A kilincshez kapott, mellényúlt, aztán megragadta. S miközben a kilincset fogta, szörnyű bizonyosság lopózott a tudatába, amely olyan dermesztően és bénítóan hideg volt, mint amikor az orvos közli az emberrel, hogy halálos beteg. Sikerült kinyitnia az ajtót, de nem fogja tudni visszacsukni! A kutya beugrik, és mindkettőjükkel végez. A hirtelen ébredő Tadnek talán csak egy pillanata lesz – s ha szerencséje van, azt hiszi, álmodik – mielőtt Cujo feltépi a torkát.

Az asszony sípolva szedte a levegőt, egyre gyorsabban. Úgy tűnt, mintha az út minden egyes kődarabkáját külön-külön látná, de gondolkodni alig tudott. Vadul kavargó képek töltötték el az agyát. Tudatában úgy rohantak egymás után addigi életének jelenetei, mint egy felgyorsított filmen.

Hirtelen szennyvíz tör elő a konyhai lefolyóból, és az undorító zöld mocsok a mennyezetig spriccel.

Ötévesen lepotyog a hátsó verandáról, és eltöri a csuklóját.

Ül a matekórán a középiskola első osztályában. Lenéz magára, és elszörnyedve látja, hogy világoskék szoknyáján vérfoltok ütöttek át, megindult a havivérzése... most hogyan fog majd felkelni, ha megszólal a csengő, anélkül hogy mindenki lássa, hogy mindenki tudja: Donna Rose-nak megjött a menzesze?

Az első fiú, akit nyitott szájjal csókolt meg. Dwight Sampsonnak hívták.

A karjában tartja az újszülött Tadet, aztán a nővér elveszi tőle, s ő tiltakozni szeretne: *ne, még ne vigye el, még ne!...* De nincs ereje, hogy megszólaljon, s aztán elveszti az eszméletét.

Az apja, ahogy sírva fakad az esküvőn, a vacsorán meg leissza magát.

Arcok. Hangok. Szobák. Könyvek. A pillanat rettenetes a gondolat: MEG FOGOK HALNI...

Iszonyú erőfeszítéssel sikerült valamennyire erőt vennie magán. Két kézzel megragadta a Pinto ajtókilincsét, és hatalmasat rántott rajta. Az ajtó nagyot csattanva bezárult. A csattanásra Tad megrándult, aztán álmában motyogott valamit.

Donna hátradőlt az ülésen, tehetetlenül remegett egész testében, és némán zokogott. Forró könnyek folytak végig az arcán. Soha életében nem félt ennyire semmitől, kiskorában sem, amikor éjjel azt hitte, pókokkal van tele a szobája. *Képtelen vagyok elindulni*, mondta magának. Most nem. Elképzelhetetlen volt. Egészen kikészült. Az idegei csődöt mondtak. Inkább vár, hátha adódik egy jobb alkalom...

De nem hagyta, hogy *eluralkodjon* rajta ez az *idea*, hogy a gondolat megrögződjék.

Sohasem lesz több esélye, mint most. Itt a pillanat, amikor sem Taddel, sem a kutyával nem kell számolnia. A zaj, ahogy először feltépte, majd újra becsapta az ajtót... arra a zajra elő kellett volna jönnie az állatnak, ha a közelben volna. Eljött az idő a cselekvésre, és ha túlságosan fél önmaga miatt, akkor bátornak kell lennie... Tad miatt!

Ez mind szép. De végül is az győzte meg a cselekvés szükségességéről, hogy maga elé képzelte, hogyan nyit utat, és lép be Camberék sötét házának belsejébe, érezte a telefonkagyló megnyugtató fogását. Hallotta önmagát, ahogy józan, nyugodt hangon beszámol a történtekről Bannerman seriffnek vagy valamelyik emberének, majd leteszi a kagylót.

Aztán pedig bemegy a konyhába egy pohár jéghideg vízért...

Újra nyitotta az ajtót, s bár most is felkészült a kattanó hangra, mégis összerezzent, amikor hallotta. Megátkozta a kutyát, s remélte, hogy holtan fekszik már valahol, és a hulláját körüldongják a legyek.

Megfordult és kilendítette a lábát a kocsiból. Megvonaglott a merevségtől és a fájdalomtól. Tornacipőjét a kavicsos földre tette. Aztán lassanként kiegyenesedett a sötét ég alatt.

A madár valahol a közelben dalolt. Elénekelt három trillát, aztán elhallgatott.

Cujo hallotta, hogy újra nyílik az ajtó, pontosan úgy, ahogy az ösztöne előre megjósolta. Félájultságából magához térve már akkor kis híján nekiindult, hogy a kocsi orrától, ahol hevert, a NŐre ugorjon, amikor először nyílt. Hiszen végeznie kellett a NŐvel, aki a fejét és testét hasogató

szörnyű fájdalom okozója. Már-már elindult, de az a bizonyos ösztön akkor azt parancsolta, hogy ne mozduljon. A NŐ csak próbára akarja tenni, megtudni, hogy ott van-e, súgta az ösztön, és így is volt.

Ahogy a betegség egyre jobban rátelepedett, ahogy izzón szaggatta-tépte az idegrendszerét, ahogy korábbi reflexei fokozatosan leálltak, úgy lett – különös módon – egyre ravaszabb. Biztosan tudta, hogy végez a NŐvel és a FIÚval. Ők tehetnek a fájdalmáról, testének kínjairól és szörnyű fejsebeiről, amelyeket akkor szerzett, amikor újra meg újra a kocsinak ugrott.

Aznap kétszer is megfeledkezett a NőRől és a FIÚról. A fészer hátulján lévő nyíláson át távozott, amelyet Joe Camber vágott a számára valaha, és lement a Camberék telke végén lévő mocsárhoz. Mindkét alkalommal közvetlenül a kis mészkőbarlang mellett vezetett az útja, ahol a denevérek fészkeltek. Cujo iszonyatosan szomjas volt, de a víz látványa valóságos rohamot váltott ki belőle. Meg akarta inni, meg akarta ölni, bele akart hemperedni, besarazni, kivéreztetni. Ez a rettenetes érzelmi zűrzavar mindkét alkalommal elkergette a víztől, nyüszítve, reszketve menekült. Mindennek a NŐ meg a FIÚ az oka. Nem tágít többé mellőlük! Ilyen hűséges és ennyire elszánt kutyára emberi lény még sohasem lelt! Kivárja, amíg hozzájuk férkőzhet. Ha kell, vár, amíg világ a világ. Várni fog. Őrt áll, éberen.

Kettejük között a NŐ a gyűlöletesebb. Ahogy ránéz. Mintha csak azt mondaná: *Igen, én tettem, én betegítettelek meg, én akartam, hogy fájjon, én találtam ki ezt a kínt, csak neked, hogy átjárja az egész tested és soha el ne hagyjon a szenvedés!*

Ó, megölni, végre megölni!

Hangot hallott. Halk hang volt, de Cujo figyelmét nem kerülte el, hihetetlenül éles lett a hallása. Övé volt immár a hallható világ egésze. De hallotta a mennyek harangcsilingelését is, és a pokolból felhangzó rekedt ordítást. Őrült agyában összekeveredtek a való világ és a képzelet hangjai.

És most azt hallotta, hogy apró kavicsok roppannak és dörzsölődnek egymáshoz.

Cujo a hátsóját a földnek feszítette, és várta a NőT. Vizelet távozott a testéből, fájón, forrón, akaratlanul. Várta a NőT, hogy végre mutatkozzék. Mihelyt mutatkozik, megöli!

A Trenton ház földszintjén, a romhalmaz közepén megszólalt a telefon. Csöngött hatszor, nyolcszor, tízszer. Aztán csend lett. Nem sokkal később

az ajtónak csapódott a helyi újság Trentonék által megrendelt példánya, Billy Freeman pedig, aki bedobta, fütyürészve továbbkerekezett.

Tad szobájában a beépített szekrény tárva-nyitva állt, és megnevezhetetlen vadállati bűz töltötte be a levegőt.

Bostonban a telefonközpontos megkérdezte Vic Trentontól, hogy tovább próbálkozzék-e.

– Nem, köszönöm – felelte Vic, és letette a kagylót.

Roger talált egy futballmeccset a 38-as csatornán, és most alsónadrágban nézte a bemelegítést, a kezében egy szendvics meg egy pohár tej, amit a szobapincérrel hozatott.

– Az összes szokásod közül – mondta neki Vic – amelyek skálája a kimondottan őrjítőtől az enyhén visszataszítóig ível, azt hiszem, az a legszörnyűbb, hogy gatyában zabálsz.

– Az miért baj?

– Ma éjjel elvágom a torkodat, Roger! – mondta Vic vidám mosollyal. – Arra ébredsz majd, hogy a véredben fuldokolsz. Sajnálni fogod, de addigra... *késő* lesz! – Kikapta Roger kezéből a szendvicset, és mohón beleharapott.

– Ez kifejezetten egészségtelen – figyelmeztette Roger, és lesöpört néhány morzsát csupasz, szőrös mellkasáról.

– Szóval Donna nem volt otthon?

– Nem. Biztos lementek hamburgert enni Taddel, vagy valami hasonló. Bárcsak én is ott volnék, és nem itt!

– Akkor gondolj csak arra – mondta gonoszul Roger – hogy holnap már a nagy és csodás New Yorkban leszünk...

– Pfuj! – kiáltotta Vic. – Aki egy egész hetet tölt Bostonban meg New Yorkban – méghozzá nyáron – amikor Maine-ben is lehetne, nincs észnél.

– Hát ez igaz – hagyta rá Roger.

– Te, ez a szendvics egész jó – mondta Vic, és elbűvölő kedvességgel mosolygott üzlettársára.

Roger kikapta a tányért a kezéből, és a mellkasához szorította.

– Akkor rendelj magadnak is egyet, te átkozott tarhás!

– Mi a szám?

– Hat-nyolcvanegy, azt hiszem. De oda van írva a tárcsára.

– Nem kérsz egy sört? – kérdezte Vic, és újra a telefonhoz ment.

Roger a fejét rázta.

– Túl sokat ittam tegnap. Fáj a fejem, fáj a gyomrom, s holnapra még csak rosszabb lesz. Kezdek rájönni a nagy igazságra, öreg haver, már nem vagyok gyerek!

Vic meleg szendvicset és két üveg Tuborg sört rendelt. Amikor letette a kagylót, és a tekintetét visszafordította Rogerre, a barátja a tévé képernyőjére meredve ült, szendvicses tányérját nem csekély méretű pocakján egyensúlyozva, és sírt. Vic először azt hitte, nem jól lát, vagy valamiféle optikai csalódás áldozata. De nem, valóban könnyek ültek a barátja szemében. A színes tévé fényei könnyek prizmájáról verődtek vissza.

Vic egy pillanatig kővé meredten állt, s nem tudta, mitévő legyen. Rogerhez menjen-e, vagy inkább a szoba túlvégébe, vegyen-e újságot a kezébe, s tegyen úgy, mintha semmit sem látott volna.

Roger azonban felé fordult, az arca vonaglott, és olyan csupasznak, olyan védtelennek és sebezhetőnek látszott, mint Tad arca, amikor leesett a hintáról és felsebezte a térdét, vagy orra bukott a járdán.

– Mondd, Vic, mi lesz velem? – kérdezte elfúló hangon.

– De Roger, miről be...

– Tudod te jól, miről beszélek – mondta Roger. A tévékészülékből üdvrivalgás hallatszott, a bostoni csapat szép támadást vezetett.

– Nyugodj meg, Roger, meglátod...

– Nem fog sikerülni, és ezt te pontosan olyan jól tudod, mint én. Csak áltatjuk magunkat.

– Még semmi sem dőlt el, Roger. Semmi!

– Althea nem is igazán érti, mekkora a tét – magyarázta Roger. – Én tehetek róla, gyáva voltam, nem mertem elmondani. Gyáva nyúl. De hát Althea annyira jól érzi magát Bridgtonban, Vic. Imád ott élni. A lányok meg... ott vannak a barátnőik, az osztálytársaik, nyáron pedig ott a tó... *gőzük* sincs, hogy mi vár rájuk.

– Igen. Ijesztő a helyzet. Nem is próbálom bebeszélni neked, hogy nem az.

– Donna tudja, hogy milyen rosszul állunk?

– Azt hiszem, kezdetben úgy gondolta, jó vicc az egész. Jól kitoltak velünk, és kész. De most már érzi, miről van szó.

– Csakhogy ő sohasem szeretett bele annyira Maine-be, mint mi.

– Talán nem. De azt hiszem, kétségbeesetten tiltakozna, ha Tadet vissza akarnánk vinni New Yorkba.

– Mi lesz velem? – ismételte meg Roger az előbbi kérdést. – Nem vagyok fiatal. Te csak harminckét éves vagy, Vic, de én a jövő hónapban

már negyvenegy leszek. Mihez fogjak most? Kezdjek el házalni az önéletrajzommal? Gondolod, hogy bárhol tárt karokkal fogadnak?

Vic lassan ingatta a fejét, de legbelül már úgy érezte, haragszik a barátjára.

– Először csak dühöngtem. Most is dühös vagyok, de most már inkább félek. Éjjel fekszem az ágyban, és megpróbálom elképzelni, mi lesz, hogyan lesz – azután. De nem megy. Te meg úgy nézel rám, mint aki magában azt gondolja: Roger túldramatizálja a helyzetet.

– Eszembe sem jutott – tiltakozott Vic, és remélte, nem látszik rajta a bűntudat.

– Nem mondom, hogy hazudsz – mondta Roger – de elég régóta vagyunk munkatársak ahhoz, hogy tudjam, hogyan gondolkodol. Tán jobban is, mint sejtenéd. Nem hibáztatlak érte, hidd el... csak nagy különbség, hogy az ember harminckét éves-e vagy negyvenegy.

– Nézd, én most is azt hiszem, van esélyünk ezzel az új javaslattal...

– Persze, persze. De mondd, te mit fogsz csinálni, ha felbontják a szerződésünket?

Vic már korábban is gondolt erre. Tulajdonképpen minden oldalról körüljárta már a kérdést. Az volt az igazság, hogy jóval korábban feltette magának, mintsem Roger szóba hozta.

– Ha felbontják? Kétszer olyan keményen fogok dolgozni, mint eddig bármikor. Ha kell, harminc kisebb, helyi céggel fogom helyettesíteni az egyetlen nagy Sharp üzletet.

– Agyonhajszoljuk magunkat a semmiért.

– Az lehet – hagyta rá Vic. – De harcban esünk el, nem gyáván megfutamodva.

– Arra gondoltam – mondta bizonytalanul Roger – hogy ha Althea újra állásba megy, talán még egy évig fenn tudjuk tartani a házat. Aztán majd csak sikerül tisztességesen eladni.

Vic hirtelen azt érezte, hogy haragosan reszket az ajka. Micsoda rohadt helyzetbe hozta őt Donna, csak azért, hogy egy kicsit újra eljátszhassa a tizenkilenc-húsz éveset! Tompa harag fogta el Rogerrel szemben, Rogerrel, aki tizenöt éve boldog és szilárd házasságban él, akinek ott van a csinos, kedves és szerény Althea (Vic el sem tudta képzelni, hogy Altheának akár a fejében is megfordulna a hűtlenség gondolata), akinek a leghalványabb fogalma sincs, mi minden zúdulhat az emberre egyszerre.

– Hát ide figyelj! – mondta. – Csütörtökön egy levelet hozott nekem a postás...

Keményen kopogtak az ajtón.

– Ez a szobapincér lesz – mondta Roger. Felvette az ingét, és megtörülte vele az arcát... s ahogyan eltűntek a könnyei, Vic többé már el sem tudta képzelni, hogy elmondja Rogernek, amire készült. Lehet, hogy Rogernek igaza van, és az egyetlen lényeges különbség a köztük lévő kilenc évben keresendő.

Vic az ajtóhoz ment, és elvette a tálcát. Nem fejezte be, amibe belekezdett, Roger pedig nem kérdezett rá. Vic tehát ismét magára maradt a problémájával.

Az ágyra ült, és majszolni kezdte a szendvicset. Nem különösebben lepte meg, hogy elment az étvágya. Pillantása a telefonra esett, és újból megpróbálkozott az otthoni számmal. Vagy egy tucat csengetés után tette csak le a kagylót. Összeráncolta a homlokát. Nyolc óra múlt öt perccel, azaz Tadnek is már öt perce ágyban kellene lennie. Talán Donna összeakadt valakivel, vagy rosszul bírta az üres házat, és látogatóba mentek valahová. Végül is semmiféle törvény nem írja elő, hogy Tadnek ágyban kell lennie, amikor nyolcat üt az óra. Különösen, amikor még ilyen későn is világos van, és ilyen nagy a hőség. Igen, ez a valószínű. Lehet, hogy lementek a parkba levegőzni, amíg lehűl a levegő annyira, hogy aludni lehessen. Így van.

(vagy pedig meglépett Kemppel)

Ugyan, ez nevetséges. Donna megmondta, hogy vége, és ő hitt neki. Donna nem hazudik.

(és nem is lép félre, igaz, nagyokos?)

Igyekezett elhessegetni magától a gondolatot, de nem ment. A kétely megfogant, és rágni kezdte belülről. Vajon mit tenne Donna Taddel, ha úgy határoz, hogy elszökik valahová Kemppel? Lehet, hogy éppen valami motelben vannak valahol Castle Rock és Baltimore között? Ne légy őrült, Trenton! Lehet, hogy...

A térzene, hát persze! A parkban minden kedd este térzene van. Hol a középiskola fúvószenekara játszik, hol valami kamaraegyüttes, máskor meg a helyi ragtime zenekar. Ott vannak. Élvezik a hűs levegőt, és hallgatják a zenét.

(hacsak nem Kemppel van)

Vic kiitta a sörét, és hozzálátott a második üveghez.

Donna vagy harminc másodpercig csak állt a kocsi mellett. Várta, hogy a lábában megszűnjön a zsibbadás. A garázs felé nézett, mert most is úgy gondolta, hogy ha Cujo előjön, onnan fog előjönni, vagy a fészer felől.

Állt. Még nem készült fel egészen az indulásra. Érezte az éjszaka leheletét, a különféle illatokat, a fű, a széna szagát, s a domb lábánál lévő ház felől a lonc édeskés illatát.

És hallott is valamit: zenét. Halk volt, alig hallható, de az éjszaka zajaira kihegyezett füle most mégis felfogta. *Valahol szól a rádió*, gondolta először, aztán lassan rádöbbent, hogy a térzenét hallja a park felől. Dixieland-zene volt. Még a dallamot is felismerte. A Shuffle Off to Buffalo-t játszották. *Hét mérföldről!*, gondolta az asszony. *Sohasem hittem volna... Micsoda csend lehet! Micsoda nyugalom!*

Donna érezte, hogy él.

Kicsiny, de erős gép volt a szíve, amely fáradhatatlanul dolgozott a mellkasában. A vérnyomása emelkedett. A szeme minden nehézség nélkül, tökéletesen forgott nedves üregében. A veséi egy kicsit sajogtak, de nem kellemetlenül. Ez az élet, és ezt meg kell tartania. És a gondolat, hogy az *élete* forog kockán, hirtelen olyanná vált, mint egy nehéz súly, amely egyszerre csak átgördül a holtponton. Donna becsapta maga mögött a kocsi ajtaját. Bang!

Várt. Úgy szagolt a levegőbe, mint valami ragadozó. Nem érzett semmit. Joe Camber műhely-garázsának sötét ajtajában semmi sem moccant. A Pinto elülső lökhárítójának krómbevonata halványan csillogott. A dixieland tovább szólt a távolban, halkan, de vidáman, egyre gyorsuló ritmusban. Donna lehajolt. Várta, hogy megroppanjon a térde, de nem roppant. Felvett egy maréknyi kavicsot. Egyiket a másik után hajította a kocsi orra felé, arra a helyre, amit nem látott.

Az első apró kövecske Cujo orra előtt ért földet, nekipattant néhány ott fekvő kavicsnak, aztán megállt. Cujo teste egy kicsit megrándult. Mintha vigyorgott volna. A második kődarab mögötte hullott le. A harmadik eltalálta a mellső lábát. De nem mozdult. A NŐ még mindig azzal próbálkozik, hogy előcsalja!

Donna a kocsi mellett összeráncolta a homlokát. Hallotta, ahogy az első, majd a második kavics földet ér. De nem hallotta a harmadikat.

Mintha... le sem esett volna. Semmiféle apró zaj nem érkezett. Vajon mit jelenthet ez?

Hirtelen úgy érezte, nem szabad elindulnia az ajtó felé, amíg meg nem győződik arról, hogy nem les rá semmi a kocsi elejénél. Akkor indulhat. Rendben. De... a biztonság kedvéért...

Tett egy lépést. Aztán még egyet. Majd egy harmadikat.

Cujo nekikészült. A szeme izzott a sötétben

A negyedik lépés a kocsi ajtajától. Donna szíve dobolt a mellkasában.

Cujo már látta a NŐ csípőjét és combját. Még egy pillanat, és a NŐ is meglátja őt. Ez az! Akarta, hogy lássa őt.

Öt lépés az ajtótól.

Donna elfordította a fejét. A nyaka szinte csikorgott, mint egy rossz ajtó. Hirtelen valami előérzet, már-már bizonyosság járta át. Elfordította a fejét és Cujót kereste. És Cujo ott volt! Ott volt mindvégig, összekuporodva, rejtőzködve várt rá. Elbújt a magas fűben, hogy onnan csapjon le rá.

A tekintetük – Donna tágra nyílt kék szeme és a kutya zavaros vörös pillantása – egy másodpercre összefonódott. Abban a másodpercben az asszony az állat szemén át látta önmagát, látta a NŐt... vajon Cujo is az ő pillantásán át látja önmagát?

Ekkor Cujo az asszony felé ugrott.

Ezúttal nyoma sem volt a bénultságnak. Donna hátrált, és az ajtókilincs felé tapogatózott a háta mögött. A kutya vicsorgott és vigyorgott, vastag fonálban folyt a nyál a foga közül. Ott ért földet, ahol az előbb még Donna állt, és merev lábbal csúszott az apró kavicsokon. Ezzel egy aranyat érő másodpercet ajándékozott az asszonynak.

Donna hüvelykujja megtalálta a kilincs alatti gombot, és benyomta. Teljes erejével megrántotta az ajtót. Nem nyílt. Beragadt. Cujo ugrott.

Mintha valaki medicinlabdát vágott volna érzékeny, puha kebleihez. Érezte, ahogy kifelé nyomódnak, a bordái felé – ez *fájt* – s aztán torkon ragadta a kutyát. Az ujjai beleástak a vastag, durva szőrzetbe s azon át az állat nyakába, úgy igyekezett távol tartani magától. Hallotta a saját kétségbeesett zihálását. Cujo eszelős tekintetére tompa fényű félköröket

rajzolt a csillagfény. A fogai alig néhány centire csattogtak az asszony arcától, s a lehelete haláltól, pusztító betegségtől, esztelen gyilkolástól bűzlött.

Minden erejét összeszedve, sikerült ellöknie magától az állatot, amikor annak a hátsó lába is elhagyta a talajt. Kétségbeesetten kapkodott az ajtógomb felé a háta mögött. Végül megtalálta, de még mielőtt benyomhatta volna, Cujo ismét támadott. Donna rúgott felé, és a szandálja sarka keményen belevágott a kutya pofájába, amely amúgy is csupa seb volt már az ajtó ellen intézett, korábbi kamikaze-akcióktól. A hátsó fertályára huppant vissza, és vadul felüvöltött a fájdalomtól és a dühtől.

Donna ismét rátalált a nyitószerkezet gombjára. Tisztában volt azzal, hogy ez az utolsó esélye. Tad utolsó esélye. Benyomta a gombot, és minden erejével húzta az ajtót, miközben a kutya újra támadni készült, mint valami pokolfajzat, amely mindig elölről kezdi, újra és újra, amíg egyikőjük el nem pusztul. A karja rossz szögben volt, az izmai egymás ellenében erőlködtek, és pokoli fájdalom hasított a hátába a jobb lapockája alatt. De az ajtó kinyílt. Donnának éppen annyi ideje maradt, hogy bezuhanjon az ülésbe, s a kutya ismét rajta volt.

Tad felébredt. Látta, hogy az anyja a Pinto középső konzolja, a sebességváltó felé nyomódik, valami van az ölében, egy borzalmas, szőrös, vörös szemű rém, és Tad azonnal tudta, mi az, ó, igen, a szörny, az a valami a szekrényéből, ami megjósolta, hogy mindig közelebb és közelebb jön majd hozzá, míg végül el nem éri, és most itt van, *jövök, Tad, már itt is vagyok melletted*, és jaj, itt van, itt van... A Szörnyűző csődöt mondott! A szörny itt van, és megöli a mamáját! Tad sikoltozni kezdett, és a kezét a szemére szorította.

Az állat csattogó fogai centiméterekre voltak Donna meztelen hasától. Amennyire bírta, igyekezett távol tartani magától, s csak halványan észlelte a fia sikolyait. Cujo tekintete a szemébe fúródott. Alig hihető, de csóválta a farkát. Hátsó lábaival kaparta-ásta a kavicsutat, támaszt keresett, hogy elrugaszkodhasson, de az apró kavics állandóan kispriccelt a hátsó talpai alól.

A kutya előrébb nyomult, Donna karja lecsúszott, és Cujo hirtelen belemart. A gyomra tájékát érte, valamivel a melltartó fehér pamutkelyhe alatt, mintha a beleket keresné...

Donnából vadállati sikoly tört elő. Mindkét kezével teljes erőből – amennyire csak bírta – tolni kezdte az állatot. Újra felült. Vér serkent ki a melle alól. Bal kézzel tartotta a kutyát. A jobb keze a Pinto ajtókilincsét kereste és rátalált. Elkezdte az ajtót újra meg újra a kutyára csapni. Súlyos,

puffanó hang hallatszott, valahányszor az állat bordája tájékának vágódott az ajtó, mint amikor szőnyeget vernek ki. És valahányszor az ajtó megütötte, Cujo nyögött.

Aztán ugráshoz készülődve egy kicsit hátrább húzódott. Donna kiszámította, hogy mikor rántsa ismét maga felé az ajtót, és fogyó erejének minden tartalékát beleadta. Az ajtó ezúttal Cujo nyakára és fejére csapódott, és Donna reccsenő hangot hallott. Cujo fülsértően vonított a fájdalomtól, és Donna agyában ez járt: *Visszakoznia kell, most már muszáj. MUSZÁJ!*, de Cujo ehelyett előrenyomult. Az állkapcsa az asszony combján kattant össze, éppen a térde fölött, és kitépett belőle egy darabot. Donna üvöltött.

Újra és újra Cujo fejére csapta az ajtót. Sikolyai egybeolvadtak Tad sikolyaival, amint Cujo a combját marcangolta, a combját, ami valami mássá változott, vörössé, földszínűvé, mint a felkavart mocsár vize. A kutya feje csupa ragadós vér volt, fekete, mint a rovarok vére a véletlenül ráhulló csillagfényben. Apránként megint beljebb nyomult. Az asszony ereje fogyóban volt.

Még egyszer, utoljára berántotta az ajtót. A fejét hátravetette, tátott szája reszkető kör volt, az arca elmozdult folt a sötétben. Az utolsó kísérlet volt, a legutolsó. Többre egyszerűen nem futotta.

De Cujo hirtelen megelégelte.

Nyüszítve visszavonult, arrébb támolygott, és hirtelen a kavicsos földre borult. A lábai a semmit kaparták. Jobb mellső lábával összesebezett feje felé kapkodott.

Donna becsapta az ajtót, és elgyengülten, halkan zokogva hátradőlt.

– Mami... Mami... Mami...

– Tad!... nincs már baj...

– *Mami!*

– ..Már nincs baj...

Kezek az ő kezén, rebbenő érintés, mint a kismadár, aztán az ő keze Tad arcán, a megnyugtatónak szánt simogatás. Aztán visszazuhant.

– Mami... menjünk már... haza... kérlek... haza, apához... haza... apához...

– Igen, Tad, persze... Hazamegyünk... esküszöm az élő Istenre, hazaviszlek... haza...

De a szavak mit sem jelentettek. A lényeg, hogy minden rendben volt. Megúszták. Donna érezte, hogy visszasüpped abba a szürke döbbenetbe, abba a lénye legmélyén lakozó ködbe, amelynek eddig a létezéséről sem

tudott. Tad szavai olyanok voltak, mint a süketkamrában elhangzó szavak. De megúszták! És minden rendben van. És...

Nem. Nincs rendben semmi!

Mert a kutya megharapta...

...és a kutya veszett.

Holly azt mondta, ne bolondozzon, csak telefonáljon nyugodtan közvetlen távhívással, de Charity ragaszkodott hozzá, hogy a központot hívja, és az otthoni számukra terheltesse a beszélgetés díját. Nem szívesen fogadott el könyöradományokat, még egy olyan apróságot sem, mint egy hat óra utáni, kedvezményes interurbán beszélgetést.

Miután mindezt megbeszélte a központossal, Charity Alva Thornton számát kérte Castle Rockban. Néhány perc múlva már csengett is Alva készüléke.

– Halló, itt a Thornton-tojásgazdaság.

– Halló? Te vagy az, Bessie?

– Én hát. Ott ki beszél?

– Charity Camber. Connecticutból hívlak. Alva a közelben van valahol?

Brett a díványon ült. Úgy tett, mintha olvasna.

– Jaj, Charity, sajnos, nincs. Tekézni ment. Valami baj van?

Charity már jó előre gondosan kitervelte, mit fog mondani. Kissé kényes helyzetben volt. Mint minden asszony Castle Rockban (no meg a lányok is), Bessie is szerette a pletykát, és ha kiderül, hogy Joe Camber a felesége tudta nélkül elment mulatozni, míg az asszony és a gyerek rokonlátogatóban vannak Connecticutban... hát az aztán igazi csemege, nem?

– Nem, dehogy, csak Brett meg én nyugtalankodunk egy kicsit a kutya miatt.

– A bernáthegyi miatt?

– Igen, Cujo miatt. Brett meg én a húgomat jöttünk meglátogatni, Joe meg üzleti úton van Portsmouthban. – Ez ugyan színtiszta hazugság volt, de hihető hazugság. Joe valóban el-eljárt Portsmouthba alkatrészekért. – Csak tudni szeretném, nem felejtett-e megkérni valakit, hogy gondoskodjon a kutyáról. Tudod, milyenek a férfiak.

– Hát Joe volt itt tegnap vagy tegnapelőtt – mondta kissé bizonytalanul Bessie. A valóságban Joe az előző csütörtökön járt náluk. Bessie Thornton nem volt nagy lángelme (nénikéje, a megboldogult Evvie Chalmers üvöltve tudatta mindenkivel, aki hajlandó volt végighallgatni, hogy "a

Bessie lány nemigen menne át semmiféle intelligenciavizsgán, de a szíve aranyból van!"), meglehetősen nehéz sors adatott neki Alva tyúkfarmján. A lelkét a szerelmes regények és a televízió álomvilága töltötte be, és kissé homályos, bizonytalan képzetei voltak a valóságnak minden olyan részletéről, ami nem függött össze a csirkeetetéssel és -itatással, a tojásválogatással, a padlófelmosással és a mosogatással, a tojásárulással vagy a kertészkedéssel.

Joe azon a napon egy traktorgumit vitt nekik, amit megjavított Alva számára. Joe ingyen végezte a munkát, mivel féláron kapták a tojást Thorntonéktól. Alva ráadásul még fel is ásta Joe kiskertjét minden áprilisban, így aztán Joe szívesen foltozta meg a gumiját. Vidéken így megy az ilyesmi.

Charity pontosan tudta, hogy Joe múlt csütörtökön Thorntonékhoz vitt egy megfoltozott traktorgumit. Azt is tudta, hogy Bessie keveri a napokat. Kellemetlen dilemmával kellett hát szembenéznie. Megkérdezhetné Bessie-t, hogy volt-e Joe-nál traktorgumi, amikor "tegnap vagy azelőtt" ott járt, s ha Bessie így válaszol: "jaj, hát persze, most, hogy mondod, tényleg volt nála", akkor az azt jelenti, hogy Joe nem kérte meg Alvát, lássa el Cujót, ami viszont azt is jelenti, hogy Alvának fogalma sincs, beteg-e Cujo vagy sem...

Másrészt azt is megteheti, hogy nem szól semmit, csak megnyugtatja Brettet. S ha a fiú megnyugszik, akkor végre nyugodtan kiélvezhetik a látogatást anélkül, hogy folyton megzavarnák őket az otthoni gondok. Mi tagadás, egy kicsit féltékeny is volt Cujóra. Őszintén szólva Cujo elvonja Brett figyelmét, pedig ez alighanem élete legfontosabb utazása. Charity egy egész új világot akart a fiúnak megmutatni, új lehetőségek egész rendszerét, hogy ha majd eljön az ideje – néhány év múlva – könnyebben dönthessen, milyen ajtókon akar belépni, s melyek maradjanak csukva, hogy legyen a döntéshez némi tapasztalata. Lehet, hogy tévedett, amikor azt képzelte, irányítani tudja majd, de abban biztosan segíthet, hogy a fia körültekintően határozzon.

Tisztességes dolog az, hogy mindennek egy átkozott kutya álljon az útjába?

– Charity? Ott vagy még? Mondom, azt hiszem...

– Itt vagyok. Hallottam, amit mondtál, Bessie. Akkor biztosan megkérte Alvát, hogy adjon enni Cujónak.

– Majd megkérdezem, ha hazaér. És tudatom veled, Charity, jó?

– Tedd meg, légy szíves! Nagyon köszönöm, Bessie.

– Nincs mit, Charity.

– Viszlát. – Charity letette a kagylót, s közben arra gondolt, hogy Bessie meg sem kérdezte Jim és Holly telefonszámát. Nos, annál jobb! Elrendezte az arcvonásait és Brett felé fordult. Nem mond semmit, ami ne lenne igaz. Nem fog hazudni a fiának.

– Bessie azt mondja, apád Alvánál járt vasárnap este – mondta Charity. – Nyilván azért ment, hogy megkérje, gondoskodjon Cujóról.

– Ühüm. – Brett szemén látszott, hogy töri a fejét, s ez egy kicsit nyugtalanította Charityt. – De Alvával nem beszéltél?

– Nem. Ő tekézni ment. De Bessie megígérte, hogy szól, amennyiben...

– De nem is tudja az itteni telefonszámunkat. – Valóban volt valami vád Brett hangjában, vagy csak Charity lelkiismerete szólalt meg?

– Jó, akkor holnap reggel felhívom én – mondta Charity. Remélte, hogy ezzel pontot tesz a beszélgetés végére, és a lelkiismerete is tiszta marad.

– A papa egy traktorgumit vitt oda a múlt héten – mondta lassan, elgondolkodva Brett. – Hátha Thornton néni összekeveri, melyik nap járt ott.

– Azért azt már csak tudja Bessie Thornton is, mi melyik nap történt! – fakadt ki Charity, miközben maga egy pillanatig sem hitte, amit mondott. – Különben nem is említett semmiféle traktorgumit.

– Nem, de nem is kérdezted.

– Tudod mit? Akkor fogd magad és hívd vissza te! – Charity hangja felcsattant. Tehetetlen düh fogta el, ugyanaz a nehezen elviselhető érzés, mint amikor Brett közölte a maga gonoszul pontos megfigyelését Hollyról és hitelkártyapaklijáról. Akkor is, most is az apja hanghordozása, sőt egész beszédmodora lopózott Brett hangjába, és Charity úgy érezte, az egész utazás csak arra jó, hogy bebizonyítsa, kié is a fia valójában testestül-lelkestül.

– Mama...

– Nem! Gyerünk csak, hívd vissza! Ott a szám a jegyzetblokkon. Csak annyit mondj a központosnak, hogy a mi számlánkra írják, nehogy Hollynak kelljen kifizetnie! Kérdezz Bessie-től, amit csak akarsz! Én megtettem, amit tudtam.

Tessék!, gondolta közben szomorkás, keserű öngúnnyal. *Alig öt perce fogadtam meg, hogy nem fogok hazudni neki.*

Az előző délutánon az anyja haragja Brettben is haragot ébresztett. Ma este azonban csak ennyit mondott halkan:

– Hát jó, akkor rendben van.

– Ha gondolod, felhívhatunk valaki mást, hogy megkérjük, menjen fel és nézzen körül – nyugtatta Charity.

Már megbánta az előbbi haragos kitörését.

– Kit hívhatnánk fel? – kérdezte Brett.

– Hát például a Milliken fivérek valamelyikét.

Brett csak nézett rá.

– Lehet, hogy ez tényleg nem valami jó ötlet – törődött bele Charity. A tél vége felé Joe Camber és John Milliken összeszólalkozott valami javítási munka díja fölött, és azóta ők és Millikenék nemigen álltak szóba egymással.

Charity hirtelen ráébredt, mennyire elszigetelten élnek odafönn a dombon, a Town Road 3-as szám alatt. Olyan magányosnak érezte magát, hogy bele is borzongott. Még csak ötlete sem volt, kit kérhetne meg, hogy menjen fel egy zseblámpával a házukhoz, és keresse meg Cujót.

– Nem baj – mondta Brett beletörődőn. – Különben is biztosan ostobaság az egész. Lehet, hogy egyszerűen csak evett valamit és elrontotta a gyomrát.

– Ide figyelj! – szólt Charity, és átfogta a fia vállát. – Sok mindent el lehet mondani rólad, de ostoba biztosan nem vagy. Megígérem, hogy magam hívom fel Alvát holnap reggel, és megkérem, menjen fel. Mihelyt felkelünk, telefonálok. Jó lesz?

– Tényleg megtennéd, mama?

– Igen.

– Jaj, az nagyon jó lenne! Ne haragudj, hogy folyton ezzel kínozlak, de nem megy ki a fejemből.

Jim dugta be a fejét az ajtón.

– Nincs kedvetek társasjátékozni?

– Nekem van – felelte Brett – ha megtanítasz rá.

– És neked, Charity?

– Köszönöm, most nem – mosolygott Charity.

Brett elment a nagybátyjával. Charity ült a díványon, nézte a telefont, és Brettre gondolt, ahogy álmában képzeletbeli kutyaeledellel etette a képzeletbeli kutyát a húga modern konyhájában.

Libabőrös lett a karja, és összerázkódott. Holnap reggel utánajárunk ennek az egésznek, mondta magának. Így vagy úgy. Vagy telefonon, vagy visszamegyünk, és magunk nézünk utána. Ígérem, Brett.

Vic tíz órakor ismét megpróbált hazatelefonálni. Senki sem vette fel a kagylót. Tizenegykor újra próbálkozott, és még mindig nem vette fel senki, holott vagy két tucatszor csengetett. Tízkor egy kicsit aggódni kezdett.

Tizenegykor viszont már komolyan megijedt – bár még nem egészen tudta, mitől.

Roger aludt. Vic sötétben tárcsázott, sötétben hallgatta a csengetést, és sötétben tette vissza a kagylót. Magányosnak, tehetetlennek érezte magát, mint egy kisgyerek. Azt sem tudta, mit gondoljon, nemhogy mit tegyen. Az agya egyre ezt ismételgette: *Donna lelépett Kemppel, lelépett Kemppel, lelépett Kemppel...*

Pedig minden észérv ellene szólt. Vic újra meg újra felidézett magában minden mondatot és minden szót, amit elutazása előtt váltottak egymással. Még a hangnembeli árnyalatokra is emlékezett. Donna és Kemp szakított. Komoly jelenet volt közöttük. Az asszony kirúgta. Ez késztette arra Kempet, hogy kedves üzenetét elküldje neki. Nem éppen rózsás háttér, amely előtt két szerelmes szív egymásra talál, és a szökést választja.

Az, hogy összevesztek, nem zárja ki a későbbi kibékülést, felelt vissza az agya komor, kibékíthetetlen nyugalommal.

De mi van Taddel? Csak nem vitte magával?! Donna elbeszélése alapján Kemp eléggé megbízhatatlan alak. Nem is szólva arról, hogy – bár ezt az asszony így nem mondta – érezni lehetett, hogy a veszekedésük kis híján dulakodássá fajult.

A szerelmesek furcsa dolgokra képesek.

A lelkének az a különös, féltékeny darabkája – amelynek a létéről addig a bizonyos, parkban töltött délutánig nem is tudott – mindenre választ talált. És a sötétben mit sem számított, hogy e válaszok nagy része irracionális.

Vic gondolatban ide-oda száguldott a két szélsőséges pont között: az egyik oldalon Kemp állt (TE NEM KÉRDEZEL SEMMIT?), a másikon az üres Castle Rock-i házban csengő telefon víziója. Baleset is történhetett. Talán Taddel együtt kórházban vannak. De lehet, hogy betörtek a házba. Megölték őket, és most mindketten holtan hevernek a hálószobában. Hiszen ha baleset történik, nyilván már megkeresték volna hivatalos úton – az irodában tudták, sőt Donna is tudta, melyik bostoni szállodában szállnak meg Rogerrel – de a sötétben ez a gondolat, amely meg kellett volna hogy nyugtassa (hiszen nem jelentkezett senki), csak arra volt jó, hogy egyre inkább a gyilkosság felé űzze a képzeletét.

Rablás és gyilkosság, suttogta az agya, amint éberen feküdt a sötétben. Aztán átsiklott a másik pólusra, és innen az előbbi formulával válaszolt: *lelépett Kemppel!*

A két pont között akadt egy ésszerűbb magyarázat is, de ez csak tehetetlen haragot ébresztett benne. Lehet, hogy Donna és Tad valamelyik

ismerősnél éjszakáznak, és egyszerűen elfelejtették értesíteni őt. De ahhoz már késő van, hogy körbetelefonáljon, és felriassza az embereket. Persze megtehetné, hogy felhívja a seriff irodáját, és megkéri, küldjenek fel valakit hozzájuk körülnézni. De nem túlzás ez?

Nem, mondta az agya.

Dehogynem, válaszolta a másik pólus. *Biztosan az.*

Ott fekszenek átvágott csuklóval, mondta az egyik. *Másról sem olvasni az újságokban, mint ilyesmiről. Magában Castle Rockban is megesett, mielőtt odaköltöztünk. Az az elmebeteg rendőr. Frank Dodd!*

Meglépett Kemppel, jött a válasz.

Éjfélkor próbálkozott újra, és ezúttal a telefon állhatatos csengése halálos bizonyosságot ébresztett benne: baj van! Kemp, rablás, gyilkosság, akármi, de baj. Baj van. Baj van otthon!

Visszaejtette a telefonkagylót a készülék villájába, és felgyújtotta az ágy melletti lámpát.

– Roger! – szólt. – Roger, ébredj fel!

– Huh! Ó! Zzz... – Roger a szeme elé tette a karját, hogy eltakarja a fényt.

– Roger! Roger!

Roger kinyitotta a szemét, pislogott, majd az útivekkerére nézett.

– Vic, az ég szerelmére, éjszaka van!

– Roger... – Vic nyelt egyet. Mintha kattant volna valami a torkában. – Roger, éjfél van, és Tad meg Donna még mindig nincsenek otthon. Én félek!

Roger felült, és az arca elé emelte az órát, hogy meggyőződjék róla, igazat mond-e Vic. Négy perccel múlt éjfél.

– Biztosan nem bírták az egyedüllétet, Vic. Althea is néha fogja a lányokat, és átmegy Sally Petrie-hez, ha nem vagyok otthon. Azt mondja, nyugtalan lesz, ha a tó felől fúj éjszaka a szél.

– Akkor telefonált volna. – Most, hogy égett a lámpa, és Roger ébren volt, képtelennek tűnt az a gondolat, hogy Donna megszökött Kemppel. Nem is értette, hogy juthatott ilyesmi az eszébe. Hagyjuk a logikát!

– Telefonált? – kérdezte Roger. Nem tért egészen magához, s az agya sem működött tisztán.

– Donna tudja, hogy én szinte minden este hazatelefonálok, ha elutazom. Felhívta volna a szállodát, és üzenetet hagy, hogy éjjel nem lesznek otthon. Miért, Althea tán nem ezt tenné?

– De igen. Biztosan – bólogatott Roger.

– Üzenetet hagyna, nehogy nyugtalankodj. Ahogy most én nyugtalankodom.

– Igaz. De lehet, hogy egyszerűen csak elfelejtette, Vic. – De most már Roger barna szeméből is nyugtalanság áradt.

– Persze – mondta Vic. – Másrészt viszont nem kizárt, hogy történt valami.

– Donnánál van igazolvány, nem? Ha ne adj isten baleset érte őket, a rendőrök már kerestek volna otthon vagy az irodában. Az irodai üzenetrögzítő pedig...

– Én nem balesetre gondolok – vágott közbe Vic. – Én arra, hogy... – remegett a hangja – hogy ott vannak Taddel egyedül, és... az istenit, nem tudom... csak beijedtem, és kész!

– Akkor hívd fel a seriffet! – vágta rá Roger gondolkodás nélkül.

– Igen, de...

– Semmi de! Donnát nem ijesztheted meg vele, mert úgy sincs otthon. Nincs szükség szirénára meg lámpavillogtatásra. Csak arra, hogy egy zsaru felsétáljon, és körülnézzen. Végül is ezer helyen lehetnek! Lehet, hogy lánybulit rendeztek valahol, és jól érzi magát.

– Donna utálja a lánybulikat.

– Hátha most meggondolta magát, és Tad ott alszik valakinek a vendégszobájában.

– Hát lehet, hogy valami ilyesmiről van szó – hagyta rá Vic.

– Van ott valahol egy eldugott kulcs, amivel be lehet menni?

– Igen. Egy kampón az eresz alatt.

– Mondd meg a rendőröknek. Menjen be valaki, és nézzen körül alaposan... hacsak nem tartasz otthon egy kis füvet vagy kokót, ami bajba keverhetne.

– Nem tartok otthon semmi ilyesmit.

– Akkor rajta! – biztatta komolyan Roger. – Alighanem Donna fel fog hívni, miközben a rendőrség éppen a házat ellenőrzi, és egy kissé hülyének fognak nézni, de van, amikor *jólesik*, ha hülyének nézik az embert.

– Igaz – mondta Vic, és elmosolyodott. Vette a telefont, egy pillanatig habozott, majd még egyszer megpróbálta az otthoni számot. Választ most sem kapott. Aztán a tudakozót hívta, és egy papírra lefirkantotta a Castle megyei seriff telefonszámát. Szerda hajnal volt, negyed egy.

Donna keze könnyedén nyugodott a Pinto kormányán. Tad újból elaludt, de az álma most nem volt nyugodt. Meg-megrándult, forgolódott, néha

nyöszörgött. Donna félt, hogy álmában a kisfiú újra látja az iménti szörnyűséget.

Megérintette a homlokát. Tad motyogott, a szempillája megrebbent, aztán újra lecsukódott. Donna lázasnak érezte – alighanem a folyamatos feszültség és félelem következtében. De lázasnak érezte önmagát is, és komoly fájdalmai voltak. A hasa is fájt, bár az ott lévő sebek felületesek, inkább csak karmolásszerűek voltak. Ennyiben szerencséje volt. A bal lába sokkal csúnyább volt, Cujo alaposan elbánt vele. A sebek (*mit sebek! harapások!* – mondta egy belső hang, szinte élvezve a borzalmat) mélyek voltak, és még mindig véreztek. Nem is próbálta bekötözni a lábát, pedig volt elsősegélykészlet a kocsiban. Lehet, hogy titkon azt remélte, hogy amint mondják, a vérzés kitisztítja a sebeket... tényleg igaz ez, vagy csak afféle babona? Nem tudta. Jaj, hogy mi mindent nem tud!

Mire végre megalvadt a vér, a combja és az ülés is ragacsos lett. Három gézcsíkot is ki kellett vennie az elsősegélydobozból, hogy bekösse a lábát. Ez volt az utolsó három. *Ki kell cserélni*, gondolta, s ettől hisztérikusan felnevetett.

A halvány fényben a térde fölötti rész olyannak látszott, mint a felszántott fekete föld. Egyenletes, lüktető fájdalom szaggatta a combját. Már korábban lenyelt néhány aszpirint szárazon, amit szintén a dobozban talált, de ez mit sem enyhített a fájdalmán. A feje is fájt, mintha halántéka körül szorosabbra húztak volna egy drótköteget.

Ha behajlította a lábát, a tompa lüktetést éles, hasogató fájdalom váltotta fel.

Fogalma sem volt, rá tud-e állni egyáltalán, nemhogy elfutni a verandaajtóig. De számít még ez? A kutya a kavicson ült épp a kocsiajtó és a ház ajtaja között, iszonyúan összesebzett feje lecsüngött... de a szeme állhatatosan az autóra meredt. *Őt* figyelte.

– Rám pályázik – suttogta magában Donna. És így is volt! Ez volt az igazság. A végzet kifürkészhetetlen akaratából, vagy a maga megfejthetetlen indokai miatt, de a kutya valóban őt akarta megölni.

Már nem is hitte, hogy Cujo elmozdul onnan, legalábbis ma éjjel biztosan nem. Talán ha folytatódik a kánikula, holnap újra bemenekül a fészerbe, de egyelőre nem tágít innen.

Amikor a kutya a földre zuhant, Donna biztosra vette, hogy megdöglik. Nincs az az élőlény, amely túlélné, amennyit az ajtóval ütötte. Még a kutya vastag bundája sem tudta felfogni a csapásokat. Az egyik füle pedig mintha csak egy szálon lógott volna.

De lassan mégiscsak talpra állt. Donna nem hitt a szemének... nem *akart* hinni a szemének.

– *Nem!* – sikította önuralmát vesztve. – *Nem, pusztulj el, már nem volna szabad élned, dögölj meg, dögölj meg, te rohadt, szemét állat!*

– Mami, ne! – motyogta Tad, és a fejét fogta. – Fáj... fáj...

Azóta nem változott a helyzet. Az idő ismét lassan csordogált, mint korábban. Donna a füléhez emelte az óráját, hogy ketyeg-e, mivel úgy látszott, a mutató még csak nem is mozog.

Nulla óra húsz perc.

Halljuk, gyerekek, mit tudunk a veszettségről?

Nem sokat, tanár néni, kérem! Donnának csak felületes ismeretei voltak, leginkább a lapok vasárnapi mellékleteiből. Egy brossúrából, amit akkor lapozgatott unalmában, amikor a család cicáját, Dinaht vitte az állatorvoshoz oltásra, és várnia kellett. Szopornyica elleni oltásra. Hoppá! Szopornyica és *veszettség* ellenire!

A veszettség a központi idegrendszer megbetegedése. Fokozatosan szétroncsolja az agyat. De hogyan? Donnának erről fogalma sem volt, de alighanem az orvosoknak sem. Különben miért tartanák olyan rohadt veszélyesnek? Igaz – tette hozzá reménykedve Donna – azt sem tudom biztosan, hogy a kutya *valóban* veszett-e. Csak a moziban láttam veszett kutyát, és ott is csak egyszer. Gregory Peck lőtte le, puskával...

Rákényszerítette magát, hogy visszatérjen az eredeti kérdéshez. A legrosszabb esetre kell felkészülni, azt végiggondolni, Victől is ezt tanulta. Különben is, a lelke mélyén holtbiztosan tudta, hogy a kutya veszett. Mi mástól viselkedne így? Veszettebb már nem is lehetne.

És megharapta! Méghozzá többször. Mit jelent ez?

A veszettséget ember is megkaphatja, ezt tudta Donna, és azt is, hogy a vége iszonyatos halál. Tán a legiszonyatosabb. Van ellene vakcina, az előírt kezelés pedig egy injekciósorozatból áll. Az injekciók eléggé fájdalmasak, de korántsem akkora ez a fájdalom, mint azé a kutyáé odakinn. De...

Mintha azt olvasta volna valahol, hogy csak két olyan esetről tud az orvostudomány, hogy valaki túlélte az előrehaladott veszettséget, azaz azt a stádiumot, amikor már a kórtünetek is jelentkeznek. Az egyik túlélő, egy kisfiú, teljesen meggyógyult. A másik, egy zoológus, maradandó agysérülést szenvedett. A jó öreg központi idegrendszer felmondta a szolgálatot.

Minél később kezdődik a kezelés, annál kevesebb az esély a túlélésre. Az asszony megdörzsölte a homlokát. A keze hideg verejtéken csúszott.

De *mikor* van az a későn? Néhány óra elteltével? Napok múlva? Hetek vagy netán egy hónap múlva? Ezt nem tudta.

Az autó hirtelen kezdett összemenni. Először Honda nagyságúvá zsugorodott, aztán akkora lett, mint azok a fura háromkerekű járgányok, amiket régebben Angliában kaptak a nyomorékok, majd akkora, mint egy motorkerékpár zárt oldalkocsija, végül koporsó nagyságú. Egy kettős koporsó, benne Tad és ő. Ki kell jutniuk, ki kell jutniuk, *ki kell...*

A keze már az ajtókilincsnél járt, mire észbe kapott. A szíve dübörgött, és gyorsulásával együtt a feje is szaporábban lüktetett. *Ne!,* gondolta kétségbeesetten. *Éppen elég nagy a baj klausztrofóbia nélkül is, ne... jaj, ne... ne...!*

Újra kínozta a szomjúság is.

Kinézett, és Cujo változatlan elszántsággal bámult vissza rá. A testét mintha középen kettéhasította volna az ablak repedésének ezüstvonala.

Segítsen már rajtunk valaki! – gondolta Donna. – *Az isten szerelmére, valaki, valaki segítsen!*

Roscoe Fisher az útszéli árnyak közt megbújva parkolt, amikor a hívás befutott. Feladata szerint gyorshajtókra lesett, de az igazság az, hogy szunyókált. Szerdára virradó éjszakán fél egykor a 117-es út olyan kihalt volt, mint a temető. Roscoe Fisher egy kis beépített ébresztőórát hordott a koponyájában, amit egy órára állított be, amikor az autósmozi utolsó előadása véget ér. Lehet, hogy akkor lesz valami.

– Hármas egység, jelentkezz, hármas egység, jelentkezz! Vétel!

Roscoe riadtan felült, és a hirtelen mozdulattól a papírpoharából az ölébe ömlött a kávé.

– Ó, az Isten verje meg! – nyögte keserves hangon Roscoe. – Ez aztán gyönyörű! Ó, hogy az a...

– Hallasz engem, hármas? Vétel!

Megmarkolta a mikrofont, és megnyomta a gombot az oldalán.

– Hallak, központ. – Szívesen hozzátette volna, hogy reméli, okkal hívták, merthogy hideg kávéban tocsog a töke, de sosem lehet tudni, ki hallgatja le a rendőrségi adásokat... még ilyenkor éjszaka is...

– Menj fel a Larch Street nyolcvanháromba! – mondta Billy a központban. – Mr. Victor Trenton és a felesége otthonába. Ellenőrizd, minden rendben van-e. Vége.

– Mi célból ellenőrizzem, központ? Vétel.

– Trenton Bostonban van, és senki sem veszi fel a telefont. Azt mondja, valakinek otthon kellene lennie.

Nahát, ez óriási! – gondolta magában Roscoe Fisher. – Ezért költhetek legalább négy dollárt tisztítóra, és ha útközben megállítok valakit gyorshajtásért, az illető azt fogja hinni, behugyoztam az izgalomtól, hogy elkaphatom.

– Elhagyom a tizennégyes pontot, és indulok. Jegyezd az időt! – mondta Roscoe, és indított.

– Nulla óra harminc percre jegyzem – felelte Billy. – Lóg egy kulcs egy kampósszegen a veranda eresze alatt. Mr. Trenton kérése, hogy menj be, és nézd meg, elhagyottnak látszik-e a helyszín. Vége.

– Oké, központ. Vége.

– Viszlát!

Roscoe bekapcsolta a fényszóróját, és lassan végighajtott Castle Rock kihalt főutcáján, tovább a park mentén, a csúcsos tetejű zenepavilon mellett. Felment a dombra, odafenn jobbra fordult, a Larch Streetre. A saroktól a második ház volt a Trentonéké. Roscoe látta, hogy nappal szép kilátásuk lehet. A járda széléhez kormányozta a rendőrségi kocsit, és kiszállt. Halkan csukta be az ajtót. Az utca sötét volt, mélyen aludt.

Roscoe egy pillanatra megállt, és nedves nadrágját egy kicsit elhúzta az ágyékától (közben fintorgott), majd felment a kocsifelhajtón. Üres volt, akárcsak az egyszemélyes garázs. Csak egy kis háromkerekű biciklit látott benne, ugyanolyat, mint a kisfiáé.

Becsukta a garázsajtót, és felment a verandára. Látta, hogy a helyi lap ott áll az ajtónak dőlve. Roscoe felszedte, és megpróbálta kinyitni az ajtót. Nem volt bezárva. Bement a verandára, de betolakodónak érezte magát. Megnyomta a belső ajtó melletti csengőt. Hallotta, hogy bent is szól, de nem jött ki senki. Még kétszer csengetett, összesen mintegy hárompercnyi időt hagyva, ami körülbelül elég lehet arra, hogy egy nő felébredjen, köntöst vegyen, és lejöjjön... feltéve, hogy itthon van.

Miután továbbra sem válaszolt senki, megpróbálta kinyitni az ajtót. Zárva volt.

A férje elutazott, és biztos vendégségbe ment valahová, ott alszik, gondolta a rendőr. De azt azért furcsállotta, hogy nem értesítette a férjét.

A kulcs ott volt, ahol mondták. Roscoe kinyitotta vele az ajtót, és belépett. Nála volt a zseblámpája, de nem gyújtotta meg, mert attól még inkább betolakodónak vagy éppen betörőnek érezte volna magát – kávéfoltos nadrágú betörőnek. Villanykapcsoló után tapogatózott, és hamarosan talált egy kétkapcsolós táblát. Az egyik kapcsoló a verandát

világította ki, ezt azonnal el is oltotta, az alsó viszont a nappaliban gyújtott fényt.

Körülnézett, és nem akart hinni a szemének. Először azt hitte, a képzelete játszik vele, vagy valami optikai csalódás áldozata, nem szokta még meg a szeme a világosságot, vagy valami más az oka. De semmi sem változott, minden úgy maradt, ahogy először látta, s a szíve hevesen verni kezdett.

Hozzá ne nyúlj semmihez! – gondolta. – *Nehogy elszúrj valamit!* Egy pillanat alatt elfelejtette, hogy kávéfoltos a nadrágja, vagy hogy az előbb még betolakodónak érezte magát. Ijedt volt és izgatott.

Hát itt bizony történt valami! A nappaliban minden a feje tetején állt. Üvegcserép és összetört dísztárgyak borították a padlót. A bútorokat felforgatták, a könyveket szerteszét hajigálták a szoba négy sarkába. A kandalló fölötti nagy tükröt is összetörték – *valakinek hét évig nem lesz szerencséje*, gondolta Roscoe, és minden különösebb ok nélkül hirtelen Frank Dodd jutott az eszébe, Frank Dodd, akivel nemegyszer járőrözött egy kocsiban. A kedves, barátságos kisvárosi rendőr, aki csak úgy mellesleg súlyos pszichopata volt, és nőket meg kisgyerekeket gyilkolt. Roscoe-t kirázta a hideg. Ez nem az a hely, ahol Frankre kéne emlékezni, gondolta.

Az ebédlőn át – ahol valaki minden edényt gondosan lesöpört az asztalról – a konyhába ment. A konyha az eddigieknél is rémesebb volt. Újabb jeges hullám futott végig Roscoe gerince táján. Itt valaki teljesen elvesztette az eszét. A konyhaszekrények minden egyes ajtaja nyitva állt, s a beépített szekrény ajtaját valaki célba dobásra használta, mint a vurstliban. Serpenyők és tepsik hevertek szanaszét, s mindent valami fehér por borított, ami hónak látszott, de nyilván mosópor volt.

Az üzenőtáblára sietős, nagybetűs kézírással ezt írta valaki: HAGYTAM NEKED VALAMIT ODAFÖNN, BÉBI!

Roscoe Fishernek hirtelen nem akarózott fölmennie. Sem teste, sem lelke nem kívánta. A sors úgy hozta, hogy három alkalommal is ő találta magát szemben azzal a szörnyűséggel, amit Frank Dodd hagyott maga után. Soha az életben nem akart még egyszer ilyesmit látni... mert hát mi van, ha az asszony holtan hever odafönn, megfojtották, vagy elvágták a torkát?

Roscoe éppen elég vért látott az országúton is, és talán még hozzá is szokott valamennyire. Két évvel azelőtt pedig ő meg Billy, meg Bannerman seriff darabokban szedtek ki egy embert egy burgonyaosztályozó gépből, s az olyan látvány volt, amit az ember még

nagypapa korára sem felejthet el. Megölt áldozatot azonban azóta sem látott, hogy felfedezte a Hendrasen lány holttestét. Most sem akart látni.

Nem tudni, mi volt nagyobb, a megkönnyebbülése vagy az undora attól, amit Trentonék ágytakaróján talált.

Visszament a kocsijához, vette a mikrofont, és jelentést tett.

Amikor megszólalt a telefon, Vic is, Roger is ébren ültek a szobában a tévékészülék előtt. Nemigen szóltak, némán bámulták a régi, az "eredeti" Frankenstein-filmet. A szobában már vágni lehetett a füstöt. Negyed kettő múlt öt perccel.

A telefon épp csak megcsördült, Vic azonnal felkapta.

– Halló? Donna? Te vagy...

– Mr. Trentonnal beszélek? – Férfihang volt.

– Igen. Tessék?

– Bannerman seriff vagyok, Mr. Trenton. Sajnos elég rossz hírem van az ön számára. El kell mon...

– Meghaltak? – kérdezte Vic. Hirtelen úgy érezte magát, mintha egy véletlenül feltűnő statiszta volna a háttérben egy olyan régi, fekete-fehér filmben, mint amilyet az imént Rogerrel néztek. A kérdését szinte társalgási hanghordozással tette fel. A szeme sarkából látta, hogy Roger árnyéka megmozdul, s a barátja feláll. Nem számított. Nem számított semmi sem. Abban a néhány másodpercben, amióta felvette a kagylót, lepergett előtte egész élete, és színpadiasan hamisnak találta.

– Mr. Trenton! Fisher rendőrt kiküldtük, hogy...

– Hagyja a hivatalos szarakodást, és válaszoljon a kérdésemre! Meghaltak? – Roger felé fordult. Roger arca szürke volt és feszült a várakozástól. Mögötte, a tévéképernyőn egy műszélmalom kereke forgott a műég alatt.

– Roger, van egy cigid? – Roger adott neki egyet.

– Mr. Trenton! Ott van még?

– Itt vagyok. Meghaltak?

– Kérem, e pillanatban sajnos fogalmunk sincs, hol lehet az ön felesége és kisfia – mondta Bannerman, és Vic hirtelen úgy érezte, mintha az egész belseje a helyére zökkenne. A külvilág is visszanyert valamit a korábbi színéből. Vic remegni kezdett. A meggyújtatlan cigaretta majd kiesett a szájából.

– Mi az, hogy fogalmuk sincs? Egyáltalán, tudnak valamit? Maga Bannerman, azt mondta?

– Igen, Castle seriffje. És ha ad nekem egy percet, megpróbálok mindent megmagyarázni.

– Jó, rendben van. – Vic tulajdonképpen most kezdett csak félni. Túlságosan gyorsan pörögtek az események.

– A kérésének megfelelően nulla óra harmincnégy perckor Fisher rendőrt kiküldtük az ön házához. Az ő megállapítása szerint nem volt autó sem a ház előtt, sem a garázsban. Csengetett a kapunál, s amikor nem kapott rá választ, megkereste a kulcsot a veranda eresze alatt, és azzal behatolt. Vandál pusztítás nyomait észlelte az egész házban. Szétdobált bútorok, összetört üvegek, a konyhapadlót mosópor borította, a beépített szek...

– Jézusom! Kemp! – suttogta Vic. Örvénylő agyában élesen rajzolódott ki a levél képe: *TE* NEM KÉRDEZEL SEMMIT? Már akkor megállapította – emlékezett rá most – hogy az a levél, ha semmi másra nem jó, legalább bepillantást nyújt annak az embernek a lelkivilágába. Gonosz, rosszindulatú tett volt, bosszúból, amiért kiadták az útját. De most vajon mit tett ez az ember? Mit, azon kívül, hogy úgy felforgatta a házukat, mint valami fúria?

– Mr. Trenton?

– Igen, itt vagyok.

Bannerman a torkát köszörülte, mint aki csak nehezen tudja kibökni azt, ami most következik.

– Fisher rendőr ezek után felment az emeletre. Odafenn nem volt jele vandalizmusnak, de valamilyen... khm, fehér folyadék, valószínűleg ondó nyomaira bukkant a hálószoba ágytakaróján. – Majd egyfajta már-már komikus késleltetéssel hozzátette: – Az ágyban a jelek szerint nem aludt senki.

– Hol a feleségem? – ordította Vic a telefonba. – Hol a gyerekem? Semmi ötlete sincs?

– Nyugi! – suttogta Roger, és Vic vállára tette a kezét.

Könnyű Rogernek! A felesége otthon alszik az ágyában. Meg a két lánya is. Vic lerázta magáról a barátja kezét.

– Mr. Trenton! Pillanatnyilag csak annyit mondhatok, hogy a helyszínen vannak az állami rendőrség nyomozói, és az én embereim segédkeznek nekik. Sem a hálószobában, sem az ön kisfia szobájában nem tettek kárt.

– Kivéve a gecit az ágyon, igaz? – mondta Vic vad haraggal, Roger úgy hátrahőkölt, mint akit arcul csaptak. A szája tátva maradt.

– Hát igen, attól eltekintve – Bannerman hangján érződött, zavarban van. – Úgy értem, nincs nyoma, hogy bármiféle... khm erőszakot

alkalmaztak volna egy vagy több személlyel szemben. Mintha csak közönséges vandalizmusról lenne szó.

– De akkor hol van Donna és Tad?

– E pillanatban nem tudjuk.

Kemp!... Uramisten, és ha Kemp kezében vannak?

Hirtelen, csupán egy pillanatra, zavaró élességgel megjelent benne az a kép, amit az előző éjszaka látott az álmában: Donna és Tad egy barlangba menekültek valami iszonyatos szörny elől. De aztán azonnal el is tűnt.

– Kérem, Mr. Trenton, amennyiben van valamiféle elképzelése arról, hogy ki lehet emögött...

– Kimegyek a reptérre és kocsit bérelek – mondta Vic. – Öt órára ott lehetek.

Bannerman hangja türelmes maradt:

– Helyes, Mr. Trenton. De amennyiben a felesége és a fia eltűnése valamilyen kapcsolatban áll ezzel a vandalizmussal, akkor addig is minden perc számít. Ha van valami elképzelése, ki az, aki esetleg ellenséges érzülettel viseltetik ön vagy a felesége iránt, vagy bármiféle vélt vagy valós sérelem érte az önök részéről...

– Kemp! – mondta Vic fuldokló hangon. Már nem tudta visszatartani a könnyeit. Érezte, hogy mindjárt eleredtek, aztán már folytak is az arcán. – Kemp tette. Biztosan ő volt. Uramisten, mi lesz, ha elrabolta őket?

– Ki ez a Kemp? – kérdezte Bannerman. Már nem volt zavarban. Határozott és szigorú lett a hangja.

Vic a jobb kezében fogta a telefont. A bal kezét a szeme elé rakta, hogy ne lássa Rogert, ne lássa a hotelszobát, semmit. Sötétben volt, egyedül a saját bizonytalan hangjával és forró, változó sűrűségű könnyeivel.

– Steve Kemp – mondta. – Vagy Steven Kemp. Volt egy bútorfényező műhelye. Már elköltözött. Legalábbis a feleségem azt mondta. Ő meg a feleségem... Donna... nekik... szóval viszonyuk volt. Lefeküdtek egymással. Nem tartott sokáig. A feleségem megmondta neki, hogy vége. Kirúgta. Megtudtam, mert Kemp levelet küldött nekem. Nagyon... nagyon szemét levél volt. Így akart bosszút állni. Úgy látszik, nem szereti, ha lerázzák. Ez... ez olyan, mint annak a levélnek a felnagyított mása.

Szinte dühödten dörzsölte a szemét. Egész hullócsillag-galaxist látott maga előtt.

– Tán nem tetszik neki, hogy a házasságunk nem bomlott fel csak úgy. Vagy... vagy egyszerűen begőzölt. Donna mondta, hogy mindig begőzölt, ha vesztett a teniszben. Még kezet fogni sem volt hajlandó a meccs után... Azon múlik... – Hirtelen elfúlt a hangja, és krákognia kellett, mielőtt újra

megszólalt. Abroncs fogta körül a mellkasát, amely hol megszorult, hol engedett egy kicsit, hol újra megszorult. – Azt hiszem, minden azon múlik, meddig képes elmenni. Elrabolhatta őket, Bannerman. Abból, amit én tudok róla, biztos, hogy képes rá.

A vonal másik oldalán csend volt, illetve csend, de nem teljes. Ceruza sercegése hallatszott. Roger ismét Vic vállára tette a kezét, és Vic ezúttal hagyta, hálát érzett a melegségért. Fázott.

– Mr. Trenton! Megvan még az a levél, amit ettől a Kemptől kapott?

– Nincs. Széttéptem. Sajnálom, de az adott körülmények között...

– Nem csupa nagybetűvel volt írva?

– De igen. Igen, úgy volt.

– Fisher rendőr talált egy üzenetet a konyhai táblán. Az volt ráírva csupa nagybetűvel: "Hagytam neked valamit odafönn, bébi!"

Vic halkan felnyögött. Most oszlott el az utolsó reménye, hogy mégis valaki más – valami tolvaj vagy kölyökbanda járt a házban. Gyere fel, és nézd meg, mit hagytam az ágyon! Ez Kemp! Ez a sor akár a kis levélkéjébe is beleillett volna.

– Az üzenet arra utal, hogy a felesége valószínűleg nem volt otthon, amikor az eset történt – mondta Bannerman, de a megállapítás hamisan csengett.

– Lehet, hogy pontosan akkor sétált be, amikor az az ember éppen ott volt – mondta szárazon Vic. – Éppen hazatért a bevásárlásból vagy az autószerelőtől. Vagy akárhonnan.

– Milyen kocsin jár Kemp? Ismeri?

– Nem személykocsi. Kisteherautó. Csukott.

– A színe?

– Nem tudom.

– Mr. Trenton! Javaslom, jöjjön ide Bostonból! Azt is javaslom, hogy amennyiben kocsit bérel, próbáljon megnyugodni. Gondoljon arra, micsoda szerencsétlenség volna, ha a családja épségben kerülne elő, miközben maga karambolozik az autópályán.

– Jó, rendben. – Semmi kedve sem volt autót vezetni, sehová, sem lassan, sem gyorsan. Legszívesebben elbújt volna valahová. Vagy még inkább visszaforgatta volna az elmúlt hat napot.

– Még valamit, uram!

– Tessék.

– Míg erre tart, kérem, próbáljon meg gondolatban listát készíteni azokról a barátokról vagy ismerősökről, akiket a felesége meglátogathatott.

Még mindig fennáll ugyanis az a lehetőség, hogy vendégségben töltik az éjszakát.

– Jó.

– A legfontosabb, amit talán érdemes észben tartani, hogy erőszaknak nincs nyoma.

– Csak szétverték a házat, legalábbis a földszinten. Ez magának nem elég erőszak?

– Hát... – felelte Bannerman. – De igen.

– Sietek – ígérte Vic, és letette a kagylót.

– Nagyon sajnálom, Vic – mondta Roger.

Vic nem bírt a barátja szemébe nézni. *Felszarvaztak,* gondolta. *Most legalább mindenki láthatja a szarvaimat!*

– Ezzel volt tele a fejed... és mégis vállaltad az utat?

– Mit használt volna, ha otthon maradok? – kérdezte Vic. – Megtörtént. Magam is... magam is csak csütörtökön tudtam meg. Gondoltam... egy kis távolság... némi rálátás... egy kis idő, hogy átgondoljam... Rengeteg hülyeség járt a fejemben, már azt sem tudom, mi. Most pedig ez!

– Nem te tehetsz róla – mondta Roger őszinte, komoly hangon.

– Roger, én ebben a pillanatban azt sem tudom, miről tehetek és miről nem. Halálosan aggódom Donna miatt, Tad miatt pedig egyenesen megőrülök. Nem akarok mást, mint ott lenni. És a kezem közé akarom kapni Kempet, azt a rohadt szemetet. Ha elkapom, én... – A hangja megemelkedett, aztán hirtelen elfúlt. A válla előrecsüngött. Egy pillanatra fáradtnak látszott, öregnek és elhasználtnak. Aztán a bőröndjéhez ment, és tiszta holmit kezdett keresgélni. – Hívd fel a reptéri Avis-irodát, és bérelj egy kocsit a nevemben, légy szíves! A tárcám ott az éjjeliszekrényen. Kérni fogják a hitelkártyám számát.

– Mindkettőnk nevében kérem. Veled megyek.

– Nem!

– De...

– Semmi "de"! – Vic sötétkék ingbe bújt. Már félig begombolta, amikor észrevette, rossz a sorrend. Kigombolta, és elölről kezdte. Elfoglalta magát, de most is folyton filmdíszletek jártak az eszében, ahol a carrarai márvány kartonpapírból van, a szobák csak addig tartanak, ameddig a kamera ellát, és valaki folyton egy csapóval a kezében ólálkodik valahol a háttérben. 41. jelenet, 1. felvétel: "Vic meggyőzi barátját, folytassa a munkát". Ő maga színész, ez pedig valami őrült, abszurd film.

– Ide figyelj...

– Nézd, Roger, mindez semmit sem változtat a reklámügynökség és a Sharp cég közti kapcsolaton. Eljöttem annak ellenére, hogy már tudtam, mi volt Donna és e között a Kemp között. Részben azért, hogy megőrizzem a látszatot – gondolom, nincs férfi, aki szívesen verné nagydobra, hogy a felesége megcsalja – de a fő ok mégiscsak az volt, hogy legyen mit enniük azoknak, akik tőlünk függenek. És e szempontból mellékes, kivel feküdt le a feleségem.

– Ne rágd magad, Vic! És most ne ezzel törődj!

– Nem tudok nem törődni vele – mondta Vic. – Még most sem.

– Én pedig nem tudok úgy továbbmenni New Yorkba, mintha mi sem történt volna.

– Egyelőre nem tudunk róla, hogy bármi történt volna. Az a rendőr is ezt próbálta a számba rágni. És te igenis tovább tudsz menni! Végig tudod csinálni. Lehet, hogy kiderül, hogy merő önáltatás volt. De... az embernek legalább meg kell próbálnia, Roger! Nem tehetsz mást. Különben is, ha velem jössz Maine-be, csak az idődet vesztegeted. Mit tehetnél ott?

– De hát ez lehetetlen, Vic! Érzem, hogy lehetetlen.

– Nem lehetetlen. Mihelyt megtudok valamit, felhívlak a Biltmore-ban. – Vic felhúzta a nadrágja cipzárját, és belelépett a papucscipőjébe. – És most menj, és hívd fel az autókölcsönzőt nekem! Én meg a hallból hívok egy taxit, ami kivisz a reptérre. Nézd, leírom a hitelkártyám számát neked.

Leírta, Roger pedig némán ácsorgott, miközben Vic felkapta a kabátját, és az ajtó felé indult.

– Vic! – szólt Roger.

Vic megfordult, és Roger ügyetlenül, de meglepő erővel megölelte. Vic viszonozta az ölelést, az arca Roger vállán.

– Imádkozom, hogy ne legyen baj! – ígérte rekedten Roger.

– Kösz – mondta Vic, és kilépett az ajtón.

A lefelé tartó lift halkan zümmögött. *A valóságban nem is mozog*, gondolta Vic. *Puszta hangeffektus.* Két egymást támogató részeg szállt be a hall szintjén, ahol ő kiszállt. *Statiszták*, gondolta.

Szólt a portásnak – az is csak egy statiszta volt – és vagy öt perc múlva egy taxi gurult a szálloda elé.

A sofőr néger volt és hallgatag. Az autórádiója soulzenét sugárzó ultrarövidhullámú adóra volt beállítva. A Temptations együttes énekelt végeérhetetlenül, míg a kocsi majdnem teljesen kihalt utcákon át robogott a Logan-repülőtér felé. *A díszletek nagyszerűek*, gondolta Vic.

A Temptations fokozatosan elhalt, és egy fekete tolvajnyelvet beszélő lemezlovas beszélt az időjárásról. Tegnap is meleg volt, jelentette, de ami tegnap volt, az *semmi*, testvéreim! Ma lesz a nyár legmelegebb napja, tán még rekordot is döntünk! Negyven fok feletti hőmérséklet várható, s a vízparton is csak néhány fokkal kevesebb. – Hallgass a hangra, irány a strandra! – mondta a rímkedvelő lemezlovas. – A város most káros! És hogy jó előre legyen valami fogalmunk, milyen is a forróság, hallgassuk, hogyan énekel Michael Jackson!

Az időjárás-előrejelzés nem különösebben izgatta Vicet, alig figyelt rá. Donna azonban nyilván még jobban kétségbeesik, ha értesül róla.

Akárcsak az előző napon, Charity napfelkelte előtt ébredt. Alighogy kinyitotta a szemét, hallgatózni kezdett, és néhány percig voltaképpen azt sem tudta, mit figyel. Aztán rájött. A tegnapi hangokat. Lépéseket. Reccsenő padlódeszkákat. Azt hallgatta, nem járkál-e a fia ma reggel is.

De a ház néma volt.

Charity kikelt az ágyból, az ajtóhoz ment, és lenézett. Odalenn semmi sem mozdult. Aztán pillanatnyi habozás után lement Brett szobájához, és bekukkantott. A takaró alól csak egy hajfürt látszott ki. Ha járkált is álmában, akkor járkált, amikor az anyja még aludt.

Charity visszatért a szobájába, az ágyra ült, és a horizonton húzódó fehér sávot nézte. Tudta jól, hogy már döntött. Valahol, valamikor, titokban, éjszaka, amikor aludt. Most, hogy bevetült a napvilág józan fénye, már át tudta gondolni, mit is határozott, és fel tudta mérni a veszteséget.

Eszébe jutott, hogy egyszer sem öntötte úgy ki a lelkét a húgának, ahogy szerette volna.

Még mindig megtehetné, ha nincs az a hitelkártyaeset ott a vendéglőben tegnap. Este meg Holly szinte végig arról beszélt Charitynek, hogy mennyibe került ez meg az – a négyajtós Buick, a színes Sony tévé, a parketta az előszobában. Mintha Holly lelki szemei előtt mindezeken még most is ott lógna az árcédula, s talán mindörökre ott is marad.

Charity változatlanul szerette a húgát. Holly jószívű volt, kedves, csupa melegség. De bizonyos könyörtelen tényeket szinte el kellett zárnia önmaga elől, tényeket, amelyek ahhoz kapcsolódtak, milyen koldusszegényen éltek ők valaha Maine-ben, a falujukban. Azokat a tényeket, melyek belekényszerítették Charityt a Joe Camberrel való házasságba, míg a szerencse – igen, ugyanolyan szerencse, mint Charity

nyertes lottószelvénye – megadta Hollynak, hogy találkozzék Jimmel, és mindörökre megszabaduljon az otthoni élettől.

Charity attól félt, ha elmondaná Hollynak, hogy *évek óta* próbált engedélyt kapni Joe-tól ahhoz, hogy eljöhessen, hogy most is csak ravaszkodással és kemény alkuval sikerült (és így is éppen hogy csak megúszta a szíjjal verést)... szóval félt, ha elmondaná mindezt, Holly válasza rémült harag volna, nem pedig ésszerű segítség. És miért rémült harag? Talán mert valahol a lelke legmélyén, ott, ahol még nem tüntettek el és némítottak el mindent végleg a négyajtós Buickok, a Sony tévék meg a lakkozott parketták – mert nem hatolnak le odáig – ott, a mélyben, Holly felismerné, hogy maga is csak hajszál híján menekült meg egy ugyanilyen házasságtól, egy ugyanilyen *élettől*.

És nem szólt, mert Holly úgy beásta magát a felső középosztály kertvárosi életébe, mint egy katona a lövészárokba. Nem szólt, mert a rémült harag nem oldhatta meg a problémáit. Nem szólt, mert senki sem szívesen mutatkozik bolondnak vagy különcnek, olyannak, aki heteket, hónapokat és éveket tölt egy kellemetlen, magának való, néha félelmetes férfi oldalán. Charity ráébredt, hogy van, amit az ember nem is akar elmondani. Nem azért, mert szégyelli. Csak mert néha jobb – és másokkal szemben is kíméletesebb – megőrizni a látszatot.

De leginkább azért nem szólt, mert ezek az ő gondjai voltak. Az ő gondja, hogy mi lesz Brett-tel... és az elmúlt két napban arra a meggyőződésre jutott, hogy a fiú jövője nem annyira rajta vagy Joe-n múlik, hanem a legvégső soron Bretten magán.

Nem lesz válás! Tovább kell folytatnia a szüntelen gerillaháborút Joe-val a fia lelkéért... ha van értelme, ha nincs. Afölötti aggodalmában, hogy Brett az apját választja példaképül, Charity megfeledkezett arról, hogy óhatatlanul eljön az az idő, amikor a gyermek feláll a bírói pulpitusra, s a szülők – az anya éppúgy, mint az apa – a vádlottak padjára kerülnek. Brett tegnap felfigyelt arra, hogy Holly felvág a hitelkártyáival. Charity csak azt remélte, egyszer azt is észreveszi, hogy az apja például kalappal a fején eszik... hogy másról ne is essék szó.

Egyre jobban világosodott. Az asszony leakasztotta a köntösét az ajtóról, és magára öltötte. Szeretett volna zuhanyozni, de úgy döntött, inkább megvárja, míg a többiek is felébrednek. Ezek az idegenek. Mert azok. Most még Holly arcát is idegennek látta. Csak távolról emlékeztetett a magával hozott családi fényképalbum képeire... hiszen maga Holly is meglepetten, egy kicsit értetlenül nézte azokat a képeket.

Tehát Brett meg ő visszamennek Castle Rockba, vissza a dombtetőre, a Town Road 3. szám alatti házba, vissza Joe-hoz. Ott folytatják az életüket, ahol abbahagyták. Így lesz a legjobb!

Eszébe jutott, hogy kevéssel hét óra előtt kell felhívnia Alvát, amikor az reggelizik.

Reggel hat óra is elmúlt már, és a nap fényesen világított, amikor Tadet elfogta a rángógörcs.

Látszólag egészséges, mély álomból ébredt negyed hatkor. Felébresztette a szunyókáló Donnát, és éhségre és szomjúságra panaszkodott. S mintha ezzel valami gombot nyomott volna meg, Donna is gyötrő éhséget érzett. Szomjasnak többé-kevésbé állandóan szomjas volt, ételre azonban az előző délelőtt óta még csak nem is gondolt. Most farkaséhség fogta el.

Amennyire csak tudta, nyugtatta-csitította Tadet, leginkább üres szavakkal, amelyek már rég semmitmondóvá váltak, hogy nemsokára jön valaki, hogy a rossz kutyát elviszik, hogy megmentik őket.

Az étel gondolata volt az egyetlen reális gondolat.

A reggeli, például, vegyük a reggelit! Egy omlettet két tojásból, főúr, kérem! Francia pirítóssal. Egy nagy pohár frissen facsart narancslét, de olyan hideg legyen, hogy páracseppek gyöngyözzenek az üvegen. Angolszalonnát. Zabpelyhet tejszínnel leöntve, a tetején szamócával...

Hangosan megkordult a gyomra, mire Tad elnevette magát. A nevetés meglepte Donnát, és meg is örült neki. Mint amikor valaki rózsát talál a szemétdombon. Visszamosolygott a fiára. Bele is fájdult az ajka.

– Meghallottad, mi?

– Gondoltam, hogy te is éhes vagy!

– Hát nem utasítanék vissza egy tányér rántottát, ha valaki idehajítaná.

Tad nagyot nyögött, mire most már mind a ketten elnevették magukat. Odakinn a kertben Cujo a fülét hegyezte.

A nevetésre felmordult. Egy pillanatra olyan mozdulatot tett, mintha talpra akarna állni, talán, hogy újra megrohamozza az autót, de aztán fáradtan visszaült, és leengedte a fejét.

Donna hirtelen felvidult, az a fajta jókedv töltötte el, amit gyakorta érez az ember kora hajnaltájt. Most már biztosan hamarosan vége, a nehezén már túlvannak. Eddig mindenben ellenük volt a szerencse, de hát előbb-utóbb csak meg kell fordulnia.

Tad is mintha újra a régi önmaga lett volna. Szörnyen sápadt, elnyűtt és iszonyúan fáradt volt annak ellenére, hogy aludt, de mégiscsak a régi, kedves kisfiú. Donna magához szorította, és Tad viszonozta az ölelést. Az asszony hasán keletkezett sebek fájdalma valamelyest csökkent, bár a karmolások és hasítások duzzadtnak, gyulladtnak látszottak. A lába jobban fájt, de betudta hajlítani, még ha ettől nőtt is a fájdalom, és újra megindult a vérzés. Ez a heg maradandó lesz, az biztos.

Vagy negyven percig beszélgettek ezután. Donna mindent elkövetett, hogy ébren tartsa Tadet, és hogy az idő jobban múljon. Azt javasolta, játsszanak kérdés-feleletet. Tad lelkesen beleegyezett, és már a negyedik játszmánál tartottak, amikor beállt a görcs.

Donna már vagy öt kérdéssel korábban tudta, hogy a kitalálandó személy Fred Redding lesz, Tad egyik játszótársa az óvodából, de inkább húzta az időt.

– Vörös a haja? – kérdezte.

– Nem... nem... nem...

Tad egyszerre csak levegő után kapkodott. Közben köhögő, hüppögő hangok törtek elő belőle, amitől Donnának savanykás, rézízű félelem szökött a torkába.

– Tad? *Tad!*

A kisfiú fuldoklott. A torkához kapott, és belemart. Vörös csíkok maradtak a körme helyén. A szeme kifordult, s csak a szembogarak alja és az ezüstös szeme fehérje látszott.

– *Tad!*

Donna megragadta és megrázta. A kisfiú ádámcsutkája úgy szaladgált fel s alá, mint valami dugattyú. Össze-vissza csapkodott a kezével, majd ismét a torkát szaggatta. Szinte állati, fuldokló hangok törtek elő belőle.

Donna egy pillanatig teljesen elfelejtette, hol van. A kilincshez kapott, felhúzta, és kilökte a kocsi ajtaját, mintha mindez a szupermarket parkolójában történne, ahol kéznél a segítség.

Cujo szinte azonnal felpattant. Még félig sem nyílt ki az ajtó, amikor már a kocsinak ugrott, s talán ezért menekült meg Donna attól, hogy azonnal széttépje. A nyíló ajtónak vágódott, visszaesett, majd vadul morogva újra támadni készült. Közben ömlött testéből a földre a híg ürülék.

Az asszony sikoltva berántotta az ajtót. Cujo ismét a kocsi oldalának rontott, és egy kicsivel még jobban benyomta rajta a mélyedést. Visszatántorodott, aztán az ablaknak ugrott, és tompa, ropogó zajjal zuhant vissza róla. Az üvegen végigfutó ezüstös vonal hirtelen számtalan kis

mellékfolyócskát eresztett. A kutya újra rávetette magát, és a biztonsági üveg csillagszerűen szerteágazó repedésekkel nyomódott befelé. Még egyben maradt, de már lazult.

Ha még egyszer nekiugrik...

Cujo azonban visszavonult. Várta, mit tesz az asszony most.

Donna a fia felé fordult.

Tad egész teste rángatózott, mintha epilepsziás rohama lenne. A háta meghajlott. A hátsója kiemelkedett a székből, visszaesett, újra felemelkedett, majd újra visszaesett. Az arca elkékült. A halántékán kidagadtak az erek. Donna tanult elsősegélynyújtást az iskolában, és tudta, mi az, ami végbemegy. Tad nem nyelte le a nyelvét, ilyesmi csak a legprimitívebb rémregényekben fordul elő. Az történt, hogy a nyelve lecsúszott a torkába, és most eldugaszolja a légcsövét. Megfullad. Az ő szeme láttára.

Bal kezével megragadta a kisfiú állát, és egyetlen rántással kinyitotta a száját. A mozdulata goromba volt az ijedtségtől, és hallotta is az inak reccsenését Tad arcában. Kutató ujja megtalálta a kisfiú nyelve hegyét, szinte hihetetlenül mélyen hátul, majdnem ott, ahol a bölcsességfoga lesz, ha egyszer kinő. Megpróbálta megragadni, de nem sikerült, síkos volt, mint egy kis angolna. Nagyujja és mutatóujja közé próbálta csípni, s közben csak halványan érzékelte, milyen őrültül ver a szíve. *Elveszítem őt*, gondolta. *Uramisten, segíts! Azt hiszem, most veszítem el a fiamat!*

Tad foga hirtelen lecsapódott. Donna matató ujjaiból kiserkedt a vér, de vérzett a kisfiú cserepes ajka is. Vér folyt le az állán. Az asszony szinte nem is érezte a fájdalmat. Tad lába eszeveszett sztepptáncba kezdett a Pinto padlóján. Donna kétségbeesetten kereste újra a nyelve hegyét. Már megvolt... aztán újra kisiklott a kezéből.

(*a kutya, az az átkozott, rohadt, szemét állat, az az oka mindennek, te rohadt dög*, MEGÖLLEK, ESKÜSZÖM AZ ÉLŐ ISTENRE) Tad foga ismét rákattant Donna ujjára, aztán az asszony már fogta a kisfiú nyelvét, és ezúttal nem habozott: a körme hegyét belefúrta a nyelv szivacsos tetejébe és aljába, és úgy húzta ki, mint aki valami redőnyt húz lefelé. Ugyanakkor a másik kezét Tad álla alá tette, és hátrabillentette a fejét, hogy minél tágasabb legyen a beáramló levegő számára az út. Tad újra levegő után kezdett kapkodni – olyan kemény, zörgő hangot hallatva, mint egy asztmás öregember. Aztán hüppögni kezdett.

Donna pofon ütötte. Fogalma sem volt, mi mást tehetne, így hát pofozta.

Tad vadul felsírt, aztán zihálni kezdett. Donna is lihegett. Hullámokban fogta el a szédülés. Valahogy megránthatta a fájós lábát is, mert a friss vér nedvességét érezte rajta.

– Tad! – Donna hangosan nyelt egyet. – Tad, hallasz engem?

A kisfiú bágyadtan bólintott. A szeme zárva maradt.

– Csak nyugodtan! Szép lassan! Engedd el magad!

– ... haza akarok... Mami... a szörny...

– Ssss, Tad! Ne beszélj, és ne gondolj szörnyekre! Tessék! – A Szörnyűző korábban a padlóra pottyant. Donna felvette a sárga papírt, és odaadta. Tad kétségbeesett erővel szorította a kezébe. – Lélegezz lassan és egyenletesen, Tad! Így! Csak így juthatunk haza. Lassan és egyenletesen!

Donna tekintete elkalandozott, túl a kisfiún, és ismét megpillantotta a szálkás, szigetelőszalaggal körültekert nyelű baseballütőt, amely a fűben hevert a kocsifelhajtó jobb oldalán.

– Csak szép nyugodtan, Tad! Menni fog?

Tad újra bólintott, de a szemét még mindig nem nyitotta ki.

– Csak egy kicsit bírd ki még, szívem! Ígérem! Ígérem!

Odakinn egyre fényesebben sütött a nap. Már meleg volt. A kis autó belsejében emelkedni kezdett a hőmérséklet.

Vic öt óra húszkor ért haza. Az idő tájt, amikor a felesége a fiuk nyelvét húzta ki a torkából, ő fel-alá járkált a nappaliban, és tétován hozzákezdett a rendrakáshoz. Bannerman, egy állami rendőrnyomozó meg az állami ügyészség egyik nyomozója a hosszú díványon ültek és nescafét ittak.

– Mindent elmondtam már, amit tudok – mondta Vic. – Ha a feleségem nincs azoknál, akiket már megkerestek, akkor senkinél sincs. – Söprű és lapát volt nála, meg egy csomó szemeteszacskó a konyhából. Egy egész lapátnyi üvegcserepet csúsztatott az egyik zacskóba. A cserepek hangosan csörömpöltek. – Hacsak Kempnél nincs.

Zavart csend lett. Vic nem emlékezett, hogy életében bármikor ilyen fáradt lett volna, de tudta, hogy nem tudna elaludni, hacsak nem kap egy altatóinjekciót. A gondolkodás se igen ment. Alig tíz perccel azután, hogy hazaért, megszólalt a telefon. Úgy vetette rá magát, mint valami ragadozó, mit sem törődve azzal, hogy az egyik nyomozó szerényen figyelmeztette, hogy valószínűleg őt keresik. De nem a nyomozót keresték. Roger telefonált. Azt akarta tudni, megérkezett-e Vic, és van-e valami újság, megtudtak-e valamit.

Volt. Csak az a baj, hogy kusza volt és nem vezetett sehová. Telis-tele volt ujjlenyomatokkal a ház, és egy ügyészségi szakértőcsoport mintákat vett a műhely melletti lakrészből, amely korábban Steve Kemp lakhelye volt. Az összevetéssel hamarosan végeznek, és hamarosan meglesz a döntő bizonyíték, hogy valóban Kemp műve-e a földszinti felfordulás. Vic ezt felesleges időpocsékolásnak tartotta. Halálos biztonsággal tudta, hogy nem lehetett más a tettes, csak Kemp.

Az állami rendőrség detektívje már lenyomoztatta Kemp teherautóját. 1971-es Ford Ecoline volt, maine-i rendszáma: 641-644. A színe világosszürke, de Kemp szállásadójától tudták – hajnali négykor rángatták ki az ágyból – hogy sivatagi tájképet festett a két oldalára. A hátsó lökhárítón két feliratos matrica volt: "APRÓFÁT HASOGASS, NE ATOMOT!" és "A TETTES NEVE: RONALD REAGAN." Vicces fiú ez a Steve Kemp, a sivatagi tájkép meg a feliratok ugyancsak megkönnyítik a kocsi azonosítását, hacsak meg nem szabadult tőlük útközben. Biztosan megtalálják, mielőtt leszáll a nap. A környéken és New York államban riasztották az országúti rendőrséget. Az ügyet, mint lehetséges emberrablást, az FBI-nak is jelentették Portlandben és Bostonban, s az FBI éppen most vizsgálta washingtoni nyilvántartását, nem szerepel-e benne Steve Kemp. (Mint később kiderült, Kempet háromszor tartóztatták le még 1968 és 1970 között, mindháromszor a vietnami háború elleni tüntetés miatt.)

– Egy dolog van itt, ami nagyon nem tetszik nekem – mondta az ügyészségi nyomozó. Most is a térdén tartotta a jegyzetfüzetét, noha Vic már régen mindent elmondott, amit tudott. A nyomozó csak rajzolgatott. – őszintén szólva annyira nem tetszik, hogy egyenesen ijesztőnek találom.

– És mi az? – kérdezte Vic. Felemelte a családi képet, és megdöntötte, úgyhogy az apróra tört üvegcserepek a zacskóba hullottak róla.

– A kocsi. Hol van a felesége kocsija?

Masennek hívták – "e"-vel, ahogy a bemutatkozáskor mondta. Az ablakhoz ment, és szórakozottan a lábához ütögette a jegyzetfüzetét. Vic viharvert Jaguárja a kocsiúton állt, Bannerman járőrkocsija mellett. (Vic a portlandi repülőtéren szedte fel, miután leadta a bérelt autót.)

– Miért, ennek mi köze az egészhez? – kérdezte Vic.

Masen vállat vont.

– Talán semmi. De lehet, hogy van valami. Vagy hogy éppen itt a lényeg. Valószínűleg semmi, csak nekem valahogy nem tetszik. Mondjuk, idejön Kemp, ugye? Elrabolja a maga feleségét meg a fiát. Miért? Mert

őrült. Ez is egy indok. Nem bírja, ha veszít. Lehet, hogy ez neki valamiféle vicc.

Vic maga mondta korábban ugyanezt, s most szinte szó szerint hallotta vissza.

– No és akkor hová megy? Bevágja őket a sivatagi tájképes, zárt Ford teherkocsiba. Most tehát vagy úton van velük valamerre, vagy megbújik valahol. Így van?

– Így. Ettől félek...

Masen visszafordult az ablaktól és Vicre nézett.

– Igen, de akkor hol a kocsi?

– Nos hát... – Vic igyekezett törni a fejét. Nehezen ment. Túlságosan fáradt volt. – Esetleg...

– Esetleg van egy bűntársa, az vezette el – mondta Masen. – Ami azt valószínűsítené, hogy váltságdíjért elkövetett emberrablásról van szó. Ha viszont egymaga vitte el őket, akkor pillanatnyi elmezavarban elkövetett bosszúval van dolgunk. De ha az emberrablás célja a pénz, akkor miért kellett elvinni a kocsit? Hogy később átszálljanak bele? Nevetséges! A Pinto éppoly jól ismert előttünk, mint a kisteherautó, keressük is, legfeljebb valamivel nehezebb megtalálni. És megismétlem: ha meg egyedül volt, bűntárs nélkül, akkor ki vitte el a kocsit?

– Lehet, hogy visszajött érte – dörmögte az állami nyomozó. – A hölgyet meg a gyereket lerakta valahol, és visszajött a kocsiért.

– Segítőtárs nélkül ez sem volna könnyű – mondta Masen – de elvileg lehetséges. Tegyük fel, hogy valahol a közelben elhelyezte őket, aztán visszasétált Mrs. Trenton kocsijáért. De hát miért?

– A hölgy maga is vezethette – szólalt meg Bannerman.

Masen hirtelen Bannerman felé fordult, és felhúzta a szemöldökét.

– Ha elkapta a kisfiút... – Bannerman Vicre pillantott, és bólintott. – Ne haragudjon, Mr. Trenton, de ha Kemp elkapta a gyereket, magához szorította, pisztolyt fogott rá, ráparancsolt a feleségére, hogy kövesse, és nehogy megpróbálkozzon valami trükkel, például azzal, hogy elfordul vagy villogtatja a fényszórót, mert még baja esnék a gyereknek...

Vic bólintott. Maga előtt látta a jelenetet, és rosszullét környékezte.

Masen viszont bosszankodni látszott. Talán azért, mert ez nem neki, hanem Bannermannak jutott eszébe.

– Én csak újra azt kérdezem: mi célból?

Bannerman ingatta a fejét. Vic sem tudott egyetlen okot sem felhozni, amiért Kempnek szüksége lehetett volna Donna kocsijára:

Masen rágyújtott egy Pall Mallre, és körülnézett. Hamutartót keresett.

– Elnézést – szólt Vic. Megint színésznek érezte magát, aki előre megírt szöveget mond. – Az itteni két hamutartó összetört. Mindjárt hozok egyet a konyhából.

Masen vele ment, fogott egy hamutartót, és így szólt: – Menjünk ki a lépcsőre egy kicsit, jó? Pokoli forró napunk lesz ma megint. Élvezzük egy kicsikét a levegőt, amíg még elviselhető az idő!

– Oké – mondta Vic egykedvűen.

– Gondolkodjunk tovább – javasolta Masen, miközben kimentek. – Izgat ez a dolog. Itt egy asszony a fiával, a férje üzleti úton. Szüksége van autóra, mert anélkül semmit sem tud elintézni. Még a központ is egy fél mérföldre van, és visszafelé végig hegynek felfelé kell jönni. Tehát ha azt feltételezzük, hogy Kemp itt ragadta el, akkor a kocsi most is itt volna. Próbálkozzunk meg egy másik változattal. Kemp beállít és szétveri a házat, de még mindig dühöng. Meglátja őket valahol a városban, és ott kapja el őket. Ez esetben a kocsi még mindig ott kell hogy legyen azon a másik helyen. Valahol a központban. Mondjuk a szupermarket parkolójában.

– Nem szúrta volna ki valaki, hogy az éjszaka közepén is ott áll? – kérdezte Vic.

– Valószínűleg igen – felelte Masen. – Gondolkodjék, kérem, nincs valamilyen hely, ahová esetleg maga a felesége vihette a kocsit, Mr. Trenton?

Ez volt az a pillanat, amikor Vicnek eszébe jutott, amiről eddig megfeledkezett. A szelep!

– Olyan arcot vág, uram, mint aki éppen most kapcsolt – mondta Masen.

– Úgy van! Azért nincs itt a kocsi, mert a South Paris-i Ford-szervizben van. Baj volt a karburátorral. A tűszelep folyton beragadt. Hétfő délután beszéltünk is róla telefonon. Nagyon bosszantotta a feleségemet a dolog. Meg is ígértem, hogy megbeszélek egy időpontot a helybeli autószerelővel, de elfelejtettem, mert...

Vic elakadt, mert végigszaladt az agyán az a sok minden, ami hozzájárult ahhoz, hogy elfelejtse.

– Tehát mivel nem beszéltek meg semmit a helybeli szerelővel, úgy gondolja, hogy a felesége South Parisbe vitte a kocsit javítani?

– Igen, azt hiszem – Vic már nem emlékezett, hogyan folyt le a beszélgetés, mindössze arra, hogy Donna attól félt, a kocsi elakad, míg javíttatni viszi.

Masen az órájára pillantott, és felkelt. Vic is talpra akart állni vele együtt.

– Kérem, csak maradjon nyugodtan! Mindössze egy telefont akarok elintézni. Aztán visszajövök.

Vic a helyén maradt. Masen mögött becsapódott a verandaajtó, s a zaj olyan élesen idézte fel Tad emlékét, hogy Vic összerándult, és a fogát csikorgatta, nehogy újra kiserkedjenek a könnyei.

Hol vannak? Az, hogy a Pinto nincs itt, végül is csak átmeneti reménysugárnak bizonyult.

A nap már magasan járt. Ragyogó, rózsás fény öntötte el a házakat, az utcákat odalent és a Castle Hillen. A napsugár végigsimított a kerti hintán, amelyen Vic olyan sokszor hintáztatta Tadet... Arra vágyott csak, semmi másra, hogy még egyszer lökhesse a hintát, benne a kisfiával, s mellette álljon a felesége. Lökné, ameddig csak a keze bírja.

Magasabbra, apa! Magasabbra!

Jéghideg lett a szíve ettől az emléktől. Mintha egy másik világból jött volna a hang.

Egy pillanat múlva nyílt a külső ajtó. Masen leült mellé, és újabb cigarettára gyújtott.

– Gondoltam egyet, és felhívtam a Ford-szervizt South Parisban. Szerencsém volt: a főnök már bent volt. A maguk Pintója nincs ott és nem is volt. Ki az a helybeli pasas?

– Joe Camber – felelte Vic. – Akkor Donna mégis odavitte a kocsit. Nem akart odamenni, mert a műhely a város szélén van, sőt azon is túl, és senki sem vette fel a telefont, amikor oda akart szólni. Még én mondtam, hogy Camber biztosan ott van, csak a garázsban dolgozik. Egy fészerben rendezte be a műhelyt. Amikor utoljára ott jártam, még nem volt benne telefon.

– Ellenőrizni fogjuk – mondta Masen – de lefogadom, hogy a kocsi nincs ott, Mr. Trenton. Ebben biztos lehet.

– Miből gondolja?

– Minden logika ellene szól – felelte Masen. – Kilencvenöt százalékig biztosra vettem azt is, hogy South Parisban sincs. Nézze, amit az előbb mondtam, az mind fennáll továbbra is. Egy fiatalasszony egy kisgyerekkel nem boldogul itt, ha nincs kocsija. Tegyük fel, hogy átviszi a magáét a South Paris-i szervizbe, ahol közlik vele, hogy a javítás eltart néhány napig. Hogyan jön vissza onnan?

– Hát... kölcsönkocsit kap használatra... vagy ha nem adnak, hát bérel. Az olcsóbbak közül.

– Úgy van! Pontosan! És akkor az hol van?

Vic úgy nézett a kocsiútra, mintha azt várná, hogy az autó előtűnik a semmiből.

– Kempnek semmivel sem lett volna több oka arra, hogy elvigye a kölcsönkocsit, mint arra, hogy eltüntesse a Pintót – mondta Masen. – És ez lényegében már előre kiiktatta a Ford-szervizt. De jó. Mondjuk, hogy a felesége ehhez a Joe Camberhez viszi a kocsiját. Ha Camber kölcsönöz neki valami vén tragacsot, hogy addig is legyen min járnia, akkor újra ott vagyunk, ahonnan kiindultunk: hol van az a tragacs? Tegyük fel hát, hogy Camber azt mondja, ott kell tartania a kocsit egy darabig, mire az ön felesége felhív valami ismerőst, és ez az ismerős értemegy. Tud követni, kérem?

– Hát persze.

– De akkor ki ez az ismerős? Kaptunk öntől egy listát, és mindenkit kirángattunk az ágyból. Szerencsére mindegyikük otthon volt. De egyik sem említette, hogy bárhonnan is hazavitte volna az ön családját. És hétfő reggel óta egyikük sem látta őket.

– Akkor meg mit hülyéskedünk itt tovább? – kérdezte Vic. – Gyerünk, hívjuk fel Cambert, és tudjuk meg, mi történt.

– Várjuk meg a hét órát! – tanácsolta Masen. – Már csak tizenöt perc van hátra. Hagyjuk, hogy legalább megmossa az arcát, és magához térjen. A nagy szervizekben korán kelnek. De ez a pasas a maga ura.

Vic vállat vont. Bolond, értelmetlen zsákutca ez. Donna és Tad Kemp karmai közt vannak. Ezt éppolyan biztosan tudta a lelke mélyén, mint azt, hogy Kemp volt, aki felforgatta a házát, aki beszennyezte az ágyát, s akivel osztoznia kellett a feleségén.

– Persze az is lehet, hogy nem barát vagy ismerős hozta haza – mondta Masen, s közben szórakozottan bámulta, hogyan oszlik szét a cigarettafüst a reggeli fényben. – Sok minden lehet. Például felviszi a kocsit, és éppen ott van valaki, akit csak látásból ismer. Az illető felajánlja, hogy visszaviszi Mrs. Trentont és a kisfiút a városba. Vagy maga Camber hozza haza őket. Esetleg Camber felesége. Nős egyáltalán?

– Igen. Kedves asszony a felesége.

– Bármelyikük lehetett, vagy akárki más. Mindig akad, aki segítsen egy bajba került fiatalasszonyon.

– Akad – hagyta rá Vic, és maga is rágyújtott.

– Csakhogy akkor is ott a kérdés: hol van az az istenverte kocsi? Mert az alapszituáció is ugyanaz. Egy asszony és egy kisgyerek minden segítség nélkül. Be kell vásárolni, a ruhákat a tisztítóba vinni, postára menni, rengeteg az apró-cseprő intéznivaló. Ha a férj csak egy-két napra megy el,

autó nélkül is megoldható. De tíz napig vagy két hétig? Kissé hosszú idő egy olyan városkában, ahol mindössze egyetlenegy taxi van. Az autókölcsönzők boldogan segítenek ilyen helyzetben. Akár az Avis, a Hertz vagy a National. De akkor hol a *bérkocsi?* Folyton ide lyukadok ki. Kellene lennie valamiféle autónak itt a kertben. Érti?

– Én nem hiszem, hogy ez lényeges – felelte Vic.

– Valószínűleg nem is az. Lesz rá valami pofonegyszerű magyarázat, és majd fogjuk a fejünket, *Úristen, hogy lehettünk ilyen hülyék?* De valahogy nem hagy nyugodni a dolog... Mit is mondott? A tűszelep? Biztos ez?

– Mint a halál.

Masen a fejét ingatta.

– Akkor meg egyáltalán minek kellett volna kölcsönkocsi vagy bérautó vagy akármi? Azt megjavítani legfeljebb negyedórás munka, ha valakinek vannak megfelelő szerszámai és ért hozzá. Az ember behajt, megvárja, és már viszi is. Szóval akkor hol a...

– ...a rohadt kocsi? – fejezte be helyette fáradtan Vic. A világ most már hullámokban tűnt el és jött vissza.

– Miért nem megy fel, és dől le egy kicsit? – kérdezte Masen. – Már alig él.

– Nem. Itt akarok lenni, ha valami történik...

– Ha történik, lesz, aki felkeltse. Az FBI visszakeresőt akar a telefonjára telepíteni, ha netán hívnák. Meglátja, akkora zajt csapnak, hogy még a holtakat is felébresztik... szóval ne nyugtalankodjék!

Vic már annyira kimerült, hogy csak valami tompa rettegésfélét érzett. – Gondolja, hogy tényleg szükség van arra a visszakereső micsodára?

– Inkább legyen itt fölöslegesen, mintsem hiányozzék, amikor kellene – mondta Masen, és elpöckölte a cigarettacsikket. – Pihenjen egyet, akkor később jobban boldogul, Vic. Menjen csak!

– No jó.

Vic lassan felkapaszkodott a lépcsőn. Az ágyon csak a csupasz matrac maradt. Maga szedett le róla mindent. Felrakott két párnát arra az oldalra, ahol ő szokott aludni, levette a cipőjét, és ledőlt. A reggeli nap vadul tűzött be az ablakon. *Nem fogok elaludni, gondolta, csak pihenek. Legalábbis megpróbálok. Egy negyedórácskát... legfeljebb egy felet...*

De mire a telefoncsengés felébresztette, már a déli nap tüze égette a házat.

Charity Camber kiitta reggeli kávéját, majd felhívta Alva Thorntont Castle Rockban. Ezúttal maga Alva vette fel a kagylót. Tudott róla, hogy Charity beszélt Bessie-vel az előző este.

– Dehogy – mondta Alva. – Nyomát sem láttam Joe-nak múlt csütörtök óta. Egy megfoldozott traktorgumit hozott le. Nem is említette, hogy Cujót etetni kellene, pedig szívesen elvállaltam volna.

– Alva, megtenné, hogy felmegy a házhoz, és megnézi Cujót? Brett hétfő reggel látta, mielőtt elindultunk ide, a húgomékhoz, és az volt az érzése, hogy beteg. Meg azt sem tudom, kinek szólt Joe, hogy enni adjon neki. – Aztán, vidéki emberhez illően, hozzátette: – Nem sürgős.

– Majd felnézek – ígérte Alva. – Hadd etessem meg ezt a kotkodácsoló hadsereget itt, aztán indulok is, jó?

– Hát persze. Előre is köszönöm, Alva – hálálkodott Charity, és megadta a húga telefonszámát.

Még néhány szót beszéltek, főként az időjárásról. A szűnni nem akaró hőség nyugtalanította Alvát a csirkék miatt. Aztán letették a kagylót.

Brett felpillantott a reggelijéből, amikor az anyja belépett a konyhába. Az ifjabbik Jim nagy gondosan karikákat rajzolt az asztalra a narancsszörpös poharával, s közben be nem állt a szája. Az elmúlt negyvennyolc óra alatt valamikor arra a meggyőződésre jutott, hogy Brett Camber maga az atyaúristen, de legalábbis Jézus Krisztus közeli rokona.

– Na? – kérdezte Brett.

– Neked volt igazad. Apád nem kérte meg Alvát, hogy ő etesse Cujót. – Csalódást és aggodalmat látott a fia arcán. Folytatta. – De felmegy körülnézni. Megnézi Cujót, mihelyt ellátta a csirkéit. Most nem felejtettem el megadni a számot. Megígérte, hogy visszahív, akár minden rendben van, akár nincs.

– Kösz, mama.

Holly Jimet szólította, hogy menjen felöltözni.

– Feljössz velem, Brett? – kérdezte a kisfiú.

Brett mosolygott.

– Megvárlak idelenn, te bokszbajnok.

– Oké! – Jim elszaladt, és közben kiabált. – Mama! Brett azt mondta, hogy megvár! Brett megvárja, amíg felöltözöm!

Akkora dörömböléssel futott fel a lépcsőn, mint egy elefántcsorda.

– Helyes kölyök – jegyezte meg Brett mintegy mellékesen.

– Te Brett! – szólt Charity. – Arra gondoltam, mi lenne, ha egy kicsit korábban hazamennénk? Persze, ha nem bánod.

Brett arca felragyogott, s ez a ragyogás korábbi elhatározása ellenére elszomorította Charityt.

– Mikor? – kérdezte a fiú.

– Mit szólnál holnaphoz? – Eredetileg pénteket akarta javasolni.

– Nagyszerű! De – és éles tekintettel nézett az anyjára – te is úgy gondolod, hogy eleget voltunk itt? Hiszen Holly a húgod!

Charity a hitelkártyákra gondolt, meg a zenegépre, amit Jim megvásárolt, mert volt rá pénze, de megjavítani már nem tudott. Ezek a dolgok hatottak a leginkább Brettre, és Charity most fogta fel igazán, hogy őrá magára is hatottak valamiképp. Talán egy kicsit maga is Brett szemével látja a dolgokat... vagyis Joe szemével. És ami elég, az elég.

– Igen – felelte. – Én is úgy érzem, hogy eleget voltunk itt. Még ma délelőtt szólok Hollynak.

– Jól van, mama. – Brett egy kicsit zavarban volt. – De szívesen eljönnék máskor is, tudod? Igazán megszerettem őket. És Jimmy tényleg aranyos kissrác. Egyszer eljöhetne hozzánk Maine-be.

– Így van – mondta Charity meglepetten és hálásan. Nem valószínű, hogy ezt Joe ellenezné, gondolta. – Igen, talán meg lehetne oldani.

– Jól van. És szólj majd, mit mondott Thornton bácsi!

– Szólok.

Csakhogy Alva nem hívta vissza őket. Éppen etette a csirkéket, amikor a hatalmas légkondicionáló motorja hirtelen lerobbant, és azonnal élethalálharcba kellett kezdenie, hogy valahogyan megmentse a szárnyasokat a gyilkos hőségtől. Donna Trenton – ha tud minderről – alighanem ezt is úgy fogta volna fel, mint annak a titokzatos végzetnek egy újabb csapását, amelyet Cujo zavaros, gyilkos tekintetében pillantott meg. Mire a légkondicionáló problémája rendeződött, már délután négy óra volt (Alva Thornton hatvankét csirkét vesztett el aznap, és még úgy érezte, olcsón megúszta), és a küzdelem, amely hétfő délután kezdődött Camberék udvarán, már véget ért.

Andy Masen volt a maine-i államügyészi hivatal ügyeletes ifjú zsenije, akiről sokan mondták, hogy egyszer – és nem is sokára – ő lesz a hivatal bűnügyi osztályának a vezetője. Andy Masen azonban ennél jóval többre törekedett, ha nem is beszélt róla. Azt remélte, hogy 1984-re ő maga lesz az államügyész, és 1987-ben már a kormányzóválasztáson is indulhat. Ha pedig sikerül nyolc évet a kormányzói poszton eltöltenie, ki tudja, mi lehet a következő állomás?

Szegény családból származott, és számos testvére közül csupán ő és a legfiatalabb öccse, Marty tudta elvégezni a középiskolát. (Robertának is majdnem sikerült, de a lány az utolsó évben teherbe esett, és férjhez kellett mennie a gyerek apjához, akinek még huszonkilenc éves korában is merő pattanás volt az arca, dobozból itta a sört, és verte az asszonyt meg a gyereket.) Marty viszont autóbaleset áldozata lett odafenn a 9-es úton.

Andy volt a család sztárja, de az anyja sohasem szerette igazán. Egy kicsit félt tőle. Nemegyszer mondta a barátnőinek: – Jó feje van az én Andy fiamnak, de a szíve hideg, mint a jég. – Persze nemcsak erről volt szó. Andy zárkózott volt, és mindig fegyelmezett. Ötödikes korától kezdve tudta, ha törik, ha szakad, elvégzi az egyetemet, és ügyvéd lesz. Az ügyvédek sokat keresnek. És az ügyvédek a logikájukból élnek. Márpedig Andy Masennek a logika volt az istene.

Mindent kiszámított. Az eseményeket úgy látta, mint egy-egy pontot, amelyek mindegyikéből sugárszerűen ágazik ki egy sor lehetőség. A lehetőségvonalak végén pedig ott van egy-egy újabb eseménypont a maga sugaraival. És így tovább. Ez a ponttól pontig készített tervrajz eddig hibátlanul szolgálta a pályáját. Kitűnő tanuló volt, állami ösztöndíjat kapott, és válogathatott volna a legjobb egyetemek között. Ő azonban az előkelő Harvard helyett a maine-i egyetemet választotta, mert addigra már eldöntötte, hogy a helyi ügyészségen kezdi majd a pályáját, és nem akarta, hogy valaha is egy gumicsizmás favágó azt vesse a szemére, hogy "úri" egyetemen végzett.

Ezen a forró júliusi reggelen minden tervszerűen haladt.

Masen letette Vic Trenton telefonját. Camberék számán senki sem vette fel a kagylót. Az állami rendőrség nyomozója és Bannerman még mindig ott ültek, és jól idomított kutyák módjára várták az utasítást. Masen már máskor is dolgozott együtt Townsenddel, az állami rendőrnyomozóval. Sohasem volt gondja vele. Ha az ember rászólt, hogy "hozd ide!", akkor ő odahozta. Bannerman viszont új fiú volt, és Masen nem találta rokonszenvesnek. Túlságosan intelligens volt a tekintete, és amikor azzal az ötlettel jött elő, hogy Kemp esetleg a gyereket használta fel túszul, hogy az asszonyt engedelmességre kényszerítse... szóval az efféle ötleteknek – ha egyáltalán felmerültek – csak Andy Masentől volt szabad származniuk. Most némán ültek a nappaliban mind a hárman, itták a kávét, és várták az FBI embereit, hogy hozzák a visszakereső berendezést.

Andy végiggondolta az ügyet. Lehet, hogy az egész csak vihar egy pohár vízben, de az is meglehet, hogy több annál. A férj meg van győződve

arról, hogy emberrablás történt, és nem tulajdonít jelentőséget az eltűnt autónak. Szinte már a rögeszméje, hogy Steve Kemp rabolta el a családját.

Ő, Andy Masen viszont korántsem volt ebben olyan biztos.

Camber nem volt otthon, senki sem volt otthon odafenn. Lehet, hogy mind nyaralni mentek. Elvégre július van, a főszezon kellős közepe. Vajon elvállalta volna-e Camber a kocsi javítását, ha azt tervezi, hogy elutazik? Aligha. Az sem valószínű, hogy a kocsi ott van. De ellenőrizni kell. És van még egy lehetőség, amelyről szándékosan nem tett említést Vic Trentonnak.

Tegyük fel, hogy az asszony *mégis* felvitte a kocsit Camber műhelyébe. Tegyük fel, hogy valaki *mégis* felajánlotta, hogy visszaviszi. Se nem barát, se nem ismerős, nem is Camber vagy a felesége, hanem egy vadidegen. Andy szinte hallotta is Trenton ellenvetését: – Az én feleségem nem ül be egy vadidegen férfi kocsijába! – Csakhogy Donna Trenton nemegyszer beleült Steve Kemp kocsijába, aki csaknem vadidegen volt a számára. Ha tehát az a feltételezett személy rokonszenves, és az asszony szeretne mihamarabb hazakerülni, lehet, hogy elfogadja az ajánlatot. És ha az a kedves, jó modorú, mosolygós úr valami elmebeteg? Épp egy ilyen ember élt itt Castle Rockban korábban: Frank Dodd. Lehet, hogy a kedves, jó modorú úr átvágott torokkal hagyta őket ott valami bozótban, és vidáman továbbhajtott. Ha ez történt, akkor a Pintónak Camberéknél kell lennie.

Andy ezt a változatot nem tartotta *valószínűnek*, de *lehetségesnek* igen. Így is, úgy is felküldött volna valakit Camberhez – így kívánta a rend – de mindig érteni is akarta, mi mire jó. Az volt a véleménye, hogy minden valószínűség szerint az egész Camber-műhelyt nyugodtan kihagyhatná a logikai konstrukcióból, amelyet építget. Lehet, gondolta, hogy Donna Trenton tényleg felment oda, látta, hogy Camberék nincsenek otthon, visszaindult, és *ekkor* mondta fel a kocsija a szolgálatot. Csakhogy azért a Town Road 3. szám Castle Rockban nem az Antarktisz. Az asszonynak csak a legközelebbi házig kellett volna elgyalogolnia a gyerekkel, és onnan telefonálni. De nem telefonált.

– Kérem, Mr. Townsend – mondta halkan. – Jó volna, ha maga és Bannerman seriff felmennének Joe Camber autószerelő műhelyébe. Három dologról kell meggyőződniük. Egy: a 218-864-es rendszámú kék Ford Pinto nincs ott. Kettő: nincs ott Donna Trenton és Theodore Trenton. Három: Camberék sincsenek otthon. Világos?

– Természetesen – felelte Townsend. – Óhajtja, hogy...

– Csak ezt a három dolgot óhajtom, semmi mást – mondta csendesen Andy. Nem tetszett neki Bannerman tekintete. Valami csendes gúny volt

benne, s ez bosszantotta őt. – Ha e három közül valaki vagy valami *mégis* ott van, hívjanak fel itt. És ha nem vagyok itt, meghagyom a számot. Világos?

Megszólalt a telefon. Bannerman felvette, belehallgatott, aztán átnyújtotta Andy Masennek. – Magát keresik, nagymenő – mondta.

Farkasszemet néztek a telefon fölött. Masen azt hitte, hogy Bannerman le fogja sütni a szemét, de nem tette. Egy pillanat múlva Andy felvette a telefont. Az állami rendőrségtől hívták Scarborough-ból. Elfogták Steve Kempet. Ráakadtak a teherkocsijára egy kis motel parkolójában Twickenhamben, Massachusetts államban. Az asszony meg a gyerek nem voltak vele. Miután ismertették vele a jogait, Kemp csak a nevét volt hajlandó megmondani, és élt azzal a törvényes lehetőséggel, hogy néma maradjon.

Andy Masen ezt igen rossz előjelnek tartotta.

– Townsend, maga jöjjön velem – mondta. – Egymaga is körül tud nézni Camberéknél, nem igaz, Bannerman seriff?

– Ez itt az én városom – felelte Bannerman.

Andy Masen cigarettára gyújtott, és a felszálló füstön át nézett Bannermanre. – Van valami baja velem, seriff?

Bannerman elmosolyodott.

– Semmi, amit ki ne bírnék.

Úristen, de utálom ezeket a vidéki tahókat!, gondolta Masen, miközben a távozó Bannerman után nézett. *De hál istennek, ez már kívül van a játékon. Jó, hogy szerencse is van a világon!*

Bannerman beült a cirkálója kormánykereke mögé, felbőgette a motort, aztán kifarolt Trentonék kocsifelhajtójáról. Húsz perccel múlt hét óra. Bannermant szinte mulattatta az a kis manőver, amivel Masen mellékvágányra küldte őt. Masenék az ügy kellős közepe felé tartanak, ő viszont a semmi felé. Hank Townsend viszont egész nap hallgathatja Masen hülye dumáját, tehát minden rosszban van valami jó.

George Bannerman szép lassan hajtott a 117-es úton a Maple Sugar Road felé. Se nem szirénázott, se nem villogtatott. Szép nap volt. És nem látta okát, hogy siessen.

Donna és Tad Trenton aludtak.

A testhelyzetük nagyon hasonló volt, így alusznak azok, akik távolsági buszon kénytelenek éjszakázni. A fejük a vállgödrükbe billent, Donna feje balra, Tadé jobbra. Tad kezei úgy feküdtek az ölében, mint a partra vetett

halak, amelyek még meg-megrándulnak. Érdesen, horkolva lélegzett. Az ajka kisebesedett, a szemhéja lilás volt. A szája sarkából kis nyálpatak folyt az állkapcsára, aztán rászáradt.

Donna nem aludt mélyen. Bármilyen kimerült volt is, a kényelmetlen testhelyzet, a fájdalom a hasában, a lábában és most már az ujjaiban is (Tad csontig harapta őket), nem hagyta, hogy mély álomba zuhanjon. A haja izzadt kötegekben tapadt a fejéhez. A lábán a gézcsomók ismét átvéreztek, és a hasán keletkezett felületi sebek körül égővörös lett a hús. Az ő légzése is érdes volt, de nem olyan egyenetlen, mint Tadé.

Tad Trenton nagyon közel volt tűrőképessége végső határához. Már-már a kiszáradás fenyegette. Nem volt, ami pótolja az izzadás révén elvesztett anyagokat. Ellenálló képessége folyamatosan csökkent, és immár a végső, kritikus szakaszba került. Az életének már nem volt súlya, könnyű lett, nem nehezedett szilárdan a húsára és a csontjaira, hanem csak reszketett felettük, s már egyetlen szélroham elég volt, hogy magával vigye.

Lázas álmában az apja hintáztatta. Csak lökte, lökte, egyre magasabbra és magasabbra. Fentről nem a kertjüket látta, hanem a kacsaúsztatót. Szellő hűsítette napégette homlokát, fájó szemét és kisebesedett száját.

Cujo is aludt.

Sebekkel borított pofáját az elülső mancsára támasztotta. A veranda menti fűsáv szélén feküdt.

Zavaros, eszeveszett álmokat látott.

Alkonyat volt, s az ég vörös szemű denevérektől feketéllett. Ő ugrott, újra meg újra, és ahányszor ugrott, a foga mindig rácsapódott egy-egy törékeny, rángó szárnyra. Ám a denevérek apró patkányfogaikkal összevissza harapdálták érzékeny orrát. Ettől volt a fájdalom. Minden sebnek ez volt az oka. De mindet meg fogja ölni! Mindet...

Hirtelen felébredt, Felemelte mancsáról a fejét, és fülelt.

Autó jött.

Már-már pokolian kifinomult hallása számára a közeledő kocsi zaja iszonyú volt, elviselhetetlen. Mintha valami hatalmas, fullánkos rovar közeledne, hogy méreggel fecskendezze tele a testét.

Nyüszítve feltápászkodott. Mintha porrá tört üveg töltötte volna ki minden ízületét. A döglött kocsira nézett. Látta odabenn a NŐ fejének mozdulatlan körvonalait. Korábban Cujo még átlátott az üvegen, de azóta a

NŐ csinált valamit az ablakkal, s már nem lehetett jól látni. De nem számít, mit is csinált az ablakkal. Ki nem jöhet, ez a lényeg! És a FIÚ sem!

A zümmögés közeledett. A kocsi felfelé jött a dombon, de ...vajon tényleg autó jön? Vagy valami óriás méh vagy darázs, hogy rátámadjon, összecsípje és növelje a fájdalmát?

Várjunk, és meglátjuk.

Cujo bekúszott a veranda alá, ahol oly sok forró nyári délutánt eltöltött valaha. Álomillat keveredett ott a korábbi évek lehullott leveleinek bomló szagával. Hihetetlenül édesnek és kellemesnek érezte ezt a szagot annak idején. Most súlyos volt, fojtó és elviselhetetlen. Morgott erre a szagra és újra habzani kezdett a pofája. Megölte volna ezt a szagot, ha egy szagot meg lehetne ölni.

A zúgás most már egészen közelről hallatszott. Aztán egy kocsi fordult a ház elé. Kék volt az oldala, fehér a teteje, és lámpa villogott rajta.

George Bannerman a legkevésbé sem számított arra, amikor befordult Camberék háza elé, hogy ott találja az eltűnt asszony kocsiját. Bannerman nem volt buta ember, s bár Andy Masen ponttól pontig vezető, aprólékos logikájához nem sok türelme volt (megtapasztalta a Frank Dodd-ügy minden borzalmát, és tudta, hogy van, amikor nincs logika), igencsak körültekintően jutott el ő is a maga általában megalapozott következtetéseihez, bár inkább ösztönösen. Osztotta Masennek azt a meggyőződését, mely szerint kicsi a valószínűsége, hogy Trentonné és a fia Cambernél volnának. De a kocsi mégiscsak itt állt.

Bannerman a mikrofon után nyúlt, de aztán meggondolta magát. Úgy döntött, előbb megnézi az autót. Onnan, ahol megállt, közvetlenül a Pinto mögött, nem lehetett látni, van-e benne valaki, vagy nincs. Az üléstámlák magasak voltak, és Donna is, Tad is lecsúszott álmában.

Bannerman kiszállt a rendőrautóból, és becsapta az ajtaját. Még két lépést sem tett meg, amikor már látta, hogy a vezető oldalán az ablak olyan, mintha belelőttek volna. A szívverése felgyorsult, és a keze a fegyverére csúszott.

Cujo egyre fokozódó gyűlölettel nézte a FÉRFIt, aki kiszállt a kék kocsiból. Ez a FÉRFI okozta minden szenvedését, ez biztos! A FÉRFI tehet róla, hogy olyan szörnyen fáj minden tagja, és örökösen hallja azt a visító, kínzó hangot az agyában. A FÉRFI az oka, hogy a régi levelek

szaga a veranda alatt bűzössé vált, s a FÉRFI bűne, hogy nyüszítve riad vissza, ha vizet lát, s legszívesebben azt is megölné, ha tudná, pedig iszonyúan szomjas.

Valahol, széles, súlyos mellkasa mélyén megindult a morgás, s közben a lábai akaratlanul is a teste alá húzódtak. Érezte a FÉRFI szagát, az izzadság és az izgalom elegyét, a csontokra tapadó vaskos húst. Morgása felerősödött, majd pokoli, őrjöngő bömbölésbe csapott át. Kiugrott a veranda alól, és rárontott a gyűlöletes FÉRFIRA, minden baj okozójára.

Az első sorsdöntő pillanatban Bannerman még csak nem is hallotta Cujo halk, majd egyre erősödő morgását. Közelebb ment a kocsihoz, és megpillantotta a vezetőülés felőli ablakra omló hajtömeget. Az első gondolata az volt, hogy az asszonyt agyonlőtték. De akkor hol a golyó ütötte lyuk? Az ablak olyan volt, mintha bezúzták, nem pedig átlőtték volna.

Aztán látta, hogy a fej megmoccan. Nem nagyon – éppen csak egy kicsit – de *mozog*. A nő él! Bannerman előbbre lépett... és ekkor hallotta meg Cujo bömbölését, amelyet ugatássorozat követett. Legelőször

(Rusty?)

saját ír szetterére gondolt, de szegény Rustyt már négy évvel ezelőtt át kellett segíteni a túlvilágra, nem sokkal a Frank Dodd-ügy után. Nem is szólva arról, hogy Rusty sosem hallatott ilyen hangokat, és ekkor – a második sorsdöntő pillanatban – Bannermant szörnyű, ősi rémület dermesztette kővé.

Mire összeszedte magát, és pisztolyt rántva megfordult, már csak egy kutya – egy hihetetlenül nagy kutya – elmosódott körvonalait látta, amely feléje röpül a levegőben. Az ütés mellmagasságban érte, és nekitaszította a Pinto felcsapható csomagtartójának. Bannerman felnyögött. A jobb karja a magasba lökődött, és a csuklója belevágódott az autóba. A pisztoly kirepült a kezéből. Pörögve-forogva csúszott át a kocsi tetején, és a kocsifelhajtó túloldalán ért földet.

A kutya *beléharapott*, és Bannerman – miközben látta, hogy vérvirágok nyílnak világoskék inge mellrészén – hirtelen mindent megértett. Az asszony meg a gyerek idejöttek, a kocsi bedöglött... és a kutya itt volt! És a kutya nem szerepelt Masen hibátlan, ponttól pontig haladó elemzésében.

Bannerman birkózott az állattal, megpróbálta két kezét a kutya pofája alá nyomni, hogy felfeszítse, és eltávolítsa a hasától. Mély, tompa fájdalmat érzett odalenn. Patakzott a vér a nadrágján lefelé. Előredőlt, de a

kutya döbbenetes erővel taszította vissza az autónak, amely megbillent az ütéstől.

Azon kapta magát, hogy emlékezni próbál, szeretkeztek-e a feleségével az előző éjszaka.

Micsoda őrület éppen erre gondolni! Őrület...

A kutya újra rávetette magát. Bannerman próbált félrehúzódni, de az állat megelőzte, vigyorgott rá, és a seriffet hirtelen olyan pokoli fájdalom öntötte el, amelyhez hasonlót még soha életében nem érzett. Ez a fájdalom mozgásba lendítette. Ordítva megragadta a kutya pofáját alulról, és felrántotta. Egy pillanatra, ahogy belenézett a sötét, őrülettől izzó szemekbe, szinte beleszédült az iszonyatba, és ez futott végig rajta: – *Helló, Frank! Szóval te vagy az, ugye? Túl nagy volt a forróság a pokolban?*

Aztán Cujo az ujjai után kapkodott, szaggatta és csontig harapta őket. Bannerman azonnal megfeledkezett Frank Doddról. Mindenről megfeledkezett már, csak az életét akarta menteni. Megpróbálta maga és a kutya közé húzni a térdét, és érezte, hogy nem megy. Mihelyt emelni próbálta a lábát, a hasában az elviselhetetlenségig fokozódott a fájdalom.

Mit tett velem ott lenn? Ó jaj, Uramisten! Mit tett? Vicky, Vicky...

Ekkor kinyílt a Pinto vezetőülés felőli ajtaja. A nő volt az. Bannerman látta Trentonéknál a családi képet, amelyet Kemp megtaposott, s rajta a csinos, rendezett hajú asszonyt. Az a fajta nő volt, akit az ember kétszer is megnéz az utcán is, és másodszor elmélázik egy kicsit. Ha ilyen nőt lát egy férfi, óhatatlanul arra gondol, milyen szerencsés lehet a férje, akivel megosztja az ágyát.

Most ez az asszony roncs volt. A kutya vele is elbánt. A hasát alvadt vér csíkozta. A farmerja egyik szára széttépve, -rágva, és a térde fölött átázott, piszkos gézkötés. De a legszörnyűbb az arca: olyan lett, mint valami rettenetes, visszataszító sült alma. A homloka kisebesedett, és hámlott a bőre. Az ajka cserepes, felhasadt, és nedvedzett. A szeme mély, bíborszínű zacskókba süppedt.

A kutya villámgyorsan otthagyta Bannermant, és merev lábain, morogva, a nő felé igyekezett. Az visszahúzódott a kocsiba és becsapta az ajtót.

(a kocsihoz, a mikrofonhoz, jelenteni, jelenteni)

Bannerman megfordult, és visszafutott a rendőrautóhoz. Becsapta az ajtót, megragadta a mikrofont, és segítséget kért. A 3-as kódot adta le: rendőrtiszt bajban! Megjött a segítség. A kutyát lelőtték. Mind megmenekültek.

Az egész három másodperc alatt játszódott le, és csak George Bannerman seriff agyában. Ahogy megfordult, hogy visszainduljon a rendőrkocsihoz, kiszaladt alóla a lába, és összeesett a kocsiúton.

(Ó, Vicky, mit tett velem odalenn, jaj, mit tett?)

Egyetlen vakító nap volt az egész világ. Látni is alig lehetett.

Bannerman vonaglott, a kavicsos földet markolászta, és nagy nehezen sikerült térdre emelkednie. Lenézett magára, s látta, hogy szétszaggatott ingéből vastag, szürke zsinórként lóg ki a bele. A nadrágja mindkét szárát térdig átitatta a vér.

Elég. Éppen elég, amit a kutya odalenn művelt vele.

Tartsd benn a beledet, Bannerman! Ha kiszállsz az egészből, hát kiszállsz! De addig nem, míg el nem jutsz a rohadt mikrofonodig, és nem jelentesz! Tartsd benn a beled, állj fel a nagy büdös lúdtalpadra, és...

(a gyerek, Jézus Mária, a gyerek, csak nincs benn a gyerek is?)

Ez a saját kislányát, Katrinát juttatta az eszébe, aki az idén megy a hetedik osztályba. Már mellesedik. Egész kis hölgy lett belőle. Zongorázik. Lovat szeretne. Volt egy nap, amikor, ha egyedül ment volna az iskolából a könyvtárba, Frank Dodd őt kapta volna el, nem May Kate Hedrasent. Amikor...

(mozogj már, barom!)

Bannerman lábra állt. Napfény és ragyogás volt minden, és a belseje mind ki akart ömleni a lyukon, amelyet a kutya ásott a testében. A kocsihoz! A rádióhoz! A kutya figyelme elterelődött. Újra meg újra a Pinto benyomódott ajtajának ugrott, s közben ugatott, bömbölt, nyüszített.

Bannerman a járőrkocsi felé támolygott. Az arca fehér volt, mint a keletlen tészta. Az ajka kékesszürke. Ez a legnagyobb kutya, amit életében látott, és kibelezte őt, szabályosan kibelezte, Uram Jézus, és miért olyan forró és vakító minden?

A belei kifelé siklottak az ujjai közül.

A kocsiajtó felé nyúlt. Már hallotta a rádiót a műszerfal alól. Recsegve szólt az üzenet. *Legelőször jelentenem kellett volna! Le kellett volna adnom! Ez az előírás! Előírásokkal nem vitatkozik az ember, csakhogy ha tényleg hiszek ebben, sohasem hívtam volna Smith-t a Dodd-ügyben! Vicky, Katrina, bocsássatok meg...*

A kisfiú! Segítséget kell hívni a kisfiúhoz!

Majdnem elesett. Az ajtó peremébe kellett kapaszkodnia.

Aztán hallotta, hogy a kutya ismét feléje rohan, és újra ordít. Ha sikerülne becsuknia az ajtót... ó, uramisten, csak be tudná csukni az ajtót, mielőtt a kutya újra eléri ... *ó, Uramisten...*

(URAMISTEN!)

Tad megint sikított. Sikított, sikított, az arcát szántotta a körmeivel, és ide-oda vetette a fejét, miközben Cujo teste újra meg újra az ajtón puffant. A kocsi hintázott.

– Tad, ne... kérlek, ne! Drágám, az ég szerelmére, ne csináld!

– *Apához akarok... Apához akarok... Apához...*

A rohamok hirtelen abbamaradtak.

Tadet a melléhez szorítva Donna éppen akkor nézett hátra, amikor Cujo nekiugrott a férfinak, aki megpróbált beülni a kocsijába. Az ütés erejétől a férfi keze lecsúszott az ajtóról.

Ami ezután következett, azt Donna már nem bírta nézni. Bárcsak a fülét is be tudta volna dugaszolni, hogy ne is hallja, hogyan fejezi be Cujo a művét, hogyan végez azzal az emberrel, akiről azt sem tudja, kicsoda.

Elbújt, gondolta hisztérikusan. *Hallotta, hogy jön a kocsi, és elbújt!*

A verandaajtó! Itt az alkalom, hogy a verandaajtóhoz fusson! Cujo... mással van elfoglalva!

Az ajtókilincsre tette a kezét, megrántotta, és lökte kifelé. Nem történt semmi. Az ajtó nem nyílt. Cujónak végre sikerült annyira meghajlítania a keretet, hogy az ajtó végleg beragadt.

– Tad! – suttogta Donna lázasan. – Tad, cseréljünk helyet! *Gyorsan!* Tad? *Tad!*

Tad egész testében reszketett. A szeme megint kifordult.

– A kacsákhoz – mondta hörgő torokhangon. – Menjünk a kacsákhoz! A Szörnyűzőt... Apa... Ahh... *aaahhhh...*

Megint görcsösen rángatózott. A karja úgy csapkodott ide-oda, mintha nem is lenne benne csont. Donna rázni kezdte, a nevét kiáltotta újra meg újra, igyekezett nyitva tartani a száját, hogy szabad maradjon az út a levegő előtt. Zúgott a feje, és félt, hogy elájul. Ez maga a pokol! A pokolban vannak mindketten. Ömlött a kocsiba a reggeli nap, könyörtelenül nőtt a hőség.

Tad végre lecsendesült. Újra lecsukódott a szeme. Gyors és halk volt a légzése. Amikor az anyja a pulzusára tette a kezét, érezte, hogy az érverése gyenge, rendszertelen.

Donna kinézett. Cujo a férfi karját tartotta a szájában, és úgy rázogatta ide-oda, mint kutyakölyök a rongybabát. Időről időre az élettelen testre vetette magát. Vér... rengeteg volt a vér.

Mintha csak észrevette volna, hogy figyelik, Cujo felkapta a fejét. A pofája csöpögött. Olyan arckifejezéssel nézett az asszonyra (*lehet* egy kutyának arckifejezése?, kérdezte magától Donna teljesen értelmetlenül), amelyben vegyülni látszott az elszánt szigor és a szánalom ...és Donnában ismét feltámadt az érzés, hogy szoros kötelék fűzi őket össze immár, s egyikük sem nyugszik meg, amíg minden ízében fel nem tárták a kettejük közti szörnyű kapcsolatot, és el nem jutnak valamiféle végső következtetésig.

A kutya ismét a kék inges, vérfoltos, drapp nadrágos holttestre vetette magát. A hulla ide-oda ingott. Donna elfordította a tekintetét. Üres gyomra forró savval telt meg. Megtépázott lába fájt és lüktetett. Megint felszakadt a sebe.

Tad... vajon hogy van most?

Borzalmasan rosszul, felelte könyörtelenül az agya. *És akkor mit teszel? Az anyja vagy, hogyan segítesz rajta?*

De hát *mit* tehetne? Mit segít Tadnek azzal, hogy ha kiszáll és megöleti magát?

A rendőr! Valaki ideküldte a rendőrt. És ha nem megy vissza, akkor...

– Könyörgöm! – nyöszörögte. – Siessenek, könyörgöm...

Nyolc óra volt ekkor, s még viszonylag hűvös volt odakinn: alig huszonöt fok. Délre a portlandi repülőtéren mért hőmérséklet negyvenegy fok lesz árnyékban. Új csúcs.

Townsend és Andy Masen fél kilencre értek be a scarborough-i rendőrőrszobára. Masen átengedte Townsendnek a terepet. Ez itt az ő területe volt.

Az ügyeletes elmondta, hogy Steve Kemp útban van feléjük – Massachusettsből visszaküldték Maine-be – s ez simán ment. Annál nagyobb baj azonban, hogy Kemp továbbra is hallgat. A teherkocsiját tetőtől talpig átvizsgálták a massachusettsi szakértők. Semmi olyan nyomot nem találtak, ami egy nő és egy gyerek esetleges jelenlétére utalt volna, viszont egy egész kis patikára bukkantak a kocsi kormánykerekébe rejtve. Volt abban marijuana, kokain és különféle ajzószerek. Mindenesetre elegendő ahhoz, hogy Mr. Kempet gond nélkül fogva tarthassák.

– Az a Pinto – mondta Andy Townsendnek, miközben egy-egy csésze kávét hozott mindkettőjüknek. – Hol a jóistenben van az asszony kocsija?

Townsend a fejét ingatta.

– Jelentett valamit Bannerman?

– Nem.

– Akkor hívják maguk! Mondják meg neki, hogy jöjjön ide! Itt kell lennie, amikor Kempet behozzák. Az ő hatáskörébe tartozik. Azt hiszem, neki kell vezetnie a kihallgatást. Legalábbis technikailag.

Öt perc múlva Townsend visszatért. Értetlen kifejezés ült az arcán. – A seriff nem válaszol, Mr. Masen. A diszpécser hívta, de azt mondja, nyilván nincs a kocsijában.

– A fenébe is! Biztosan kávézik valahol. Kit érdekel? Az ő baja. – Andy Masen újabb cigarettára gyújtott, köhögött, aztán Townsendre mosolygott. – Nos, mit gondol? Elboldogulunk ezzel a Kemppel nélküle is?

Townsend visszamosolygott.

– Hát persze, hogy elboldogulunk.

Masen bólintott.

– Pocsékul fest az ügy, Mr. Townsend. Nagyon pocsékul.

– Elég baj az!

– Már az is megfordult a fejemben, nem temette-e el őket ez a Kemp valahol egy árokban, mondjuk egy tanyasi földúton Castle Rock és Twickenham között. – Masen újra elmosolyodott. – De szóra bírjuk, Mr. Townsend! Keményebb diókat is feltörtem már.

– Elhiszem, uram! – biztosította Townsend tiszteletteljes hangon. Hitt Masennek.

– Vallani fog, még ha két álló napig is itt kell izzasztanunk ebben az irodában.

Townsend úgy negyedóránként kilépett, hogy megpróbáljon kapcsolatot teremteni George Bannermannel. Csak felületesen ismerte a seriffet, de lényegesen többet tartott felőle, mint Masen. Mindenesetre úgy gondolta, megérdemel annyit, hogy figyelmeztesse, Andy Masen ki akar babrálni vele. Amikor azonban tíz óráig sem sikerült elérnie Bannermant, nyugtalankodni kezdett. Közben pedig nem tudta eldönteni, szóljon-e Masennek arról, hogy Bannerman rádiója még mindig néma, vagy inkább hallgasson.

Roger Breakstone nyolc óra negyvenkilenc perckor érkezett New Yorkba a keleti légihídon. Taxiba ült, behajtatott a városba, és valamivel fél tíz előtt jelentkezett a Biltmore szálloda recepcióján.

– Két személyre foglalt szobát? – kérdezte a portás.

– Igen, de a barátomnak családi okokból sürgősen haza kellett mennie.

– Milyen kár – mondta közömbösen a portás, és átnyújtotta a kitöltendő bejelentőlapot Rogernek. Közben arról beszélgetett a pénztárossal, hogy sikerült jegyet szereznie a hétvégi meccsre.

Fenn a szobában Roger ledőlt, és aludni próbált, de bármilyen keveset pihent is az előző éjszaka, nem jött álom a szemére. Donna félrekefél valami pasassal, Vic meg magában tartja – vagy legalábbis megpróbálja – és mindez akkor, amikor amúgy is nyakig ülnek a levesben amiatt az ostoba, piros müzli miatt. Aztán Donna és Tad eltűnik. Vic is eltűnik. Egy hét alatt foszlott köddé minden. Micsoda bűvésztrükk! Csiribú, csiribá, hipp és hopp! Nem maradt más, csak egy rakás szar. Fájt a feje. Dübörgő hullámokban tört rá a fájdalom.

Aztán felkelt. Úgy érezte, képtelen egyedül maradni a fájdalommal. Meg a gondokkal. Akkor már inkább elmegy a piackutató intézetbe, és őket is elkeseríti. Végül is nem ezért fizetik őket?

A hallban kért egy aszpirint, aztán gyalog indult el. A séta nem használt a fejfájásának, de időt adott arra, hogy feléledjen benne a szeretetnek és gyűlöletnek az a sajátos keveréke, amit New York iránt érzett.

Nem! Ide vissza? Soha!, gondolta. *Inkább elmegyek rakodómunkásnak, de Altheát és a lányokat nem hozom vissza ide.*

A cég egy nagy, marha, energiapocsékoló felhőkarcoló tizennegyedik emeletén székelt. A titkárnő mosolyogva bólintott, amikor Roger bemutatkozott.

– Mr. Hewitt csak pár percre távozott el – mondta.

– Mr. Trenton is önnel jött?

– Nem. Haza kellett utaznia.

– Nos, van itt valami az önök számára. Ma reggel érkezett.

Egy táviratot nyújtott át Rogernek, sárga borítékban. Roger feltépte. Azonnal látta, hogy az öreg Sharptól jött, és hogy eléggé hosszú.

Íme a búcsúüzenet!, gondolta. *Viszlát, fiúk!* Aztán elolvasta a szöveget.

A telefon néhány perccel déli tizenkettő előtt ébresztette Vicet. Ha meg nem szólal, a délutánt is átaludta volna. Nehéz és zavaros volt az álma. Azt sem tudta, hol van, amikor felébredt. Megint látta Donnát és Tadet búvóhelyükön, a sziklahasadékban, ahol nem tudott hozzájuk férni a szörnyű ragadozó, de nem sok híja volt. A szó szoros értelmében forgott vele a szoba, ahogy a telefonért nyúlt.

Donna és Tad, gondolta. *Biztonságban vannak!*

– Halló?

– Vic? Itt Roger.

– Roger? – Vic felült. Az inge a testéhez tapadt. Félig még aludt, és a rémálmával birkózott. Túl éles volt a fény. És a hőség... Amikor elaludt, még aránylag hűvös volt. Mennyi lehet az idő? Vajon mennyit alhatott? Olyan *néma* volt a ház.

– Te Roger, mennyi az idő?

– Az idő? – Roger egy pillanatra elhallgatott. – Hát tizenkét óra körül van. De miért...

– Tizenkettő? Úristen... Aludtam, Roger.

– Mi történt, Vic? Megkerültek?

– Nem, legalábbis, amikor elaludtam, még nem. Masen, az a szemét megígérte...

– Ki az a Masen?

– Ő irányítja a nyomozást. Mennem kell, Roger. Meg kell tudnom...

– Várj már egy kicsit, öregem! A piackutatóból telefonálok. Egy távirat várt itt rám. Sharpéktól jött, Clevelandből. Miénk marad a szerződés!

– Mi? Micsoda? – Vic nem tudta követni. Donna... a szerződés... Roger lehetetlenül vidám hangja...

– Mondom, várt rám egy távirat Sharpéktól! Felolvassam?

– Csak a lényeget mondd el!

– Az öreg Sharp meg a fia más-más logikával ugyanarra a következtetésre jutott. Az öreg úgy látja ezt az egészet, mint valami hősi harcot. Kitartás a végsőkig! Mi vagyunk a bátor védők. Szilárdan tartjuk a bástyákat, és nem engedjük, hogy a gonosz ellenség elfoglalja a várat. Össze kell tartanunk: mindenki egyért, egy mindenkiért!

– Éreztem! Az öreg már csak ilyen. – Vic a tarkóját dörzsölte. – Kitart az emberei mellett a vén csirkefogó. Ezért maradt mellettünk, amikor otthagytuk New Yorkot.

– A srác továbbra is szívesen megszabadulna tőlünk, de úgy látja, nem ez a megfelelő időpont. Szerinte ezt mindenki a gyengeség jeleként fogná fel, sőt esetleg bűntudatot látna mögötte, vagyis azt, hogy elismerik a felelősségüket. Hát ehhez mit szólsz?

– Semmi sem lep meg, ha arról az idétlen seggfejről van szó!

– Kérik, hogy repüljünk Clevelandbe, és írjunk alá egy új, kétéves szerződést. Nem ötéveset. Mire lejár, biztosan a srác kezében lesz már a vezetés, ami azt jelenti, hogy akkor aztán mehetünk a fenébe, de két év... két év éppen elég nekünk, Vic! Két év múlva a csúcson leszünk! Addigra nyugodtan megmondhatjuk nekik, hogy...

– Roger, ne haragudj, de nekem...

– ...tehetnek egy nagy szívességet, meg hogy hová menjenek ők! Egyébként az új kampányt is meg akarják beszélni velünk, és most már biztos vagyok benne, hogy beveszik az ötletedet a Zabpehelyprofesszor hattyúdaláról.

– Ez remek, Roger, de nekem meg kell tudnom, mi a jóisten van Taddel és Donnával.

– Hát persze, persze! Tudom, hogy rosszkor telefonáltam, és kérlek, ne haragudj, de egyszerűen nem bírtam ezt a hírt magamban tartani. Kipukkadtam volna, mint egy léggömb.

– Semmi baj! A jó hír soha sem jöhet rosszkor – mondta Vic. De mégiscsak a féltékenység gyilkos tűrdöfését érezte Roger boldog, megkönnyebbült hangja hallatán, mert nem osztozhatott a barátjával érzéseiben. De talán ez a hír jó előjel!

– Vic! Szólj ide, mihelyt megtudsz valamit, jó?

– Szólok, Roger. És kösz, hogy hívtál.

Vic letette a telefont, felhúzta a papucsát, és lement. A konyhában még mindig minden a feje tetején állt – összeszorult a gyomra, ha csak ránézett. Az asztalon viszont egy üzenet várta Masentől, rajta súlyként a sótartó.

Mr. Trenton!

Steve Kempet letartóztatták egy Twickenham nevű massachusettsi kisvárosban. Az ön felesége és gyermeke nem voltak vele! Nem akartam felébreszteni e hír hallatán, tekintettel arra, hogy Kempnek jogában áll megtagadni a vallomást, és hallgat is. Ha nem jön közbe semmi, egyenesen a scarborough-i állami rendőrőrszobára hozzák. Vádat emelnek ellene vandalizmus és illegális kábítószerek birtoklása miatt. Számításunk szerint 11.30 körül ér ide. Ha bármit megtudunk, azonnal hívom!

Andy Masen

– *Szarok* a jogára, hogy hallgathat! – morogta dühösen Vic. Bement a nappaliba, a tudakozótól megkérdezte a scarborough-i rendőrség telefonszámát, és már hívta is.

– Mr. Kemp itt van – mondta az ügyeletes. – Körülbelül tizenöt perce hozták ide. Jelenleg Mr. Masen hallgatja ki. Kemp ügyvédet hívott. Nem hiszem, hogy e pillanatban Mr. Masen idejöhet a...

– Engem meg nem érdekel, hogy maga mit hisz! – vágta rá Vic. – Szóljon neki azonnal, hogy Donna Trenton férje van a vonalban, és csipkedje magát, de nagyon!

Pár perc múlva megszólalt Masen hangja.

– Megértem az aggodalmát, Mr. Trenton, higgye el, de az a kis idő, amíg Kemp ügyvédje ide nem ér, létfontosságú lehet.

– Mondott magának valamit?

Masen habozott, aztán így szólt:

– Beismerte a vandalizmust. Alighanem felfogta, hogy amiről itt szó van, az sokkal súlyosabb, mint hogy egy kis szippantani való finomságot tartott a kocsija kormánykerekében. A massachusettsi rendőröknek, akik idehozták, beismerte, hogy ő követte el a rombolást az ön házában. De azt állítja, hogy nem volt otthon senki, és hogy zavartalanul távozott.

– És maga beveszi ezt a mesét? Ne vicceljen velem!

– Egészen meggyőzően adja elő – mondta Masen óvatosan. – De nem mondanám, hogy akármit is elhiszek e pillanatban. Ha még néhány kérdést feltehetnék...

– Camber műhelyéből semmi hír?

– Semmi. Kiküldtem oda Bannerman seriffet azzal az utasítással, hogy azonnal jelentse a rádióján, ha ott találja a kocsit, vagy bármi jel arra utal, hogy Mrs. Trenton ott járt. És mivel nem szólt vissza...

– Az, hogy nem szólt vissza, még nem bizonyít semmit! – csattant fel Vic.

– Kérem, Mr. Trenton, sajnos, tényleg mennem kell. Mihelyt akármit...

Vic lecsapta a telefont. Kapkodva szedte a levegőt a forró, néma nappali szobában. Aztán lassan a lépcsőhöz indult, felment rajta, ott ácsorgott egy kicsikét, majd benyitott a kisfia szobájába. Tad teherautói ott álltak ferdén és párhuzamosan egymás mellett a falnál. Belesajdult a szíve, ahogy rájuk nézett. A kisfiú sárga esőköpenye az ágy melletti rézkampón lógott, a kifestőkönyvei pedig szabályosan feltornyozva a kis íróasztalon. A beépített szekrény ajtaja nyitva volt. Vic szórakozottan belökte, és anélkül, hogy végiggondolta volna, mit cselekszik, elé tette Tad székét.

Leült a fia ágyára, a két térde között lógatta a kezét, és kibámult a forró, vakító napsütésbe.

Zsákutca! Mindenütt csak zsákutca, ők pedig nincsenek sehol.

(zsákutca)

Amikor akkora gyerek volt, mint Tad, szörnyen izgatta a képzeletét, mi is az a zsákutca. Azt képzelte, igazi zsák van a végén, amivel megfogják azt, aki arra jár. Vajon Tadnek is eszébe jut ez? Öröklődhet az ilyesmi? Egyáltalán él-e még a fia?

Ekkor hirtelen az eszébe ötlött, hogy a Town Road 3., ahol Camberék laknak, szintén egy zsákutca végén van.

A gondolatra felkapta a fejét, körülnézett, és észrevette, hogy Tad ágya fejrészénél csupasz a fal. A Szörnyűző nem volt sehol. Vajon miért vitte el a gyerek? Vagy Kemp vette el onnan valami őrült okból, amit csak ő maga tudhat? De Kemp nem járt itt. Vagy ha igen, miért nem dúlta fel Tad szobáját is úgy, mint a földszinti helyiségeket?

(zsákutcák és Szörnyűző varázsigék)

Mégis Camberhez vitte volna Donna a Pintót? Vic csak homályosan tudta felidézni az akadozó tűszeleppel kapcsolatos beszélgetésüket. Donna félt egy kicsit Joe Cambertől, nem azt mondta?

Nem. Nem Cambertől félt igazán. Az csak levetkőztette a szemével! *A kutya!* Donna a kutyától félt. Hogy is hívják?

Még viccelődtek is a nevén... Tad... Tad hívogatta a kutyát.

És újra hallotta Tad kísérteties szellemhangját, amely eltévedten, reménytelenül szólt a hirtelen kongóan üressé vált, hátborzongatóan félelmetes szobában: *Cujo... ide, Cujo... Cuuujoooo...*

Ekkor valami olyasmi történt, amiről később Vic sohasem beszélt senkinek, amíg csak élt. Nem belül, az agyában hallotta Tad hangját, hanem *valóságosan*. Vékony, magányos és rémült volt ez a hang, egy a világból már-már távozóban levő gyermek hangja, *és a szekrényből jött!*

Vic torkából kiáltás szakadt ki. Felült Tad ágyán. A szeme tágra nyílt. A szekrényajtó hirtelen feltárult, arrébb tolta az előtte lévő széket, és Tad hangja szólt: *Cuuuuuu...*

Vic ekkor rájött, hogy ez nem Tad hangja, a saját fáradt, agyongyötört agya az oka, hogy a padlón csúszó széklábak magas, csikorgó zaját Tad hangjának gondolta. Ennyi az egész, és...

és szemeket látott a szekrényben, izzó, vörös, szörnyű szemeket...

Halk kiáltás hagyta el az ajkát. A szék minden megmagyarázható ok nélkül felborult. És Vic Tad mackóját pillantotta meg a szekrényben. Egy ágyneműhalom tetején ült. A mackó üvegszemét látta. Semmit többet.

Vic felállt, és a szekrényajtóhoz ment. A szíve hevesen kalapált. Valami szagot érzett odabenn, valami súlyos, kellemetlen szagot.

Talán csak molyirtó, sőt biztos, hogy az is keveredett benne, de... volt ebben a szagban valami nyers, valami vadállati.

Ne légy nevetséges! Ez csak egy szekrény. Nem barlang. Nem valamiféle szörny rejtekhelye.

Tad macijára nézett. A maci visszabámult rá. A maci mögött, a fogason függő ruhák mögött éjfekete sötétség volt, teljes, mindent elborító sötétség. Bármi rejtőzhet ott. *Bármi!* De persze nincs ott semmi a világon.

Jól rám ijesztettél, te mackó!, kiáltotta Vic.

Szörnyek, ide be ne gyertek!, szavalta a mackó. A szeme szikrázott. Élettelen üvegből volt, mégis szikrázott.

Kinyílt az ajtó, ennyi az egész, mondta Vic. Elöntötte a verejték. Könnyek módjára peregtek le az arcán a nagy, sós verejtékcseppek.

Nincs itt semmi dolgotok, felelte rá a mackó.

Mi van velem?, kérdezte tőle Vic. *Megőrültem? Ilyen az, ha az ember megőrül?*

Erre Tad mackója így válaszolt: *Szörnyek, Tadet ne bántsátok!*

Vic becsukta az ajtót, és gyermekien elkerekedett szemmel bámulta, ahogy a kallantyú felemelkedik, és elhagyja az árkát. Az ajtó újra nyílni kezdett.

Nem! Ezt én nem láttam! Sosem fogom elhinni, hogy ezt láttam!

Teljes erejével becsapta az ajtót, és újra betámasztotta a székkel. Aztán levett egy sornyit Tad képeskönyvei közül, és súly gyanánt a szék ülőkéjére tornyozta őket. Ezúttal az ajtó zárva maradt. Vic ott állt, nézte a zárt ajtót, és a zsákutcákon járt az esze. Nincs valami nagy forgalom a zsákutcákban. Minden szörnynek hidak alatt, beépített szekrényekben vagy zsákutcák végén kellene laknia. Törvényt kellene hozni róla!

Vic nagy nyugtalanságot érzett.

Elhagyta Tad szobáját, lement, és kiült a hátsó lépcsőre, a kertbe. Enyhén remegő kézzel cigarettára gyújtott, nézte az acélkék eget, és érezte, hogy a bizonytalansága és a félelme nőttön nő. Történt valami ott Tad szobájában. Nem tudta, mi lehetett az, de valami volt ott, annyi biztos. Igen. Valami.

Szörnyetegek, meg kutyák, és szekrények, meg pajták, meg zsákutcák...

Adjuk össze ezeket, tanár úr, kérem? Vagy vonjuk ki? Osszunk? Szorozzunk?

Elhajította a cigarettát.

Eddig őszintén hitte, hogy csak Kemp lehet a tettes. Igaz? Mindenről Kemp tehet! Kemp forgatta fel a házát. Kis híján szétzúzta a házasságát. Kemp bement a hálószobájukba és az ágyukra fecskendezte az ondóját. Az ő ágyukra, amelyben három évig aludtak Donnával. Kemp jókora lyukat hasított Vic Trenton eddig nagyjából kellemesnek mondható élete szövedékébe.

Kemp! Kemp! Minden az ő bűne! Fogjuk rá talán azt is, hogy ő tehet a hidegháborúról, az iráni túszhelyzetről, és az ózonréteg elvékonyodásáról is!

Te ostoba! Hát *nem* mindenért Kemp a felelős, érted már? Itt ez a Málnásmüzli-ügy, példának okáért. *Arról* aztán igazán nem ő tehet! És arról sem, hogy Donna kocsija elromlott.

Vic pillantása öreg Jaguárjára esett. Most beleül, és elmegy vele valahová! Nem tud itt maradni úgysem, megőrül, ha itt kell maradnia. Leszaladhatna Scarboroughba. Torkon ragadja Kempet, és addig szorítja a nyakát, amíg kiszorítja belőle, hogy mit tett Donnával és Taddel. Csak az a baj, hogy lehet, már befutott az ügyvédje, és bármilyen hihetetlen is, az ügyvédje akár szabadlábra helyeztetheti.

Kiszabadítani!

Vic kinyitotta a Jaguar ajtaját, és beült. Szinte égette az áttüzesedett bőrülés. Induljunk már! Hadd jöjjön be egy kis hűs levegő!

Induljunk, de hová?

Camber műhelyéhez, vágta rá egy belső hang habozás nélkül.

De hisz ez ostobaság, nem? Masen felküldte oda Bannerman seriffet, és utasította, hogy azonnal jelentse, ha bármi rendelleneset tapasztal, de a seriff nem szólt vissza, ami azt jelenti, hogy...

(hogy a szörny végzett vele)

Végül is nem árt senkinek, ha odamegy, nem igaz? Legalább csinál valamit!

Beindította a Jaguárt, és legurult a dombról a 117-es út irányába. Még mindig nem tudta biztosan, hogy balra fog-e fordulni az 1-95-ös útra, Scarborough felé, vagy jobbra, és a Town Road 3-as számú ház irányába.

Addig állt a stoptáblánál, míg valaki rá nem dudált. Aztán hirtelen döntött, és jobbra tekerte a kormányt. Nem árthat senkinek, ha egy pillanatra felnéz Joe Camberék házához. Tizenöt percen belül ott lehet. Az órájára pillantott. Tizenkét óra húsz percet mutatott.

Eljött az idő. Donna tudta, hogy eljött.

Lehet, hogy már el is múlt, és akkor ebben a tudatban kell tovább élnie – vagy meghalnia. Mert nem jön senki. Nem jön a felmentő sereg, nem jön semmiféle lovag ragyogó páncélban és fehér lovon. Travis McGree-nek és a többi regényhősnek éppen más dolga akadt.

Tad a halálán van.

Donna kényszerítette magát, hogy rekedten, elfulladva, de hangosan is kimondja: Tad a halálán van!

Ma már semmiféle légmozgást nem tudott létrehozni a kocsiban. Az ő ablakát már nem is lehetett letekerni, Tad ablakán pedig csak a forróság

dőlt be mégjobban. Egyszer próbálta csak kicsit jobban leengedni, Cujo abban a pillanatban otthagyta őrhelyét a fészer árnyékában, és mohó morgással máris Tad oldala felé igyekezett.

Tad arcán és nyakán már nem gördültek izzadságcseppek. Már nem volt mit kiizzadnia. Száraz és tüzes volt a bőre. Nyelve dagadtan bukkant ki az ajka fölött, mint a holtaké. A légzése annyira elhalkult, hogy Donna már alig hallotta. Kétszer is a mellkasához kellett hajolnia, hogy meggyőződjék, lélegzik-e.

A saját állapota is igen leromlott. A kocsi olyan volt, mint a tüzes kemence. A fémrészeket már megérinteni sem lehetett, úgy átforrósodtak. Tüzes volt a műanyag kormány is. Donna lába egyenletesen lüktetett a kínzó fájdalomtól, és most már biztosra vette, hogy a kutya harapása megfertőzte. Talán ez még nem a veszettség – imádkozott, hogy így legyen – de a harapások vörösek és gyulladtak voltak.

Cujo sem volt jobb állapotban. Mintha nagy, véres, loncsos bundájában összeaszott volna. A tekintete ködös és szinte üres, mint egy öregember hályogos szeme. Tovább őrködött, mint valami rozsdás, lerobbant, ám még mindig iszonyúan veszedelmes aknavető. Már nem habzott a szája, összezúzott, sebzett és szétmarcangolt rémséggé vált a pofája. Mint egy ormótlan szikladarab, melyet egy ősöreg tűzhányó böfögött fel magából.

A vén szörny, gondolta az asszony, *most is éberen őrködik.*

Vajon órák óta tart csak ez a szörnyű virrasztás, vagy ez volt maga az élet? Lehet, hogy álom volt mindaz, ami ezelőtt történt, olyasmi, mint a színfalak mögötti várakozás? Az anya, aki mindenkit utált környezetében, a jóindulatú, de ügyefogyott apa, az iskolák, a barátnők, az udvarlók és a táncrendezvények... mind-mind álomnak tűntek most, valahogy úgy, ahogy az öregek álomnak látják a saját ifjúságukat. Semmi sem számít, *nincs más*, csak ez a néma, napperzselte udvar, ahol már lesújtott a halál, és ahol továbbra is csak halál terem. A vén szörny még éberen őrködik tovább, és az ő fia egyre távolabbra és távolabbra siklik...

A baseballütő. Ez az egyetlen, ami megmaradt, ami még hátravan.

A baseballütő és a halovány remény, hogy – ha eljut odáig – talál valamit a halott rendőr kocsijában. Mondjuk egy vadászpuskát.

Próbálta Tadet átemelni a hátsó csomagtérbe. Közben nyögött és fújtatott. Igyekezett leküzdeni a hullámokban rátörő kábultságot, az ájulást, amitől el-elhomályosult a látása. Végül a kisfiú a csomagtérben volt. Oly némán és mozdulatlanul hevert ott, mint egy zsák liszt.

Donna kipillantott az ablakon, meglátta a magas fűben heverő baseballütőt, és kinyitotta az ajtót.

A garázs sötét szájában Cujo felállt, és fejét lehorgasztva lassan elindult a kavicsos úton az asszony felé.

Tizenkét óra harminc perckor Donna Trenton még egyszer, utoljára kiszállt a kocsijából.

Vic éppen akkor fordult a Maple Sugar Roadról a Town Roadra, amikor a felesége Brett Camber ócska baseballütőjéért indult. Gyorsan hajtott. Mielőbb el akart jutni Camberékhez, hogy rögtön fordulhasson, és máris nekivághasson a Scarborough-ba vezető, ötvenmérföldnyi útnak. Különös módon, mihelyt eldöntötte, hogy idejön, máris úgy érezte, hogy teljesen értelmetlen dolgot tesz. Így aztán mély apátiába zuhant.

Csak az útra figyelt, olyannyira, hogy már jócskán túlszaladt Gary Pervier házán, amikor eljutott a tudatáig, hogy ott áll Joe Camber furgonja. Rátaposott a Jaguar fékjére, és vagy hét méteren át égette a gumit. Lehet, hogy a rendőr felment Camberékhez, és azért nem talált ott senkit, mert Camber itt van!

A visszapillantó tükörbe nézett, látta, hogy az út üres, így gyorsan visszafarolt. Befordította az autót Pervier kocsifelhajtójába, és kiszállt.

Az érzései döbbenetesen hasonlóak voltak ahhoz, amin Joe Camber ment át, amikor két nappal korábban észrevette a vérfoltokat (csakhogy azóta már felszáradtak és megbarnultak) meg a beszakított ajtót. Vic kellemetlen, fémes ízt érzett a szájában. Valahogy mindez összekapcsolódott Tad és Donna eltűnésével.

Belépett a házba, és azonnal megcsapta a szag – a rothadás orrfacsaró bűze. Nagy volt a forróság az elmúlt két napon. Volt valami a folyosószerű előszoba közepe táján, ami távolabbról úgy festett, mint egy felborult dohányzóasztal, Vic azonban halálos biztonsággal tudta, hogy nem az. A szag miatt. Odament ahhoz a valamihez. Tényleg nem asztal volt, hanem egy halott férfi. Mintha kicsorbult pengével nyiszálták volna el a nyakát.

Vic hátrált. Száraz öklendező hang tört fel a torkából. A telefon! Valakit értesíteni kell erről!

Elindult a konyha felé, aztán megállt. Egyszerre csak minden összeállt az agyában. Mint valami hirtelen, váratlan megvilágosodás. Mint amikor a kettétört kép két fele összeugrik, és háromdimenziós egész lesz belőle.

A kutya! A kutya tette!

A kocsi Joe Camberéknél van! Mindvégig ott volt! A kocsi Camberéknél van, és benne...

Úristen! Donna...

Vic sarkon fordult, és rohant az ajtóhoz. Beugrott a Jaguarba.

Donna csaknem elvágódott, annyira elgyengült a lába. Visszanyerte az egyensúlyát, talpon maradt, és azonnal a baseballütőért nyúlt. Még csak körülnézni sem mert, hol van Cujo, mindaddig, amíg az ütő nem volt a markában. Attól is félt, hogy újra elveszti az egyensúlyát. Ha lett volna rá ideje, hogy egy kicsivel távolabbra nézzen – csak egy egész kicsivel – akkor nem kerülte volna el a tekintetét Bannerman seriff szolgálati pisztolya, amely a fűben hevert. De így elkerülte. Bizonytalanul megfordult, de Cujo ekkor már rohant is feléje.

A baseballütő súlyosabbik végével csapott le, és összeszorult a szíve a kétségbeeséstől: az ütő lötyög a kezében, alig tartja megrepedt nyele. A bernáthegyi morogva hátrált a fegyver elől. Az asszony melle zihálva emelkedett és süllyedt. A pamut melltartó véres volt, Donna abba törölte a kezét, miután Tad száját szétfeszítette.

Farkasszemet néztek a rezzenetlen napfényben, és méricskélték egymást. A csendet csak az asszony zihálása és Cujo mélyről jövő morgása törte meg. Árnyékuk alig volt, csak valami folt a lábuknál.

Cujo bal felé mozdult, Donna jobbra. Köröztek. Az asszony azon a ponton fogta az ütő nyelét, ahol a legmélyebbnek érezte a repedést. A tenyere szorosan rátapadt a nyelet összetartó szigetelőszalagra.

Cujo izmai megfeszültek, támadásra készen lekushadt.

– Gyerünk! Na, gyere! – kiáltotta az asszony, és Cujo ugrott.

Donna a feje fölé lendítette az ütőt és lecsapott. Nem az állat fejére sújtott. Az ütés a bordát érte. Súlyos, tompa puffanás hallatszott, s azzal együtt még valami – különös roppanás a kutya testében. Az állat mintha felsikoltott volna, és elnyúlt a kavicson. Donna kétségbeesetten érezte, hogy a szalag egyre gyengébben tartja össze az ütőt. De egyelőre még nem esett szét.

Donna magas, fülsértő hangon felkiáltott, és Cujo hátsó fertályára csapott le. Megint eltört valami. Az asszony hallotta a zaját. A kutya bőgött, és csúszva próbált kitérni az ütések elől, de Donna nem tágított. Újra meg újra lesújtott, s közben egyfolytában kiáltozott. Táncolt a szeme előtt a világ. Mint egy fúria, vagy mint maga a bosszú szelleme, ütötte, vágta az állatot – nem önmagáért, hanem a fiáért állt bosszút. A hasadt nyél úgy engedett ki és húzódott be a keze alatt, mint egy hevesen verő szív.

Az ütő már véres volt. Cujo még mindig menekülni igyekezett előle, de a mozgása lelassult. Egy csapás elől kitért – az ütő feje a kavicson

sercegett – de a következő a háta közepén találta el, és a hátsó lábaira kényszerítette.

Az asszony már azt hitte, sikerült végezni vele, de legalábbis harcképtelenné tette. Még hátrált is egy kicsit iszonyatosan zihálva. Ekkor azonban a kutyából vicsorgó ugatás tört elő, és újra az asszonynak ugrott. Aztán a lesújtó csapástól ismét a kavicsokra zuhant, az ütő azonban ekkor végleg kettéhasadt. A vastagabb része elrepült, és a Pinto dísztárcsájához csapódott. Donna kezében nem maradt más, mint egy nem egész félméteres, hasadt végű bot.

Cujo megint felállt... vagy pontosabban feltápászkodott. Mindkét oldalából folyt a vér. A szeme úgy pislákolt, mint egy rossz játékautomata lámpái.

És Donna még most is, még mindig úgy látta, vigyorog.

– *Na, gyere már!* – üvöltötte.

A döglődő roncs, amely egykor Brett Camber jó kutyája volt, még egyszer – utoljára – a NŐre vetette magát, a NŐre, aki ezt a mérhetetlen szenvedést okozta.

Donna minden erejével a kutya felé döfött azzal, ami az ütőből megmaradt. A hosszú, hegyes botból egy szilánk Cujo jobb szemébe s azon át az agyába fúródott. Kicsiny, jelentéktelen pukkanás hallatszott, mint amikor szőlőszemet szorít az ujjai közé valaki. Cujót vitte a lendület, és fellökte az asszonyt. A foga Donna nyakától néhány centiméterre csattogott. Donna felemelte a karját, úgy védekezett, míg Cujo még feljebb kúszott földön fekvő testén. A szeme most már lefelé folyt az arcán. A lehelete kimondhatatlanul bűzös volt. Az asszony igyekezett felfelé nyomni az állat pofáját, s közben az éles fogak az alkarján csattantak össze.

Donnából vad, kétségbeesett sikoly tört elő.

– *Elég!* – kiáltotta. – *Hát sosem lesz vége? Dögölj meg már! Elég! Könyörgök, elég! Könyörgök, könyörgök!*

Ragadós cseppekben folyt az arcára a vér, a maga vére, a kutya vére. Izzó láng volt a karjában a fájdalom, láng, amely szinte kiégette a világot... és Cujo lassan lefelé nyomta a karját. Az ütő szilánkja groteszk módon mozgott, himbálózott a kutya szeme helyén, mintha onnan nőtt volna ki.

Cujo az asszony nyakát vette célba.

Donna megérezte, hogy ott a foga. Egy utolsó, elhaló kiáltással kilökte a karját, és félretaszította a kutyát. Cujo teste tompán puffant a földön.

A hátsó lába a kavicsot kaparta. Lassan... majd még lassabban... aztán megállt. Épen maradt szeme a tüzes, nyári égre meredt. Levegőt vett, és

kiengedte. Majd még egyszer. Súlyos, mély horkantás hagyta el a száját, s a nyomában vérpatak tört elő. És ezzel kimúlt.

Donna Trenton üvöltve, rikoltva ünnepelte a győzelmét. Nagy nehezen feltápászkodott, visszazuhant, végül mégis sikerült felállnia. Két lépést tett előre, majd belebotlott a kutya testébe, és elesett. Kavicsok horzsolták a térdét. Odakúszott, ahol a baseballütő súlyosabbik vége hevert. Megragadta, majd a Pinto motorházába kapaszkodva újra talpra állt. Visszatámolygott Cujo teteméhez, és ütni kezdte az ütővel.

Újra meg újra magasba lendült a karja, és súlyos puffanás hallatszott, ahányszor talált. Fekete szigetelőszalagcsíkok táncoltak és röpködtek a forró levegőben. Szálkák fúródtak az asszony tenyerébe, és vér folyt a csuklóján és a karján. Tovább sikoltozott, de diadalüvöltésre már nem futotta az erejéből, csak valami morgásszerű krákogásra. Majdnem olyan volt a hangja, mint Cujóé, amikor közeledett a vég. Az ütő emelkedett, lesújtott. Donna ütötte-verte a döglött állatot. A háta mögött Vic Jaguárja fordult be Camberék háza elé.

Vic nem tudta, mire számítson, de erre bizonyosan nem számított. Reszketett a félelemtől, de a látványtól, hogy a felesége – *tényleg* Donna volna az? – egy összezúzott tetem fölött áll az úton, s mint egy ősember, üti, csapkodja ezt a tetemet valami bunkóval... ettől a látványtól a félelem vakító pánikká változott, amely kioltott benne minden józan gondolatot. Egy végtelenül hosszú pillanatig – s ezt később sohasem ismerte be, még önmagának sem – úgy érezte, hátramenetbe kellene váltania, kifarolni a Jaguarral az udvarból, és elhajtani... aztán csak hajtani, hajtani, mindörökké. Iszonyatos jelenet játszódott le ott, azon a mozdulatlan, napégette udvaron.

Ehelyett azonban leállította a motort, és kiugrott az autóból.

– Donna! *Donna!* – kiáltotta.

Úgy látszott, az asszony nem hallja a szavát, sőt fel sem fogja, hogy ott van. Az arcát sebesre égette a nap. Nadrágja rongyos bal szára csupa vér. És a hasa...

A baseballütő felemelkedett és lesújtott, emelkedett és lesújtott. Rekedt vadállati hangok törtek elő az asszony torkából. A kutya ernyedt teteméből magasra spriccelt a vér.

– *Donna!*

Vic megragadta a hátralendülő baseballütőt, és kitépte az asszony kezéből. Messzire hajította, és megmarkolta Donna csupasz vállát. – Az

asszony feléje fordult. Üres volt a tekintete és ködös, a haja csomókban lógott, mint valami boszorkányé. A férjére bámult... megrázta a fejét... és hátrálni kezdett.

– Donna, drágám, jóságos Úristen! – motyogta a férfi.

Ez Vic, de Vic nem lehet itt! A képzelete játszik vele. Igen, ez már a betegség! Már úrrá lett rajta, elérte az agyát, és máris hallucinál. Donna hátrább lépett... megdörzsölte a szemét... de Vic még mindig ott volt, nem tűnt el. Donna a férfi felé nyújtotta a reszkető kezét, és a látomás a maga erős, barna kezébe fogta. Ez jólesett. Szörnyen fájt a keze.

Nem tudta kinyögni a nevét.

– Veh? – nyöszörögte. – Veh... Veh... Vic?

– Igen, drágám, én vagyok az! Hol van Tad?

A látomás valóság! Tényleg ő az! Donna sírni szeretett volna, de nem tudott. Úgy mozgott a szeme a szemgödrében, mint a túlhevült csapágygolyó.

– Vic? Vic?

A férfi átölelte.

– *Tad* hol van, Donna?

– Autó! Az autó! Beteg... Kórházba... – Az asszony már suttogni is alig tudott, s hamarosan már csak a száját tátogatta. De mit számít mindez most már? Itt van Vic! Megmenekültek, Tad és ő!

Vic az autóhoz ment. Donna ott maradt, ahol hagyta, és meredten bámulta a kutya összezúzott tetemét. Végül is nem olyan nagy dolog az egész, hát nem igaz? Amikor a túlélés a tét, amikor már csak arról van szó, mi mozgatja, élteti az embert, akkor hirtelen végletesen egyszerűvé válik minden. Az ember vagy életben marad, vagy elpusztul.

És Donna úgy érezte, ez így is Van rendjén. A vér sem látszott már olyan szörnyűnek, sem a Cujo szőrös fejéből szivárgó agyvelő. Semmi sem olyan szörnyű már. Hiszen itt van Vic, és megmenekültek.

– Ó, *Istenem!* – szólt Vic, s a hangja elvékonyodva szállt fel a csendben.

Donna arrafelé fordult, és látta, hogy Vic kivesz valamit a Pinto hátuljából. Valami zsákot. Krumplit? Narancsot? Mi az? Bevásároltak volna, mielőtt ez az egész történt? Igen, vásároltak, de úgy emlékezett, hazavitték és kirámolták, amit vettek. Még Tad is segített. Az ő kiskocsiját használták. De akkor mi...

Tad! akarta kiáltani Donna, de nem jött ki hang a torkán. Odarohant.

Vic a ház melletti keskeny árnyékba vitte a kisfiút, és lefektette. Tad arca krétafehér volt. A haja szalmaként tapadt törékeny koponyájához. A keze a füvön hevert, s úgy látszott, még annyi súlya sincs, hogy lenyomja a fűszálakat.

Vic Tad mellkasára hajtotta a fejét. Aztán felnézett Donnára. Falfehér volt az arca, de meglepően nyugodt.

– Mondd, mióta halott?

Halott? Donna ordítani akart a férjével, de még mindig nem volt hangja. Csak a szája mozgott, mint a tévébemondóké, amikor az ember lecsavarja a hangot. *Mi az, hogy halott? Élt, amikor hátratettem. Miért akarod bemesélni nekem, hogy halott? Hogy mersz nekem ilyet mondani, te szemét?*

Ezt akarta kiáltani néma hangján. Ugyanakkor siklott volna Tad élete a nemlétbe, amikor a kutyáé? Hiszen ez lehetetlen! Nincs az az Isten, nincs az a végzet, amely ennyire kegyetlen, ennyire gonosz lehetne!

Donna a férjéhez futott, és félrelökte. Vic, aki erre végképp nem számított, a földre ült. Az asszony a kisfiú fölé hajolt. Felnyitotta a száját, összeszorította az orrlyukait, és hangtalan lélegzetét a gyerek tüdejébe lehelte.

Az úton az álmatag nyári legyek rátaláltak Cujo tetemére és Bannerman seriff, Victoria férje és Katrina apja holttestére. Nem tettek különbséget az ember és a kutya között. Demokratikus legyek voltak. A nap diadalmasan vicsorgott le a magasból. Közelgett a déli egy óra, s a mezők rezegtek, táncoltak a forró nyárban. Agyonmosott kék színe volt az égnek. Evvie néni jóslata valóra vált.

Donna szívta, fújta, szívta és fújta a levegőt. A fiáért lélegzett.

Még akkor is folytatta, amikor vagy húsz perccel később a mentőautó befordult az udvarba. Nem is engedte Vicet a kisfiú közelébe. Amikor a férfi közeledni próbált, széthúzta az ajkát és rávicsorgott.

Vic már-már álomban cselekedett. Valahol a lelke legmélyén meg volt győződve arról, hogy mindez nem a valóság. Azon a verandaajtón át hatolt be a Camber-házba, amelyet Donna oly sokáig és oly erősen bámult. Nem volt bezárva mögötte a belső ajtó. Onnan telefonált.

Amikor visszatért az udvarra, Donna még mindig közvetlen szájbalégzéssel próbálta életre kelteni a fiát. Vic elindult felé, de aztán meggondolta magát. A Pintóhoz ment, és felnyitotta a hátsó csomagtérajtót. Szinte bömbölve tört rá a forróság, mint valami láthatatlan

oroszlán. Tényleg itt töltötték ők ketten, Donna és Tad, a hétfő délutánt, az egész keddet és a mai napot is, egészen délig? Hihetetlen, hogy képesek voltak rá.

Ott a csomagtérben, ahol a pótkerék feküdt, egy régi takarót is talált. Kirázta, és Bannerman összemarcangolt holttestére terítette. Aztán leült a fűbe, nézte a házat s mögötte a poros fenyőfákat. A lelke csendben vándorútra indult.

A mentőautó vezetője és a két ápoló a kocsiba tette Bannerman testét. Elindultak Donna felé. Az asszony rájuk vicsorgott. Aztán csak kicserepesedett ajkai formázták a szót: *Él! Él!* Amikor az egyik mentős megpróbálta talpra segíteni és elvezetni, belélharapott. A mentősnek magának is veszettség elleni szérumot kellett adni később. A másik ápoló a segítségére sietett. Donna dulakodni kezdett.

A két férfi meghátrált. Vic mozdulatlanul ült a füvön, az álla a tenyerében, és a távolba nézett.

A mentőautó sofőrje fecskendőt és injekciós tűt hozott elő. Küzdelem kezdődött. A fecskendő eltörött. Tad a füvön feküdt. Nem kelt életre. Csak az árnyéka nőtt meg egy kicsit.

Két újabb rendőrautó futott be. Az egyikben Roscoe Fisher ült. Amikor a mentőkocsi vezetője elmondta, hogy Bannerman seriff meghalt, Roscoe sírva fakadt. Két másik rendőr Donna felé indult. Újabb heves dulakodás kezdődött, és végül négy izzadó, kínlódó férfinak sikerült Donna Trentont elvonszolnia a fia mellől. Az asszony kis híján kiszabadította magát, s ekkor a még mindig síró Roscoe Fisher is csatlakozott a többiekhez. Donna hangtalanul sikoltozott, és a fejét jobbra-balra ingatta. Újabb fecskendő került elő, és ezúttal be tudták adni az injekciót.

Hordágyat hoztak a mentőkocsiról, az ápolók odagurították, ahol Tad feküdt. Ráemelték a kisfiút. Lepedővel letakarták. Ennek láttán Donna újult erővel vetette magát a küzdelembe. Az egyik kezét kiszabadította, és vadul csapkodott vele összevissza. Aztán egyszerre csak egészen kiszabadult.

– Donna! – szólt hozzá Vic. – Drágám! Vége! Hidd el, nincs mit tenni! Hagyd, kérlek, hagyd!

De Donna nem a hordágyhoz sietett, amelyen a fia feküdt. A baseballütőért ment. Felkapta, és újra püfölni kezdte vele a kutyát. Csillogó zöldesfekete felhőként szálltak fel róla a legyek. Súlyos és borzalmas volt a

le-lesújtó ütő hangja, mészárszéki zaj. Cujo teste minden egyes ütéstől felemelkedett.

A rendőrök lassan megindultak az asszony felé.

– Ne! – mondta halkan az egyik ápoló, és néhány pillanat múlva Donna összeesett. Brett Camber baseballütője kiesett az ujjai közül, ahogy a szorítása engedett.

A mentőkocsi öt perc múlva szirénázva távozott. Vic is kapott egy injekciót – "hogy megnyugodjanak az idegei, Mr. Trenton" – amit udvariasságból el is fogadott, de csak udvariasságból, hiszen a bénultságig nyugodtnak érezte magát. Felemelte a celofánpapírt, amelyet az ápoló szakított le az eldobható tűről, és elolvasta a felírást: UPJOHN. – Egyszer szerveztünk egy reklámkampányt ennek a cégnek – mondta az ápolónak.

– Tényleg? – kérdezte óvatosan. Meglehetősen fiatal ember volt, és kerülgette a rosszullét. Soha életében nem látott ilyen szörnyűséget.

Az egyik rendőrautó csak arra várt, hogy a bridgtoni kórházba vigye Vicet.

– Van még egy percük? – kérdezte Vic.

A két rendőr bólintott. Ők is valami különös óvatossággal bámultak Vic Trentonra, mintha attól félnének, elkapják tőle azt a ki tudja, miféle bajt, amiben szenved.

Kinyitotta a Pinto mindkét ajtaját. A vezetői oldalon – Donnáén – hosszasan és erősen kellett rángatnia, ezt az ajtót a kutya annyira behorpasztotta, hogy Vic alig hitt a szemének. Odabenn volt az asszony táskája. A blúza. Nagy, tépett lyuk, hasadás volt rajta, tán a kutya harapott ki belőle egy darabot. A műszerfal fölött csokoládés papírok hevertek, és ott volt Tad termosza, amely savanyú tejszagot árasztott. Tad uzsonnatáskája, rajta a Snoopy-kutya. Vic szíve elfacsarodott ennek láttán, bár nem engedte meg magának, hogy végiggondolja, mit jelent ez a jövőre nézve – mintha lenne még jövő ezután a szörnyűséges, forró nap után. Aztán Tad egyik tornacipőjét találta meg.

– *Tad!* – gondolta. – *Ó, én édes kicsi fiam!*

Hirtelen kiszaladt a lába alól a talaj, és szinte bezuhant a kocsiba, az utasülésre. Miért? Miért történhetett meg mindez? És hogyan játszhatott össze ennyi véletlen?

Egyszerre heves lüktetést érzett a fejében. Az orrát szinte eldugaszolták a kitörni készülő könnyek, s az orrmelléküregei is lüktettek. Horkantva visszaszívta a könnyeket, és az egyik kezével letörülte az arcát. Aztán arra

gondolt, hogy Tadet is beleszámolva Cujo legalább négy ember halálát okozta. Vajon volt-e családja a rendőrnek, akit ő takart le? Biztosan volt.

Ha csak egy órával korábban érek ide! Ha nem alszom el...

Az esze visszakiáltott: *De hát olyan biztosra vettem, hogy Kemp a tettes! Olyan biztosra!*

És ha csak tizenöt perccel előbb értem volna ide, vajon az elég lett volna? Ha nem beszélek olyan hosszan Rogerrel, életben maradt volna-e Tad? Vajon mikor halt meg? Valóban megtörtént ez az egész? És hogyan éljem le életem hátralévő éveit anélkül, hogy megőrülnék? Mi lesz Donnával?

Újabb rendőrautó fordult be az udvarra. A benne ülő két rendőr közül az egyik kiszállt, rövid megbeszélést folytatott azzal a társával, aki Vicre várt, majd az utóbbi Vichez lépett, és halkan így szólt:

– Azt hiszem, muszáj indulnunk, Mr. Trenton. Quentin azért jött, hogy szóljon, már útban vannak ide az újságírók. Nem hinném, hogy kedve volna interjúkat adni éppen most.

– Igaza van – mondta Vic, és kikecmergett a kocsiból.

Közben azonban észrevette, hogy egy kis sárga papírdarab lóg ki Tad ülése alól. Kihúzta, és látta, hogy a Szörnyűző az, amit azért írt, hogy a kisfiúnak nyugodt legyen az álma. A papírlap csupa gyűrődés volt, két helyen beszakadt, és foltos volt az izzadságtól. A hajtások mentén átlátszóvá vékonyodott.

Szörnyek, ide be ne gyertek!
Nincs itt semmi dolgotok!
Az ágy alá nem bújhattok,
Hiszen alája se fértek!
A szekrénybe sem mehettek,
Túl szűk nektek odabenn!
Tad ablakán nem zörögtök,
Odakünn még ti is féltek!
Vámpír, farkas, gonosz tündér,
Nincs itt semmi dolgotok!
Tadhez hozzá sem nyúlhattok,
Bántani nem bánthat...

Nem bírta tovább olvasni. Gombóccá gyűrte a papírlapot, és a döglött kutya teteméhez vágta. Érzelgős hazugság volt. Merő hazugság! Telis-tele van szörnyekkel a világ, és kényük-kedvük szerint bánhatnak el az

óvatlanokkal és az ártatlanokkal, széttéphetik, megölhetik őket. Ez az igazság!

Hagyta, hogy a rendőrautóhoz vezessék. Elvitték, ugyanúgy, ahogy George Bannermant, Tad Trentont és Donna Trentont vitték el előtte. Nem sokkal ezután egy állatorvosnő jött, teherautóval. Megnézte a kimúlt állatot, aztán könyökig érő gumikesztyűt húzott, és kör alakú csontfűrészt vett elő. A rendőrök hátat fordítottak, mihelyt rájöttek, mire készül.

Az állatorvosnő levágta a bernáthegyi fejét, és egy nagy fehér nejlonzacskóba tette. Még aznap átadták az állategészségügyi főbiztosnak, s a laboratóriumában megvizsgálták az agyát, valóban veszett volt-e.

Így hát Cujo is eltávozott a helyszínről.

Délután háromnegyed négykor Holly a telefonhoz hívta Charityt. Holly arcán enyhe nyugtalanság ült.

– Valami hivatalos ember lehet – mondta.

Körülbelül egy órával ezelőtt Brett beadta a derekát, s az ifjabb Jim hosszas könyörgésére elment a kisfiúval a játszótérre.

Azóta csend honolt a házban, csak a két asszony hangja hallatszott, ahogy a régi dolgokról beszélgettek – pontosabban a régi *szép* dolgokról, tisztázta magában Charity. Arról, hogyan potyogott le a papa a szénásszekérről, egyenesen egy tehénlepény közepébe (de arról már nem, hányszor verte el őket vélt vagy valós rosszaságért úgy, hogy napokig ülni sem tudtak), hogyan szöktek be a moziba, hogy lássák Elvist (de szó se essék arról, amikor a mama hitelét felfüggesztették, és szegény, zokogva hátrált ki az élelmiszerboltból, otthagyva az egész kosárnyi ennivalót, amit vásárolt, és mindezt mindenki szeme láttára!), Red Timminsről, akivel egy utcában laktak, és aki mindig megpróbálta Hollyt megcsókolni, amikor hazafelé tartottak az iskolából (de hallgattak arról, hogy Red elvesztette a fél karját, amikor 62-ben felborult a traktor és péppé zúzta). Mindketten tudták, hogy szabad ajtókat nyitogatni... csak nem szabad túl mélyre nézni mögöttük. Mert gonosz dolgok lapulnak ott, ugrásra készen.

Charity kétszer is nekikezdett, hogy elmondja, Brett meg ő holnap hazamennek, de mind a kétszer becsukta a száját, mert úgy akarta ezt a húga tudomására hozni, hogy az közben egy percig se gondolja, hogy nem érezték jól magukat náluk.

Most azonban ez a probléma feledésbe merült. Charity odaült a telefonhoz. Magával vitte a teáscsészéjét is. Egy kicsit aggódott. Senki sem

örül, ha váratlanul telefonhoz hívják, amikor vendégségben van – különösen nem, ha a hívó valami hivatalos ember.

– Halló? – mondta Charity.

Holly látta, hogy a nővére arca elfehéredik, és ezt hallotta:

– Mi? *Micsoda?* Nem... nem! Itt valami tévedés van! Mondom, hogy tévedés...

Aztán egyszerre elhallgatott, s csak a telefont figyelte. Szörnyű hír jött a dróton át Maine-ből. Holly tudta. Meggyőzte róla a nővére fokozatosan megfeszülő arca, ahogy a telefont hallgatta.

Rossz hír Maine-ből! Újra a régi nóta!, gondolta Holly. Mert bármilyen kellemes volt is itt ücsörögni, teázni, és arra emlékezni Charityvel, hogyan szöktek be a moziba, mindez nem felejtethette el vele, hogy amióta csak az eszét tudta, minden napnak megvolt a maga rossz híre, gondja-baja, amíg csak Maine-ben élt. Ebben telt a gyermekkora, s ebben a lánykora, s ha összerakta a mozaikokat, a kép olyan pokoli lett, hogy igazából azt sem bánta volna, ha soha többé nem látja a nővérét. Szakadt bugyiban menni iskolába, és tűrni, hogy kigúnyolják a lányok. Szedni a krumplit, amíg belefájdul a háta, s ha kiegyenesedik, olyan hirtelen szökik a fejébe a vér, hogy csaknem elájul. Red Timmins! Milyen gondosan hallgattak arról, hogy amputálni kellett a karját, úgy összezúzta a traktor, csakhogy Holly boldog volt, amikor megtudta, de még milyen boldog! Mert nem felejtette el, hogy Red egyszer úgy megdobta egy zöld almával, hogy eleredt az orra vére. Hogy addig csavarta a karját, amíg sikított a fájdalomtól, és Red meg nevetett... És nem felejtette el, hogy volt, amikor mogyoróvajjal megkent kétszersült volt az ebédjük, Istenem, de hányszor, és hogyan bűzlött nyaranta a kerti fáskamra, és...

Rossz hír Maine-ből. És mégis, valamilyen esztelen okból, amiről – tudta – akkor sem fognak beszélni, ha százhúsz évig élnek is mind a ketten, Charity úgy határozott, hogy azt az életet választja. Hajdani csinosságából már alig maradt valami. Ráncok ültek a szeme körül. Lógott a melle, még melltartóban is lógott. Alig hat év volt köztük a korkülönbség, de aki nem ismerte őket, inkább tizenhatra gondolt. És ami a legrosszabb, úgy látszott, Charityt még csak nem is aggasztja, hogy a fiára, erre a kedves, eszes, intelligens gyerekre is ugyanez az élet vár... hacsak a fiú maga meg nem okosodik, észre nem tér...

Charity letette a telefont. Aztán csak ült, hallgatott, és bámulta a készüléket. A teája ott gőzölgött mellette.

– Joe meghalt – közölte.

Holly sziszegve kapott levegő után. Jeges hideg érte a fogát. *Miért kellett idejönnöd?*, sikoltotta belülről. *Miért? Előre tudtam, hogy magaddal hozod az egészet, és így is lett!*

– Uramisten! – mondta. – Biztos ez?

– Egy Masen nevű ember telefonált Augustából. Az államügyészségről.

– Valami... valami autóbaleset történt?

Charity Holly szemébe nézett, és Holly döbbenten és rémülten látta, hogy a nővérén nem látszik, hogy váratlanul szörnyű hírt kapott, ellenkezőleg: olyan az arca, mintha jó hírt kapott volna! Hirtelen kisimultak a ráncok az arcán. A tekintete üres volt... de vajon mi van az üresség mögött? Megdöbbenés vagy valami új lehetőség ébredő reménye?

Ha látta volna Charity Camber arcát azon a napon, amikor azt ellenőrizgette, hogy tényleg övé-e a nyerő lottószám, tudta volna a választ.

– Charity?

– A kutya tette – mondta Charity. – Cujo volt az.

– A kutya? – Holly először semmit sem értett, nem fogta fel, miféle kapcsolat lehet Charity férjének halála és a Camber család kutyája között. Aztán megértette. Magas, éles hangon kérdezett rá ismét.

– A *kutya?*

Mielőtt azonban Charity válaszolhatott volna – ha egyáltalán válaszolni akart – harsány, vidám hangok hallatszódtak a hátsó udvarból: a kis Jim magas kisgyerekhangja, és rá Brett mélyebb, megfontoltan mókás válasza. És ekkor Charity arca megváltozott. Lesújtott lett. Rémült. Milyen jól ismerte, és hogy gyűlölte Holly ezt az arckifejezést, amely – tudta – oly gyakorta ült az ő arcán is valaha, azokban a régi szép időkben!

– A fiam – szólt Charity. – Brett... Holly... hogyan mondjam el neki, hogy meghalt az apja?

Holly nem tudott mit válaszolni. Csak nézett a nővérére tehetetlenül, és közben azt kívánta, bár sohase jött volna hozzá látogatóba a fiával!

A VESZETT KUTYA HÁROMNAPOS RÉMURALMA: NÉGY HALOTT – ez virított a portlandi Evening Express aznap esti számának címlapján. Alatta ez állt: Az egyetlen túlélő súlyos állapotban kórházban van. A másnapi Press-Herald főcíme így szólt: AZ APA BESZÁMOLÓJA FELESÉGE REMÉNYTELEN KÜZDELMÉRŐL A FIÚK ÉLETÉÉRT. Estére már az első oldal aljára került az eset: MRS. TRENTON ÁLLAPOTA JAVUL. AZ ORVOSOK SZERINT A KEZELÉS SIKERES. És egy oldalsó oszlop címe: A KUTYA NEM KAPOTT OLTÁST,

MONDJA A HELYBELI ÁLLATORVOS. Az események után három nappal már csak belül, a negyedik oldalon lehetett olvasni a dologról. AZ EGÉSZSÉGÜGYI HATÓSÁGOK SZERINT VESZETT RÓKA VAGY BORZ HARAPÁSA OKOZTA A CASTLE ROCK-I TRAGÉDIÁT. Azon a héten az utolsó cikk arról szólt, hogy Victor Trentonnak nem áll szándékában pert indítani a Camber család életben maradt tagjai ellen, akiket a jelentések szerint "mélységes sokk" ért. Ez már jelentéktelen hír volt, de elég ahhoz, hogy – ha szükséges – a történetet fel lehessen melegíteni. Egy hét múlva a vasárnapi újság külön mellékletben számolt be az esetről. Újabb hét telt el, és az egyik országos bulvárlap túlfűtött stílusú összefoglalót közölt. TRAGIKUS ÜTKÖZET MAINE-BEN. EGY ANYA KÜZDELME A GYILKOS BERNÁTHEGYI KUTYÁVAL – ez volt a címe. A sajtó többet nem foglalkozott az üggyel.

Azon az őszön hol itt, hol ott bukkantak fel veszettség járvánnyal kapcsolatos hírek Maine-ben. Egy szakember szerint "rémhírről van szó, amelyet a Castle Rock-i eset táplált".

Donna Trenton csaknem négy hetet töltött a kórházban. Fizikailag jól tűrte a meglehetősen fájdalmas kezelést, de a betegség súlyosságára való tekintettel – és mert mély depresszióba esett – megfigyelés alatt kellett tartani.

Augusztus vége felé Vic hazavitte.

A házban töltötték a csendes, esős napot. Nem sokat beszéltek, de este, amikor a tévé előtt ültek – bár nem igazán nézték – Donna a reklámügynökség helyzete felől kérdezte a férjét.

– Minden remekül halad – felelte Vic. – Roger egymaga sínre tette az utolsó Zabpehelyprofesszor jelenetet, persze Rob Martin, a filmes segítségével. Most pedig nyakig benne vagyunk egy új Sharp-reklámhadjáratban. – Ez csak félig volt igaz: Roger volt nyakig benne. Vic be-bement az irodába, firkálgatott, vagy az írógépét bámulta. – De annyi biztos, hogy Sharpék nagyon vigyáznak, semmibe se kezdjünk, ami túlmehetne a kétéves szerződésünk időtartamán. Rogernek igaza van. Szakítani fognak velünk. De addigra ennek már nem lesz semmi jelentősége.

– Akkor jó – mondta az asszony. Most már akadtak élénkebb időszakai, amikor szinte olyan volt, mint régen. Több mint tíz kilót fogyott, sápadt volt, a körmeit tövig rágta.

Egy darabig a tévét bámulta, aztán Vic felé fordult. Ömlött a könny a szeméből.

– Donna! – kiáltotta a férfi. – Ó, drágám! – Átölelte és magához szorította az asszonyt. Puha volt a teste, de nem simult a férfi karjába.

– Tudunk majd itt élni? – kérdezte Donna gyenge, bizonytalan hangon. – Élhetünk itt, Vic?

– Nem tudom – felelte a férfi. – De azt hiszem, meg kellene próbálnunk.

– Talán inkább azt kellett volna kérdeznem, tudsz-e velem élni tovább. Ha nemet mondasz, megértem. Tökéletesen megértem.

– Csak veled akarok élni, senki mással. Azt hiszem, mindig is tudtam ezt. Talán egyetlen olyan óra volt – rögtön azután, hogy megkaptam Kemp levelét – amikor nem tudtam. De ennyi volt az egész. Szeretlek, Donna. Mindig is szerettelek.

Most az asszony fonta köré a karját, és ő ölelte szorosan a férfit. Puha nyári esőcseppek gurultak az ablakon, és fekete-szürke árnyékmintákat rajzoltak a padlóra.

– Nem tudtam megmenteni a kisfiunkat – mondta Donna. – Csak ez jár a fejemben. Nem tudok megszabadulni tőle. Újra meg újra végiggondolom az egészet... és megint elölről... és elölről. Ha előbb futok a verandához... vagy előbb kapom fel azt a baseballütőt... – Nyelt egyet. – Mire összeszedtem a bátorságomat, és kiléptem, már... vége volt. Már nem élt.

Vic emlékeztethette volna, hogy mindvégig Tad sorsa volt számára a fontos, nem a sajátja. Hogy azért nem futott az ajtóhoz, mert féltette Tadet, mi lesz vele, ha a kutya elkapja, mielőtt bejut a házba. Elmondhatta volna, hogy az ostrom nem csak Donnát, a kutyát is legyengítette, és ha az asszony esetleg korábban száll szembe vele a baseballütővel, szörnyűséges lehetett volna az ütközet kimenetele, így is majdnem végzett vele a kutya. De tudta, hogy ezeket az érveket már számtalanszor hallotta az asszony tőle és másoktól, hogy nincs az a logika, amely tompíthatná a fájdalmat, amit az ember az árván maradt kifestőkönyvek vagy az elhagyottan lengő hinta láttán érez. A logika nem némíthatja el a személyes csőd érzetét. Csak az idő segíthet valamit, de az idő sem végez tökéletes munkát soha.

– Én sem tudtam megmenteni – szólt Vic.

– Hiszen te...

– Olyan biztos voltam benne, hogy Kemp a tettes! Ha korábban odamegyek, ha nem alszom el, sőt ha nem bonyolódom hosszú telefonbeszélgetésbe Rogerrel...

– Nem – tiltakozott gyengéden az asszony. – Ezt ne mondd!

– Mondanom kell! És azt hiszem, neked is muszáj. De hát valahogy majd csak elboldogulunk. Végül is így élnek az emberek, nem? Valahogy elboldogulnak. És megpróbálnak segíteni egymáson.

– Folyton itt érzem őt a közelben... lépten-nyomon... várom, hogy előbukkan.

– Igen. Én is.

Két héttel korábban Roger és Vic összecsomagolta Tad minden játékát, és elvitték az Üdvhadsereghez. Amikor végeztek vele, visszajöttek ide, megittak egy-két sört, bámulták a futballmeccset, nem szóltak. Aztán amikor Roger elment, Vic leült Tad szobájában az ágyra, és addig sírt, ameddig csaknem úgy érezte, szétszakad belül. Sírt és meg akart halni, de nem halt meg, és másnap újra munkába állt.

– Csinálj egy kis kávét! – mondta, és gyengéden Donna hátsójára ütött. – Én meg begyújtok. Hűvös van idebenn.

– Jól van. – Az asszony felállt. – Vic?

– Tessék.

– Én is szeretlek téged.

– Köszönöm – mondta Vic. – Szükségem volt rá, hogy kimondd.

Donna halványan elmosolyodott, aztán kiment kávét főzni. És túlélték az estét, noha Tad még mindig halott volt. A következő napot is átvészelték. Meg az azután következőt. Nem sokkal lett jobb a helyzet se augusztus végén, sem szeptemberben, de mire elsárgultak a levelek, és hullani kezdtek, egy kicsivel jobb lett. Egy egészen kicsivel.

Charity tele volt feszültséggel, de megpróbálta nem mutatni.

Amikor Brett visszajött a fészerből, leverte a havat a csizmájáról, és belépett a konyhába, az anyja az asztalnál ült és teázott. Egy pillanatig csak méregette a fiát. Brett fogyott egy kicsit, és nagyot nőtt az elmúlt hat hónap alatt. Egyre kamaszosabb lett. Az első negyedévben gyengébbek voltak a jegyei a szokásosnál, és kétszer is verekedésbe keveredett az iskolában – alighanem megjegyzést tett valaki arra, ami a múlt nyáron történt. De a második negyedévi jegyei már sokkal jobbak voltak.

– Mama? Mama? Csak nem...

– Alva hozta – felelte az asszony. – De nem kötelező megtartanod.

– Kapott oltást? – kérdezte Brett, és egy pillanatig Charity úgy érezte, a szíve is megszakad, amiért ez volt az első kérdése.

– Igen, megkapta – felelte. – Alva megpróbálta elmismásolni, de követeltem az állatorvos számláját. Kilenc dollárba került. Szopornyica és veszettség ellen... Ha nem akarod megtartani, Alva visszaadja a kilenc dolláromat.

Fontos lett számukra a pénz. Egy rövid ideig Charity nem tudta, megtarthatják-e a házat, vagy hogy egyáltalán megpróbálják-e. Ezt őszintén megbeszélte Brett-tel is. Joe-nak volt egy kisebb összegű életbiztosítása. A bridgtoni bankban elmagyarázták, hogy ha a pénzt különleges betétszámlára helyezik, akkor ez az összeg meg a maradék lottónyeremény öt éven át majdnem teljes egészében fedezi a kölcsöntartozásokat. Charity csomagolói állást vállalt az egyetlen helybeli iparvállalatnál, a Trace optikai műveknél. Eladták Joe felszerelését – az új emelőt is – és az is hozott vagy háromezer dollárt. – Ha akarjuk, meg tudjuk tartani a házat – magyarázta az asszony Brettnek – de az kemény dolog lesz. – Ezzel szemben be is költözhettek volna a városba, egy kis lakásba. Brett aludt rá egyet, aztán kiderült, hogy egyet akarnak: megőrizni az otthonukat. Így hát maradtak.

– Hogy hívják? – kérdezte Brett.

– Még nincs neve. Épp hogy csak elválasztották.

– Fajkutya?

Charity elnevette magát.

– Meghiszem azt! Legalább ötféle fajta van benne.

A fiú visszamosolygott rá, de feszültség volt a mosolyában. Charity úgy gondolta, hogy a feszült mosoly is jobb a semminél.

– Bejöhet? Megint esni kezdett a hó.

– Felőlem igen, ha papírt teszel alá. És ha odapisil, te takarítod fel.

– Rendben. – Brett már nyitotta az ajtót.

– Hogy fogod hívni, Brett?

– Nem tudom – felelte a fiú. Hosszú, hosszú szünet következett. – Még nem tudom. Majd gondolkozom rajta.

Charitynek az volt az érzése, hogy a fia sír. Erőt vett magán, nem ment oda hozzá. Csak a hátát látta, és nem tudhatta biztosan. Brett nagy fiú volt már, és Charity tudta – bár fájdalommal vette tudomásul – hogy a nagy fiúk nem szeretik, ha az anyjuk tudja, hogy sírnak.

Brett kiment, és a karjában hozta be a kiskutyát. Az tavaszig névtelen maradt, aztán – ki tudja, miért – egyszerre csak Willie-nek kezdték

szólítani. Kicsi, élénk, rövid szőrű kutya volt, leginkább egy terrierre hasonlított. Valahogy olyan Willie-képe volt. Rajta is maradt ez a név.

Azon a tavaszon – de már jóval később – Charity megkapta az első fizetésemelését. Attól kezdve minden héten félretett tíz dollárt. Hogy Brett egyetemre járhasson.

Röviddel a Camber ház udvarán lejátszódott események után Cujo maradványait elégették. A hamvait az augustai szemétfeldolgozóba vitték. Nem árt talán itt rámutatni, hogy Cujo mindig jó kutya szeretett volna lenni. Igyekezett mindent megtenni, amit a gazdái, a FÉRFI, a NŐ, de legfőképp a FIÚ kívánt tőle. Meg is halt volna értük, ha úgy hozza a sors. Nem akart ő megölni senkit, soha. A hatalmába kerítette valami, talán a végzet vagy a gonosz szellem, vagy csak egy veszettség nevű idegbetegség. A szabad akaratnak itt nem jutott szerep.

A kis üreget, ahová Cujo a nyulat kergette, soha nem fedezte fel senki. Később – csak a hozzájuk hasonló apró lények a megmondhatói, miért – a denevérek elköltöztek onnan. A nyúl nem tudott kikecmeregni, és lassan, némán éhen pusztult. Amennyire én tudom, a csontjai ma is ott porladnak, együtt a többi szerencsétlen kis állat maradványaival, amelyek korábban pottyantak be oda véletlenül.

Elmondom én, hogy mindenki megtudja.
Elmondom én, hogy mindenki megtudja,
Az öreg Blue ott van, hol a többi jó kutya

NÉPKÖLTÉS

1977. szeptember-1981. március

STEPHEN KING

A világ pillanatnyilag legnépszerűbb és alighanem leggazdagabb írója 1946-ban született az Egyesült Államokban, Portlandben (Maine). Angol irodalomból doktorált Maine egyetemén, majd középiskolában tanított. Novellái már a 60-as években megjelentek, de az átütő sikert *Carrie* című első regénye hozta. A könyvből film készült, és Stephen King – nomen est omen – azóta is a horror műfaj "királya". A *Carrie*-t még jó néhány világsiker követte, a magyar közönség a *Ragyogás*t és a *Holtsáv*ot borzonghatta végig. Akadnak angolul olvasók, akik Richard Bachmanként is ismerik őt, ezen az álnéven King négy regényt publikált, valódi irodalmi érték mindahány. De akár álnéven, akár saját neve alatt ír, biztosak lehetünk benne, hogy élményt és értéket kapunk tőle. Titkot, szerelmet, vad erőszakot, gyengék helytállását.

Stephen King feleségével és két gyermekével Maine államban él, hegyi tó partján, egy kicsiny falucskában.